

Giới thiệu Ung Dung Ném Bút

Truyện Ung Dung Ném Bút của tác giả Hiên Dung là một câu chuyện tình yêu thời sinh viên dễ thương. Đây là câu chuyện tình yêu của một sinh viên đại học tên Lâm Dung và anh chàng quân nhân Lăng Tị Hiên, tuy rằng trong quá trình yêu nhau, hai người gặp phải chông gai ngăn cản.

Từ nhỏ cô bé đã là một học sinh khá giỏi nhưng đến khi thi đại học, cô bé lại không phát huy được như lúc bình thường (giống như câu học tài thi phận á =]]]])), cô bé vốn không ôm mộng vào được đại học, nhưng thật không ngờ, ngôi trường đại học có danh tiếng bình thường, theo ý của cô chính là đã tự mình phá hủy cuộc sống đại học tuyệt vời, nơi ấy đã cho cô gặp được một người có thể khiến cuộc đời cô tươi đẹp - một người lính khiến cô phải, đắm chìm

Mời các bạn cùng theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới thiệu

Từ nhỏ cô bé đã là một học sinh khá giỏi nhưng đến khi thi đại học, cô bé lại không phát huy được như lúc bình thường (giống như câu học tài thi phận á =]]]])), cô bé vốn không ôm mộng vào được đại học, nhưng thật không ngờ, ngôi trường đại học có danh tiếng bình thường, theo ý của cô chính là đã tự mình phá hủy cuộc sống đại học tuyệt vời, nơi ấy đã cho cô gặp được một người có thể khiến cuộc đời cô tươi đẹp - một người lính khiến cô phải ;đắm chìm

Đây là câu chuyện tình yêu của một sinh viên đại học tên Lâm Dung và anh chàng quân nhân Lăng Tị Hiên, tuy rằng trong quá trình yêu nhau, hai người gặp phải chông gai ngăn cản,....

Nhân vật chính: Lâm Dung, Lăng Tị Hiên

Nhân vật phụ: Mẹ Lăng, Lăng Trung Thiên, Lâm Cảnh Hữu, Trương Thục Ngọc

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1: Quen biết. Thỗ lộ.

Editor: Trịnh Phương

Thành tích thi tốt nghiệp trung học kém hơn rất nhiều so với bình thường khiến Lâm Dung suy sụp trong một thời gian rất dài. Cô vốn là một học sinh có thành tích nổi trội, mặc dù thành tích thi tốt nghiệp trung học cũng vượt qua điểm trung bình mười mấy điểm nhưng mà so với mong đợi của cô cùng người nhà, nhà trường vẫn kém hơn rất nhiều. Có lẽ là do tính hư vinh đang quấy phá, kết quả có sự tương phản quá lớn này khiến cho cô có cảm giác không ngóc đầu lên được. Vừa nãy cô nói muốn đi học lại, kết quả khi lời này vừa ra khỏi miệng liền nghênh đón sự phản đối của tất cả mọi người, thậm chí là trường học vẫn luôn ủng hộ học sinh giỏi học lại cũng lấy lý do lại là nếu như Lâm Dung đi học lại thì sẽ có sự khác biệt quá lớn đối với những học sinh khá giỏi sắp lên lớp mười hai. Tâm trạng của Lâm Dung vốn đã không tốt, nghe thấy lý do này thì càng cảm thấy hoang đường, buồn tủi hơn.

Ý định học lại mới vừa nảy ra chưa được mấy ngày thì đã bị bóp chết từ trong trứng.

Sau đó là nguyện vọng học báo chí. Trên thực tế, đó không phải là do Lâm Dung tự đăng ký mà là cha mẹ cùng giáo viên chọn giúp cô. Nhìn nét mặt mệt mỏi cùng đau lòng trên khuôn mặt bọn họ, Lâm Dung thật sự là không nói nên lời. Sống ở đâu thì yên ở đấy, ngoan ngoãn tới trường học là việc duy nhất mà mình có thể làm vì bọn họ, bởi vì ở trong ba năm chỉ có bọn họ là không bỏ rơi mình.

Vì vậy, Lâm Dung đi tới một trường đại học danh tiếng ở tỉnh lân cận. Sau khi vào khoa văn học, tới đại học báo danh giống như tất cả các sinh khác, Lâm Dung liền trở thành một sinh viên đại học năm nhất. Giống với năm thứ nhất của trung học, việc đầu tiên của khóa học thứ nhất là huấn luyện quân sự, đây cũng là việc khiến Lâm Dung sợ nhất. Từ nhỏ, tố chất thân thể của cô không tốt, từ tiểu học đến cấp 2, cấp 3, môn thể dục vẫn là môn mà cô ghét nhất, giáo viên thể dục luôn là giáo viên cô ghét nhất, thành tích môn thể dục cũng luôn là thành tích kém nhất của cô. Quan trọng hơn là, sau khi vào đại học thì cô liền hiểu được, trường đại học này nổi danh công chính trong nước bởi vì huấn luyện quân sự vô cùng nghiêm khắc. Sau khi biết, lo lắng cùng nỗi sợ trong lòng lại khiến tâm tình vốn không tốt của Lâm Dung tiếp tục tụt dốc không phanh.

Đến thời gian tập hợp, Lâm Dung cũng đành phải tới sân tập với bạn cùng phòng. Huấn luyện viên huấn luyện quân sự là quân nhân của quân khu, mặc dù ba tuần lễ huấn luyện quân sự rất khổ sở, nhưng cũng trôi qua rất nhanh. Nói thật, sau khi đã trải qua hai mươi một ngày huấn luyện quân sự, bề ngoài

của cô và bạn học xung quanh không thay đổi nhiều, ngược lại trong quá trình này cô còn hiểu được cái gì gọi là “Đại học là một xã hội nhỏ”, bởi vì Lâm Dung không nghĩ tới chuyện mình mới vừa vào đại học đã có thể thấy nhiều người nhìn qua giống học sinh như mình mà đã trở thành ban cán bộ, vì có được sự ưu ái của huấn luyện viên và người hướng dẫn mà học hặc với nhau a dua nịnh hót. Lúc ấy cô không thể nào nghĩ ra việc tranh thủ những thứ này có ý nghĩa gì. Hồi cấp ba, bởi vì cô là người nổi bật trong phương diện học tập, cho nên những thứ này luôn có một phần của cô, nhưng nếu nói về những cán bộ này, mặc dù có chút năng lực trong rèn luyện nhưng nói trắng ra là cũng chỉ là làm giáo viên đối với các bạn học chung lớp. Cho đến một ngày, cô nhìn thấy trường học vinh danh và thưởng tiền cho tất cả ban cán bộ, những vị trí thực tập tốt nhất trên căn bản đều phân cho ban cán bộ, lúc bảo vệ luận văn, ban cán bộ cao nhất sẽ có nhiều cơ hội hơn — thì ra có nhiều người tranh nhau làm ban cán sự như vậy là bởi vì chức vị đó có nhiều chỗ tốt.

Vài năm sau, khi Lâm Dung nhớ lại điều này thì đột nhiên nghĩ: nếu như ngày cuối cùng của buổi tập không gặp phải anh, mình cũng sẽ nhanh chóng quên mất tất cả những thứ liên quan tới huấn luyện quân sự.

Sau khi chấm dứt huấn luyện quân sự, sinh viên mới phải có một bài báo cáo kết quả tập huấn, giống với tất cả báo cáo tập huấn, xếp từng cái một liền trở thành một chiếc hộp. Trước khi bắt đầu báo cáo tập huấn, Lâm Dung và những bạn học cùng đội khác ngồi chung một chỗ ở trong sân huấn luyện nói chuyện phiếm, bởi vì đáng người lùn, cho nên Lâm Dung đứng sau cùng. Đang lúc mọi người trò chuyện vui vẻ, một người mặc trang phục quân đội đi tới, đáng người rất cao, đáng đáp cũng rất tốt, lại thêm việc anh mặc một thân quân trang, cho nên càng có vẻ anh tuấn khôi ngô. Anh đi tới trước mặt Lâm Dung, ngồi xổm xuống nói chuyện cùng Lâm Dung.

“Em học khoa nào vậy?” Anh hỏi.

“Khoa văn học, anh cũng là huấn luyện viên sao?” Bởi vì thấy anh mặc giống với huấn luyện viên, Lâm Dung cũng liền coi anh như một quân nhân bình thường, mà trong hai mươi ngày tiếp xúc thì bọn họ cũng đã sớm quen thuộc với huấn luyện viên xấp xỉ tuổi mình rồi, cho nên Lâm Dung rất tự nhiên mà hỏi anh.

“A, đúng vậy, chỉ là có thể không cùng khoa với em.”

Nghe thấy Lâm Dung nói chuyện phiếm cùng anh, mấy bạn học xung quanh rất nhanh quay đầu lại nói chuyện cùng — Nữ sinh vừa đến đại học huấn luyện quân sự chen vào, rất có hứng thú đối với huấn luyện viên, xi căng đan giữa huấn luyện viên huấn luyện quân sự vẫn hay lan truyền trong các sinh viên, cho nên nhìn thấy một huấn luyện viên đáng đáp anh tuấn đều rất hưng phấn.

“Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Anh là sinh viên đại học sao?”

“Ách. . . . . Anh hai mươi mốt.”

“Đúng vậy, vừa mới tốt nghiệp không lâu.”

“Vậy anh là quân nhân bình thường sao? Sau khi tốt nghiệp đại học có phải có thể làm quan hay không?”

“A, đúng vậy, sau khi tốt nghiệp khoa chính quy thì tới bộ đội là phó đội trưởng cấp đại đội.”

“Vậy nếu như là nghiên cứu sinh tốt nghiệp có phải cũng có thể thăng chức không?”

“Ha ha, đúng vậy, người tốt nghiệp nghiên cứu sinh sẽ làm cấp phó doanh.” Anh ngược lại rất kiên nhẫn.

“Vậy tại sao anh không thi nghiên cứu sinh? Anh thi đậu nhưng chỉ là trại phó sao!”

“Cái này, lúc anh làm thi vẫn chưa có suy nghĩ kia.” Anh đột nhiên quay đầu lại hỏi Lâm Dung: “Em tên là gì? Học ngành gì?”

“Lâm Dung, tôi học văn học Trung Quốc.” Thứ Lâm Dung giỏi nhất là văn học chữ Hán.

“Số di động của em là gì?” Nói xong, anh lấy điện thoại di động ra: “Chữ Dung nào vậy?”

Vừa nghe anh nói như vậy, không chỉ Lâm Dung, bạn học xung quanh cũng sững sờ một chút — sao lại trực tiếp như vậy. . . . . Chỉ có Lâm Dung ngây ngốc một thời gian dài, lại vẫn ngơ ngác không có phản ứng gì, ngược lại bạn học xung quanh hiểu rõ chuyện gì xảy ra xong thì nhanh chóng bắt đầu ồn ào: “Oa, huấn luyện viên, có phải anh để ý người ta hay không? Chữ Dung của cậu ấy là dung tha, số điện thoại di động của cậu ấy là *****.” Không hề xem Lâm Dung có đồng ý hay không, một đám nữ sinh liền ríu rít nói số di động số cho anh, để anh tiện gọi lại cho Lâm Dung: “Chúng ta có thể làm bạn không?”

“A, ... Đương nhiên là có thể.” Lâm Dung thậm chí cũng không phản ứng kịp là đã xảy ra chuyện gì mà đã đồng ý với anh. Sau khi thấy anh cầm điện thoại di động của mình lưu số của anh vào, Lâm Dung mới biết anh tên là Lăng Tị Hiên.

Bạn học xung quanh có người hâm mộ, có người thể hiện ánh mắt và lời nói ghen tỵ dĩ nhiên là không thể tránh khỏi. Họ tài nào không hiểu được, một người có khuôn mặt tầm thường như Lâm Dung, đáng người cũng bình thường, nhìn qua không hề đặc sắc, vậy sao vị huấn luyện viên đó lại muốn làm bạn với cô? Nói thật thì chính Lâm Dung cũng không hiểu, chỉ là cô không có hứng thú đối với mấy chuyện này cho nên cũng không có coi là quan trọng, hơn nữa thần kinh không ổn định, rất nhanh sẽ quên.

Khi nhớ tới cái tên Lăng Tị Hiên lần nữa thì đã là một tuần sau. Sau khi huấn luyện quân sự xong, trường học liền cho nghỉ phép. Gần một tháng huấn luyện quân sự khiến Lâm Dung mệt mỏi đến mức, hơn nữa cô căn bản cũng không quen ở trường. Lúc nhỏ, vừa mới rời khỏi mẹ thì Lâm Dung đã chạy về nhà mình, cho đến khi nhà trường gọi điện thoại đến thúc giục thì cô mới lưu luyến trở lại trường học. Hôm đó, khi cô đến tức xá thì đã là hơn bảy giờ tối, người hướng dẫn muốn mọi người phải tập trung vào lúc tám giờ, cho nên khi Lăng Tị Hiên gọi điện thoại đến, cô đang vội vàng hấp tấp thu dọn đồ đạc, thay quần áo. Thấy cuộc gọi tới, cô ngẫm một hồi lâu mới nhớ tới người này là ai, mặc dù nghỉ hoặc lại có chút không bình tĩnh, Lâm Dung vẫn nhận điện thoại.

“Này, có chuyện gì sao?” Lâm Dung muốn cúp điện thoại nhanh một chút.

“A, em có việc gấp sao?” Đới phương nhảy bèn nhận ra.

“Ừ, người hướng dẫn nói tám giờ tập trung, nhưng hiện tại tôi mới trở lại từ nhà, cho nên phải lập tức đi tới đó.”

“A, là vì chuyện này.” Đầu óc của người phía bên kia điện thoại tỉnh táo lại rất nhanh: “Không cần đi, người hướng dẫn căn bản cũng không thèm để ý xem có ai không tới.”

“Tôi vẫn nên đi.” Lâm Dung vẫn là một đứa bé ngoan, ý nghĩ của nàng còn chưa có từ sinh hoạt cấp 3 chuyển đổi tới đây, cô cảm thấy không thể không tham gia buổi họp đầu tiên mà giáo viên tổ chức, nếu không cũng quá không lễ phép. Hơn nữa, nếu giáo viên điểm danh mà mình lại không đi thì chẳng phải là để lại cho giáo viên một ấn tượng vô cùng kém về mình hay sao.

“Vậy thì tốt, anh đến dưới lầu ký túc xá của em, bây giờ em xuống đây đi, anh lái xe đưa em đi, như vậy sẽ nhanh hơn.” Lăng Tị Hiên không kiên trì nữa.

Lâm Dung ngẩng đầu nhìn bên ngoài, đã sắp tới rồi, hội trường để họp lại cách tức xá rất xa, đi bộ đoán chừng phải mất 20 phút, thật sự là không còn kịp rồi. Cô suy nghĩ một chút, nói: “Vậy thì tốt, cảm ơn anh nha, hiện tại tôi liền đi xuống.” Bởi vì gấp gáp, cô thậm chí cũng không nhớ đến việc hỏi tại sao anh lại có xe.

Đi xuống dưới lầu, Lâm Dung nhìn xung quanh một lượt, từ một chiếc Audi A8 ra thì ở ngoài không có chiếc xe nào khác. Cô đang muốn chạy tới hội trường thì xe cửa sổ xe Audi mở ra, Lăng Tị Hiên ngó đầu ra: “Nhanh lên xe đi!” Sừng sốt một chút, nhìn Lăng Tị Hiên đang chờ mình, cô vội vàng ngồi lên xe.

“Sao anh lại có chiếc xe tốt như vậy?” Lâm Dung rất tò mò, không nén được mà hỏi anh. Không giống với các bạn nữ khác, Lâm Dung cảm thấy rất hứng thú đối với xe, cũng hiểu rõ các loại xe nổi tiếng. Chiếc Audi A8 của anh ít nhất phải hơn 1 triệu (tính theo nhân dân tệ của Trung Quốc, đổi ra tiền Việt Nam có giá trị khoảng hơn 3.3 tỷ VNĐ).

“A, cái này thì chờ khi em ra ngoài anh sẽ nói với em, đợi lát nữa em đi xem xem người hướng dẫn của các em không điểm danh, nếu như người hướng dẫn mặc kệ, vậy em ra ngoài, anh chờ em ở dưới lầu.” Nói xong mấy câu này, Lăng Tị Hiên cũng không quay đầu mà chuyên tâm lái xe: “Biết không?”

“Tôi không biết, dù giáo sư không điểm danh thì tôi cũng không thể không đến.” Lần này khiến Lâm Dung tức giận: Lăng Tị Hiên này là ai chứ, sao anh ta lại bảo mình làm ra chuyện như vậy.

Lần này lái xe không nhịn được mà nhìn cô cười: “Không quan trọng, lát nữa em sẽ biết, khẳng định không phải một mình em đến, phần lớn mọi người sẽ chạy ra ngoài lúc giữa giờ, người ở lại trên căn bản đều là ban cán sự, đến lúc đó am và bạn học cùng ra ngoài là được. Được rồi, đến, mau vào đi! Nếu không thì thật sự là em sẽ tới muộn.” Không đợi cô nói thêm gì, Lăng Tị Hiên đã mở cửa xe cho cô, anh lái xe rất nhanh, cho nên hai người chưa nói mấy câu cũng đã đến nơi.

Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là nói một câu cảm ơn rồi xuống xe, khi đi tới phòng học, mọi người đã gần tới đủ. Phần lớn mọi người là mới vừa trở lại từ nhà cho nên cũng rất vui vẻ, thậm chí còn có người đang phân chia đồ ăn ngon ở nhà mình hoặc là đặc sản cho bạn bè ở trong phòng. Lâm Dung đi quanh phòng học một vòng, trong tay đã có một bọc đồ ăn lớn được gói kĩ, nghĩ mình tới sau mà vẫn có thể có lộc ăn, tâm tình cô tự nhiên cũng tốt lên không ít.

Buổi tổng kết quả thật không có chuyện gì lớn, chỉ có toàn lời cầu nhàu. Mười phút sau, quả nhiên có rất nhiều bạn học bắt đầu len lén trốn ra ngoài từ cửa sau. Lâm Dung vốn định kiên trì nghe cho hết, nhưng nghe không được bao lâu thì cô liền phát hiện hình như người hướng dẫn càng nói càng xa, thậm chí đã bắt đầu nói về chồng cô ấy và cô ấy du học nước ngoài, biết sau đó không còn chuyện gì quan trọng, Lâm Dung thật sự là nghe không nổi nữa, cùng bạn cùng phòng và vài bạn học khác len lén trốn ra khỏi phòng học từ cửa sau.

Mới vừa đi ra đại sảnh lầu một, một luồng ánh sáng mạnh liền chiếu lên người cô và mấy bạn cùng phòng trên. Lâm Dung vừa lấy tay che mắt vừa nhìn, đó là một chiếc xe Audi, vì vậy cô bảo bạn học rằng mình có việc, muốn bọn họ đi về trước. Sau khi thấy bạn học đã đi xa, Lâm Dung mới đi tới trước xe, người ở bên trong đã mở cửa xe ra: “Lên xe đi!”

Lần này Lâm Dung không nghe lời như vậy: “Anh còn có chuyện gì sao? Tôi mệt rồi, muốn trở về kí túc xá để ngủ.”

“Không phải là em hỏi anh là xe này ở đâu ra sao, anh nói cho em nghe một chút, rất nhanh thôi, lên đây đi.” Hiện tại mới hơn tám giờ, Lăng Tị Hiên dĩ nhiên biết là Lâm Dung kiểm soát.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh một chút, ở đây có rất nhiều học sinh cùng giáo viên, nghĩ anh sẽ không có ý đồ bắt lương, Lâm Dung ngồi lên xe.

“Anh nói đi.”

“A, thật ra thì tôi không phải là huấn luyện viên của các em, mà là người chỉ huy tất cả huấn luyện viên của các em.” Lời nói của Lăng Tị Hiên liền khiến Lâm Dung sợ hết hồn.

“A? Vậy rốt cuộc là anh bao nhiêu tuổi?” Lâm Dung bị dọa sợ. Mỗi năm trường của bọn họ có gần một vạn học sinh mới, lúc quân huấn chia thành hơn bốn mươi đội, phân thành sáu doanh mới hợp thành một đại đoàn, trừ trung đội trưởng là quân nhân bình thường ở ngoài, thì tất cả đội trưởng, doanh trưởng cùng đoàn trưởng tất cả đều là đội trưởng trong quân khu, đến hiện tại Lâm Dung vẫn chưa từng gặp doanh trưởng cùng đoàn trưởng thân bí, nếu như chính là người ở trước mắt này, vậy anh cũng quá trẻ tuổi rồi?

Lăng Tị Hiên nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Anh không có lừa em, hiện tại anh hai mươi một tuổi, sinh vào tháng 12 năm 86.” Đây là buổi tập huấn cuối cùng, Lăng Tị Hiên không đi không được cho nên mới đến hiện trường một chuyến.

“A, hóa ra là vậy, nhưng tại sao anh lại gạt chúng tôi? Lại còn nói anh là huấn luyện viên? Là người dạy học? Còn là phó đội trưởng?” Lâm Dung liền tiếp hỏi bốn vấn đề, giống như pháo nổ không ngừng nổ khiến cho Lăng Tị Hiên cười to.

“Ha ha, em vẫn còn nhớ rõ những chuyện này sao? Bởi vì bạn học của em hỏi anh như vậy, cho nên anh liền tùy tiện trả lời các cô ấy, không đúng, cũng không phải là nói bừa, anh quả thật là học sinh cũ nha.”

“A, vậy anh là đoàn trưởng thật?” Lâm Dung nhìn vẻ mặt thành thật của Lăng Tị Hiên cũng nghĩ rằng anh không giống như là đang gạt cô, nhưng vẫn không nhận được mà hoài nghi.

“Đoàn trưởng thật? Chẳng lẽ còn có giả sao?” Lăng Tị Hiên buồn cười nhìn cô, cảm thấy cô nói chuyện rất hài hước.

“A, tôi nói nhầm, ý của tôi là, vậy anh thật sự là đoàn trưởng?”

“Đúng vậy, thế nào?”

Suy nghĩ một chút thêm một lúc, Lâm Dung nói như khẳng định: “Không thể nào, anh lừa tôi!”

Khóe miệng của Lăng Tị Hiên lại cong lên vài phần: “Có phải cảm thấy không giống bình thường không? Anh chỉ lớn hơn em một năm lẻ mười một tháng, không những đã tốt nghiệp đại học mà còn lên tới chức đoàn trưởng?”

“Đúng vậy.” Lâm Dung gật đầu một cái, nhưng ngay lập tức đã phản ứng kịp: “A, sao anh biết tôi bao nhiêu tuổi?”

“Không có gì, trong hồ sơ của học sinh mới có viết, anh từng xem qua, cho nên đã biết.”

“Vậy làm như thế nào mà anh được lên làm đoàn trưởng? Tại sao lại có chiếc xe tốt như vậy?” Lâm Dung hỏi.

“A, anh cứ thăng chức mà lên làm đó chứ, từng chút từng chút, đầu tiên là liên trưởng, sau đó là trại phó, sau đó là phó đoàn trưởng, thật ra thì hiện tại anh cũng là phó đoàn trưởng. Ba anh cho anh không ít tiền để mua xe này, cho nên anh không phải bỏ ra nhiều tiền lắm.” Lăng Tị Hiên kiên nhẫn giải thích cho cô.

“Anh trẻ tuổi như vậy sao đã coi như là đoàn trưởng rồi, thật là lợi hại.” Lâm Dung biết đoàn trưởng là cán bộ cấp chỉ huy. Đây là lần đầu tiên cô biết thì ra là cũng có người có thể lên làm cán bộ cấp chỉ huy, nói thật, cô vẫn rất bội phục.

“Ha ha, không có gì đặc biệt cả, bộ đội bây giờ có rất nhiều cán bộ đều rất trẻ tuổi, chỉ là tôi trẻ hơn một chút so với bọn họ.” Mặc dù nghe quen những lời nịnh hót lấy lòng, nhưng nghe thấy Lâm Dung khen mình như vậy, Lăng Tị Hiên vừa khần trương lại vừa vui mừng.

“Vậy anh tới tìm tôi là vì việc gì, ngày đó còn nhớ số di động của tôi?” Lâm Dung hỏi anh.

“Không có gì, anh rất thích em, muốn em làm bạn gái của anh, cho nên ghé thăm em một chút.” Lăng Tị Hiên nói rất tự nhiên, giống như hỏi “Em ăn cơm chưa?”. Lâm Dung lại hoàn toàn bị dọa ngã. Thứ nhất, cô không ngờ Lăng Tị Hiên sẽ thổ lộ với mình, thứ hai, cô không ngờ Lăng Tị Hiên sẽ trực tiếp nói với thích mình một cách tự nhiên như vậy.

“A, gì cơ?”

Lăng Tị Hiên cười, nhìn cô, hỏi: “Thế nào? Bây giờ em đã có bạn trai chưa?” Mặc dù trên mặt mang nụ cười thản nhiên, nhưng thật ra thì trong lòng Lăng Tị Hiên rất hồi hộp. Anh lo rằng Lâm Dung sẽ lập tức cự tuyệt mình, hoặc là nói cho anh biết cô đã có bạn trai, mặc dù hiện tại anh biết Lâm Dung vẫn chưa từng yêu đương.

“Không phải, hiện tại tôi không có, nhưng . . . . .”

“Vậy là được rồi, em không có bạn trai, cho nên anh thích em cũng không có vấn đề gì? Ít nhất không có ai ghen, phải không?”

“Nhưng mà. . . . . Tôi. . . . .” Lâm Dung do dự: “Bây giờ tôi còn chưa nghĩ tới việc yêu đương.”

“Vậy chúng ta luôn là bạn bè, nếu vậy thì ngày mai anh có thể mời em ăn một bữa cơm, đúng không?”

“A?”

“Coi như là một người bạn bình thường mời em ăn cơm, cứ xem như là quà cảm ơn vì hôm nay anh giúp em về kịp lúc kí túc xá đóng cửa, được không?” Lăng Tị Hiên dừng xe nhìn Lâm Dung.

“Nếu không, ngày mai em mời anh ăn cơm, được không?” Lâm Dung nghĩ một lát, hỏi anh. Nếu là cảm tạ hắn, sẽ phải mời hắn ăn cơm, cơm nước xong coi như xong; để cho hắn xin chính mình tự ăn cơm, nhất định sẽ rất phiền toái.

“Được, ngày mai chúng ta nói tiếp, đến lúc đó anh gọi điện thoại cho em, được chứ?” Lăng Tị Hiên lại rất bao dung, không cãi cộ với cô.

Sau khi xuống xe, thậm chí ngay cả một câu “hẹn gặp lại” Lâm Dung cũng không nói mà chạy thẳng vào kí túc xá, vào trong được một lúc lâu thì cô mới nhớ ra rằng mình quên cầm mấy túi đồ ăn ở trong xe Lăng Tị Hiên rồi. Cô nhớ những thứ đó đều ăn rất ngon, còn có rất nhiều pho mát, trái cây mình chưa từng thấy, nhưng anh nhất định đã đi rồi, mình có muốn thì cũng thể không quay ngược thời gian, nhưng mà đồ ăn ngon như vậy, cho nên Lâm Dung cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Mà phía dưới, Lăng Tị Hiên thấy những thứ này thì đột nhiên cười, khi lái xe về đến nhà, anh mở túi giấy ra, đồ vật bên trong, có nước quả, pho mát, bánh Trung thu, còn có một loại quả vỏ cứng ít nước. Anh chọn ra thứ ăn ngon, vừa ăn vừa xem TV.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2: Tìm hiểu. Ăn cơm

Edit: Nhật Dương

Trưa ngày thứ hai, Lâm Dung vừa tan học thì nhận được điện thoại của Lăng Tị Hiên.

“Em tan học rồi sao? Bây giờ là mười giờ năm mươi rồi.” Lăng Tị Hiên vừa nhìn đồng hồ vừa hỏi cô.

“Làm sao anh biết giờ em tan học?” Lâm Dung khó hiểu.

“Buổi sáng em có ba tiết, chỗ anh có thời khóa biểu của em. Bây giờ em tới đây đi, anh chờ em ở cổng phía Tây.”

Lâm Dung không nói gì nữa, trong lòng lại nghĩ người này thật sự rất chu đáo, cổng phía Tây rất gần kí túc xá của cô, còn là một cổng rất nhỏ, gần đó là khu nhà tập thể của các bác sĩ nên sinh viên chưa tốt nghiệp rất ít đi qua đó, vậy nên gặp ở đó thì không cần lo lắng đụng phải bạn học.

Sau khi lên xe, Lâm Dung hỏi anh: “Anh thích ăn gì? Quá đắt thì em mời không nổi, em chỉ là một sinh viên, không giống anh.”

Lăng Tị Hiên mỉm cười trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt: “Hôm qua em để quên thứ gì đó trên xe của anh phải không?”

Nghe anh nói vậy, hai mắt Lâm Dung tỏa sáng: “Đúng vậy, đúng vậy, anh nhìn thấy sao? Đó là đặc sản bạn em mang từ quê nhà lên cho em, đều ăn rất ngon, ở đâu vậy?” Thật tốt, cô vẫn còn có lộc ăn, có thể hưởng thụ những thứ đó.

“A, hôm qua anh ăn hết rồi, ăn rất ngon, ha ha.” Lăng Tị Hiên bình tĩnh nhìn Lâm Dung, giống như đang chờ phản ứng của cô.

Nghe nói vậy, Lâm Dung bị chọc tức: “Hả? Anh ăn hết rồi? Đó là đồ của em, anh không có sự đồng ý của em, anh dựa vào gì mà ăn rồi?”

“Cho nên hôm nay anh tới là để xin lỗi em, bởi vì ăn đồ của em nên trưa nay anh mời em ăn cơm, em cũng không cần mời anh, xem như anh đền bù cho em. Như vậy được không?”

“Không được!” Lâm Dung không hề nghĩ ngợi, thờ hờn hển quăng cho anh một câu.

Dường như Lăng Tị Hiên đã sớm dự đoán được sẽ có kết quả như vậy, anh không có tức giận mà khóe môi càng kéo lên cao hơn: “Vậy em nói xem nên làm thế nào?”

“Em không ăn cơm với anh, anh phải trả đồ cho em, còn phải giống y như vậy, một cái cũng không thể thiếu!” Không phải Lâm Dung cố ý đưa vấn đề khó khăn cho anh mà do cô thật sự rất muốn lấy lại những thứ đó, dù sao thì cũng là một phần tâm lòng của bạn cô, huống chi có rất nhiều đồ ăn ngon cô chưa từng ăn, cô không muốn dễ dàng buông tha cho những thứ đó như vậy.

“Vậy thì anh phải tìm từng món từng món giống y vậy cho em đúng không?” Lăng Tị Hiên vô cùng kiên nhẫn, vẫn tươi cười hỏi cô.

“Em mặc kệ, dù sao thì anh phải trả hết lại cho em.” Từ nhỏ đến lớn Lâm Dung đều được mọi người xung quanh cưng chiều nên tính tình tự nhiên có chút ương bướng.

“Được rồi, anh từ từ tìm cho em, hôm nay anh trả trước cho em một món. Anh nhớ tối hôm qua anh ăn bánh Trung thu Quảng Đông, bây giờ chúng ta đi ăn, anh bảo đảm chắc chắn đúng là chính cống.” Nói xong anh lái xe.

“Em không muốn đi ăn với anh, anh dừng xe, em muốn đi về, tự anh lái xe đi mua rồi mang qua đưa cho em.” Lâm Dung không đồng ý với đề nghị của anh.

“Tại sao không đi?” Anh cũng không ngẩng đầu, vẫn tiếp tục lái xe, “Chiều nay em cũng không có tiết, đi ra ngoài chơi một chút cũng tốt, hơn nữa, chỗ đó không xa, đi một chút là tới.”

“Em sẽ không, anh dừng xe, em muốn xuống xe.” Nói xong, Lâm Dung muốn mở cửa xe, cô mà bướng bỉnh lên thì ai nói cũng không nghe, huống chi là một người trên cơ bản là xa lạ như Lăng Tị Hiên.

Thấy tay cô chìa đến chỗ tay nắm cửa, Lăng Tị Hiên sợ hết hồn, vội vàng dùng tay phải kéo cô lại: “Đừng lộn xộn, sao em lại không nghe lời như vậy? Có biết nguy hiểm cỡ nào hay không? Hai bên đều là xe, tay em vừa đưa ra ngoài sẽ lập tức bị gạt đau đấy!” Anh hơi tức giận, không ngờ Lâm Dung sẽ ngang bướng như vậy.

Tay bị kéo về, Lâm Dung nhìn ra ngoài xe, quả nhiên giống như Lăng Tị Hiên nói, bây giờ là buổi trưa đúng lúc tan ca, còn là đoạn đường sầm uất nhất giữa trung tâm thành phố, xe trên đường xếp hàng dài nhìn như không thấy được điểm cuối, nếu như vừa rồi cô không bị chặn lại thì sợ là tay phải của cô không còn. Lại nhìn Lăng Tị Hiên, hình như là giận thật, vẫn lái xe nhưng môi mím chặt, chân mày cũng sẫm hẳn thành chữ xuyên, Lâm Dung nhìn không được mà le lưỡi một cái: “Vậy cũng được, em đi ăn cơm với anh, anh đừng tức giận.”

Lăng Tị Hiên không lên tiếng, biểu tình trên mặt cũng không giãn ra, tự nhiên lái xe. Lâm Dung lại giận: anh còn muốn thế nào nữa!

“Em không đi theo anh, em muốn trở về trường, hẹn gặp lại.” Vừa đúng lúc đèn đỏ giúp Lâm Dung một tay, cô lại muốn mở cửa xuống xe.

Lăng Tị Hiên kéo cô lại: “Đừng động, anh nói anh tức giận sao? Chưa thấy ai cứng đầu cứng cổ như em, đi ăn cơm với anh!”

Lâm Dung không tiếp tục kiên trì nữa, thở phì phò ngồi xuống.

Lăng Tị Hiên nhìn gương mặt phình ra của cô thì vốn một bụng tức giận cũng lập tức biến mất, anh nhìn không được mà bật cười: “Còn nói anh tức giận, tự em nhìn gương xem, rốt cuộc là ai tức không chịu được hả?” Nói xong thì xoay kính xe qua cho Lâm Dung xem.

Thấy mình trong gương Lâm Dung càng tức giận hơn, ‘phịch’ một tiếng đóng kính xe lại: “Hừ!”

Lăng Tị Hiên nhìn Lâm Dung, dù cô tức giận nhưng lại xấu hổ nhiều hơn, mặt cũng đỏ bừng, lần đầu tiên thấy Lâm Dung như vậy nên Lăng Tị Hiên nhìn không được mà nhìn chằm chằm cô một lúc lâu mới phản ứng lại là anh phải lái xe.

Rất nhanh đã đến nơi, là một nhà hàng món Quảng Đông rất lớn. Dừng xe xong, Lăng Tị Hiên kéo tay Lâm Dung dẫn cô vào cửa. Lâm Dung nhanh chóng rút tay về, cho tới giờ cô còn chưa nói qua chuyện yêu đương, mặc dù đã mười chín tuổi nhưng vẫn rất nhạy cảm với chuyện nắm tay với nam sinh.

Lăng Tị Hiên cũng biết lý do Lâm Dung rút tay về, anh nhún mày cười cười, an ủi Lâm Dung: “Như vậy không sao đâu, bạn bè bình thường cũng có thể nắm tay, yên tâm, anh sẽ không khi dễ em.” Vừa nói vừa kéo tay Lâm Dung, mặc dù lần này Lâm Dung còn có chút khấn trương nhưng không có từ chối anh, mặc anh dẫn cô vào nhà hàng.

Dường như người quản lý biết Lăng Tị Hiên nên chào hỏi anh: “Lăng đại thiếu, lâu rồi anh không đến đây nha, đây là bạn gái của anh sao?” Có lẽ lòng hiếu kỳ là bản tính của phụ nữ, cô vừa hỏi thì tất cả nhân viên phục vụ đều nhìn hai người bọn họ chờ nghe đáp án.

Lâm Dung vừa muốn nói gì, Lăng Tị Hiên đã thân nhiên trả lời: “À, không phải, em ấy là em họ của tôi, vừa tới đây học đại học, thích ăn món Quảng Đông nên tôi dẫn em ấy tới.”

Lăng Tị Hiên đưa ra lý do rất đầy đủ cũng rất đáng tin nên mặc dù các nhân viên phục vụ có chút thất vọng nhưng đều tin là như vậy.

Lâm Dung nhìn Lăng Tị Hiên, trong lòng lại mâu thuẫn nghĩ, dường như con người anh cũng không tệ lắm, không khiến cô xấu mặt nhưng trình độ nói dối của anh lại quá cao, xem ra sau này phải cẩn thận khi nghe lời của anh, e là phần lớn đều không thể tin.

Sau khi nhân viên phục vụ đều rời đi, Lăng Tị Hiên nói với quản lý: “Tìm cho chúng tôi hai một phòng nhỏ độc lập đi, hai người là được rồi.”

Quản lý cười cười, dẫn bọn họ tới một gian phòng nhỏ, sau khi đặt thực đơn xuống thì lập tức đi ra ngoài.

Sau khi kéo ghế cho Lâm Dung xong thì Lăng Tị Hiên cũng ngồi xuống, anh cầm thực đơn lên đưa cho Lâm Dung: “Thích ăn gì? Nhìn một chút xem.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ nhưng khi Lâm Dung mở thực đơn ra vẫn bị kinh hãi, món ăn ở đây còn đắt hơn trong tưởng tượng của cô, bất quá nhìn rất đẹp, hẳn là ăn rất ngon. Cô chọn một phần rau xanh, một phần thịt hấp khoai môn, lại hỏi Lăng Tị Hiên: “Anh thích ăn canh gì, chúng ta chọn một tô là được rồi.”

“Ở đây có một loại canh rất ngon nhưng bên trong có thịt rắn, chắc là em không thích, chúng ta chọn một phần canh hải sản được không? Có thể nói bọn họ nấu những loại hải sản chúng ta muốn ăn.” Lăng Tị Hiên hỏi cô.

“Ừ, được. Em chọn xong rồi.” Nói xong Lâm Dung đưa thực đơn cho Lăng Tị Hiên, cô và anh không quen thuộc, cô không muốn thiếu nợ người khác, như vậy sẽ khiến cô không thoải mái.

“Những món này đủ hai chúng ta ăn sao? Không thích những món khác sao?”

“Không có, anh còn muốn ăn gì thì anh chọn đi, em ăn không nhiều.” Là con gái, sức ăn cũng không lớn.

“Được rồi, anh muốn chọn vài món, một chút em xem ăn có ngon hay không, ăn ngon thì ăn nhiều một chút.” Nói xong Lăng Tị Hiên lại chọn bốn món, lúc nhân viên phục vụ đi vào cầm thực đơn, đột nhiên Lâm Dung nhớ tới gì đó nên hỏi Lăng Tị Hiên: “Có phải món thịt hấp khoai môn sẽ cho rất nhiều đường hay không, nhờ họ cho ít một chút được không? Nếu không thì mới ăn mấy miếng đã ngán rồi.”

Nghe Lâm Dung nói vậy, Lăng Tị Hiên lại cảm thấy vui vẻ trong lòng, trước kia lúc anh tới đây ăn món này, hầu như đều dặn dò nhân viên phục vụ nói đầu bếp cho ít đường, không ngờ Lâm Dung có suy nghĩ giống anh, điều này khiến anh vui vẻ trong lòng: “Không cần nói, lúc anh ăn món này họ sẽ cho ít đường, trước kia anh thường xuyên ăn món này ở đây, họ biết rõ.”

“A, vậy là tốt rồi.”

Sau khi nhân viên phục vụ đi ra ngoài, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm.

“Anh lớn hơn em có hai tuổi mà đã là đoàn trưởng, vậy anh làm bao lâu rồi?”

“Hơn hai năm rồi.”

Lâm Dung buồn bực: “Không phải anh tốt nghiệp đại học sao? Hai năm trước anh mới mười chín tuổi, làm sao có thể tốt nghiệp đại học được?”

“A, do anh không học cấp 3 mà trực tiếp lên thẳng đại học.”

“Vì sao, anh học đại học ban thiếu niên sao?” Lâm Dung biết đại học khoa học tự nhiên Trung Quốc có ban thiếu niên, mọi năm đều trực tiếp thu mấy đứa trẻ thiên tài dưới mười lăm tuổi vào đại học.

“Không có không có, anh không có lợi hại như vậy, ba anh vẫn luôn công tác trong bộ đội, lúc anh tốt nghiệp trung học cơ sở ông ấy để anh đi thi thử trường quân đội, lúc đó thành tích không đủ nhưng chỉ thiếu không tới mười điểm nên ông ấy tìm chiến hữu trước kia của ông rồi kiên quyết nhét anh vào.” Chuyện này vẫn do người khác nghị luận, anh rất ít khi nói với người khác.

“A, là như vậy sao, chắc là thành tích của anh rất tốt.” Lâm Dung nói trong lòng, người tốt nghiệp trung học cơ sở xong lập tức thi lên đại học thì thành tích chắc không phải tốt bình thường?

“Này, đừng nói nữa, trước kia cũng tạm được, anh thi đậu là do hầu như mọi người đều là người trong quân đội đi thi nên điểm trúng tuyển tương đối thấp, nhưng vào trong đại học thì khác, đặc biệt là tiếng Anh.” Lăng Tị Hiên nói thật: “Các khóa học khác còn theo kịp hơn nữa còn có thể học rất tốt, học thêm cũng bổ sung được một chút, nhưng tiếng Anh của ba năm cấp ba có quá nhiều từ đơn và ngữ pháp, mà anh cái gì cũng không biết, cho nên tới giờ tiếng Anh đều là đếm ngược.”

Lâm Dung nhìn không được cười: “Ha ha, thật sao? Vậy anh có thể thi đạt chuẩn sao?”

Lăng Tị Hiên xấu hổ gãi gãi đầu: “Nói thật, không có thi đạt tiêu chuẩn nhưng thường thì giáo viên đại học sẽ không để em trượt, với lại là giáo viên cũng biết trường hợp của anh nên cũng cho anh mặt mũi, thành tích tiếng Anh của anh thường là sáu mươi hoặc là sáu mươi một, sáu mươi hai.”

“Vậy thi tiếng Anh cấp bốn thì sao? Anh có qua hay không, không có chứng chỉ cấp bốn là không lấy được bằng đại học.”

“Cấp bốn thi qua, chỉ cao hơn tiêu chuẩn mười điểm mà đa số còn là chép của bạn học.” Nói tới đây, đột nhiên Lăng Tị Hiên hỏi cô: “Em sẽ không cười nhạo anh chứ?” Anh hơi lo lắng, tiếng Anh của Lâm Dung cực kỳ tốt.

Lâm Dung cười cười: “Sẽ không, em biết tiếng Anh trong ba năm cấp ba quan trọng như thế nào, anh không biết cũng là bình thường, nếu như anh có thể thi đạt chuẩn mới là không bình thường đó.”

“Đúng vậy, trước kia môn khiến anh nhức đầu nhất chính là môn tiếng Anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 2 (tiếp)

Edit: Nhật Dương

thời xúc động mà đã chuẩn bị tốt để chịu trách nhiệm về những lời này, anh hi vọng em cũng có thể cư xử nghiêm túc, cho anh một câu trả lời nghiêm túc được không?”

Lăng Tị Hiền nói như vậy khiến Lâm Dung không biết phải làm sao, từ nhỏ đến lớn, cô vẫn rất nghe lời, là con ngoan của ba mẹ, là trò giỏi của giáo viên, chưa bao giờ tranh luận với giáo viên, càng đừng nói đến chuyện yêu thương, bây giờ lên đại học, cô đã là người lớn, có tự do riêng. Lúc đến trường học mẹ cô còn nói với cô: “Mặc dù mẹ không hy vọng con vừa lên đại học đã nói chuyện yêu thương nhưng mẹ không can thiệp nhiều vào chuyện của con, bởi vì đây là sự tự do của con, nếu như gặp được một chàng trai thật sự thích hợp lại đối xử tốt với con, mẹ hi vọng con có thể cư xử nghiêm túc, không cần vì vậy mà làm chậm trễ việc học.” Bây giờ nghĩ lại lời của mẹ, giống như không có ai quản cô. Nhưng cô vẫn không muốn mới năm nhất đã nói chuyện yêu đương, cô vẫn chưa thích ứng.

Nhìn Lâm Dung cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, Lăng Tị Hiền cũng sốt ruột theo, khó khăn lắm Lâm Dung mới ngẩng đầu lên.

“Lăng Tị Hiền, thật lòng xin lỗi, thật ra thì em không ghét anh nhưng em mới lên năm nhất, mới mười chín tuổi, cho tới giờ em vẫn không tính nói chuyện yêu đương trong năm nhất, đột nhiên anh hỏi em như vậy, em rất sợ, em muốn một năm này phải học tập thật tốt, về sau mới từ từ suy nghĩ đến chuyện này.” Nói những lời này xong, Lâm Dung khần trương nhìn Lăng Tị Hiền, cô biết người trước mắt này, đáng đáp không tệ, điều kiện cũng rất tốt, quan trọng là... con người anh rất tốt, nên cô lo lắng anh sẽ mất hứng.

Mặc dù Lăng Tị Hiền hơi thất vọng nhưng đây cũng là kết quả mà anh đã lường trước, thậm chí còn tốt hơn so với dự tính xấu nhất của anh nhiều, anh thở dài: “Lâm Dung, em nói thật sao? Em không chán ghét anh, chỉ là do không muốn nói chuyện yêu đương trong năm nhất, em từ chối với anh thì cũng sẽ từ chối người khác phải không?”

“Ừ.” Lâm Dung trịnh trọng gật đầu một cái, cô không muốn nói chuyện yêu đương trong năm nhất.

“Vậy thì tốt, chúng ta vẫn có thể làm bạn tốt đúng không? Chờ em nghĩ kỹ xem lúc nào em nói chuyện yêu đương thì nói cho anh biết, đến lúc đó chúng ta lại nói tiếp. Như vậy được không?” Trong lòng Lăng Tị Hiền hiểu rõ việc anh thích Lâm Dung sẽ không vì thời gian mà thay đổi nên anh không lo lắng về vấn đề thời gian.

“Nhưng đợi đến lúc em muốn nói mà em lại thích người khác thì làm sao? Vậy em sẽ không nói với anh.” Nghe Lăng Tị Hiền nói vậy, Lâm Dung lập tức phản ứng hỏi một vấn đề.

Lăng Tị Hiền nghĩ Lâm Dung sẽ xem xét vấn đề này nhưng không nghĩ cô lại lập tức hỏi như vậy. Trong lòng không khỏi nghĩ: Lâm Dung quả nhiên thông minh, vốn định dụ dỗ lôi kéo cô vào nhưng dường như cô chỉ cần liếc mắt là có thể thấy được nơi đó có bẫy. Lăng Tị Hiền cười cười: “Chuyện này em yên tâm, anh bảo đảm sẽ không để em thích người khác.”

“Cũng không nhất định sẽ như vậy, vạn nhất đâu?” Lâm Dung hỏi.

“Vậy thì tốt, nếu thật sự có, anh sẽ cạnh tranh công bằng với người kia, vậy là được rồi chứ?” Lăng Tị Hiền không thể làm gì khác hơn là đồng ý trước với cô, còn về sau, anh căn bản không muốn người có thể cạnh tranh công bằng với anh xuất hiện. lqđ

“Ừ, được.”

Lăng Tị Hiền cười: “Vậy thì tốt, chúng ta ăn bánh trung thu đi, vừa rồi anh chọn món tráng miệng là bánh trung thu, em muốn ăn hạt sen muối tiêu hay là bào ngư?”

“Muốn ăn muối tiêu.” Mặc dù vừa rồi thịt hấp khoai môn đã cho ít đường nhưng vẫn rất ngọt, lúc này Lâm Dung không muốn ăn đồ quá ngọt.

“Được rồi” Lăng Tị Hiền giúp cô cắt một phần bánh trung thu muối tiêu sau đó đưa cho cô, rồi lại cắt một phần bào ngư, “Cũng ném thử cái này, ăn rất ngon.”

Ăn bánh trung thu xong, Lăng Tị Hiền và Lâm Dung đi ra khỏi nhà hàng, Lăng Tị Hiền hỏi Lâm Dung: “Muốn đi đâu chơi không? Anh dẫn em đi dạo một chút.”

“Không, em mệt rồi, muốn trở về ngủ.” Bởi vì lúc trước đi học có thói quen ngủ trưa nên Lâm Dung không giống những sinh viên năm nhất khác, nếu như buổi trưa cô không ngủ thì buổi chiều sẽ buồn ngủ.

Lăng Tị Hiền cũng không miễn cưỡng: “Vậy thì tốt, anh đưa em về.”

Trên đường trở về, Lăng Tị Hiền hỏi Lâm Dung ở trường có quen hay không, anh biết từ trước đến nay Lâm Dung chưa bao giờ ở lại trường, vẫn luôn ở nhà, nên lo lắng cô không quen. Lâm Dung nói cho anh biết là vẫn được, mấy người bạn trong ký túc xá rất tốt, chỉ là cô quen ngủ giường lớn ở nhà, đã quen giường, giờ ngủ giường nhỏ, có đôi khi đến khuya vẫn không ngủ được. Lăng Tị Hiền nhớ anh có một căn nhà ba phòng ở gần trường vẫn còn trống, định hỏi cô có muốn đến ở hay không, nhưng sau khi suy nghĩ lại thì chắc chắn là cô sẽ không đồng ý, nên dứt khoát không hỏi. Anh nói với Lâm Dung: “Nếu như sau này buổi tối vẫn không ngủ được thì gửi tin nhắn cho anh, anh sẽ gọi điện thoại nói chuyện phiếm với em, em không thích anh nên cũng không thích nghe anh nói, sau khi nghe nhất định sẽ ngủ mất.”

Lâm Dung nhìn không được nở nụ cười, nhưng trong lòng cũng rất cảm kích: “Ừ, được rồi, rất trẻ cũng được sao?”

“Đĩ nhiên “ Lăng Tị Hiền lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lâm Dung một cuộc điện thoại, Lâm Dung thấy điện thoại di động hiện lên một dãy số lạ.

“Lưu luôn số này của anh, sau này em hãy nhắn tin vào số này, anh sẽ mở máy suốt hai mươi bốn giờ.” Lăng Tị Hiền nói với cô.

“Ừ, được.”

Rất nhanh đã đến trường học, Lâm Dung hỏi anh: “Có thể dùng xe ở cổng phía Tây được không?” Cô không muốn để người khác thấy, càng không muốn bị người khác nghị luận, huống chi cô và Lăng Tị Hiền vốn không có gì cả.

“Được, nhưng cổng phía Tây cách ký túc xá của em cả một đoạn, anh đưa em đi qua được không?” Thấy Lâm Dung muốn từ chối, Lăng Tị Hiền lập tức nói: “Hôm nay anh mặc đồ thường, bọn họ sẽ không nhận ra, hơn nữa em cũng có thể nói anh là anh họ của em. Anh cũng sẽ thừa nhận như vậy.”

Vừa nghe anh nói như vậy, Lâm Dung mới chú ý đến quần áo hôm nay của anh, nhìn không được ngẩng đầu lên nhìn anh, nắng tháng mười sạch sẽ tươi sáng lại không chói mắt, cộng thêm bây giờ vừa lúc gặp ánh mặt trời, hôm nay Lăng Tị Hiền mặc một chiếc áo sơ mi tay dài màu trắng, mặc dù kiểu dáng rất đơn giản, cũng không có màu sắc dư thừa làm đẹp nhưng trên ống tay áo và cổ áo có nút kim loại màu bạc, ở giữa hàng nút áo còn có một đường trang trí màu bạc giống như đai lưng, lần đầu tiên Lâm Dung nhìn thấy kiểu áo sơ mi nam có thiết kế đai lưng, nhưng kỳ quái là đai lưng cũng không mang lại cảm giác nữ tính mà ngược lại làm nổi bật lên dáng người hoàn hảo của người đàn ông trước mặt cô; vạt áo áo sơ mi không được nhét vào trong quần jean mà tùy ý bỏ ra ngoài, áo sơ mi màu trắng, giày thể thao màu trắng, quần jean màu xanh dương, đây là cách ăn mặc bình thường nhất của mấy chàng trai nhưng khi khoác lên người anh lại đẹp như vậy. Càng chết người hơn là bởi vì màu trắng phản quang rất tốt, cộng thêm nút áo màu bạc tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời khiến Lâm Dung nhất thời cảm thấy Lăng Tị Hiền anh khí bức người, khiến người ta không dám nhìn thẳng. . . . .

Nhìn Lâm Dung ngẩn người, Lăng Tị Hiền cố ý đùa cô: “Này, nhìn lâu như vậy, có phải nên đồng ý hay không?”

“A? Ừ. . . . . Vậy cũng được.” Lâm Dung cả kinh, sau khi phục hồi tinh thần, lại lo lắng cô nói lỡ, vội vàng đi nhanh về phía trước.

Lăng Tị Hiền không thể làm gì khác hơn là cười khổ, bước nhanh đuổi theo cô, nói chuyện phiếm với cô, tránh cho cô lại lúng túng, nhưng không có nhiều tác dụng, đến dưới lầu ký túc xá, Lâm Dung vẫn cẩn thận, gấp gấp nói một câu “em đi lên” rồi chạy lên lầu. Lăng Tị Hiền vẫn đứng ở dưới lầu nhìn cô vào ký túc xá một lúc lâu, đang muốn xoay người rồi đi lại đột nhiên thấy Lâm Dung mở cửa sổ nhìn xuống, Lăng Tị Hiền vui vẻ cười với cô, Lâm Dung không ngờ người vẫn còn ở đây, vội vàng đóng cửa sổ lại rồi xoay người dựa vào cửa sổ thở hổn hển.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3: Hữu kinh vô hiểm (Bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm)

Editor + beta: lonbia

Sau khi thờ đóc, Lâm Dung bỗng chốc nhớ lại thời điểm vừa rồi khi gặp được người kia ở trong sân trường, dường như một người bạn học quen biết cũng không có, yên tâm rất nhiều.

Buổi trưa ngủ một giấc, Lâm Dung đi lấy nước ăn cơm chiều, buổi tối suy nghĩ một chút cũng không có bài tập gì cần làm, cô lấy cuốn sổ ghi chép ra bắt đầu ghi nhật ký, thật ra lúc trước Lâm Dung không có thói quen ghi nhật ký, nói một cách chính xác là, chưa từng có thói quen ghi nhật ký hàng ngày, có thói quen viết nhật kí khi gặp chuyện không vui. Trước kia nói chuyện với bạn bè, đặc biệt là với mấy người bạn thân về chủ đề liên quan đến nhật kí, Lâm Dung cũng thường nói đến thói quen không hợp thời của mình, mọi người đưa ý kiến phản đối, tất cả mọi người đều cho rằng nếu như vậy cô sẽ sống không thoải mái, nhớ kỹ chuyện không vui và quên mất những chuyện hạnh phúc. Nhưng bản thân Lâm Dung không nghĩ như vậy, cô cảm thấy chuyện thật sự vui vẻ cho dù không ghi nhật ký cũng có thể nhớ rõ ràng, tuy rằng chuyện đau lòng càng không dễ dàng quên, cô chính là muốn ghi lại cảm nhận thật sự củ mình khi xảy ra sự việc, và so sánh tâm tình đối với chuyện này sau một thời gian, nhìn xem nhận biết bản thân có thay đổi cái gì hay không. Về phần ở hiện tại, mặc dù nhìn qua không có chuyện gì đau lòng, nhưng Lâm Dung biết, bản thân mình có bóng ma xuất hiện khi thi không tốt trong kì thi tốt nghiệp trung học, huống chi là vừa mới vào đại học, cho nên hiện tại cô luôn ghi lại cảm nhận mỗi ngày của mình, so với trước kia có lúc có thể vui vẻ hơn một chút, có đôi khi đau khổ hơn một chút so với trước kia, nhưng còn đều ghi lại chính xác vào đây, bắt đầu từ ngày thứ nhất khi vào đại học, bắt đầu huấn luyện quân sự.

Viết xong nhật ký, thời gian vẫn còn sớm, Lâm Dung lại ngẩng người, nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Tị Hiền là vào đại hội báo cáo biểu diễn mãi cho đến hôm nay anh đưa cô trở về tái diễn lại từng cảnh tượng một, trong đầu bất giác cũng hiện ra tình cảnh ngày đó Lăng Tị Hiền đi về phía cô và nói chuyện, qua nhiều ngày như vậy, những đoạn kí ức này so với lúc trước rõ ràng hơn rất nhiều, khi đó Lăng Tị Hiền hoàn toàn không giống so với các huấn luyện viên khác, bước đi theo thói quen cực kì ngay ngắn, đúng theo tiêu chuẩn, anh tùy ý cho hai tay vào túi đi tới, hình như tai vẫn còn đeo tai nghe MP3, cẩn thận nghĩ lại, lúc đó tuy rằng anh mặc quần áo quân nhân không sai, nhưng màu sắc so với người khác dường như không cùng một dạng, mà lúc đó bản thân cô cùng với bạn học đoán chừng cũng chỉ quan tâm đến khuôn mặt của anh, căn bản không chú ý đến những thứ này. Đang suy nghĩ thì điện thoại trong phòng ký túc xá kêu lên, bởi vì chính cô cách điện thoại gần nhất, cho nên Lâm Dung theo thói quen cầm lấy điện thoại: “Alo, xin chào!”

“Xin chào, Triệu Hân thực sự ở phòng này không?” Là con trai.

“Đúng vậy, chờ một lát.” Lâm Dung quay đầu lại gọi người. “Hân Hân, điện thoại của cậu!”

Triệu Hân hưng phấn chạy tới nghe điện thoại, tất cả những người còn lại trong ký túc xá đều dời lực chú ý lên trên điện thoại, ai cũng không nói, chuyên chú chờ người nào đó nói chuyện điện thoại xong sau đó thuận tiện thăm vấn Triệu Hân. Trước đây, mọi người trong ký túc xá mới tiếp xúc nhau không lâu, hoàn toàn không biết gì nhiều về đối phương, hơn nữa, vừa mới thích ứng với cuộc sống đại học con gái đối với chuyện này đặc biệt quan tâm, đừng nói là chuyện xảy ra trên người bạn cùng phòng cùng sống với nhau bốn năm của mình.

Một lát sau, kết thúc cuộc gọi, mọi người bắt đầu quay quanh Triệu Hân bát quái: “Nói mau, người gọi điện thoại đến là ai? Là bạn trai của cậu sao?”

“Hân Hân tốt, cậu có bạn trai vậy mà không nói cho tụi mình biết, rất không thật thà đi?”

“Chính là, nói, anh ta đang làm cái gì?”

“...”

Triệu Hân chống đỡ không được: “Các tỷ tỷ, tha cho mình đi, mình nói thật, anh ấy không phải bạn trai mình, là một huấn luyện viên của mình khi học quân sự.”

“Hả? Thật sự chứ, vậy các cậu quen biết như thế nào?” Vừa mới huấn luyện quân sự không lâu, hơn nữa sau khi huấn luyện quân sự xong trừ bỏ nam sinh trong khoa ra, tất cả mọi người không có cơ hội tiếp xúc thêm với con trai bên ngoài, chất lượng cùng số lượng nam sinh khoa văn học tương đối kém càng dễ cho các cô nhớ mãi không quên, hứng thú không giảm, đối với huấn luyện viên quân sự.

“Đúng rồi, anh ta có đẹp trai không, cao bao nhiêu? Học ngành gì hả? Điện thoại di động của cậu có hình không?”

Nhìn bộ dạng hăng hái bừng bừng của đám bạn cùng phòng, Lâm Dung nhìn không được gia nhập chung với họ, bất quá mặc dù cô tham gia sau, nhưng là sống sau xô sóng trước, hỏi ra mấu chốt quan trọng nhất của vấn đề.

Triệu Hân lấy điện thoại ra cho các cô nhìn hình, kết quả dẫn đến một trận oán trách cùng thất vọng: “Này, cũng bình thường thôi, nhìn thấy qua còn phải dừng lại xác định có năng lực không đấy, hoàn toàn không thể tính là soái ca.”

“Chính là, vóc dáng nhìn qua giống như cũng không cao, khoảng 1m7 sao? Yêu cầu của mình là phải 1m8 trở lên!” Bản thân Cổ Lệ cao 1m7, đối với con trai vóc dáng thấp cực kì khinh bỉ.

“Đúng rồi đúng rồi, mình nhớ rõ ngày đó có một huấn luyện viên bộ dạng rất đẹp trai cũng rất cao cùng Dung Dung nói chuyện kia mà, đưa cho Dung Dung số điện thoại, Dung Dung, cậu có ảnh chụp của anh ta không?” Triệu Hân thông minh dời đề tài này đến trên người Lâm Dung, đáng người cô cùng Lâm Dung không cao, lúc đó đều đứng ở hàng cuối, cho nên chỉ cô thấy được cảnh kia.

“Thật sự hả? Dung Dung, cậu thật không có nghĩa khí, ngắm soái ca một mình cậu, cũng không cho chúng mình xem một chút, nhanh nhanh, cho chúng mình xem ảnh chụp!” Mấy cô bạn cùng phòng rất nhanh vây xung quanh người Lâm Dung.

Lâm Dung không khỏi mỉm cười: “Mình không có ảnh của anh ấy, ngày đó Hân Hân ở bên cạnh mình, Hân Hân có thể chứng minh, mình không có chụp ảnh của anh ấy. Đúng không Hân Hân?”

“Hình như không có chụp, nhưng mà không sao, nói số điện thoại di động của anh ấy cho chúng mình biết đi, mình gửi tin nhắn cho anh ấy, mời anh ấy ăn cơm, cái này so với nhìn hình tốt hơn nhiều.” Triệu Hân đưa ra lời đề nghị.

“Được á được á, nhanh nói số đi, Dung Dung!” Những người khác trong phòng đều phụ họa theo.

Lâm Dung mỉm cười: “Được rồi.” Nói xong cô đọc số điện thoại của Lăng Tị Hiên cho bạn cùng phòng, đương nhiên cô là người đầu tiên Lăng Tị Hiên cho số điện thoại, tuy rằng biết Lăng Tị Hiên thích mình, nhưng cô lại không có tâm tư gì.

“Đúng rồi, anh ta tên là gì vậy, Dung Dung?”

Lâm Dung suy nghĩ một chút, nói: “Mình cũng không biết, lúc đó anh ấy chính là gọi cho mình một cuộc điện thoại, cũng không nói cho mình biết tên của anh ấy là gì.” Lâm Dung suy nghĩ Lăng Tị Hiên cũng không phải là binh lính bình thường, nếu nói cho bạn cùng phòng biết tên của anh, các cô rất nhanh cũng biết được chuyện này, cho nên dứt khoát nói không biết.

Không nghĩ tới mấy cô bạn cùng phòng kia cực kì tích cực, lập tức gửi tin nhắn đi, hỏi Lăng Tị Hiên có thời gian hay không, nếu có mời anh đi ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Chương 3 (tt)

Khi Lăng Tị Hiền nhận được tin nhắn, thì anh đang ở trong phòng làm việc của mình nghiên cứu tỉ mỉ phiếu điểm trung học của Lâm Dung, anh không ngờ tới thành tích học tập ở trung học của Lâm Dung tốt như vậy, tốt đến mức có thể vào đại học tốt nhất Trung Quốc, bây giờ anh có thể nhìn thấy một phần trên phiếu điểm, dường như tất cả các môn học của Lâm Dung đều đứng nhất, trừ bỏ thể dục cùng vật lý, nhưng mà hiện tại cô lại ở trường đại học xếp thứ 10 cả nước, chắc là trong kì thi trung học phổ thông không phát huy tốt, thảo nào không thấy được sự vui vẻ từ trong đáy lòng mà một sinh viên năm nhất đại học nên có từ cô.

Lăng Tị Hiền không khỏi nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cô ở sân thể dục, ngày đó ứng phó xong mấy vị lãnh đạo trong trường học, anh muốn đến trên sân thể dục tìm cấp dưới lái xe đang tán gẫu với đồng hương tán chuẩn bị trở về, vừa vặn đi qua khoa văn học, khoa văn học nhiều sinh viên nữ, từ xa anh liền nhìn thấy mấy sinh viên nữ ở phía cuối đang hăng hái trò chuyện cái gì đó, đang suy nghĩ đi vòng qua các cô, tuy nhiên lại nhìn thấy được một cô gái đứng giữa những cô gái còn lại cười nhàn nhạt một tiếng, thân hình cùng diện mạo cô gái này cũng không xuất chúng như mỹ nữ Như Vân trong khoa văn học, nhưng là Lăng Tị Hiền cảm thấy được cô không giống như người khác, nhất thời không nghĩ ra không giống nhau ở chỗ nào, anh dứt khoát lại gần thêm vài bước đứng lại quan sát cô gái kia, nhìn một lúc, mới phát hiện nơi không giống nhau: Là ánh mắt.

Đúng vậy, chính là ánh mắt, có câu muốn học sẽ cười thật lòng, nếu muốn cười đẹp mắt, nên bắt đầu cười từ ánh mắt, Lăng Tị Hiền vẫn cảm thấy lời này rất có lý, anh thấy rất nhiều những người cười với anh nhưng ánh mắt lại không cười, đối với loại cười giả tạo này hiển nhiên cực kỳ chán ghét, nhưng mà bây giờ anh nhìn thấy ánh mắt cô gái này cũng không cười, khóe miệng chỉ là nhếch lên, nhưng lại không làm cho anh sinh ra chán ghét, bởi vì cô chỉ nhếch khóe miệng lên mỉm cười làm cho người trải qua nhiều chuyện như Lăng Tị Hiền thế nhưng không nhìn ra được một tia giả dối nào, ngược lại trong ánh mắt hờ hững ấy nhìn không ra thương cảm tạo thành một loại hài hòa kì lạ, nhìn cô gái này, Lăng Tị Hiền nhìn không được ngăn ngừa cả người...

Lúc đang thất thần nhớ lại những chuyện này, điện thoại vang lên, anh nghĩ rằng tin nhắn của Lâm Dung, vội vàng cầm lên xem, nhưng lại nhìn thấy một số điện thoại lạ, lại thấy nội dung của tin nhắn, mới biết được rằng là sinh viên nữ ngày đó cùng mình nói chuyện. Lâm Dung này, nhất định là nói số điện thoại của anh cho bạn học, thật là. Không kiên nhẫn trả lời tin nhắn, anh tiếp tục nghiên cứu phiếu điểm của Lâm Dung, mặc dù cô học khoa văn học, nhưng mà có rất nhiều môn tự nhiên lại đạt được điểm cao nhất.

Phòng ký túc xá của Lâm Dung cũng không được an tĩnh như thế, sau khi nhận được tin nhắn trong phòng ký túc xá giống như bùng nổ, Triệu Hân đọc tin nhắn trả lời: “Thật xin lỗi, tôi rất bận, không có thời gian, còn có, số điện thoại của tôi sẽ nhanh chóng thay đổi, sau này không cần gửi tin nhắn nữa.”

“Hừ, anh ta là ai hả, có gì đặc biệt hơn người!”

“Đúng vậy, anh ta cũng hơi quá đáng đi?”

“Dung Dung, cậu đã từng liên lạc với anh ta sao? Anh ta cũng dùng giọng điệu như vậy nói với cậu sao?” Trưởng phòng Lý Tiểu Hoàn đến từ Thượng Hải, là một cô gái cực kỳ hoạt bát.

“À..., mình chưa từng liên lạc cùng với anh ấy.” Lần này Lâm Dung cũng không dám ăn ngay nói thật, nếu không bạn cùng phòng sẽ ăn cô mất.

“Vậy cậu gửi tin nhắn cho anh ta, anh ta cho cậu số điện thoại, khẳng định sẽ không khách sáo với cậu như vậy.”

Đề nghị của Lý Tiểu Hoàn lập tức được mọi người tán thành.

“Đúng vậy, đúng vậy, Dung Dung, cậu gửi tin nhắn cho anh ta, xem anh ta trả lời như thế nào.”

Lần này Lâm Dung cũng tròn mắt, nên làm cái gì bây giờ? Nhìn giọng điệu mới vừa rồi Lăng Tị Hiền trả lời tin nhắn, giống như cực kỳ không kiên nhẫn, nhất định là tức giận, suy nghĩ một chút, cô nói: “Nếu không mình gọi điện thoại cho anh ấy đi, như vậy được không?”

“Được được được.” Đương nhiên là muốn gọi điện thoại trước mặt mọi người.

“Vậy được rồi.” Lâm Dung lấy di động, đầu óc đột nhiên lóe lên, nghĩ ra một biện pháp: “Đợi một lát, mình có một tin nhắn chưa kịp trả lời, trước tiên để mình trả lời đã.” Nói xong, Lâm Dung lấy tốc độ nhanh nhất nhắn cho Lăng Tị Hiền một tin nhắn: “Lát nữa em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Gửi xong tin nhắn, Lâm Dung cố ý dấy đưa một lúc, đoán chừng Lăng Tị Hiền đã thấy được tin nhắn, mới theo lời bạn cùng phòng bật loa ngoài điện thoại, gọi điện thoại cho Lăng Tị Hiền.

“Alo, xin chào.” Giọng nói Lăng Tị Hiền dường như không có bất cứ sắc thái tình cảm gì, “Xin hỏi cô là ai?”

“À... xin chào, tôi là...” Lâm Dung không biết nên nói cái gì, tức muốn bẻ phôi: Lăng Tị Hiền tuyệt đối là cố ý!

“À... Tôi nhớ ra rồi, ngày đó chúng ta đã nói chuyện ở sân thể dục có phải không?” Lăng Tị Hiền ra sức nhin cười, giả vờ như vừa mới nhớ ra, tương tự ra cảnh Lâm Dung tức giận, ngược lại anh giả vờ rất giống thật.

“Đúng, là tôi. Tôi muốn hỏi anh một chút...” Lâm Dung nhìn chị em xung quanh, không biết nên mở miệng như thế nào.

“Dung Dung, nói mau, nhớ mời anh ấy ăn cơm!” Người bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở cô.

Đầu bên kia sau khi Lăng Tị Hiền nghe thế nở nụ cười: Hóa ra ngũ danh của cô kêu là Dung Dung, còn rất dễ nghe, bản thân anh như thế nào không tìm hiểu một chút ngũ danh của cô hả? Anh vì nghe rõ ràng lời nói bên kia, cũng đã sớm mở loa ngoài của điện thoại.

“Em gọi điện thoại tới rất đúng lúc, tôi muốn hỏi em một chút, mẹ em có phải là cô giáo Trương dạy rất giỏi môn thí nghiệm vật lý trung học hay không

hả?” Lăng Tị Hiền hỏi cô.

“À..., Đúng vậy, làm sao vậy?” Đưa tay lau mồ hôi, trong lòng Lâm Dung lập tức thả xuống, thì ra anh đã sớm nghĩ ra biện pháp.

“Tôi muốn số điện thoại di động của mẹ em, trước kia bà đã dạy tôi, rất tốt đối với tôi, nhưng mà tôi không có phương thức liên lạc của bà, có thể nói cho tôi biết được không?”

“Được, vậy anh ghi lại đi.” Lâm Dung rất nhanh đọc xong số điện thoại của mẹ mình cho anh một lần, cô biết Lăng Tị Hiền nhất định biết, căn bản không cần ghi.

“Tôi đã ghi lại, cảm ơn, hẹn gặp lại.” Mặc dù cực kỳ không muốn, Lăng Tị Hiền vẫn nhanh chóng ngắt máy.

Sau khi cúp điện thoại, trong phòng nổi lên một trận thất vọng cùng tiếng kêu oán giận: “Haizzz, thì ra anh ta không phải nhìn trúng Dung Dung của chúng ta, xem ra khát vọng mời trai đẹp ăn cơm của chúng ta bị hụt rồi.”

“Chính là, ai, dạo này, muốn gặp trai đẹp cũng khó như vậy!”

Lâm Dung mỉm cười nhìn bạn học xung quanh, cái gì cũng không nói.

Không bao lâu, điện thoại Lâm Dung vang lên, nhìn thoáng qua dãy số, là dãy số Lăng Tị Hiền nói cho mình sau này, Lâm Dung vội vàng đi ra khỏi phòng nghe điện thoại.

“Alô?” Lâm Dung có chút chột dạ. Theo giọng điệu vừa rồi Lăng Tị Hiền trả lời tin nhắn, anh giống như không muốn để người khác biết số điện thoại của mình, không biết anh có tức giận hay không.

Nhưng mà Lăng Tị Hiền lại không thể nào nổi giận, anh biết Lâm Dung ở trong kí túc xá khẳng định có chút bất đắc dĩ, vì vậy cười hỏi Lâm Dung: “Như thế nào, vượt qua sao?”

Thấp thỏm trong lòng Lâm Dung để xuống, còn tưởng rằng bản thân mình sẽ bị phê bình một trận, rất may không có: “Ừ, không có viết gì, thật xin lỗi. Em giống như không nên nói.”

“Đưa ngọc, nói xin lỗi cái gì, em có thể không nói sao? Các cô ấy đều biết em có số điện thoại, nhưng mà nhớ, không nên nói số điện thoại hiện tại cho các cô ấy biết, hiểu không?”

“Ừ, được. Đúng rồi, anh làm sao biết mẹ em?”

“Không có gì, anh vốn là học trò của mẹ em, thấy tên bà ấy lập tức nhớ lại, hơn nữa anh không có gạt em, anh cũng rất muốn đến thăm cô giáo. Về phần em, “Lăng Tị Hiền dừng một chút, “Em ưu tú như vậy, rất nổi tiếng.”

Lâm Dung nghe được câu này, lập tức nghĩ đến kì thi tốt nghiệp trung học vừa rồi, trong lòng lại bị thương một trận.

Dường như Lăng Tị Hiền cũng cảm nhận được, bỗng nhiên hối hận mình không nên nói lời này, nhất định lại làm cho Lâm Dung nhớ đến chuyện đau lòng, vừa rồi nói mình là học trò của mẹ Lâm Dung cũng là lừa gạt Lâm Dung, căn bản là bản thân mình không có sống ở tỉnh Đông Hải, cũng không có khả năng là học trò của bà rồi.

Qua một lúc lâu, chính Lâm Dung là người phá vỡ im lặng, cô có chút trách cứ hỏi Lăng Tị Hiền: “Anh nói chuyện với bạn học em như thế nào đấy? Không muốn, nhưng cũng nên nói nguyên nhân một chút!” Vừa rồi khi Triệu Hân đọc tin nhắn, cũng làm cho cô hoảng sợ, Lăng Tị Hiền cũng không cho con gái một chút mặt mũi nào, thời điểm cùng với cô qua lại còn cảm thấy anh rất biết chăm sóc.

“Thế nào? Bạn học của em không vui?” Lăng Tị Hiền ngược lại nở nụ cười.

“Nhất định là không vui, nói không chừng còn rất đau lòng đấy.” Lâm Dung cũng có chút oán hận anh, dù sao cũng là bạn cùng phòng mình quan tâm, tương lai cùng nhau làm chị em tốt bốn năm.

“Vậy làm sao bây giờ? Nếu không em thay mặt anh nói lời xin lỗi?” Lăng Tị Hiền nói đùa cùng Lâm Dung.

“Nói hươu nói vượn! Không có việc gì em cúp máy đây.”

“Này, Lâm Dung chờ một chút!” Lăng Tị Hiền vội vàng gọi cô.

“Như thế nào, có việc gì sao?”

“Ngũ danh của em, gọi là Dung Dung sao?”

Mặt Lâm Dung đỏ lên: “Làm sao cái này anh cũng biết hả?”

“Không có, anh cũng không biết, nhưng mà vừa rồi trong điện thoại nghe được họ gọi em như vậy, tên này thật dễ nghe, về sau anh cũng gọi em như vậy được không?”

“Không được!” Lâm Dung không hề nghĩ ngợi, một lời cự tuyệt, anh nghĩ cũng quá hay rồi, trừ ba cùng chủ nhiệm lớp đại học, cũng không có người con trai nào kêu mình như vậy.

Đã sớm đoán được yêu cầu của mình bị từ chối, Lăng Tị Hiên cố ý giả vờ cực kỳ thất vọng: “Một chút cơ hội cũng không có sao? Về sau cũng không thể à?”

“Dù sao anh cũng không thể gọi em như vậy, sau này để sau này nói.” Lâm Dung buồn bực: “Còn có việc gì sao?”

“Ách... Ngày mai thứ ba, em có rất nhiều môn, ngày mai chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi. Anh trả lại hoa quả mình thiếu em, được không?” Lăng Tị Hiên cúi đầu xem thời khóa biểu của Lâm Dung.

“Không cần trả lại, hôm nay anh mời em ăn cơm đều đã trả tất cả mọi thứ rồi.” Nghe anh nói còn phải ra ngoài ăn cơm, Lâm Dung sợ hết hồn, hôm nay hai người bọn họ ăn những món ăn Quảng Đông kia xấp xỉ 1000 đồng, những món ăn vặt kia của mình cũng không nhiều tiền như vậy?

“Như vậy sao được, là em nói với anh, muốn anh mỗi một loại đều trả lại cho em, chúng ta không nên nói mà không giữ lời chứ? Tối mai anh đi tìm em.” Lăng Tị Hiên mới không để cô không đồng ý không đi.

“Vậy được rồi.” Lâm Dung không từ chối được đành đáp ứng anh.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 4: Tin nhắn quấy rầy.

Editor: Trịnh Phương.

Buổi tối hôm đó, mới vừa hơn mười một chút, Lăng Tị Hiên đã gửi cho cô một nhắn, hỏi: “Bây giờ anh có thể gọi điện thoại cho em được không?” Lâm Dung vội vàng trả lời: “Không được không được, lúc này vừa tắt đèn, tất cả mọi người còn chưa ngủ hết! Đợi lát nữa em còn chưa ngủ thì sẽ gửi tin nhắn cho anh, đến lúc đó anh gọi cho em là được rồi.”

Nhưng đêm hôm đó đặc biệt kỳ quái, lần đầu tiên Lâm Dung đi ngủ từ rất, còn ngủ rất say, mãi cho đến sáng ngày thứ hai sáu giờ rưỡi mới tỉnh, khi tỉnh lại ngay cả chính cô cũng không tin bản thân lại ngủ say đến như vậy. Được ngủ ngon, tâm tình cô cũng khá hơn, nhưng vừa nhìn điện thoại di động, cô lại trợn tròn mắt. Tối hôm qua Lăng Tị Hiên gửi cho cô một đồng tin nhắn, nhưng bởi vì cô đặt điện thoại ở chế độ rung, buổi tối lại ngủ rất ngon, cho nên không nghe thấy. Cô vội vàng gọi một cuộc điện thoại cho Lăng Tị Hiên, qua một lúc lâu mới có người nhận.

“Này, là em.” Lâm Dung cẩn thận nói chuyện.

“Em còn biết gọi điện thoại cho anh à?” Âm thanh có chút lười biếng, xem chừng là còn đang ngủ, chỉ là nghe giọng nói của anh có chút tức giận, có lẽ là bị cô làm phiền giấc ngủ.

“Rất xin lỗi, có phải anh đang ngủ hay không?” Lâm Dung vẫn cẩn thận.

“Đúng vậy, anh mới vừa ngủ không được bao lâu. Ngày hôm qua anh phải đợi đến ba giờ sáng.” Nghe âm thanh là có thể tưởng tượng ra bộ dạng còn đang buồn ngủ của Lăng Tị Hiên hiện tại.

Lâm Dung le lưỡi một cái, thì ra là anh thật sự có tâm như vậy, trong lòng càng cảm thấy tội lỗi hơn: “Rất xin lỗi, em không cố ý, ngày hôm qua em...”

“Không cần nói cho anh biết ngày hôm qua em làm gì đâu. Nói đi,” Lăng Tị Hiên nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên tinh thần bỗng tỉnh táo, chợt ngồi dậy, cười xấu xa: “Nên bồi thường anh như thế nào?”

“Em... Em không biết. Nếu không... Anh nói đi!”

“Thật ra thì cũng rất đơn giản.” Lăng Tị Hiên duỗi lưng một cái: “Em đồng ý từ nay về sau cho anh gọi tên thân mật của em là được rồi.”

Giờ Lâm Dung mới hiểu ra mưu đồ của Lăng Tị Hiên. Thì ra là anh đang đợi cô đề cho anh một điều kiện, hừ, tiểu nhân!

“Không được, anh bắt nạt người!” Lâm Dung kêu gào với Lăng Tị Hiên qua điện thoại.

“Tại sao lại là anh bắt nạt em? Đây chính là do em nói, cho anh đưa ra một điều kiện. Nói không giữ lời cũng không phải là phong cách của em nha!” Lăng Tị Hiên biết Lâm Dung rất coi trọng chữ tín, cả ngày lấy cái này để trấn áp cô.

“Em mặc kệ, quan trọng là anh bắt nạt em!” Lâm Dung luôn luôn mồm miệng lanh lợi bị Lăng Tị Hiên làm cho không còn lời nào để nói, không thể làm gì

khác hơn là ăn vạ.

“Được được được, là anh bắt nạt em, nhưng người đồng ý thì không thể đổi ý đi? Ngày hôm qua ngủ được như thế nào, có phải hay không ngủ thiếp đi?” Lăng Tị Hiên vẫn là lo lắng nằng.

“Ừ, em cũng không biết là xảy ra chuyện gì, tới trường học một tháng, lần đầu tiên em ngủ say như vậy, mãi đến vừa rồi mới tỉnh.” Nói tới đây, Lâm Dung lại vui vẻ không nhịn được. Rất lâu rồi cô không có một giấc ngủ ngon: “Có phải anh nhất quyết đợi em gửi tin nhắn cả một đêm hay không? Cho nên mới ngủ trễ như vậy.”

“Đúng vậy, anh sợ sau khi ngủ sẽ không nghe được tiếng điện thoại di động kêu, cho nên một mực chờ đợi.” Lăng Tị Hiên đeo tai nghe lên, bắt đầu mặc quần áo.

“Thật xin lỗi, là em làm anh không được ngủ ngon giấc. Hôm nay anh không phải đợi, em nghĩ em sẽ không có chuyện gì.” Trong lòng Lâm Dung cảm động một hồi.

“Không có gì, chỉ cần em ngủ ngon là tốt rồi. Vậy tối hôm nay anh điều chỉnh âm thanh của di động lớn hơn một chút, như vậy thì nếu như em không nhắn tin thì anh có thể ngủ ngon, có nhắn tin thì anh cũng có thể nghe được.”

“Ừ, được, cảm ơn anh.” Đây là lần đầu tiên Lâm Dung nói chuyện dịu dàng như vậy đối với Lăng Tị Hiên, một câu nói này làm lòng Lăng Tị Hiên ấm áp, cảm giác ngửa ngựa, chân chừ nghĩ: Âm điệu của Lâm Dung như vậy thật là dễ nghe, sao trước kia mình lại không chú ý?

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dung phải đi ăn cơm rồi đi học, không ngờ khi đi học nhận được một đồng tin nhắn từ Lăng Tị Hiên:

“Dung Dung, thi ra là không chỉ thành tích môn Anh ngữ của em tốt, số học cùng hóa học cũng rất giỏi.” Lăng Tị Hiên thấy khi học lớp 10, Lâm Dung giành được bằng chứng nhận giải thưởng của cuộc thi số học cùng hóa học, mặc dù cũng chỉ là giải nhì mà không phải giải nhất, nhưng là đối với học sinh chuyên Văn chính quy mà nói, có thể đi vào vòng chung kết cũng đã được coi là kỳ tích rồi đúng không?

“Anh đã thấy bài viết văn của em rồi, từng chữ đều rất đẹp.” Thật ra thì Lăng Tị Hiên thật sự là không có nghiên cứu gì đối với văn học, anh học khoa Lý.

“Riêng anh thì tán thưởng hai loại nữ sinh, một loại là chữ viết xinh đẹp, một loại là học tốt khoa học tự nhiên, mà em giỏi cả hai, không trách được chuyện anh lại thích em như vậy, ha ha.”

“Kỳ quái, người tại sao không học khoa học tự nhiên đây? Người phân khoa thời điểm Văn Khoa cũng không phải là một loại kém”

“Nhưng em thật sự rất giỏi, hahahaha, làm sao mà em có thể chỉ trong một học kì mà môn địa lý vốn không đủ điểm lại lên được vị trí đầu của danh sách?”

“Có thời gian thì em dạy tiếng Anh cho anh đi, anh nộp học phí, em muốn cái gì?”

“.....”

Nhìn tin nhắn không ngừng gửi tới, Lâm Dung cũng buồn bực. Cô tức giận nên trực tiếp tắt điện thoại di động, không đáp lại bất cứ tin nhắn nào. Tin nhắn không quấy rầy cô, nhưng trong lòng cô lại không thể bình tĩnh. Lăng Tị Hiên này giống như là một người vạn năng, cô mới quen anh được mấy ngày, cũng không biết anh sử dụng thủ đoạn gì mà đã có nhiều thông tin liên quan tới mình như vậy. Anh không phải đoàn trưởng sao? Người làm đến chức đó chắc hẳn sẽ phải rất bận, vậy anh lấy đâu ra thời gian để gửi những tin nhắn này cho mình vậy? Chỉ là suy nghĩ kỹ một chút, muốn biết những thông tin này cũng không khó, tình hình của mình vào những năm học cấp 3, đặc biệt là thành tích học tập, tùy tiện hỏi một thầy giáo viên của cô là có thể biết. Tiếp theo anh còn muốn biết gì nữa? Azzzz, bây giờ nhìn lại, anh muốn biết tất cả những chuyện có liên quan đến cô vốn là rất đơn giản.

Suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên cảm thấy người xung quanh hò hét loạn lên, cô ngẩng đầu nhìn lên, mới biết đã hết tiết, tất cả mọi người ở thu dọn đồ đạc. Nhìn sách vở của mình trên bàn, Lâm Dung cũng đành phải thu dọn đồ đạc để chuẩn bị cho tiết tiếp theo. Buổi sáng có hai môn học, chỉ có hai mươi phút nghỉ giữa giờ, vậy mà cô còn phải chạy từ dãy phòng học phía đông đến phía Tây.

Hôm nay Lâm Dung ngủ rất ngon nhưng Lăng Tị Hiên lại không được như vậy. Từ lúc bọn họ dùng cơm xong vào lúc chín giờ hơn đến khi về nhà, mãi cho đến hơn mười hai giờ thì anh mới ngủ được. Anh vừa chờ Lâm Dung gửi tin nhắn vừa nghĩ tới thành tích của Lâm Dung khi còn học cấp 3, chỉ qua hai ngày, anh càng hiểu thêm về hoàn cảnh của cô. Anh nghĩ rất nhiều: khi học cấp ba, Lâm Dung nhất định là một người rất kiêu ngạo, có lẽ là chưa từng gặp bất cứ trở ngại nào, không biết xã hội này còn có một mặt đen tối và bất công. Nhưng đại học không giống như vậy, sợ rằng những điều đen tối trong xã hội đều tồn tại trong môi trường đại học này. Trước kia Lâm Dung có thể lấy được tất cả nhờ vào năng lực của cô, nhưng ở đại học, cho dù cô có năng lực tốt nhất thì cũng không nhất định phải là người có ích nhất, bởi vì có rất nhiều gia đình sinh viên có tiền hoặc là có quyền, cha mẹ của bọn họ đã xử lý xong tất cả mọi việc trước khi họ lên đại học. Mặc dù nhà Lâm Dung là gia đình tri thức, nhưng chỉ có thể nói là gia đình bình thường, không có tiền có thể mà chỉ có tài, cũng không biết cô có thể tiếp nhận những điều này hay không. Lo lắng nửa ngày cũng không nghĩ ra biện pháp gì, anh không thể làm gì khác hơn là chờ tới khi Lâm Dung thật sự gặp phải chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 5: Bánh sủi cảo trái cây

Editor: Tranh

Thứ tư lúc Lãng Tị Hiền nói muốn mang trái cây trả lại cho mình, Lâm Dung cho rằng anh sẽ mang tới cho cô một đồng trái cây lớn, vì vậy sau khi nhận được điện thoại ngay cả quần áo cũng chưa thay, hưng phấn mang dép chạy xuống dưới chuẩn bị lấy trái cây.

Lãng Tị Hiền chú ý dừng xe cách ký túc xá một khoảng cách nhất định như cũ, lúc thấy Lâm Dung ra đại sảnh, anh liền hạ kính xe xuống nhìn Lâm Dung chạy tới, rất nhanh liền chú ý đến Lâm Dung ngay cả dép cũng chưa đổi, Lãng Tị Hiền liền chuyển tầm mắt nhìn bàn chân trắng của Lâm Dung, màu xanh của dép tôn lên bàn chân nhỏ xinh mang theo ý tứ đáng yêu, màu xanh dương của dép cũng làm cho ngón chân nổi lên một mảnh trắng trong suốt dưới ánh mặt trời, vẫn cứ nhìn Lâm Dung nên khi Lâm Dung đã tới trước mặt mình Lãng Tị Hiền vẫn không có chú ý, cho đến lúc Lâm Dung nhìn vào trong xe một vòng, không có phát hiện tung tích trái cây gì đó, liền hỏi anh: “Không phải nói đưa trái cây cho em sao? Đồ đâu?”

“Ồ, trái cây còn chưa mua, bởi vì không biết em thích ăn những loại trái cây nào, cho nên chuẩn bị dẫn em đi chọn, trước em nên đi thay giày!” Nói xong, Lãng Tị Hiền buồn cười nhìn chân của Lâm Dung.

Mặt của Lâm Dung lúc xanh lúc đỏ, hung ác trợn mắt nhìn Lãng Tị Hiền một cái, cô liền chạy lên lầu.

Lâm Dung vốn tưởng rằng phải đi siêu thị hoặc là cửa hàng trái cây, thật không nghĩ đến Lãng Tị Hiền thế nhưng lái xe đưa cô đến một khu vườn rất lớn ở nông thôn, vì vậy cô khó hiểu hỏi: “Tới đây làm gì? Không phải nói muốn đi tới siêu thị mua trái cây sao?”

Lãng Tị Hiền cười cười: “Một chút nữa chúng ta sẽ đi đến vườn trái cây, đi ăn sủi cảo trước.”

“Bánh sủi cảo?” Lâm Dung lại càng khó hiểu, “Ăn sủi cảo làm gì? Em ghét ăn sủi cảo, em không ăn, anh đã nói sẽ trả trái cây cho em. Anh đi mua trái cây cho em.” Mẹ thích làm hoành thánh, có lẽ cô ăn quá nhiều rồi, từ nhỏ Lâm Dung đã ghét bánh sủi cảo, nhưng cái vườn nông thôn này nhìn qua vẫn rất lớn rất thích hợp chơi đùa, cô mở cửa xe chuẩn bị đi về.

“Nghe lời, đừng làm rộn, hiện tại anh còn cho em trái cây, đợi em ăn qua bánh sủi cảo sẽ biết.” Nói xong Lãng Tị Hiền kéo cô đến một tiệm cơm trong vườn người dân, nói với nhân viên phục vụ: “Mang bánh sủi cảo trái cây của quán các người ra đây, mỗi loại hai cái.”

Bánh sủi cảo trái cây? Lâm Dung vẫn là lần đầu tiên nghe nói, lập tức cảm thấy hứng thú: “Thật sự là nhân trái cây sao? Nhưng làm sao làm được vậy? Loại nẫu không phải ăn không ngon sao?”

Lãng Tị Hiền nhìn cô cười: “Ăn thật ngon, có chút giống với thạch trái cây, một chút mang lên em nếm thử là biết, cái vườn bình dân này có hơn sáu mươi loại bánh sủi cảo vị trái cây, toàn bộ đều dùng nước trái cây làm ép vào trong bánh sủi cảo, bây giờ người lớn đều biết.” Anh cũng đột nhiên nhớ tới nơi này có bánh sủi cảo nhân trái cây, hơn nữa còn ăn thật ngon, cho nên đưa Lâm Dung đến, hơn nữa may mắn hơn là bây giờ muốn ăn, lúc mùa thu này đều có các loại trái cây tươi ngon, nếu như qua một thời gian nữa mới tới, chắc nhiều loại cũng không có được.

Bánh sủi cảo được mang lên rất nhanh, một mâm màu sắc rực rỡ —— đỏ rực, hồng phấn, xanh tươi, vàng ánh. . . . Thấy Lâm Dung trở mặt, Lãng Tị Hiền dạy cho Lâm Dung, đầu tiên phải để trong nước chanh một chút mới có thể ăn, nếu không sẽ rất nóng. Lâm Dung dùng cái muỗng múc bánh sủi cảo, chuẩn bị đặt bên trong nước chanh, khiến sủi cảo nán lại ở trong nước một hồi sau liền đưa bánh sủi cảo vào trong miệng ăn, là nhân son tra, màu đỏ giống nhau, hơn nữa chua chua ngọt ngọt, ăn quả thật rất ngon, sau đó Lâm Dung bắt đầu hào hứng lên nếm thử cái bánh có nhân khác, nhìn cô lộ ra khuôn mặt tươi cười, Lãng Tị Hiền cũng yêu tâm bắt đầu ăn phần bánh sủi cảo của mình.

Sau khi ăn xong, Lãng Tị Hiền lại dẫn Lâm Dung tới một vườn bình dân gần sườn núi lớn, bốn phía sườn núi dùng hàng rào vây lại, đi vào Lâm Dung mới phát hiện đây là một vườn trái cây rất lớn, bên trong lại dùng hàng rào chia thành nhiều khu vực khác nhau, trồng nhiều loại trái cây khác nhau, mỗi lối vào của từng khu vực viết chữ: “Vườn”, còn để rất nhiều giỏ đan xinh đẹp và nhiều loại kéo lớn nhỏ khác nhau —— là vì để chuẩn bị dễ dàng hái trái cây. Lâm Dung hưng phấn ngồi chồm hổm xuống cẩn thận vuốt vuốt giỏ đan và cây kéo, sau đó giật mình cầm lên một bộ chạy vào vườn nho gần mình nhất.

Lãng Tị Hiền đứng một bên nhìn Lâm Dung đến mất hồn —— hôm nay cô mặc một bộ quần áo màu xanh dương nhạt, mang nón đội đầu, bộ quần áo trừ nón và cổ tay áo có viền trắng, không có bất kỳ chỗ trang trí nào, thân dưới mặc một cái quần dài kiểu dáng đơn giản, có lẽ bởi vì không biết hôm nay đến nơi này, cho nên mang một đôi giày nhỏ màu nâu mà không phải giày thể thao, chỉ là nhìn bóng dáng vui sướng của Lâm Dung chạy vào vườn trái cây, chỉ là sợ không kiên kỵ mình mang giày không hợp. Lãng Tị Hiền không khỏi nheo mắt lại. Dáng người Lâm Dung không cao, nhưng tỷ lệ lại rất tốt, hai chân thon dài xinh đẹp, cơ hồ cũng không có trang sức nào trên người sẽ làm nổi bật khí chất thuần khiết của cô, giống như một đóa hoa màu trắng, mặc dù không có màu sắc diễm lệ và mùi thơm nồng nặc, nhưng lại nở rộ sâu vào lòng của anh. . . . . Thấy mình lúc này Lãng Tị Hiền không khỏi buồn bực, khi nào thì mình bắt đầu nhìn chăm chú một cô gái rồi hả?

Cho đến khi Lâm Dung biến mất không thấy, Lãng Tị Hiền mới ý thức mình vừa mất mất hồn, đột nhiên sau khi tỉnh lại, anh hít sâu một hơi, đi vào trong vườn nho, giúp đỡ Lâm Dung không cách nào che giấu tâm tình kích động cất quả nho.

Vườn nho, vườn lê, vườn táo, vườn đào, thậm chí còn có vườn vải. . . . .Chờ đi dạo toàn bộ vườn trái cây một lần, trong tay hai người đã có hơn mười cái túi rồi, sắc trời cũng đã khuya lắm rồi. Bỏ vào trong xe, Lãng Tị Hiền đưa Lâm Dung trở về trường học, tựa như nhớ đến cái gì, anh đột nhiên áy náy nói với Lâm Dung: “Hình như nơi này không có trái dừa, lúc chúng ta đi ngang siêu thị thì vào xem một chút.”

“Không cần, những thứ này đã rất nhiều, em sợ rằng phải ăn thật lâu mới xong được.” Lâm Dung cười nói, “Bây giờ anh không nợ em gì chứ?”

“Ai nói? Anh nhớ được đêm hôm đó anh còn uống sữa đặc, chỉ là nói thật, rất khó ăn, vừa chua vừa chất.” Lăng Tị Hiên là nói thật, anh ném thử một miếng thì nôn ra, còn dư lại đều mang đi vứt rồi, nhưng mà anh không dám nói với Lâm Dung, “Chủ nhật anh đưa pho mát đến đây cho em, không phải chính cống, nhưng ăn rất ngon, em sẽ thích ăn.”

“Nhưng em không muốn đồ của anh rồi.” Lâm Dung cúi đầu, cho tới bây giờ cô cũng không phải thích đến chỗ của người khác, từ nhỏ đến lớn, mẹ và ba đều giáo dục cô: con gái lui tới với người khác, về phần vật chất không so đo được mất, thà chính mình chịu thiệt cũng không chạm tiện nghi của người khác. Chính vì vậy, từ nhỏ ba mẹ Lâm Dung đã cho cô đầy đủ tiền tiêu vật —— thậm chí còn nhiều hơn bốn người anh trai của cô, khi còn bé các anh cô không ít lần ý kiến với ba mẹ chuyện này. Cho nên, hiện tại Lăng Tị Hiên đối xử tốt với cô như thế, hơn nữa, không phải lần một lần hai, lòng của Lâm Dung ngày càng lo lắng.

Lăng Tị Hiên hiểu Lâm Dung vẫn còn băn khoăn, ngẩng đầu nhìn cô giải thích: “Anh chưa cho em thử gì cả, chúng ta lại hay cùng nhau ăn cơm, bạn tốt ăn cơm cùng nhau rất bình thường, về phần trái cây, ngày đó anh cũng ăn của em rất nhiều, những thứ kia còn đều là của bạn học em xa xôi mang từ quê lên cho em, chẳng phải đáng quý hơn sao?”

“Nhưng . . . .” Lăng Tị Hiên cho thấy theo đúng lẽ phải, nhưng Lâm Dung lại không biết phải làm thế nào phản bác anh.

“Đừng nhưng nhị gì cả, nếu thật băn khoăn, hãy mời anh bữa cơm, thời gian địa điểm em chọn, được không?” Lăng Tị Hiên chăm chú nhìn vào mắt cô, chỉ sợ Lâm Dung sẽ cự tuyệt, anh mới không phải ăn thiệt thòi mà nhường người khác đâu, làm như vậy vừa giải quyết băn khoăn trong lòng Lâm Dung, thứ hai, mình và Lâm Dung có cơ hội tiếp xúc lần nữa.

Nhìn dáng vẻ chân thành của Lăng Tị Hiên, Lâm Dung không biết làm sao để cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là nói: “Vây cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 6: Mất ngủ. Hiểu lầm

Chương 6: Mất ngủ. Hiểu lầm

Edit: Nhật Dương

Mấy ngày tiếp theo Lăng Tị Hiên cũng không đi tìm Lâm Dung, không phải không muốn mà nói thật, anh rất nhớ cô, rất muốn gặp cô, muốn nói chuyện với cô, muốn nhìn thấy dáng vẻ cô lúc ăn cơm, không biết vì sao, trước kia không phải không có bạn gái, cũng không phải chưa từng có cảm giác với con gái nhưng những cảm giác đó đều xuất phát từ dục vọng cơ thể, chưa từng có ai đặc biệt như Lâm Dung và anh cũng chưa từng có cảm giác yêu thích mãnh liệt như vậy, anh thật sự rất thích Lâm Dung, thật lòng thích. Nhưng anh biết bây giờ Lâm Dung không thích anh, anh cảm thấy nếu như anh cứ quấn lấy Lâm Dung thì sẽ làm cô phiền, đây là kết quả mà Lăng Tị Hiên sợ nhất. Nên mỗi ngày anh nhắn tin cho Lâm Dung, cũng không nói gì, ban ngày thì gửi tin nhắn dự báo thời tiết cho ngày mai, nhắc cô nên mặc quần áo gì, kết quả là mọi người trong ký túc xá đều cho rằng điện thoại của cô có chức năng dự báo thời tiết, mỗi ngày đều hỏi cô ngày mai bao nhiêu độ khiến Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là nói Lăng Tị Hiên mỗi ngày đều phải gửi cho cô, nếu không thì cô sẽ không có cách nào trả lời. Buổi tối thì nhắc cô nhớ uống sữa tươi, nếu không thì nói một chút về tình huống của giảng viên giảng dạy Lâm Dung cho cô biết, bởi vì Lăng Tị Hiên biết, ở đại học hiểu biết nhiều về giảng viên mới có lợi nhưng những sinh viên đại học năm nhất như Lâm Dung thì trên căn bản là không có cơ hội hiểu biết nhiều về giảng viên.

Đến tối, Lăng Tị Hiên sẽ chủ động hỏi Lâm Dung có ngủ được hay không, có một ngày Lâm Dung làm sao cũng không ngủ được, lỗ tai cực kỳ nhạy, bắt kỳ một tiếng động nhỏ —— tiếng đóng mở cửa ký túc xá, tiếng nước chảy tí tách trong phòng tắm, tiếng dép kéo lê trên nền nhà kêu lộp xộp ngoài hành lang. . . . . Những thứ tiếng này khiến cô buồn bực không thôi, không có biện pháp, Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Lăng Tị Hiên, anh cúp máy không nhận sau đó lập tức gọi lại cho cô.

“Cuối cùng cũng đợi được đến lúc em gọi điện thoại cho anh.” Ngược lại là Lăng Tị Hiên rất vui.

“Hừ, vui sướng khi người khác gặp họa, tiểu nhân.” Lâm Dung đang buồn bực lại nghe thấy Lăng Tị Hiên vui vẻ như vậy, giận ghê gớm.

“Anh bị oan mà, anh vui vẻ là do cuối cùng thì anh cũng có thể làm gì đó cho em, đây không phải là vui sướng khi người khác gặp họa.” Lăng Tị Hiên giả bộ vô tội, “Làm sao vậy, vẫn giống như mấy hôm trước sao?”

“Ừ, dường như đồng hồ sinh học bị đảo ngược, một giờ đêm không ngủ, cực kỳ tỉnh táo, ban ngày lại buồn ngủ, khi đi học luôn muốn ngủ.” Lâm Dung vô cùng buồn rầu, từ trước tới nay cô chưa từng có lúc không ngủ được, nhớ năm lớp mười hai có rất nhiều bạn bị suy nhược thần kinh, buổi tối không ngủ được, lúc ấy giáo viên cho rằng thành tích cô tốt nhất nên nhất định cũng có áp lực, còn mua thuốc cho cô nhưng đều bị cô ném hết đi.

“Có một câu nói ‘Mất ngủ thường không phải do nguyên nhân khác mà thường là do bản thân mất ngủ mang tới phiền não’, anh cảm thấy lúc đầu là em không ngủ được nhưng về sau vì sốt ruột nên càng thêm lo lắng do đó càng không có tâm tình ngủ, đúng không?” Lăng Tị Hiên thừa an ủi cô.

“Ừ, có lẽ là như vậy, bởi vì mỗi lần đều lo lắng sốt ruột.” Lâm Dung nói, “Anh nói xem em phải làm sao?”

Nghe Lâm Dung nói như vậy, trong lòng Lăng Tị Hiền căng thẳng, vội vàng giúp cô giải sầu: “Không sao, thật ra thì lên đại học có nghe giảng bài hay không đều không sao cả, bởi vì cuối cùng thì giảng viên đều cho ra thi những gì đã ghi chép, mấy tài liệu đã cho trước trên lớp, cho nên nếu như khi đi học không có nghe giảng thì sau khi tan học mượn bài của bạn chép lại rồi đến lúc kiểm tra thì học thuộc là được. Cho nên không cần lo lắng chuyện này, mặc kệ là lúc nào, một mồi thi phải ngủ, thân thể mới là quan trọng nhất biết không?”

“Nhưng thật có thể như vậy sao? Thật kỳ quái, vậy thì em học lúc nào đây?” Lâm Dung vẫn chưa thoát khỏi lối suy nghĩ thời cấp ba, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện học tập.

“Lúc em không buồn ngủ thì học, dù là buổi tối cũng không sao, hơn nữa buổi tối lúc em học người khác đều ngủ, vừa lúc không ai quấy rầy em, khi đó chỉ cần chuyên tâm, nhất định có thể học tốt.” Lăng Tị Hiền nói với cô, “Tóm lại, em phải nhớ một nguyên tắc, nhất định phải thỏa mãn nhu cầu cơ thể, lúc buồn ngủ mặc kệ đang làm gì thì cũng phải đi ngủ, lúc không buồn ngủ thì ngàn vạn lần không được ép buộc mình.”

“Nhưng lúc em học người khác đều ngủ, đây không phải là rất kỳ quái sao?”

Lăng Tị Hiền buồn bực: “Cái này thì có cái gì là kỳ quái? Mấy cô ấy đều ngủ, hoàn toàn không biết gì đâu.” Thịnh thoảng anh cũng sẽ thức khuya hoặc là do xã giao hoặc là do trong đoàn có việc gấp—— nếu như thật sự có chuyện lớn, nửa đêm cũng phải đi họp, hoặc là đi dạo họp đêm cùng đám bạn, bất quá thì buổi chiều hôm sau ngủ bù.

“Vậy cũng được, em sẽ thử.” Lâm Dung nửa tin nửa ngờ, dù sao cũng không có biện pháp tốt, cùng lắm thì vẫn không ngủ được.

“Đúng vậy, lúc trước anh mới tới Nội Mông cũng không quen, sau đó dùng biện pháp này rồi từ từ cũng quen.” Những lời này là nửa thật nửa giả, Lăng Tị Hiền phải đi Nội Mông nhưng anh không có không quen, nói như vậy chỉ là muốn Lâm Dung càng thêm tin tưởng, đồng thời cũng đòi đi sự chú ý của cô.

Quả nhiên lời nói của Lăng Tị Hiền có hiệu quả, “Nội Mông? Anh đã từng đi Nội Mông sao? Là đi du lịch sao, chơi có vui không?” Lâm Dung tò mò hỏi anh.

“Đúng vậy, nhưng không phải đi du lịch, anh đến đó công tác.”

“Công tác, không phải anh công tác ở đây sao?”

“Khi đó là ở Nội Mông, anh đi đến đó cũng là do khi đó anh còn là doanh trưởng, muốn làm đoàn trưởng thì phải đi đến nơi có điều kiện thiếu thốn rèn luyện thêm.” Lăng Tị Hiền kiên nhẫn giải thích cho Lâm Dung, muốn được đề bạt lên thì phải qua cửa ải này, loại quy tắc ngầm trong bộ đội này chắc chắn Lâm Dung không biết.

“Oh, là như vậy sao. Vậy anh ở đó bao lâu? Rồi làm gì?”

“Hình như là nửa năm, cùng giống như ở đây, cũng là mang binh nhưng điều kiện gian khổ hơn.”

“Vậy ở đó anh ở nhà bạt sao? Nhà bạt chơi có vui hay không?”

Lăng Tị Hiền nhìn không được bật cười, nghĩ thầm, rốt cuộc thì Lâm Dung vẫn còn trẻ con: “Dĩ nhiên không phải, bây giờ có rất nhiều dân du mục ở Nội Mông không ở nhà bạt nữa, đều có nhà cửa vô cùng tốt, còn có một ít nhà di động, có thể dùng xe chở đi khắp nơi, khi lắp ráp tốt cũng rất lớn rất đẹp. Tụi anh thì ở khu nhà trệt đơn sơ.”

Lâm Dung hơi thất vọng: “À, em còn tưởng anh sẽ ở trong nhà bạt, như vậy chơi rất vui.”

“Đưa ngựa, nhà bạt có thể bao lớn, binh lính ở đây đều ở ký túc xá tập thể, lại có tới mấy chục người ở chung một phòng trong ký túc xá, tụi anh đi đâu tìm nhà bạt lớn như vậy? Hơn nữa, nhà bạt là vì dễ mang theo thuận tiện cho việc lắp ráp, tụi anh lại không cần phải đi khắp nơi chăn thả.”

“Anh ở chung với thật nhiều người trong cùng một phòng sao?” Lâm Dung thật tò mò, một đoàn trưởng có thể như vậy sao?

Lăng Tị Hiền giải thích: “Dĩ nhiên không phải, anh ở một mình, còn có phòng làm việc.”

“Vậy sao, vậy bình thường các anh ăn gì? Giống dân du mục sao?”

“Không giống, giống như lúc ở nhà, ăn cơm, ăn mì, rau dưa thì hơi ít, có lúc sẽ có rau đại ăn, thịt thì mua thịt bò thịt dê của dân du mục, trước kia ở nhà anh đều không ăn thịt heo, nhưng đến đó thì lại cực kỳ muốn ăn, có lúc họ cũng cho tụi anh pho-mát, trà sữa, vân... vân...”

“Giống trà sữa trong tiệm nước giải khát sao?” Có một thời gian Lâm Dung đặc biệt thích uống trà sữa, nhìn thấy sẽ mua, hơn nữa còn nếm hết tất cả các hương vị mà cô thấy, mặc dù bây giờ không uống nhưng vẫn hiểu rất rõ về trà sữa.

“Không giống nhau, trà sữa em hay uống là loại rất ngon nhưng trà sữa ở đây rất tanh, phô mai cũng thế, vừa tanh vừa chất, ăn không ngon, giống y như cái hôm đó bạn em đưa, cô ấy có phải người ở Nội Mông không?” Lăng Tị Hiền hỏi cô.

“Đúng vậy, đúng là cô ấy, nhưng cô ấy nói ăn rất ngon.” Lâm Dung không rõ, lúc Dương Dương đưa cho cô còn ba hoa chích chòe thổi phồng pho-mát

của cô ấy giống như trên đời không có cái gì ăn ngon hơn thứ này, “Cô ấy còn nói từ nhỏ đến lớn đây là món ăn vật cô ấy thích nhất, ăn đến bây giờ vẫn không ngán!”

“Ha ha, đó là do từ nhỏ cô ấy đã ăn quen nhưng với loại đồ ăn này thì thật sự anh ăn không hợp, may là hôm đó em chưa ăn, nếu không thì khẳng định sẽ hối hận.” Lăng Tị Hiên nói, anh cảm thấy người ăn sung mặc sướng như Lâm Dung khẳng định cũng sẽ cực kỳ soi mói với đồ ăn giống như anh, ăn không quen những thứ đó.

“Chắc là vậy, vậy bình thường bọn anh huấn luyện cái gì, giống như quân huấn của tụi em sao?” Bây giờ nhớ lại quân huấn, Lâm Dung vẫn còn cảm thấy sợ hãi, đối với người thể chất yếu như cô mà nói thì đoạn thời gian đó quả thật chính là địa ngục, cũng không biết mấy người Lăng Tị Hiên có phải mỗi ngày đều trải qua những ngày như vậy hay không.

“Không giống, bình thường thì sớm tối chạy vượt chướng ngại vật, còn có luyện tập xạ kích, ngoài ra thì ở đây có kỵ binh nên còn luyện tập cưỡi ngựa.”

Nghe thấy cưỡi ngựa, Lâm Dung lại hưng phấn: “Cưỡi ngựa? Các anh còn cưỡi ngựa sao?”

“Đúng vậy, nhưng phần lớn kỵ binh đều là con của dân du mục trong vùng, bọn họ cưỡi rất tốt.” Nghe thấy giọng điệu tò mò hưng phấn của Lâm Dung, khoe miệng Lăng Tị Hiên lại nhìn không được giương lên.

“Vậy bây giờ anh biết cưỡi ngựa sao?”

“Biết, lúc ấy học còn bị té xuống ngựa.” Lăng Tị Hiên cười nói, thật ra thì anh không chỉ té một lần mà là rất nhiều lần, ngựa có đôi khi phân biệt được người, nếu như một người xa lạ cưỡi nó sẽ cực kỳ bài xích, hơn nữa ngay từ đầu Lăng Tị Hiên không có một chút kỹ xảo nên ăn không ít khổ.

“Oa, thật là tuyệt, em cũng muốn cưỡi ngựa.” Lâm Dung nhìn không được nói.

“Cái này thì đơn giản, lúc nào em có thời gian thì anh sẽ dẫn em đi, hôm đó chúng ta đi đến khu dân tộc là có thể cưỡi ngựa.” Lăng Tị Hiên âm thầm vui vẻ trong lòng: lại có cơ hội đi ra ngoài với cô rồi.

“Nhưng em không biết, em không muốn ngã từ trên ngựa xuống, khẳng định vừa đau vừa mất mặt.” Lâm Dung nghĩ như vậy thì lập tức uể oải.

“Không sao, anh dạy cho em, chúng ta cưỡi chung một con ngựa, anh bảo đảm sẽ không để em té xuống.” Lăng Tị Hiên an ủi cô, “Lúc nào thì có thời gian? Nếu không thì chủ nhật tuần sau chúng ta đi?”

“Không, chủ nhật tuần sau em muốn về nhà.”

Lăng Tị Hiên không khỏi cau mày: “Không phải mới từ nhà trở về sao? Tại sao lại phải về nhà?” Nhà Lâm Dung ở tỉnh Đông Hải, mặc dù gần nơi này nhưng dù sao cũng phải ra khỏi tỉnh, sao có thể nói về nhà là về nhà.

“Em muốn một tháng về nhà một lần, em nhớ mẹ em, mẹ em cũng muốn em trở về, làm sao vậy?” Bởi vì chưa từng ở lại trường nên mẹ cũng hơi lo lắng cho cô, muốn cô thường xuyên trở về.

“Được được được, vậy thì về nhà, chờ em từ trong nhà trở lại chúng ta lại đi.” Lăng Tị Hiên nói, “Đúng rồi, có phải em muốn tự ngồi xe lửa hay không? Hay là anh đưa em đi, vừa nhanh lại vừa thuận tiện.” Nhanh là thật nhưng chỉ thuận tiện với Lâm Dung mà thôi, đường xa như vậy, hơn mấy tiếng, đến lúc đó cả người Lăng Tị Hiên tám phần đều phải tan ra.

“Không cần, tự em ngồi xe là được rồi.” Lâm Dung không muốn thiếu anh càng ngày càng nhiều.

“Vậy anh đưa em ra nhà ga, chen chút trên xe buýt quá phiền toái.” Lăng Tị Hiên sợ cô lại cự tuyệt, trực tiếp không thương lượng với cô.

Sau đó Lăng Tị Hiên còn nói cho Lâm Dung nghe những chuyện vui của mấy người trong đoàn khi anh mang binh ở Nội Mông, chuyện anh đi an ủi một người lính của anh bị bạn gái đá, nói xong thì Lâm Dung cảm thấy buồn ngủ, cũng không tắt điện thoại đã ngủ mất, bên kia Lăng Tị Hiên kêu cô mấy tiếng, thấy cô không trả lời thì biết là đã ngủ thiếp đi, anh cũng cười cúp máy đi ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Lâm Dung phát hiện điện thoại di động vẫn để ở bên tai, lúc này mới nhớ tới hôm qua nhất định là cô đã ngủ thiếp đi lúc đang gọi điện thoại, xem lại bản ghi chép cuộc trò chuyện thì hai người nói chuyện gần một tiếng đồng hồ, cô đoán hơn mười hai giờ thì cô đã ngủ mất, nghĩ thâm biện pháp này của Lăng Tị Hiên vẫn có tác dụng. Vì vậy gửi một tin nhắn cho anh: cảm ơn anh, nhà gây ngủ vĩ đại.

Lúc Lăng Tị Hiên nhận được tin nhắn anh còn đang ngủ, tới hôm qua sau khi cúp máy anh cũng không có lập tức ngủ mà vui vẻ một lúc lâu mới ngủ. Thấy tin nhắn anh nhìn không được cười, trả lời tin nhắn: rất vui vì đã phục vụ cho ngài, hi vọng sau này vẫn còn có thể tiếp tục xóa đi nỗi buồn và giải quyết khó khăn cho công chúa của anh. Sau khi thấy tin nhắn, Lâm Dung cười cười, không có trả lời lại.

Tối thứ bảy, Lâm Dung đang ăn cơm với bạn trong phòng ăn thì Lăng Tị Hiên gọi điện thoại cho cô: “Làm gì đó?”

“A, em đang ở trong phòng ăn ăn cơm. Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, vậy em ăn đi, anh đang ở dưới ký túc xá của em, em ăn xong thì đến dưới lầu, anh mang pho-mát tới cho em.” Lăng Tị Hiên đoán có thể bên người Lâm Dung có bạn học nên không có gọi cô ra ngoài ăn cơm với anh.

“Ừ, vậy thì tốt, em rất nhanh sẽ ăn xong rồi, anh đợi thêm một chút là được.”

“Được, đừng có gấp, từ từ ăn, anh có thời gian.”

Cúp máy, Lý Thiển và Triệu Hân đang ăn cơm chung với cô hỏi cô: “Dung Dung, ai tới đây à? Không phải là bạn trai của cậu chứ? Cái người cả ngày gọi điện thoại phiền cậu không phải ở Côn Minh sao?”

Hai người nói ở Côn Minh chính là Ngô Chí - bạn học thời trung học của Lâm Dung. Lâm Dung vội nói: “Mấy cậu cũng quá bát quái đi? Tại sao có thể là cậu ấy? Là anh họ của tớ, bởi vì tớ tới đây học nên đi kêu anh ấy mang ít đồ qua cho tớ, mấy cậu ở túc xá đợi ăn ngon đi!” Chiều này Lâm Dung học theo Lãng Tị Hiên.

Lại không ngờ Lý Thiển và Triệu Hân lại lập tức thất vọng nói: “Ai nha, chúng tớ thật vất vả mới có điểm hưng phấn, thật là, nhưng có đồ ăn ngon cũng tốt. Đúng rồi, anh họ của cậu mấy tuổi rồi, có đẹp trai hay không?”

Lâm Dung hết ý kiến: “Hai người hoa si các cậu, anh họ tớ đã kết hôn cũng đã có đứa nhỏ, có đẹp trai thì các cậu cũng không thể đánh chủ ý với anh ấy!”

“Kết hôn sao? Kết hôn còn có thể ly dị nha, có đứa nhỏ thì chúng tớ cũng có thể giúp anh ấy nuôi, rốt cuộc có đẹp trai hay không?”

Lần này Lâm Dung không còn gì để nói mà bất đắc dĩ: “Không đẹp trai, thật bình thường, các cậu xem mình khó coi như vậy sao có thể có một người anh họ đẹp trai được?”

Cười cười nói nói, ba người ăn cơm tối xong thì đi tới dưới lầu ký túc xá, Lâm Dung nhìn hai người bạn cùng phòng của cô đi lên cầu thang mới quay đầu đi về phía chiếc xe Audi. Lãng Tị Hiên biết cô không muốn để bạn bè biết, cũng thành thành thật thật ở trong xe chờ.

“Em nói gì với bạn học của em? Hai người họ lại có thể bỏ qua cho em.” Lãng Tị Hiên có chút ngạc nhiên, nhin không được hỏi cô.

“Đương nhiên là y như anh dạy em, nói anh là anh họ của em.” Nói thật, nếu như ngày đó Lãng Tị Hiên không nói ra một câu như vậy, dù Lâm Dung có làm sao thì cũng soạn không ra lời nói dối như vậy.

“Học nhanh như vậy, đúng là thông minh.” Lãng Tị Hiên thật lòng nghĩ muốn khen Lâm Dung nhưng Lâm Dung không cho là vậy.

“Anh đang chê em phải không?” Cô nhìn anh chằm chằm hỏi.

“Anh không có, em thật sự rất thông minh.” Lãng Tị Hiên vừa nghe cô nói như thế cũng nhin không được mà trêu chọc cô, “Mặc dù không học tốt.”

“Hừ, đó cũng là do anh, gần mực thì đen.”

“Đúng đúng đúng, là anh không đúng, Dung, ném thử cái này xem ăn ngon không.” Nói xong Lãng Tị Hiên đưa cho cô một cái hộp lớn.

Lâm Dung mở cái hộp ra, bên trong có rất nhiều viên pho-mát nhỏ hình vuông được để giống như để chocolate, cô dùng chiếc nĩa nhỏ trong hộp xiên một khối bỏ vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt còn thơm đậm mùi sữa, quả thật ăn rất ngon.

“Ừ, ăn thật ngon.” Lâm Dung cười, “Nhưng em chỉ cho anh ăn một chút, anh không cần đưa cho em nhiều như vậy.”

“Ăn ngon thì ăn nhiều một chút, chỗ anh còn rất nhiều, không cho em thì để sẽ hư.” Lãng Tị Hiên đang nói dối, nhưng anh thật sự có nhờ bạn anh mua một hộp từ Nam Phương. “Đúng rồi, nơi này còn có ít trái cây cho em, ở trường học không giống như ở nhà có thể muốn ăn gì cũng được, nên phải ăn nhiều trái cây bổ sung vitamin, biết không?” Lãng Tị Hiên biết trong trường học có bán trái cây nhưng đều là những loại trái cây bình thường, khẳng định ăn không tới mấy ngày đã ngán, nên anh mua cho Lâm Dung mấy loại trái cây không quá phổ thông.

“Được.” Lần này Lâm Dung không có từ chối — mặc dù lần trước hái được rất nhiều trái cây nhưng chịu không được một đám sói trong và xung quanh ký túc xá của cô, sớm không còn. Nhưng cô lấy ví tiền ra, “Những trái cây này hết bao nhiêu tiền?”

Lãng Tị Hiên nghe cô hỏi như thế không khỏi nổi giận, đoạt lấy ví tiền của Lâm Dung: “Lâm Dung, em cố ý phải không?” Nói xong bỏ hai tờ 100 nhân dân tệ cô lấy ra vào trong ví tiền, còn lấy một chiếc thẻ trong túi anh bỏ vào, lúc để vào đột nhiên phát hiện bên trong có tấm hình của Lâm Dung — tóc xõa ra, vì sợ loạn nên kẹp một chiếc kẹp tóc nhỏ, cũng giống như lần đầu tiên thấy cô, nơi khóe miệng có nụ cười nhàn nhạt, trong đôi mắt cũng là nhàn nhạt ưu sầu, không biết tấm hình này chụp lúc nào nhưng nhìn vẻ mặt của cô thì hẳn là sau khi thi vào đại học chụp?

Lãng Tị Hiên đang suy nghĩ, đột nhiên Lâm Dung đoạt lại ví tiền, tức giận rút chiếc thẻ bên trong ra — một tấm thẻ ghi nợ của ngân hàng Chiêu Thương — ném lên người Lãng Tị Hiên.

Chiếc thẻ bên người và cảm giác đau trước ngực khiến Lãng Tị Hiên phục hồi tinh thần, lúc này mới phát hiện anh chọc Lâm Dung tức giận, thấy cô xoay người rồi đi, Lãng Tị Hiên vội vàng kéo lại: “Dung Dung, đứng đi, nghe anh nói đã!”

“Không cho phép gọi em như vậy!” Lâm Dung tức giận hét lên nhưng khi nhìn thấy mọi người xung quanh đều đang quay đầu lại nhìn cô thì cô mới ý thức được sự luống cuống của mình, dứt khoát ném trái cây trong tay lên người Lãng Tị Hiên, sau đó chạy về ký túc xá, vừa đi vừa khổ sở trong lòng: Lãng Tị Hiên xem cô là người nào? Ví tiền bạc có thể bán đứng chính mình sao? Hay cho là chưa theo đuổi được cô là vì chưa cho cô đủ tiền? Lòng tự ái bị tổn thương, cảm giác uất ức khó hiểu, hơn nữa tâm trạng thẹn quá thành giận, khiến người vốn thích khóc như cô nhin không được mà muốn rơi lệ,

vì vậy vội vàng ngẩng đầu lên, nhin không cho nước mắt rơi.

Trái cây nện ở trên người nhếch nhác, hơn nữa ánh mắt của những người xung quanh khiến Lăng Tị Hiên cũng tức giận không thôi, thấy Lâm Dung bỏ đi, anh mở cửa xuống xe, đuổi theo Lâm Dung, một phát bắt được cổ tay Lâm Dung không nói câu nào mà kéo người vào trong xe—— sự chênh lệch lớn về lực lượng, trên khuôn mặt của Lăng Tị Hiên không thấy nhiều tức giận khiến Lâm Dung có tâm lý sợ hãi, còn chột dạ vì sợ mình bị bạn học phát hiện, những thứ này tạo điều kiện cho Lăng Tị Hiên thoải mái kéo Lâm Dung lên xe.

Lên xe, Lâm Dung quật cường quay đầu qua cửa sổ xe, không để ý tới Lăng Tị Hiên.

Trầm mặc hồi lâu, Lăng Tị Hiên khề thờ dài: “Lâm Dung, em không phải là người như vậy, anh biết rõ, nhưng anh đâu? Anh là người dùng tiền để có được tình yêu sao?”

Nghe được câu này, Lâm Dung sững sờ, từ từ xoay đầu lại nhìn Lăng Tị Hiên —— về mặt anh chân thành, không giống như đang gạt cô, ngấm lại những hành động và việc làm của Lăng Tị Hiên từ lúc hai người biết nhau tới nay, mới chợt hiểu được Lăng Tị Hiên không phải người như vậy, không khỏi cúi đầu, không biết nên nói gì: “Em . . . . .”

Lăng Tị Hiên nhìn Lâm Dung quay đầu, giải thích với cô: “Anh để thẻ trong ví tiền của em là vì gần trường em hầu như đều dùng máy quẹt thẻ của ngân hàng Chiêu Thương, mà mỗi lần anh tới đây làm việc luôn quên mang theo, cho nên để em giữ sẽ thuận tiện hơn.” Mặc dù những lời này đều là lời nói thật nhưng Lăng Tị Hiên không nói rõ một điểm là trừ tim Lâm Dung thì anh thật sự không muốn tới đây.

“Thật xin lỗi.” Lâm Dung nghe giải thích, vội vàng nói xin lỗi nhưng sau khi nói xong lại lập tức cúi đầu, chọc Lăng Tị Hiên vui vẻ cười to.

“Tốt lắm, về sau không cho phép ném đồ lên người anh, trái cây cũng cầm lên đi” nói xong anh lấy thẻ nhét vào ví của Lâm Dung nhưng lại lấy tấm hình chụp ra bỏ vào trong ví của anh, “Vì nhận lỗi với anh, đưa tấm hình này cho anh được không?”

Lâm Dung chu miệng nói: “Anh cũng đã lấy bỏ vào trong ví của anh rồi còn thương lượng với em làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 7: Lần đầu tiên mời đàn ông ăn cơm

Editor + Beta: Ionbia

Lăng Tị Hiên cũng không biện hộ cho bản thân mình nữa, cầm hoa quả đưa cho Lâm Dung, Lâm Dung gật đầu nhận lấy, cười cười: “Đúng lúc không có, lần này không cần đi mua.”

Lăng Tị Hiên lấy làm kinh sợ: “Nhiều như vậy em đều ăn hết rồi à?” Ngày đó hai người hái trái cây không đủ một xe cũng được nửa xe đấy.

“Không phải, một mình em cũng không ăn được bấy nhiêu, tất cả đều cho bạn cùng phòng rồi.” Ở trong ký túc xá chính là như vậy, hưởng chi trái cây ngày đó hai người hái vừa đẹp mắt lại ăn ngon, còn có rất nhiều như thế nào mọi người chưa từng thấy qua, năm sáu người một cướp một đoạt, rất nhanh liền không còn rồi.

“Đây là mua cho em, không cần chia cho các cô ấy.” Lăng Tị Hiên có phần không vui, anh cảm thấy Lâm Dung chịu uất ức rồi.

“Em biết, nhưng mà cho dù em không chia cho mọi người, cũng sẽ có người đến cướp đoạt.” Lâm Dung giải thích, “Thật ra không có gì, không phải sinh viên trong ký túc xá đều là như vậy sao? Các cô ấy có đồ ăn ngon cũng sẽ cho em như vậy.” Cô cho rằng Lăng Tị Hiên cũng từng học đại học, sẽ không cảm thấy buồn bực, không biết rằng Lăng Tị Hiên là nam, nam sinh trong ký túc xá khẳng định chưa từng quá đáng đến mức cướp đoạt trái cây về ăn như nữ sinh trong lý túc xá, hưởng chi trường Lăng Tị Hiên chính là trường quân đội, đối với chuyện như vậy lại càng không biết.

“Vậy hôm nay anh đưa đồ cho em có phải sau khi trở về cũng dự định chia cho bạn học hay không hả?” Lăng Tị Hiên cau mày hỏi.

“Đúng đó, hơn nữa căn bản là không cần em chia, mọi người sẽ tự mình tới giành.” Nói tới đây, Lâm Dung nhớ tới cha mẹ một bạn học ở phòng kế bên phòng mình đến thăm, mang rất nhiều dâu tây, kết quả mọi người đếm chúng sau đó trừ sau trái và chia đều cho mọi người cũng là một chuyện thú vị, không khỏi cười khẽ một tiếng, nhìn thấy trong ánh mắt Lăng Tị Hiên nhìn về phía mình tràn ngập khó hiểu, vội vàng kể chuyện này cho anh nghe, vốn tưởng rằng anh sẽ thấy hài hước, ai biết cuối cùng Lăng Tị Hiên lại đánh giá bằng hai chữ “khùng bô”.

“Lên xe trước, đi theo giúp anh mua một chút đồ.”

Mặc dù buồn bực, nhưng mà vừa nghe Lăng Tị Hiên nói như thế, Lâm Dung cũng khó mà nói được cái gì, đành phải theo lên xe.

Không nghĩ tới Lăng Tị Hiên lại dẫn cô đến cửa hàng trái cây, Lăng Tị Hiên chọn cũng không chọn, lại tùy tiện mua một đồng trái cây. Từ trong cửa hàng trái cây đi ra, anh đưa trái cây cho Lâm Dung: “Em lấy những thứ này chia cho bạn cùng phòng, những thứ vừa rồi anh đưa em tự mình ăn, đừng lẫn lộn

đó.” Anh cũng không muốn Lâm Dung lấy trái cây của mình mua cho cô chia cho bạn cùng phòng, những loại trái cây này đều là hàng nhập khẩu, bản thân cũng không được ăn thỏa thích, cô không đau lòng, mình lại đau lòng đây.

Lâm Dung dờ khóc dờ cười: “Tốt lắm. Sau này anh không cần mua đồ này nọ cho em nữa, nếu không thì có phải đều sẽ lại mua hai phần hay không?”

“Em không cần quan tâm chuyện này rồi.”

Bởi vì đồ cực kỳ nặng, Lăng Tị Hiền kiên trì lái xe đưa Lâm Dung đến dưới lầu ký túc xá, nhìn Lâm Dung mở cửa xe, đột nhiên Lăng Tị Hiền chặn cửa xe: “Dung Dung, chờ một chút!”

Lâm Dung quay đầu: “Làm sao vậy?”

“Buổi tối có chuyện gì nhớ gọi cho anh.” Lăng Tị Hiền có lẽ sợ Lâm Dung ngủ không ngon.

“Ừ, em biết rồi.” Lâm Dung cười cảm ơn với anh, đi vào ký túc xá.

Trở lại ký túc xá, mọi người giống như sói đói nhìn đồ trong tay cô giống như một con cừu nhỏ, Lâm Dung buồn cười --- tất cả mọi người đều biết cô vừa đi ra ngoài trở về sẽ có đồ ăn ngon, cho nên đều đang chờ cô! Cô mang bọc trái cây Lăng Tị Hiền mua lúc sau đặt xuống bàn lớn ký túc xá mở ra “Muốn ăn cái gì thì tự mình lấy đi!”

“Oa, Dung Dung, chúng tớ yêu cậu chết mất!” Các cô nói chuyện ủa lên cùng lúc, ăn ngấu nghiến. Nhìn bộ dáng vui mừng của các cô, Lâm Dung cũng mở bọc trái cây của mình ra nhìn một chút, quả nhiên so với bọc kia tốt hơn rất nhiều, Lăng Tị Hiền cho mình những loại trái cây này, có loại trái cây hiếm khi bán trong cửa hàng, dù cho trong cửa hàng trái cây có bán, chất lượng nhìn qua cũng không tốt lắm, cái này Lăng Tị Hiền đúng là rất dụng tâm, nhưng mà anh càng đề tâm, Lâm Dung càng cảm thấy lo lắng. Cô cảm thấy bản thân mình nợ đồ vật cùng ân tình của Lăng Tị Hiền thực sự rất nhiều, như vậy cũng trả lại cũng không tốt, nói không chừng nợ càng nhiều càng có khả năng vĩnh viễn cũng không trả lại. Ai, Lăng Tị Hiền nghĩ, như vậy sao?

Lâm Dung nhìn đồng hồ đeo tay một chút, 7:30, trong đầu đột nhiên hiện lên một vấn đề: Lăng Tị Hiền có phải không ăn cơm cứ như vậy mà đến đây hay không? Vừa rồi mình cùng bạn học khi bắt đầu ăn cơm chỉ 5 giờ hơn, khẳng định anh còn chưa có ăn cơm. Nghĩ tới đây, cô nhanh chóng đi ra khỏi phòng gọi điện thoại cho Lăng Tị Hiền.

“Sao vậy?” Lăng Tị Hiền còn cho rằng Lâm Dung đã xảy ra chuyện gì.

“Anh vẫn chưa ăn cơm có đúng không?” Lâm Dung hỏi anh.

Lăng Tị Hiền nở nụ cười, anh chính là đang bị đói, cho rằng Lâm Dung sẽ không nghĩ đến bản thân anh không ăn cơm, không ngờ rằng Lâm Dung lại còn rầy chu đáo: “Đúng vậy, ha ha, đúng lúc đói bụng, tìm chỗ chuẩn bị đi lấp đầy bụng.”

“Anh cách trường học rất xa sao, có thể quay lại không? Em muốn mời anh đi ăn cơm.” Lâm Dung lấy hết dũng khí hỏi anh, đây chính là lần đầu tiên cô chủ động mời một người con trai đi ăn cơm.

Lăng Tị Hiền đang lái xe nghe như vậy vui mừng thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Rất tốt, em đến dưới lầu ký túc xá đợi anh...anh lập tức chạy qua ngay.” Anh biết, Lâm Dung là cô gái ngoan ngoãn như vậy nhất định không chủ động mời con trai đi ăn cơm, nhất định mình là người đầu tiên, đàn ông mà, nhất định sẽ có trường hợp này.

Thu thập một chút, khi Lâm Dung đi xuống, xe Lăng Tị Hiền đã đậu dưới lầu, Lăng Tị Hiền mở cửa xe, Lâm Dung ngồi vào hỏi anh: “Anh thích ăn cái gì? Muốn đi ăn chỗ nào?”

“Không sao cả, anh không kén ăn, gần trường học của em là được.” Đã trẻ thế này, anh sợ đi xa Lâm Dung sẽ cảm thấy không an lòng.

“Không cần ở gần trường học, nơi này quá nhiều người quen.” Không ngờ Lâm Dung không đồng ý, cô vẫn còn rất bảo thủ, chuyện như vậy không muốn bị bạn học nhìn thấy.

Về mặt Lăng Tị Hiền gian trá cười xấu xa: “Lo sợ cái gì chứ, chúng ta cũng không có quan hệ đặc biệt, chính là bạn tốt, bạn tốt cùng nhau ăn cơm rất bình thường.” Lâm Dung nhắc nhở như vậy, anh ngược lại càng muốn tìm một chỗ ăn cơm ở gần trường học, tốt nhất là nơi nào có nhiều học sinh trường Lâm Dung, hay nhất là tất cả bọn họ đều quen biết Lâm Dung, anh chỉ mong sao là tất cả mọi người đều biết.

“Vậy cũng không cần, chúng ta nghĩ như vậy, nhưng khi người ngoài nhìn vào không hẳn sẽ nghĩ như vậy.” Lời này của Lâm Dung sai rồi, đúng là chỉ có cô mới nghĩ như vậy, Lăng Tị Hiền cũng không phải vậy.

“Nhưng mà anh muốn ăn đồ ăn Đông Bắc, chỗ phía đông gần trường học em có quán ăn Gia Cát dường như rất được, chúng ta đi đến đó đi.” Lăng Tị Hiền khuyên Lâm Dung, “Đi đến đó sinh viên tương đối ít.”

“Vậy được rồi.” Lâm Dung đành phải đáp ứng, nhưng cô không biết, sinh viên đi đến đó không phải nhiều mà rất nhiều, quan trọng hơn là đi vào đó trên cơ bản đều là người yêu, bởi vì quán ăn Gia Cát kia phần lớn đều là chỗ hai người.

Dừng xe lại, hai người đi vào, ngồi vào bàn hai người sát tường bên cạnh. Lâm Dung nhìn người đi ăn xung quanh, có ít nhất hơn một nửa là sinh viên, mới ý thức được bản thân mình bị Lăng Tị Hiền lừa, vì thế hung hăng mà trừng mắt nhìn anh.

Lăng Tị Hiền lại vô cùng vui mừng, anh cầm lấy thực đơn, tùy tiện chọn vài món ăn gọi phục vụ tới.

“Hiện tại em mới biết được, anh cái người này trăm phần trăm là tên đại trướng thối.” Lâm Dung tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ăn Lăng Tị Hiền.

“Thật ra anh không có mục đích gì khác, không phải em nói năm thứ nhất đại học không muốn nói chuyện yêu đương sao? Anh chính là muốn cho người khác đều biết em có bạn trai, như vậy cũng không có người làm phiền theo đuổi em.” Đây chính là mục đích của Lăng Tị Hiền, nhưng chỉ một người trong đó, “Đây là giúp đỡ em.”

“Không cần!” Lâm Dung thờ phỉ phò quăng cho Lăng Tị Hiền một câu.

Lăng Tị Hiền cười cười, không lên tiếng.

Đồ ăn rất nhanh được dọn lên, Lăng Tị Hiền một mình ăn say sưa ngon lành một hồi, ngẩng đầu hỏi Lâm Dung: “Dung Dung, em không ăn một chút sao?”

“Em ăn no, bị anh chọc tức đến no bụng đấy!” Lâm Dung còn đang tức giận, “Còn nữa, về sau anh đừng gọi em là Dung Dung.”

“Không được, anh gọi quen rồi, không sửa được.” Lăng Tị Hiền bắt đầu giở trò vô lại.

“Không sửa được cũng phải sửa, nếu không sau này em không cần gặp người rồi.”

“Được, được, được, đừng nóng giận, anh cố gắng hết sức còn không được sao?” Lăng Tị Hiền dỗ cô, dù sao hiện tại cô đối với mình vẫn chưa thật sự hiểu rõ. Dưới tình huống bình thường, nếu chuyện Lăng Tị Hiền có thể làm được, anh sẽ cực kỳ sáng khoái mà đồng ý, nhưng mà nếu làm không được, anh sẽ rất khéo léo nói “cố gắng hết sức”, người có vẻ quen thuộc với anh đều biết đặc điểm này của anh, cho nên mỗi lần nghe anh nói như vậy đều biết không có hy vọng rồi. Nhưng mà Lâm Dung lại không biết, còn tưởng rằng Lăng Tị Hiền đồng ý với cô.

Cái này gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng (giống câu núi cao sẽ có núi kia cao hơn)....

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 8: “Quân nhân đột kích”.

Editor: Trịnh Phương.

Trong một tháng sau, trừ việc mỗi tuần Lăng Tị Hiền mang trái cây cho Lâm Dung một lần, thỉnh thoảng lại đưa cô ra ngoài ăn cơm vào ngày chủ nhật thì cũng không tới gặp cô quá nhiều, nhưng mỗi ngày anh cũng sẽ gọi mấy cuộc điện thoại, nhưng anh vẫn sợ cô sẽ cảm thấy phiền, cho nên trong một lần đưa hoa quả cho Lâm Dung còn nói với cô rằng: “Dung Dung, nếu như em cảm thấy chuyện anh tới tìm em làm ảnh hưởng đến em thì phải nói cho anh biết, về sau anh sẽ ít đến.”

Nhìn ánh mắt khẩn trương của Lăng Tị Hiền nhìn về phía mình, Lâm Dung cười cười: “Em không bị ảnh hưởng gì cả, không phải là anh có thời khóa biểu của em sao? Mỗi lần anh tới tìm em đều là vào lúc em không phải lên lớp, cho nên không sao cả. Chỉ là...”

Nghe thấy Lâm Dung nói không có việc gì, trong lòng Lăng Tị Hiền yên tâm hơn rất nhiều, vốn tưởng rằng về sau có thể không chút kiêng kỵ, nhưng Lâm Dung đột nhiên nói ra hai chữ “Chỉ là” khiến anh không khỏi lo lắng, vì vậy hỏi: “Chỉ là làm sao?”

“Chẳng qua nếu như em thật sự có chuyện không muốn cho anh tới tìm em thì không được tức giận, được không?”

Lăng Tị Hiền thả lỏng, cười: “Được, trường hợp có nhiều không?”

“Cũng không nhiều, trừ phi em bị bệnh hoặc là trường học đột nhiên có chuyện.”

“Anh không thể tới thăm lúc em bị bệnh sao?” Nghe thấy cô nói như vậy, Lăng Tị Hiền lại bất mãn.

“Anh tới thăm em? Đến kí túc xá sao? Anh nhất định sẽ không vào được, kí túc xá nữ sinh không thể cho nam sinh đi vào.” Tên Lăng Tị Hiền này thật là đàn.

“Cũng đúng, nhưng nếu như em bị bệnh thì nhất định phải lập tức nói cho anh biết, anh có thể đưa em đi bệnh viện, mẹ anh là bác sĩ, biết không?” Lăng Tị Hiền nói rất nghiêm túc.

“Được, em biết rồi, anh không cần lo lắng cho em, hiện tại em cũng thấy nghi ngờ đó. Rốt cuộc anh có công việc hay không mà sao cả ngày đều không có việc gì làm vậy? Em cảm thấy đoàn trưởng chắc hẳn sẽ phải rất bận, rất bận nha.” Lâm Dung đã xem ‘Quân nhân đột kích’, người đoàn trưởng trong bộ phim này cũng rất bận. Ông ấy đã lớn tuổi mà còn bận rộn như vậy, Lăng Tị Hiền lại tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng thì khẳng định là phải có nhiều

việc cần làm hơn, sao có thể thông thả như vậy?

Lăng Tị Hiên buồn cười nhìn cô: “Sao em biết đoàn trưởng sẽ rất bận rộn?” Nói thật, công việc của đoàn trưởng quả thật là rất nhiều, nhưng bởi vì mấy ủy viên chính trị và người hướng dẫn dưới quyền anh rất có năng lực, hơn nữa, từ trước đến giờ, anh không có nhiều kiên nhẫn đối với công việc yêu cầu nghiêm khắc, mọi người cũng đều biết thói quen của anh, có một đám cấp dưới đặc lực như vậy, Lăng Tị Hiên rất yên tâm, chuyện công tác đương nhiên cũng sẽ không cần bận tâm tới bụi giống như các đoàn trưởng khác. Bình thường đi làm, nếu như không có việc gì, anh sẽ nói với cha mình một tiếng, nghỉ mát một buổi cũng không phải là không thể. Trong khoảng thời gian gần đây, anh đã nghỉ không ít bởi vì tìm đến Lâm Dung.

“Bởi vì em xem ‘Quân nhân đột kích’ rồi, người đoàn trưởng ở trong đó cũng rất bận.” Lâm Dung nói rõ ràng cho anh biết.

Lần này Lăng Tị Hiên càng cười tươi hơn, nhưng anh cười là vì Lâm Dung quá ngây ngô: “Em thích xem TV quá rồi đó, thật đúng là quá tin tưởng nó rồi. Khi nào có thời gian thì anh sẽ nói em nghe một chút, cảnh tượng trong phim có trăm ngàn chỗ hở, không có chút nào là chân thật.”

“À? Thật hay giả vậy? Em cảm thấy được rất chân thật nha.” Khác nghề như cách núi, mình không biết một chút gì về quân sự, không giống Lăng Tị Hiên, cho nên cô xem “Quân nhân đột kích” thì cảm thấy rất tốt, cũng rất chuyên nghiệp, hơn nữa mỗi người trong đó cũng làm cho mình rất cảm động. Đột nhiên giống như phát lên cái gì, Lâm Dung ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Tị Hiên: “Em cảm thấy anh rất giống một người trong phim đó.”

Lăng Tị Hiên không lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Em nói tới Cao Thành hả?”

“Ừ.” Lăng Tị Hiên đoán được, Lâm Dung cũng không cảm thấy kỳ lạ.

“Tại sao? Bởi vì anh cũng có một người cha giống hần, cho nên cuộc đời của anh luôn thuận buồm xuôi gió?” Nghe thấy Lâm Dung cũng nói như vậy, trong mắt Lăng Tị Hiên rõ ràng thoáng qua một chút âm thầm cùng thất vọng, mặc dù tia sáng kia biến mất rất nhanh nhưng Lâm Dung vẫn cảm nhận được sự bất đắc dĩ cùng mất mát trong giọng nói của Lăng Tị Hiên. Thật ra thì lúc Lăng Tị Hiên xem phim cũng cảm thấy mình và Cao Thành rất giống nhau, nhưng anh vẫn luôn là không muốn thừa nhận. Thật ra thì anh cũng biết rõ, mình và tạo hình của nhân vật chính trong phim rất giống, ngay cả thành tích cũng có thể nói là tốt như nhau. Anh không muốn thừa nhận là bởi vì lòng tự tôn khiến anh không muốn coi mình là một người dựa vào cha mới có thể thành công. Sinh ra trong một gia đình như vậy, cho dù có thành công là dựa vào cố gắng của chính mình thì người xung quanh cũng sẽ không nhìn thấy, hướng chỉ là trong xã hội này, nếu muốn thành công, chỉ cần có năng lực thôi thì không đủ, ngoài nó ra thì còn phải có một nhân tố mấu chốt là cơ hội. Lăng Tị Hiên biết, rất nhiều cơ hội mình đạt được trong quá trình đi tới thành công đều là bởi vì có một người cha chức vụ cao và một người chị có tiếng nói trong giới kinh doanh——chị gái Lăng Lệ của Lăng Tị Hiên cùng anh rể Cao Văn đang điều hành tập đoàn Lăng Văn hoạt động rất tốt, phát triển đến mức cao nhất, nghiêm nhiên trở thành ông trùm của cửa giới kinh doanh. Nếu không phải là nể mặt bọn họ, người khác sẽ không dễ dàng cho mình cơ hội như vậy.

“Dạ, nhưng anh đừng hiểu lầm, năng lực của Cao Thành cũng rất mạnh, thành công của anh ta có cha anh ta trợ giúp, nhưng nhiều hơn là bởi vì năng lực của chính anh ta. Em cảm thấy anh cũng giống vậy, hơn nữa em cảm thấy được anh còn tự cố gắng nhiều hơn anh ta để đạt được thành công.” Đây là lời nói thật tâm của Lâm Dung. Tiếp xúc với Lăng Tị Hiên trong khoảng thời gian này đã giúp cô nhìn thấu tài năng thật sự của Lăng Tị Hiên. Không phải tự nhiên mà một học sinh giỏi là có thể không học cấp 3 mà trực tiếp thi lên đại học; không phải tự nhiên mà một người có thể ghi nhớ chuyện mình gặp mỗi ngày, sau đó ghi trong lòng rồi tới thư viện vào buổi tối để tìm ra đáp án; không phải ai cũng đều có thể quản lý được những quân nhân lớn hơn mình rất nhiều tuổi, lại còn có thể làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục; không phải ai cũng có thể...

Vừa rồi trong lòng Lăng Tị Hiên còn có chút thất vọng, hiện tại không khỏi vui mừng: “Em thật sự nghĩ như vậy sao, Dung Dung?” Anh cảm thấy bản thân giống như đã tìm ra được cảm giác tri kỷ. Bản thân anh là một thực là một người thích phấn đấu, bởi vì cố gắng cho nên cũng tương đối ưu tú, nhưng để có thể được như ngày hôm nay, quả thật là có ba nguyên nhân. Cha anh không phải là không có tư tâm, nhưng cũng không lớn, nếu không sẽ không nghiêm khắc với mình như vậy, mà sẽ để rất nhiều người tự nhiên chăm sóc, cất nhắc anh, nhưng bởi vì có một người cha có quyền thế, cho nên tất cả mọi người không quá chú ý xem năng lực của anh rốt cuộc là như thế nào, mà cho là tất cả của anh đương nhiên đều do cha anh ban tặng, đương nhiên coi anh như con nhà giàu. Bắt đầu này luôn khiến anh rất bất mãn, nhưng dần dần đã thành thói quen nên cũng không quan tâm. Nhưng bây giờ, Lâm Dung mới quen biết mình không được mấy ngày là có thể nhìn ra bản thân có năng lực hơn so với con nhà giàu bình thường, điều này khiến Lăng Tị Hiên rất cảm động.

“Đúng vậy, vốn chính là như vậy.” Lâm Dung đương nhiên gật đầu một cái.

“Nhưng thật ra có rất nhiều người không biết.” Ánh mắt Lăng Tị Hiên đột nhiên lại tối xuống. Từ khi anh ra đời thì vẫn luôn mắc trong hiểu lầm của người khác, hiện tại chuyện này bị Lâm Dung thỉnh thoảng nhắc tới, cũng làm cho tâm tình của anh đột nhiên có chút không tốt.

Suy nghĩ một chút, Lâm Dung cảm thấy cũng bình thường. Nếu như chính mình không tiếp xúc với Lăng Tị Hiên thì cô cũng có thể sẽ nghĩ như vậy. Nghĩ tới mặc dù nhiều năm như vậy anh vẫn thuận buồm xuôi gió, cũng coi là tiền đồ vô lượng, nhưng anh vẫn luôn phải sống trong hiểu lầm của nhiều người như vậy, hơn nữa hiểu lầm này còn phủ định năng lực mà bản thân phải dựa vào cố gắng mới có được thì cũng thật khó khăn, vì vậy an ủi anh: “Có lúc sẽ có rất nhiều người không hiểu chúng ta, nhưng chỉ cần chúng ta tự mình biết mình là người tốt là được rồi, không cần để ý xem người ta nghĩ như thế nào, người như vậy mới có thể sống thoải mái.”

Lâm Dung mở miệng liền là một tiếng “chúng ta”, Lăng Tị Hiên nghe được thì trong lòng liền một thoải mái, nghĩ tới khi mình và Lâm Dung có thể thật sự thành “chúng ta” thật là tốt. Nhưng anh vẫn xem Lâm Dung thành một đứa bé ngây thơ hơn mình rất nhiều, mà hiện tại cô đột nhiên nói ra một đồng lời nói có triết lý khiến Lăng Tị Hiên cảm giác thật ngoài dự liệu. Lời như vậy, hình như chỉ có người đã trải qua mới có thể nói, còn người chất phác giống như cô, nhưng hình như kinh nghiệm của cô chính mình đều đã biết. Rất đơn giản, điều này đã làm cho Lăng Tị Hiên cảm thấy khó hiểu.

Biết Lâm Dung cũng không thấy mình phiền, Lăng Tị Hiên liền rất yên tâm, đồng thời cũng phần chần hơn nhiều. Về sau anh có thể không chút kiêng kỵ mà tìm đến Lâm Dung, mang cô đi chơi, đi ăn cơm. Trước kia anh cũng không dám làm như vậy, mặc kệ có nhớ cô bao nhiêu, một tuần lễ liền tới đã cũng chỉ dám đến tìm cô một, hai lần. Mặc dù hiện tại cũng không thể đến ngày ngày nhưng ít nhất là cách một ngày tới một lần cũng không có vấn đề gì.

Một tuần có thể tới nhiều lần như vậy, chủ nhật còn có thể kéo Lâm Dung đi chơi một ngày, nghĩ tới những thứ này, Lăng Tị Hiên vui mừng chỉ kém mức bật cười thành tiếng.

Không tới mấy ngày, Lâm Dung cũng sẽ hối hận vì bản thân đã nói thật với Lăng Tị Hiên. Kể từ sau lần nói chuyện vào ngày đó, cứ cách vài ngày, vào buổi tối, anh tới đây đưa Lâm Dung ra ngoài ăn cơm. Ra ngoài từ hơn năm giờ, tới gần mười giờ mới đưa cô trở lại. Lâm Dung ngược lại không muốn đi, nhưng mỗi lần Lăng Tị Hiên đều đến thật sớm mà đứng ở dưới lầu để chờ cô đi học về, không cho cô có cơ hội tới phòng ăn hoặc là trở về túc xá, còn ra về tội nghiệp, nói: “Anh đã chờ ở đây hơn một tiếng, chỉ sợ em tan lớp sớm, không có công lao cũng có khổ lao. Hiện tại nếu anh trở về, lái xe đến quân khu cũng phải mất hai tiếng đồng hồ, em phải có thông cảm cho anh, ăn với anh một bữa cơm, coi như là bồi thường cho anh, được không?”

“Ai bảo anh cứ thích chạy tới đây làm gì? Đáng đời! Hôm nay là lần cuối cùng, nếu ngày mai anh còn tới nữa, em liền gọi cho bảo vệ của trường đó.” Lâm Dung uy hiếp. An ninh của trường Lâm Dung vô cùng tốt, bảo vệ là nhân viên phụ trách về việc trị an của trường học, đây là điều mà cả trường đều công nhận.

Lăng Tị Hiên buồn cười: “Được, ngày mai anh không tới, dù sao ngày mai em cũng có nhiều tiết, ngày kia anh tới, vậy được rồi chứ?” Anh là sợ Lâm Dung vất vả chứ không phải là sợ Lâm Dung gọi bảo vệ. Xe của anh có biển số xe của quân khu, đừng nói là bảo vệ của trường học, cho dù là 110* thật sự tới thì cũng không dám bắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 9: Chồn chúc tết gà

Edit: Lạc Thần

Chủ nhật về đến nhà, Lâm Dung rất vui vì được về chơi hai ngày với mẹ, mặc dù trong nhà còn có một anh rất ưu tú lớn hơn cô bốn tuổi, nhưng mà Lâm Dung lại là con gái một từ nhỏ đến lớn đều được ba mẹ cưng chiều, ngay cả anh trai cũng rất yêu thương cô. Lên đại học là lần đầu tiên rời nhà, mẹ cô rất lo lắng và đau lòng, cho nên mỗi lần về nhà, cũng sẽ làm những món thật ngon cho cô ăn, cùng nhau đi dạo phố mua đồ với cô, Lâm Dung biết mẹ nhất định sẽ mệt mỏi, cho nên luôn muốn mẹ được nghỉ ngơi nhiều, nhưng mẹ vẫn rất vui về đi với cô.

Đến tối thứ sáu, Lâm Dung nằm ở trên giường nói chuyện phiếm với mẹ, mẹ cười nói: “Gần đây có một học sinh khóa 98 đột nhiên gọi điện thoại cho mẹ nói muốn đến gặp mẹ...mẹ đã sớm không nhớ rõ có một học trò như vậy, cũng đã mười năm rồi, cũng không biết tại nơi nào mà cậu ta biết số điện thoại của mẹ, nghe nói hiện tại cậu ta cũng là đoàn trưởng!” Cũng giống như tất cả các giáo viên khác, mẹ Lâm Dung coi học sinh giống như là con của mình vậy, vừa nhắc tới là mặt lập tức hưng phấn, hướng chỉ là một học sinh đã dạy nhiều năm mà còn không có quên mình, đối với một giáo viên mà nói, chuyện vui mừng nhất có lẽ cũng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Lúc đầu Lâm Dung cũng ko để ý cho lắm, chỉ “Ừ” một tiếng —— loại chuyện như vậy xảy ra trong nhà cô là rất bình thường, nhưng mà sau đó nghe được một câu cuối cùng mới đột nhiên cả kinh, hiểu được, vội vàng hỏi: “Mẹ, con là khóa nào vậy?” Cô đang suy nghĩ có phải là Lăng Tị Hiên hay không, ngày đó anh nói mẹ cô đã dạy anh, không phải là thật đấy chứ?

“Đưa gốc, con là khóa 2000 nha! Hỏi cái này để làm gì?” Mẹ không hiểu hỏi cô.

“Vậy người học sinh gọi điện thoại cho mẹ đó lớn hơn con hai tuổi đúng không?” Lâm Dung hỏi, Lăng Tị Hiên không phải là lớn hơn cô hai tuổi sao?

“Hình như là vậy đó, nếu cậu ta đến trường theo tuổi bình thường.” Mẹ nói: “Con sao vậy?”

“Vậy tên của anh ta có phải là Lăng Tị Hiên hay không?” Lâm Dung không kịp chờ đợi hỏi.

“Đúng vậy, làm sao con có thể biết?” Bà cảm thấy rất kỳ quái, Lâm Dung học trung học đệ nhất cấp không phải là trường học bà dạy, hướng chỉ học sinh của bà lại hơn con gái bà hai cấp, ngay cả bà còn không nhớ, làm sao con gái bà lại biết?

“À, mấy ngày trước anh ta tìm được con, hỏi con số di động của mẹ ấy mà.” Sẽ không nói dối mẹ, nhưng lại không thể nói toàn bộ chuyện tình cho mẹ biết được, Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

“Ồ, là như vậy à, mẹ nói làm sao cậu ta có thể có số điện thoại của mẹ được! Chỉ là đứa nhỏ này thật đúng là rất có tâm, bé trai bây giờ, đều không để giáo viên vào trong mắt, dạy mình xong liền quên, làm sao giống cậu bé này được.” Mẹ vẫn là rất vui về: “Hướng chỉ lúc đó cậu ta cũng không phải là đứa bé có thành tích rất tốt. Nếu không mẹ sẽ nhớ cậu ta.”

Lâm Dung không nói gì, trong lòng lại nghĩ tới: hừ, người này thực dối trá, anh làm sao có thể không biết nhà cô ở đâu, còn hỏi mẹ cô, chồn chúc tết gà, không có lòng tốt.

Buổi tối trước khi ngủ, Lâm Dung tức giận, gửi tin nhắn cho Lăng Tị Hiên: ai cho anh gọi điện thoại cho mẹ em? Tiều nhân! Thế nhưng muốn lợi dụng mẹ em, nếu anh dám tới nhà em anh nhất định phải chết!

Rất nhanh, Lăng Tị Hiên : anh muốn nhìn đi một chút, mặc dù mẹ em không có dạy anh, nhưng trong đoàn của anh có vài binh sĩ là học sinh của mẹ em đây, anh là thay bọn họ nhìn giáo viên, không có quan hệ gì với em. Chiều nay anh đi qua, như vậy anh liền có thể đưa em về.

Lâm Dung muốn bốc khói : anh gọi là đi sao? Gọi cô giáo! Nếu anh dám đến, tự gánh lấy hậu quả đi! Lâm Dung không nghĩ tới Lăng Tị Hiên sẽ có biện pháp như vậy, xem ra trước kia cô đã quá xem thường anh rồi, mặc dù tuổi của anh không lớn, nhưng mà lịch duyệt xã hội lại đủ phong phú, hơn nữa người lại không ngu ngốc, còn cô là một sinh viên mới vừa lên đại học, không phải đối thủ của anh.

Lăng Tị Hiên lại trả lời: Dung Dung, anh thật sự là muốn gặp mẹ của em một lần, anh biết em không thích anh, nhưng cũng không thể không cho anh cơ hội chứ, nếu như em thật không đáp ứng anh...anh gặp mẹ em cũng không có không giúp đỡ được gì đúng không? Huống chi, linh của ta vẫn muốn gặp mẹ em, nhưng khổ nỗi là xa quá, không có cơ hội, như vậy anh vừa vặn cũng coi như giúp bọn họ rồi. Tại sao không để cho anh đi?

Nhìn đến tin nhắn, Lâm Dung có chút không rõ, hỏi anh: anh bảo đảm chỉ là đơn thuần nhìn giáo viên sao?

Lăng Tị Hiên cười, dĩ nhiên là không hoàn toàn rồi, anh là muốn làm cho quan hệ của anh và Lâm Dung phát triển để mở ra một con người dễ đi hơn, huống chi có mẹ Lâm Dung ủng hộ, muốn cùng Lâm Dung ở chung một chỗ liền dễ dàng hơn nhiều, nhưng anh vẫn là lập tức trả lời tin nhắn: anh bảo đảm.

Lâm Dung không có biện pháp: vậy thì tốt, anh muốn tới thì tới đi, dù sao không quan hệ với em.

Giữa trưa ngày thứ hai, Lăng Tị Hiên liền gọi điện thoại tới nhà Lâm Dung, nói buổi chiều anh tới, buổi chiều lúc Lâm Dung thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về trường học, quả nhiên anh tới, còn cầm một đồng lớn quà tặng, thấy Lâm Dung thu dọn đồ đạc, anh liền nói với mẹ Lâm Dung: “Cô giáo, ở lại một lát em liền đi, nếu không bảo Lâm Dung ngồi xe của em mà đi, em trực tiếp đưa em ấy đến trường học, như vậy em ấy cũng không cần ngồi xe buýt nữa.”

Lâm Dung vừa nghe tức đến mức thiếu chút nữa kêu lên, Lăng Tị Hiên quả nhiên là tính toán tốt, hừ.

Mẹ cũng rất vui mừng: “Vậy thì phải làm phiền em rồi, Dung Dung đứa nhỏ này sợ nhất là chen xe buýt.” Mẹ là yêu thương cô, mỗi lần về nhà Lâm Dung đều sẽ oán trách việc ngồi xe buýt nhiều mệt mỏi với mẹ.

Vì vậy mẹ nói chuyện phiếm với Lăng Tị Hiên, Lâm Dung đi rửa tã cho Lăng Tị Hiên, mới vừa rửa xong bụng ra, điện thoại di động của cô liền vang lên, nhìn hiển thị cuộc gọi, là Ngô Chí, cô thật không biết phải làm sao, Ngô Chí này, từ lớp mười một bắt đầu thích cô, Lâm Dung cảm thấy cậu ta rất phiền, thế nhưng cậu ta lại giống như không khí, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện, Lâm Dung nhận điện thoại.

“A lô, có chuyện gì sao?” Trong giọng nói lộ ra không kiên nhẫn, Lăng Tị Hiên không nhịn được ngẩng đầu nhìn cô: Lâm Dung rất có lễ phép mà, thế nào đột nhiên nói chuyện với người ta như vậy?

“À? Cậu đang ở phía dưới?” Nhất thời sắc mặt Lâm Dung tối xuống, trong giọng nói cũng mang theo uể oải: “Vậy cũng tốt, tớ đi xuống.”

Cúp điện thoại, Lâm Dung mặt ủ mày ê đổi giày, mẹ hỏi cô: “Ai vậy, Dung Dung?”

“Là Ngô Chí, cậu ta đang ở cửa chung cư chúng ta chờ con đây.” Chuyện của Ngô Chí mẹ cũng biết, bởi vì biết con gái không có loại ý tưởng đó, cho nên cũng chỉ là hiểu rõ, không muốn can thiệp quá nhiều.

“Vậy con đi nhanh về nhanh.” Mẹ dặn dò cô.

“Dạ, con biết rồi.” Nói xong Lâm Dung mặc áo khoác vào, lấy ví tiền ra bỏ vào trong túi —— Ngô Chí thường xuyên tặng quà cho cô, nhưng từ nhỏ không có thói quen như vậy nên Lâm Dung luôn ném tiền cho anh, lần này biết Ngô Chí có thể lại sẽ tặng đồ cho mình, Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là cầm ví tiền để ngừa ngộ nhỡ.

Lăng Tị Hiên có lẽ cũng đoán được là chuyện gì xảy ra, trong lòng không vui, anh không thể biểu hiện quá rõ ràng, nhưng lại thật sự lo lắng cho Lâm Dung, vì vậy anh đứng lên: “Cô giáo, nếu không em đi cùng với Lâm Dung, như vậy cô cũng có thể yên tâm.” Anh là muốn gặp người thích Lâm Dung một lần.

“Cũng tốt, em cùng nó đi xuống đi.” Điều lo lắng cho con gái, nhưng lại biết nếu như mình đi xuống với Lâm Dung thì thật không giống như lời đã nói trước đó, huống chi trong nhà còn có khách, Lăng Tị Hiên vừa nói như vậy, mẹ Lâm Dung liền đồng ý, nói thật, mặc dù Lăng Tị Hiên mới vào nhà Lâm Dung mười mấy phút đồng hồ, nhưng bà có ấn tượng rất tốt với Lăng Tị Hiên.

Trong lòng Lâm Dung âm thầm kêu khổ, nhưng mà lại khó mà nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài với Lăng Tị Hiên.

Lầu nhà cô cách cửa chính chung cư chỉ có năm phút đồng hồ lộ trình, nhưng Lăng Tị Hiên vẫn cứ lôi kéo cô lên xe. Biết anh có thể đoán được cái gì, trong lòng cô lẽ không thoải mái, Lâm Dung không nói gì, nghe lời ngồi xuống.

Đến cửa chung cư, Lâm Dung xuống xe, Lăng Tị Hiên cũng muốn đi theo xuống cùng đi với cô, Lâm Dung vội vàng ngăn anh lại: “Anh ở trong xe chờ em có được hay không?”

“Không được.” Lăng Tị Hiên cứng rắn nói một câu, vẫn muốn xuống xe.

“Không muốn không muốn, Lăng Tị Hiên, em biết anh là tốt nhất, em không có việc gì, em bảo đảm lập tức liền trở lại.” Lâm Dung lắc cánh tay của anh làm nũng.

Từ trước tới giờ Lâm Dung chưa từng làm nũng với Lăng Tị Hiên, nghe Lâm Dung nói với mình như vậy, Lăng Tị Hiên nào chịu được: “Vậy thì tốt, nhanh nhanh rồi trở về, anh ở đây chờ em.”

“Dạ.” Nói xong Lâm Dung chạy tới cửa ra vào nhìn quanh vào trong tìm Ngô Chí —— Cậu chỉ chú ý nhìn người đi bộ đi đường, làm sao dự đoán được Lâm Dung sẽ ngồi xe tới đây, đợi đến khi Lâm Dung đi tới trước mặt cậu, cậu mới kịp phản ứng.

“Có chuyện gì không?” Lâm Dung không biết nên nói gì, lại không thể biểu hiện quá lạnh nhạt, không thể làm gì khác hơn là hỏi cậu như vậy.

“Cậu. . . . . Có khỏe không?” Ngô Chí hỏi cô.

“Ừ, cũng được, tại sao cậu lại trở lại?” Ngô Chí học đại học ở Côn Minh, Lâm Dung cảm thấy buồn bực tại sao một người bình thường như cậu vào chủ nhật lại từ miền nam chạy đến miền bắc.

“Vốn là đi tới nhà bạn học chơi, nghe bạn học trung học đệ nhị cấp nói cậu về nhà, cho nên mới tới gặp cậu.”

“À, cái đó. . . . . Chiều hôm nay tớ phải trở về trường học.” Lâm Dung không muốn cùng cậu nói nữa.

“À, còn nữa, cho cậu cái này.” Ngô Chí cũng cảm thấy Lâm Dung không kiên nhẫn, vội vàng đưa gì đó trong tay cho cô, một con gấu bông.

“Cái này tớ có nhiều rồi, rất chiếm diện tích, tớ vẫn là không cần đi!” Đột nhiên Lâm Dung có chút đồng tình với Ngô Chí, thật ra thì cậu là người rất tốt, nhưng bản thân lại không thích, cho nên không có trực tiếp cự tuyệt.

“Cậu cứ cầm đi, đây là đặc biệt mua cho cậu, bên trong còn có một bức thư viết cho cậu.” Nói xong Ngô Chí muốn đi, Lâm Dung vội vàng gọi cậu lại: “Ài, bạn chờ một chút!”

Ngô Chí có chút mừng rỡ quay đầu lại, Lâm Dung đi tới trước mặt cậu, cố gắng nhét tiền cho cậu, sau đó lập tức chạy tới chỗ xe Lăng Tị Hiên —— Ngay từ đầu Lăng Tị Hiên đã đi xuống dựa vào xe vẫn nhìn Lâm Dung.

“Cậu ta lớn lên trông thế nào, đẹp trai không?” Đột nhiên Lăng Tị Hiên hỏi Lâm Dung một vấn đề mà chỉ có bạn cùng phòng mới có thể hỏi, bởi vì nhiều người, cho nên xe không thể dừng ở cửa chung cư, Lăng Tị Hiên đoán chừng không thấy hình dáng của Ngô Chí ra sao: “Anh thấy cậu ta không cao, khoảng 1m75 đúng không? Anh thấy chưa tới.”

“Dáng dấp không có đẹp trai như anh, cũng chưa tới 1m75, mới vừa 1m70, anh hài lòng chưa?” Nhìn dáng vẻ Lăng Tị Hiên có chút hả hê, đột nhiên Lâm Dung cảm thấy Ngô Chí rất đáng thương rất đáng thương, đoán chừng mới vừa rồi nhất định nhìn thấy cô lên xe. Nhưng mà, chuyện tình cảm, không thích chính là không thích, không thể miễn cưỡng nha.

Lăng Tị Hiên cười cười: “Anh không có ý gì khác đâu, hơn nữa, em chọn bạn trai, cũng sẽ không nhìn bề ngoài của một người, quan trọng là thích lẫn nhau, đúng không?”

“Rốt cuộc anh cũng nói đúng một câu.” Lâm Dung chọc anh.

Lăng Tị Hiên không lên tiếng.

Về đến nhà, Lăng Tị Hiên lại hàn huyên với mẹ một lát, thấy đã sắp bốn giờ rồi, muốn đi, lúc đi lại làm trễ nải một lúc lâu, Lăng Tị Hiên lấy ra gì đó, mẹ nói cái gì cũng không cần, Lăng Tị Hiên nói cái gì cũng không cầm trở về, hai người lờ lờ kéo kéo nửa ngày, cuối cùng phần lớn đồ vẫn là để lại, chỉ có một hộp quà trái cây rất lớn Lăng Tị Hiên nói lấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 10: Ăn dấm chua

Editor: Từ Tranh

Beta: lonbia

Sau khi lên xe, Lăng Tị Hiên đưa giỏ trái cây cho Lâm Dung: “Những thứ trái cây này em lấy ăn đi, anh mua đều là loại mà em thích ăn.”

“Không phải anh nói anh đến thăm giáo sư sao? Sao lại mua trái cây em thích ăn?” Lâm Dung hỏi anh, thật ra thì khi Lăng Tị Hiên chỉ đi lấy giỏ trái cây thì Lâm Dung đã biết, cái này là anh tặng cho cô.

“Hai người là mẹ con, nhất định sở thích không khác nhau lắm, di không cần thì có thể cho em.” Giải thích không chê vào đâu được, thật ra thì lúc mua

trái cây, anh liền nghĩ đến chuyện này, nếu như mẹ Lâm Dung không chịu nhận quà của anh, vậy nhất định anh phải lấy lại, cho nên lúc đó anh liền quyết định yêu cầu đưa cái này cho Lâm Dung, cho nên lúc đó chọn một đồng trái cây Lâm Dung thích giả dạng làm quà tặng.

“Em đã nói với anh rồi, không được gọi mẹ em là dì, gọi là giáo sư!” Lâm Dung trách móc anh.

Lăng Tị Hiên buồn cười nhìn người bên cạnh, giống như một con Tiểu Miêu đang nổi giận, không có lực công kích gì, tuy nhiên nó lại rất đáng yêu, dễ thương khiến Lăng Tị Hiên không nhịn được trêu chọc cô.

“Được, được, anh sai lầm rồi, lần sau không dám vậy nữa.” Lăng Tị Hiên làm bộ cầu xin tha thứ.

“Hừm, như vậy còn được.”

“Đúng rồi, em và Ngô Chí đó là bạn học sao? Học chung mấy năm?”

“Bạn trung học, ba năm.” Lâm Dung nói nghiêm túc.

“Cái gì? Trước khi phân ban và sau khi phân ban em và anh ta đều là bạn học sao?” Lăng Tị Hiên có chút kinh ngạc.”

“Phân ban nửa năm trước thì không chung lớp, nhưng mà học cùng nhau lâu rồi, cho nên vẫn luôn giữ mối quan hệ quen biết.”

“Anh ta thích em phải không? Thích em bao lâu rồi?”

“Em cũng không rõ lắm, hơn một năm gần hai năm thôi! Trước kia anh ta có bạn gái, sau lại không biết vì sao lại đột nhiên chia tay với bạn gái, bây giờ bạn gái anh ta còn rất thích anh ta đó.” Trong giọng nói của Lâm Dung có bao nhiêu bất mãn cùng oán trách, vốn được, trước kia Ngô Chí và bạn gái anh ta tựa như một, là một cặp người yêu kiểu mẫu trong trường học, nếu như bọn họ giống như trước đây thì tốt biết mấy, bạn gái anh ta cũng sẽ không đau lòng như bây giờ, cô cũng không cần phiền não như bây giờ.

Lăng Tị Hiên kinh ngạc: thời gian hai năm, Lâm Dung vẫn không đồng ý, thế nhưng anh ta cũng không buông tha, xem bộ dáng đó hình như là rất thích, nói không chừng là rất yêu. Đột nhiên Lăng Tị Hiên có chút thấp thòms lo âu, giống như bị uy hiếp. Bất cứ chuyện gì, chỉ cần thật tâm lại kiên trì, thường thường có thể thực hiện được. Ngô Chí đối với Lâm Dung là như vậy đúng không? Nếu như vậy, dù mình kiên trì thế nào, chẳng phải cũng sẽ vĩnh viễn chậm hơn người đó ít nhất hai năm?

“Người khác thì sao?” Lăng Tị Hiên làm bộ như không thêm đề ý hỏi một câu, thật ra thì anh muốn thông qua vấn đề này thăm dò thái độ của Lâm Dung dành cho Ngô Chí, hiểu rõ Ngô Chí có thể trở thành uy hiếp của mình hay không.

“À, thật ra thì người khác rất tốt, lúc trước kia, chúng em là bạn bè khác phái đặc biệt, khi đó trong lớp những người con trai có thành tích tốt đều có quan hệ rất tốt với em, trong đó Ngô Chí căn bản là người có mối quan hệ tốt nhất. . . . .” Bị Lăng Tị Hiên hỏi như vậy, Lâm Dung không ngừng nhớ đến những ngày học cấp ba —— khi đó mặc dù mệt chết đi được, nhưng cũng rất vui vẻ, trong lớp có chừng mười bạn học và cô quan hệ rất tốt với giáo sư, cả ngày mọi người đều ở chung một chỗ hoặc là cùng nhau nghiên cứu đề tài, hơn nữa là cùng nhau nói chuyện phiếm, bận rộn nhưng vui vẻ, có lẽ bởi vì thi tốt nghiệp nên có chút ảnh hưởng không tốt, Lâm Dung vẫn hoài niệm khoảng thời gian không thể nói là huy hoàng nhưng lại là năm tháng vui vẻ hạnh phúc, rất giống như quay lại quá khứ.

Nhưng Lăng Tị Hiên đang lái xe nghe được Lâm Dung nói Ngô Chí rất tốt, quan hệ với cô cũng rất được thì tâm đã sớm lạnh một nửa, sau đó Lâm Dung nói cái gì cũng nghe không lọt, trong đầu đều là cảnh Ngô Chí và Lâm Dung đi chung với nhau đến chói mắt, tâm tình cũng không khỏi phiền não, lái xe cũng chậm lại, dọc theo đường đi, Lăng Tị Hiên cũng không nói nữa, mặc dù không có làm ra dáng vẻ giận dữ, nhưng đôi môi mím lại mím chặt, làm cho Lâm Dung phát hiện ra chuyện khác thường —— lần đầu tiên thấy Lăng Tị Hiên như vậy, Lâm Dung cũng hơi bất ngờ, có chút sợ sệt quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới phát hiện hai bên xa lộ cao tốc theo tốc độ con người lui về phía sau, như hiểu được cái gì, Lâm Dung nhanh chóng xem bàn tốc độ, không khỏi sợ hết hồn: đã hơn 190 km rồi, mà cả đoạn đường này chỉ có 200km!

Thấy ánh mắt Lâm Dung lộ ra dáng vẻ sợ hãi nhìn về bàn tốc độ, Lăng Tị Hiên mới ý thức được mình vừa rồi chỉ lo nghĩ chuyện của mình, không quan tâm cô, vì vậy lặng lẽ hạ tốc độ xuống 4 lần, Lâm Dung thở phào nhẹ nhõm, cười: “Sao anh biết em muốn anh làm gì?”

“Anh muốn không biết tâm tư của em, tương đương cho em lái xe à?” Thấy Lâm Dung cười trấn an, Lăng Tị Hiên biết mới vừa rồi mình hù dọa cô, vì vậy nhin không được đưa một tay ra, cung chiều vuốt vuốt tóc Lâm Dung, anh có chút không khống chế được mình.

“Đừng sờ.” Lâm Dung vội vàng né qua một bên, “Lúc ở nhà em chưa có gội đầu.” Cô tính toán về trường học sẽ tắm lại, ở nhà tắm một lần, tới trường học cũng sẽ tắm.

Lăng Tị Hiên nghe cô nói như vậy, nhin cười không được: “Có khi nào anh chê em bẩn à?” Nói xong lại cô ý sờ sờ, tóc rất trơn, chỉ là có chút nhờn, không bẩn chút nào, ngược lại có vẻ đẹp mắt hơn.

“Ghét.” Lâm Dung vốn là tốt bụng nhắc nhở anh, nhưng anh lại không có cảm kích.

“Dung Dung.” Đột nhiên Lăng Tị Hiên gọi cô.

“Ừ, có chuyện gì?”

“Anh vốn muốn lái xe thật nhanh, nhưng lại trúng vùng chấn xe trong thành phố, nên không nhanh được, nhưng ở trên đường cao tốc lại hơi nhanh, không

có chuyện gì, em không cần phải lo lắng an toàn của mình.” Lăng Tị Hiên sợ cô sợ, nên giải thích cho cô, “Nhưng vừa rồi quả thật có hơi nhanh một chút, sau này anh sẽ chú ý, nếu vẫn chưa yên tâm, anh đi mua cho em một phần bảo hiểm nhân thọ, được không?”

Nghe Lâm Tị Hiên nói đùa, Lâm Dung quên mất sợ hãi, cũng đùa giỡn với Lăng Tị Hiên: “Em biết rồi, anh đi mua bảo hiểm, có phải người được lợi là anh không, như vậy anh càng có lí do để gây ra tai nạn xe cộ.”

Mặc dù đã sớm nghe tài ăn nói của Lâm Dung không tầm thường, nhưng nghe cô nói như vậy, Lăng Tị Hiên vẫn không khỏi giật mình và bội phục: “Tốt tốt tốt, Dung Dung, chỉ nói với em, anh nhận thua.”

Hơn nửa giờ, hai người liền đến trường học, đi tới dưới lầu của kí túc xá, Lăng Tị Hiên hỏi cô: “Một mình em có thể mang đồ lên không? Nếu không để anh đưa lên giúp em?”

Lâm Dung nhìn đồ một chút, là rất nhiều, vốn là mua không ít thứ, hơn nữa Lăng Tị Hiên lại tặng một giỏ trái cây lớn, sợ rằng phải cầm lên hai lần rồi.

“Không cần, em mang lên hai lần được rồi.” Nếu để Lăng Tị Hiên lên, nếu trong kí túc xá có người nhận ra anh, chẳng phải cô sẽ bị ăn tươi nuốt sống sao.

Lăng Tị Hiên hơi nhú mồm, nói: “Gọi điện thoại cho bạn trong kí túc xá đi, nói các cô ấy xuống cầm lên giúp em, em cũng không cần đi lên, chúng ta đi ăn cơm.”

“Nhưng nhiều như vậy không tốt đâu.” Lâm Dung vẫn còn do dự.

“Cái này có gì đâu mà không tốt. Các em là bạn cùng phòng, giúp đỡ nhau là việc nên làm.”

“Vậy cũng tốt.” Lâm Dung gọi điện thoại, đang ở dưới lầu chờ bạn học, chỉ có Chu Nguyệt và Triệu Hân ở ký túc xá, Lâm Dung liền gọi bọn họ xuống, đưa đồ cho các cô, Lâm Dung nói: “Bên trong có thức ăn, các cậu chọn đồ mình thích ăn đi.”

“Được, Dung Dung, cậu thật tốt, lần nào cũng cho tụi tớ đồ ăn ngon!” Hai người vô cùng hưng phấn.

Lâm Dung đang muốn đưa gấu bông cho họ, điện thoại đột nhiên vang lên, là Lăng Tị Hiên, Lâm Dung một tay cầm gấu bông, một tay nghe điện thoại: “Sao vậy?”

“Gấu bông không cần cầm lên, cho anh được không?” Lăng Tị Hiên hỏi cô, anh cũng không muốn Lâm Dung cả ngày ôm gấu bông của người đàn ông khác tặng để ngủ.

“Anh muốn nó, bộ nó có ích gì à?” Lâm Dung hỏi.

“Chắc chắn hữu dụng, cho anh đi, bình thường em không hẹp hòi chút nào, sao hôm nay lại keo kiệt thế? Có phải nó có ý nghĩa đặc biệt gì không?” Lăng Tị Hiên cố ý khiêu khích cô.

“Thật là, cho anh thì cho anh, em còn chê nó phiền phức đấy.” Vốn dĩ Lâm Dung tính toán đưa cho bạn, vật này con gái rất thích.

Vì vậy lại ôm gấu bông ngồi lên xe, ném nó cho Lăng Tị Hiên, bởi vì chơi bóng rổ từ nhỏ, nên Lăng Tị Hiên rất thuần thục đưa tay tiếp nhận, anh nhìn xung quanh, không ngừng nghiên cứu, chỉ chớp lát liền tìm được một phong thư sau khóa kéo, nhìn anh cầm phong thư ra ngoài, đột nhiên Lâm Dung nghĩ đến Ngô Chí đã từng nói bên trong có một phong thư dành cho mình, nghĩ thầm má ơi, thật may là không có đưa cho bạn học, nếu không mắc cỡ chết.

“Đưa thư cho em” Lâm Dung muốn giành lại, Lăng Tị Hiên không cho, thấy lá thư này, tâm tình vốn xem Ngô Chí chưa ra gì cũng hoàn toàn phiền não, rất có kích động muốn đá cái bàn. Không đợi Lâm Dung phản đối, anh tự làm chủ mở phong thư ra xem.

Nội dung bức thư giống như trong tưởng tượng của anh, chỉ đơn giản là viết những câu thích Lâm Dung, mà Lâm Dung rất tuyệt tình, còn viết anh ta sẽ không buông tha, sẽ làm cho Lâm Dung tin tưởng anh ta. Cách diễn đạt không sai, con trai khoa Văn Học đại khái đều sẽ viết thư tình, chỉ là lỗi chính tả hơi nhiều một chút, đoán chừng là vì quá khẩn trương. Xem thư xong, tâm tình Lăng Tị Hiên kém hơn rồi, không có đợi Lâm Dung muốn xem hay không liền ném đi.

Lâm Dung cực kì tức giận, cô liền mở cửa xe đi ra ngoài.

Lăng Tị Hiên nhìn xong càng tức giận hơn, mở cửa xe đuổi theo, dùng sức kéo Lâm Dung vào trong xe: “Đi đâu? Đi ăn cơm với anh!” Lâm Dung phản kháng, liều mạng muốn rút tay mình ra, nhưng anh hạ thủ không lưu tình chút nào, ấn cô trên chỗ ngồi, bản thân ngồi xuống, đóng cửa xe liền nổ máy.

Sau khi ngồi xuống Lâm Dung cảm thấy tay mình đau, sức lực Lăng Tị Hiên vốn rất lớn, hơn nữa vừa rồi mình có phản kháng, anh thì càng dùng sức, ngay lập tức trên cổ tay đã xuất hiện một lần đỏ, không khí trong xe thì không cần phải nói, Lăng Tị Hiên nghiêm mặt, không nói câu nào, không khí trong xe đè nén như thủy triều đang dâng lên từng đợt từng đợt, cho đến lúc nhấn chìm luôn cả Lâm Dung, trong lòng không khỏi uất ức: cô làm sai cái gì? Anh ta thích cô không phải là lỗi của cô, cô còn là người bị hại lớn nhất, bị người khác quấy rối không nói, bây giờ Lăng Tị Hiên còn bày sắc mặt cho cô nhìn, nói gì thích cô, thích cô chính là khi dễ cô vậy sao? Nghĩ đi nghĩ lại, vốn là da mặt mỏng rồi cuộc cũng không ngăn được nước mắt rơi không ngừng, giống như trời mưa vậy. Bởi vì không muốn cho Lăng Tị Hiên thấy, cho nên thỉnh thoảng Lâm Dung lại cúi đầu, thỉnh thoảng lại quay đầu ra phía cửa sổ, huống chi lúc cô khóc tới bây giờ cũng không có bất kì âm thanh hoặc tiếng động nào, nên cũng không có vẻ gì là khác thường.

Lăng Tị Hiền vừa bắt đầu chỉ là tức giận lái xe, cố tình không để ý đến Lâm Dung, nhưng sau một hồi thông suốt, đến lúc đèn đỏ phải dừng lại, thấy Lâm Dung vẫn cúi đầu, cũng không nhìn tâm nữa, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc cô, kêu một tiếng: “Dung Dung. . . .”

Lâm Dung không có phản ứng.

Lúc này Lăng Tị Hiền mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra, vội vàng nâng mặt của Lâm Dung lên, nhất thời kinh hãi: hai hàng nước mắt trong suốt đang nhỏ xuống dưới —— giống như là chuỗi ngọc bị đứt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Dung cũng sớm bị nước mắt biến thành mặt mèo, làm cho tay anh để dưới cằm của cô, đều bị nước mắt làm ướt, nhưng nước mắt của Lâm Dung vẫn chảy xuống không ngừng.

“Dung Dung, sao vậy? Ngoan, đừng khóc.” Lăng Tị Hiền càng đau lòng hơn, vội vàng lau nước mắt cho cô, không ngờ càng lau lại càng nhiều.

“Thật xin lỗi, Dung Dung, là anh sai, anh xin lỗi, đừng khóc nữa được không? Sau này anh sẽ không chọc em đau lòng nữa!” Đây là lần đầu tiên Lăng Tị Hiền thấy Lâm Dung khóc, đau lòng không được, hoảng hốt cũng không được, Lâm Dung này, sao lúc khóc lại không có chút âm thanh hay động tác nào vậy, anh đang ngồi ở bên cạnh cô, thế nhưng cũng không có cảm giác.

“A. . . . . Đau. . . . .” Thật lâu Lâm Dung mới nặn ra một chữ.

Nghe như thế, Lăng Tị Hiền sợ hết hồn: “Đau? Nơi nào đau?”

Lâm Dung lấy tay lau lau nước mắt, chỉ chỉ cổ tay mình: “Nơi này.”

Lúc này Lăng Tị Hiền mới chú ý tới, vừa rồi lúc kéo tay Lâm Dung anh dùng quá sức, da cô non, hiện tại đã có chút sưng lên. Nhẹ nhàng kéo tay Lâm Dung nhìn, lúc này lòng Lăng Tị Hiền đã ăn năn đến tái ruột rồi: anh ăn dấm chua như vậy, giận đối Lâm Dung cái gì, cô vừa không có lỗi, bị người khác vậy lấy, trong lòng cô cũng phiền, chẳng những anh không nghĩ biện pháp giúp cô, còn giận cô, thật là không nên. Nghĩ như vậy, Lăng Tị Hiền thật không thể tát cho mình hai bạt tay, anh cẩn thận giúp Lâm Dung xoa xoa cổ tay chỉ sợ làm cô đau, vừa xoa vừa hỏi cô: “Đỡ hơn không?”

Lúc này nước mắt Lâm Dung đã dừng lại, thút tha thút thít gật đầu: “Ừ. . . . Đỡ hơn một chút rồi.” Đột nhiên lại nhớ tới chính Lăng Tị Hiền hại mình như vậy, dùng sức rút tay ra ngoài: “Anh đừng đụng em!” Nhưng bởi vì đau lại dùng tay lại, không nhận được kêu một tiếng.

Thấy cô như vậy, Lăng Tị Hiền đâu còn để ý thái độ của cô đối với anh là gì, đau lòng dụ dỗ cô: “Nghe lời, đừng động, một hồi liền hết đau.” Nói xong cầm cổ tay cô lên thổi thổi, anh cũng không biết làm vậy có thể làm cho Lâm Dung hết đau không, chỉ là tốt xấu gì cũng có chút tác dụng, cho nên liền thử một chút.

Một lúc lâu Lăng Tị Hiền đang giúp cô xoa tay, đèn đỏ cũng biến thành đèn xanh rồi, xe cũng không chạy, tài xế xe phía sau thấy xe Lăng Tị Hiền không nhúc nhích, liên tục bóp còi, Lăng Tị Hiền định lái xe ra, dừng ở cửa siêu thị, anh như rất biết xoa bóp, Lâm Dung cho là cái này là do làm lính thường bị thương, có kinh nghiệm, nhưng không biết Lăng Tị Hiền là bị mẹ và ông nội dạy dỗ. Qua một hồi lâu, Lâm Dung cảm thấy ngượng ngùng, gọi Lăng Tị Hiền một tiếng, nhẹ nhàng rút tay lại.

“Dung Dung, thật xin lỗi, mới vừa rồi anh. . . Không nên đối xử hung dữ với em như vậy, còn làm cổ tay em bị thương.” Lăng Tị Hiền vừa hỏi hận lại vừa tự trách, không biết nên nói sao cho phải để Lâm Dung hiểu.

“Bây giờ không đau.” Thấy Lăng Tị Hiền kiên nhẫn xoa bóp cho mình lâu như vậy, đoán chừng tay anh khẳng định đau, Lâm Dung cũng nghiêm túc nói với anh, “Lần sau nếu anh lại đối xử với em như vậy, cả đời em sẽ không để ý đến anh!” Lâm Dung uy hiếp anh.

“Được được được, anh đảm bảo, đời này sẽ không có lần hai, nếu không cả đời này anh sẽ không tìm được vợ, có được không?” Lăng Tị Hiền cố ý đùa cho Lâm Dung cười.

Nghe anh nói thế, Lâm Dung cũng không nhịn cười được.

“Đi, chúng ta đi ăn cơm.” Thấy Lâm Dung cười, Lăng Tị Hiền cũng yên tâm không ít.

Cơm nước xong đưa cô về, Lăng Tị Hiền cẩn thận hỏi cô: “Hôm nay có thể đưa em tới dưới lầu không?” Ý anh là lái xe đi.

“Ừ.” Lâm Dung gật đầu một cái, sau đó đột nhiên hỏi một câu, “Lăng Tị Hiền, bây giờ quan hệ của chúng ta là gì?” Cô không hiểu rõ, thậm chí không biết chuyện gì xảy ra với mình, mặc dù không thích anh, nhưng cũng không ghét anh, lại càng không cự tuyệt anh.

Lăng Tị Hiền sững sờ, nhìn cô nói: “Anh rất thích em, nhưng bây giờ em không thích anh, nên bây giờ chính là anh theo đuổi em.”

“Nhưng hiện tại em không hiểu nổi mình, em giống như chưa bao giờ cự tuyệt anh.” Lâm Dung giống như là đang làm bầm, nhưng Lăng Tị Hiền vẫn nghe được.

“Dung Dung, em đừng lo lắng, bây giờ anh muốn cho em khoái hoạt hơn một chút, anh cảm thấy thời gian chúng ta ăn cơm chung, lúc đó em rất vui vẻ, cho nên mới thường dẫn em ra ngoài. Nếu như một ngày kia, em gặp một người có thể làm em vui vẻ, hoặc là đột nhiên em nhận ra em không hề thích anh, vậy em liền cự tuyệt anh. . . anh sẽ tiếp nhận, cũng sẽ không quấy rầy em.” Lăng Tị Hiền nhìn cô, nói nghiêm túc.

Nghe đến mấy câu này, lòng Lâm Dung như có dòng nước ấm chảy qua, thực tế, Lăng Tị Hiền này, có lúc làm cho cô rất tức giận, nhưng cũng có lúc làm cho cô rất cảm động.

“Nếu như thế, em sẽ nợ anh càng ngày càng nhiều.” Lâm Dung cúi đầu.

Đến giờ Lãng Tị Hiền mới hiểu cô lo lắng cái gì, anh cười nói với Lâm Dung: “Sao em biết thiếu anh cái gì, lúc ở cùng với em, em làm cho anh vui vẻ trước nay chưa từng có, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có một cô gái cho anh nhiều như vậy, cho nên, anh rất cảm ơn em.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, giống như không phải đang gạt mình, Lâm Dung nghĩ thầm, vậy thì mặc kệ, đi một bước tính một bước! Cô ngẩng đầu cười cười: “Vậy thì tốt, chúng ta giống như bây giờ được không?”

“Đương nhiên được rồi, bé ngoan.”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 11: Có kinh có hiểm (1)

Edit: Nhật Dương

Sau khi đưa Lâm Dung tới trường học về, tâm tình Lãng Tị Hiền cực kỳ tốt. Anh gọi điện thoại cho mẹ Lãng hỏi bà hôm qua đã nói gì với Lâm Dung, sau đó lại hỏi: “Mẹ, mẹ cảm thấy cuối cùng thì Lâm Dung sẽ chịu con sao?”

“Mẹ cho là con sẽ hỏi mẹ cảm thấy Lâm Dung như thế nào đấy!” Mẹ Lãng bắt mắt, vấn đề trọng yếu như vậy, con trai thậm chí ngay cả hỏi cũng không hỏi, rõ ràng là không để ý đến thái độ của bà.

“Này còn phải hỏi sao ạ? Hơn nữa mẹ cảm thấy cô ấy không tốt cũng không có biện pháp, là hai người chúng con muốn ở cùng nhau, chỉ cần con thích là được.” Lãng Tị Hiền lơ đãng.

“Náo loạn nửa ngày, ý kiến của mẹ chẳng có chút tác dụng gì à?”

“Kia mẹ, con không có ý đó, con thấy mẹ cũng thật thích Dung. . . . . Lâm Dung.” Thiếu chút nữa là Lãng Tị Hiền đã kêu Dung Dung, hoàn hảo kịp thời sửa lại.

“Được được được, mẹ không cãi với con.” Mẹ Lãng nói: “Mẹ rất thích con bé, con cố thêm chút nữa, mẹ thấy hi vọng rất lớn, mẹ rất mong bồng cháu rồi, con nhanh lên một chút.” Lãng Tị Hiền chỉ có một người chị lớn hơn anh chín tuổi, cùng anh rể quản lý một công ty lớn, một năm cũng không trở về nhà được mấy lần, mẹ Lãng đã năm mươi tuổi, nhìn các đồng nghiệp và bạn bè xung quanh hoặc là về hưu chơi đùa với cháu cả ngày hoặc là ở đơn vị hai ba câu đều không rời câu “Tiêu tổ tông nhà chúng tôi ấy à”, mẹ Lãng cực kỳ hâm mộ, luôn muốn Lãng Tị Hiền nhanh chóng kết hôn.

“Con biết con biết. Còn có chuyện gì không ạ?” Lãng Tị Hiền sợ nhất là mẹ Lãng suốt ngày nói mấy chuyện ôm cháu.

“Con đừng quên đợi hai ngày nữa lúc ba con trở về thì để Lâm Dung lại đến nhà chúng ta, dù sao thì con cũng phải nói chuyện này cho ba con biết một chút?”

“Ai nha sao vậy được, chữ Bát (八) còn không có chỗ đứng lên, chờ Lâm Dung chịu con rồi con lại mang cô ấy đến, nếu không cuối cùng người ta không cần con nữa, con cũng mất mặt.” Đưa Lâm Dung về nhà một lần anh cũng đã đủ mạo hiểm rồi, huống chi là có cơ hội tốt như vậy. Nói giỡn, nếu như thật sự lại về một lần, đoán chừng Lâm Dung chắc chắn sẽ không để ý đến anh.

“Tùy con, nhưng chuyện này con phải để cho ba con biết.”

“Được, mẹ nói với ba con đi ạ, buổi trưa con về nhà ăn cơm.”

Đi tới lầu dưới phòng mình, đột nhiên Lãng Tị Hiền mới nhớ chìa khóa đều ở chỗ Lâm Dung, không vào được, anh chỉ có thể lái xe về nhà.

Lâm Dung đang nghe giảng, điện thoại di động vang lên, là tin nhắn của Lãng Tị Hiền: Anh xem qua hình của anh ta rồi, bộ dáng kém xa anh. Lãng Tị Hiền nhìn kỹ hình của Ngô Chí, không tới một mét bảy, người vốn đã rất đen lại mặc một chiếc áo màu xám đậm, tóc giống như lâu rồi chưa cắt, cả người có vẻ vừa loạn vừa bẩn, thật sự không thể nào đập vào mắt. Thật ra thì nhìn kỹ khuôn mặt cũng không kém ngược lại có thể chấp nhận. Lại nhìn những thứ khác, học tập cũng không tốt bằng Lâm Dung——bất quá nói đi thì cũng phải nói lại không có mấy người học tốt như Lâm Dung, điều kiện gia đình thật sự không được tốt lắm, nhìn những thứ này dầu gì Lãng Tị Hiền cũng khá vui vẻ, mặc dù biết Lâm Dung thích một người sẽ không quan tâm tướng mạo tiền tài nhưng cô ấy nhất định quan tâm tính tình và nhân phẩm, ở phương diện này thì Ngô Chí không có cách nào so được với anh.

Lâm Dung không kịp phản ứng anh nói tới ai, hỏi: Anh ta là ai?

Sau đó lập tức lại gửi qua một tin: Còn kém hơn anh? Vậy thì rất xấu xí đó, trên thế giới có người như vậy sao? Nhấn xong tưởng tượng ra nét mặt của Lãng Tị Hiền, nhin không được cười khế.

Mới vừa gửi tin thứ hai thì Lăng Tị Hiền đã trả lời: Ngô Chí.

Lát sau lại tới một tin: Dung Dung, nếu như có một ngày anh còn trẻ mà chết sớm thì nhất định là bị em tức chết. Thấy tin nhắn, mặc dù Lăng Tị Hiền không tức giận nhưng lại cảm thấy bất đắc dĩ, miệng lưỡi của Lâm Dung chưa bao giờ tha cho anh.

Lâm Dung lại nhắn: Nếu như anh thật sự chết, cũng không phải còn trẻ chết sớm mà bởi vì anh đã già, sớm qua độ tuổi đó rồi. Lâm Dung có ý mắng anh, Lăng Tị Hiền mới hai mươi một tuổi lớn hơn cô hai tuổi, căn bản không thể xem là già.

Lăng Tị Hiền không để ý Lâm Dung nhạo báng: Dung Dung, nghiêm túc trả lời anh, em thích anh nhiều hơn hay Ngô Chí nhiều hơn?

Lâm Dung không ngờ anh đột nhiên hỏi vậy, nhắn lại: Điều không thích.

Lăng Tị Hiền thấy tin nhắn trái tim nhất thời lạnh một nửa, một lúc sau mới bình tĩnh lại, cố nén sự khó chịu trong lòng nhắn: Trong mắt em, anh và anh ta không có gì khác nhau sao? Nhắn xong lập tức căng thẳng không thôi, vẫn luôn cảm điện thoại di động, trong lòng mâu thuẫn nói không ra lời —— mong Lâm Dung nhanh trả lời nhưng lại sợ thấy được kết quả làm anh thất vọng. Bởi vì khẩn trương nên bàn tay cầm điện thoại di động tay ngoài một tầng mồ hôi mỏng còn đang khẽ run.

Anh chàng ngốc này, rõ ràng là cô rất ghét anh ta không ghét anh, Lâm Dung nghĩ lại, nhắn: Có khác nhau, em ghét anh ta nhiều hơn chán ghét anh một chút.

Lăng Tị Hiền vẫn chưa từ bỏ ý định: Chỉ có một chút sao?

Lâm Dung cười, một người đàn ông sao lại để ý đến cái nhìn như vậy, không thể làm gì khác hơn là nhắn lại anh: Không phải một chút, có rất nhiều rất nhiều điểm. Bởi vì em vô cùng ghét anh ta nhưng chỉ chán ghét anh một chút thôi.

Hơi yên tâm nhưng Lăng Tị Hiền vẫn chưa thỏa mãn mà tiếp tục hỏi: Vậy em chán ghét anh cái gì? Anh sửa.

Lâm Dung lập tức nhắn lại: Chán ghét anh gửi tin nhắn cho em lúc đang học, một tiết này em cũng không nghe kỹ.

Khóe miệng Lăng Tị Hiền khẽ giương lên: Chỉ ghét điểm này thôi sao? Vậy bây giờ anh không gửi tin nhắn nữa, chờ lúc em nghỉ giữa giờ anh gọi điện thoại cho em. Được chứ?

Nhìn tin nhắn cuối cùng, Lâm Dung tức giận không nhắn lại. Lăng Tị Hiền dùng tần số kinh người quấy rầy cô, mọi người trong ký túc xá đều cho là cô đang nói chuyện yêu đương, cả ngày xem cô là phạm nhân mà thăm vấn, cô nói không có ai cũng không tin; nói có, chính cô cũng cảm thấy mình oan uổng; nói thật càng không được, cô đã vì Lăng Tị Hiền mà lừa gạt bạn cùng phòng rồi, thừa nhận thì ký túc xá nhất định sẽ bùng nổ.

“Tối nay cùng ăn cơm chứ?” Lúc nghỉ giữa giờ Lăng Tị Hiền hỏi cô, bây giờ anh hi vọng mỗi ngày anh đều có thể thấy Lâm Dung, mỗi ngày đều có thể ăn cơm với cô, về phần Ngô Chí, anh sẽ không nhắc với Lâm Dung, chuyện này anh muốn tự mình giải quyết, khiến Lâm Dung không còn dính dấp gì với anh ta nữa.

“Em không đi được.”

“Sao vậy, buổi tối có việc à?”

“Không có việc gì, em muốn ăn cơm với mấy bạn trong ký túc xá.” Lâm Dung sẽ không nói dối: “Mọi người ở chung trong ký túc xá đều ăn cơm chung một chỗ với nhau, lúc nào em cũng không ăn chung chỗ với mấy cô ấy nên tất cả mọi người sẽ hoài nghi em.”

“Hả? Hoài nghi em cái gì?” Lăng Tị Hiền cười xấu xa, cô ý hỏi cô.

“Bại hoại, anh biết rõ còn hỏi, em không thèm nghe anh nói nữa.”

“Đợi lát chút Dung Dung, anh là nói trong ký túc xá của em trừ em ra cũng không có ai nói chuyện yêu đương à?”

Vừa nghe lời này, Lâm Dung càng tức giận hơn, cất cao giọng nói: “Cái gì gọi là ngoại trừ em ra? Em có nói chuyện yêu đương rồi sao?”

Lăng Tị Hiền thật sự nhịn không được bật cười: “Được được được, anh nói sai, đừng nóng giận. Những người khác thật không có nói chuyện yêu đương à?” Anh cảm thấy không bình thường, mấy người vừa mới lên đại học, đặc biệt là nữ sinh đều lập tức nói chuyện yêu đương, sẽ không giống như Lâm Dung đối với cái gì cũng thờ ơ, thái độ vô cùng lạnh nhạt.

“Có nói nhưng bạn trai của họ ở trong trường học, có thể cả ngày đi học chung.” Vu Lệnh và Triệu Hân trong ký túc xá của Lâm Dung cũng đã nói chuyện yêu đương rồi, bạn trai của Vu Lệnh là bạn cùng lớp, bạn trai của Triệu Hân là học trưởng của trường. Mặc dù Lâm Dung không thích thái độ hỏi hột của bọn họ trong tình yêu nhưng dù sao thì như vậy cũng rất thuận tiện.

“À, là như vậy sao, có phải em cũng hi vọng anh có thể ở trong trường với em à?” Anh nghe ra giọng điệu hâm mộ của Lâm Dung, nghĩ tới anh rốt cuộc có cơ hội thừa lúc vắng mặt vào rồi, trong lòng khẽ mừng thầm, nói chữ “à” cũng âm dương quái khí.

“Lăng Tị Hiền anh nghĩ muốn quán quăn em phải không? Không đúng! Em mới không muốn cùng anh ở chung một chỗ!” Nghe giọng điệu không có ý tốt của Lăng Tị Hiền, Lâm Dung giận ghê gớm, cái tên Lăng Tị Hiền này, sao không để ý đến tình cảnh của cô chút nào vậy?

“Đừng đừng đừng, Dung Dung, em đừng tức giận, anh đùa giỡn thôi, tốt lắm, anh biết rồi, buổi tối em đi ăn cơm với bạn học, chờ em ăn xong anh gọi điện thoại cho em.”

“Ừ, được.” Cúp máy, Lâm Dung trở lại phòng học, đã bắt đầu lên lớp, cô vội vàng hấp tấp chạy vào phòng học ngồi xuống nghe giảng, điện thoại di động cũng tiện tay đặt ở góc phải trên bàn nhưng một chữ cũng chưa kịp ghi đã nhìn thấy điện thoại di động bị Lý Tiểu Toàn ngồi bên phải cầm, Lý Tiểu Toàn vốn hoài nghi Lâm Dung, thấy cô lên lớp nhắn tin cá tiết, giữa giờ lại đi ra ngoài nghe điện thoại, quyết định phải tìm được chứng cứ của Lâm Dung, cô nàng tà ác nhìn Lâm Dung cười, cầm điện thoại di động của cô mở ra cùng Triệu Hân và Vu Lu ở bên kia xem, nhớ đến mấy ngày nay không có thủ tiêu tin nhắn và nhật ký cuộc gọi trong điện thoại di động, lại chột dạ nhìn xem bạn cùng phòng của cô trừng mắt nhìn cô, ngấm lại thường ngày mấy cô ấy mạnh mẽ, Lâm Dung đột nhiên có một loại cảm giác ngày tận thế đã đến: lần này khẳng định mấy cô ấy đều biết hết rồi, ngày đó ở nhà nhắn tin cho Lăng Tị Hiền xong cũng chưa có xóa đi.

Giảng viên đứng trên bục giảng giảng bài nhưng Lâm Dung đâu còn tâm tư nghe giảng, cô khẩn trương nhìn về mặt biến hóa của mấy cô bạn cùng phòng đầu tiên là nghi ngờ rồi sau đó bừng tỉnh hiểu ra rồi sau đó tức giận cuối cùng cùng chung mối thù nhìn về phía cô, biết bản thân cô nhất định không sống quá buổi trưa hôm nay.

Quả nhiên sau khi tan học, năm người liền bắt cóc Lâm Dung đến một phòng ăn riêng trong nhà ăn của trường, từ đầu đến cuối đều không trả điện thoại di động lại cho cô nên Lâm Dung cũng không có biện pháp thông báo cho Lăng Tị Hiền biết tình huống nguy cấp của cô.

“Nói đi, cậu tự mình khai báo tất cả hay để tụi mình hỏi?” Lý Tiểu Toàn dẫn đầu làm khó dễ.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 11: Có kinh có hiểm (2)

Edit: Nhật Dương

“Minh. . . . .” Lâm Dung không biết nên nói gì, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu nên không thể làm gì khác hơn là nói: “Vẫn là các cậu hỏi đi, mấy chị gái, các chị hỏi cái gì em đều trả lời, nhất định biết gì đều nói hết không giấu diếm.” Lâm Dung hiểu được đạo lý thẳng thắn được khoan hồng, chỉ không ngờ có một ngày cô phải dùng tới.

“Ừ, thái độ nhận sai rất tốt. Vấn đề thứ nhất, Lăng Tị Hiền có phải là vị giáo quan ngày đó đã nói chuyện với chúng ta trên sân tập hay không?”

“Đúng là anh ấy.”

“Vậy rốt cuộc anh ấy là binh chủng gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?” Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, đặc biệt là bản tính hoa si của mấy cô nữ sinh đại học.

“Anh ấy. . . . . Không phải là binh lính, là một đoàn trưởng.” Lâm Dung nói.

“À, có chuyện như vậy sao. Anh ấy thích cậu phải không?” Chữ “À” này giống với giọng điệu âm dương quái khí của Lăng Tị Hiền một tiếng trước như đúc.

“Ừ, hình như là vậy.”

“Cái gì gọi là hình như là, có là có, không là không, nói rõ ràng!” Vu Lu liếc mắt nhìn cười vỗ bàn một cái nhưng vẫn làm Lâm Dung sợ hết hồn.

“Ừ, anh ấy nói có.” Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là nói rõ.

“Cậu đồng ý với anh ấy rồi phải không?”

“Không có, thật không có.” Lâm Dung đều nhanh muốn khóc, “Mấy chị gái cho em ăn cơm trước được không? Em mời khách.” Vốn đã hơn mười hai giờ cộng thêm khẩn trương nên Lâm Dung đã sớm đói bụng.

“Không được.” Lần này Lâm Dung đã thấy được cái gì gọi là trăm miệng một lời —— không phải hai người mà là năm người, “Trước tiên nói rõ vấn đề rồi chúng ta lại com!”

“Quan trọng nhất là sao hôm đó cậu lại gạt tụi mình nói là cậu không có liên lạc với anh ấy? Có trai đẹp lại nghĩ tự mình độc hưởng cũng được nhưng làm gì mà không thẳng thắn thành khẩn như vậy?” Một đám đều có chút bất mãn.

Lâm Dung không biết nên nói gì, lúc này điện thoại trong tay Lý Tiểu Toàn lại vang lên.

Lý Tiểu Toàn liếc mắt nhìn tên người gọi tới, nhất thời trong mắt lóe ra một đạo ánh sáng, khóe miệng lại treo nụ cười nhìn như cực kỳ thuần lương, cô nàng nhân phẩm hands-free sau đó để điện thoại ra giữa bàn, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lâm Dung nói chuyện.

“À?” Lâm Dung bắt đầu dĩ lên tiếng nhưng trong lòng lại lập tức cầu nguyện: nhanh mắt tín hiệu, nhanh mắt tín hiệu đi. . . . .

“Dung Dung, ăn cơm chưa?” Một câu hỏi với giọng điệu tùy ý, cẩn thận nghe còn có thể nghe được tiếng ngón tay đang lật tài liệu cùng tiếng bút máy viết trên giấy, lúc này Lăng Tị Hiên đang làm việc. Nhưng một đám nữ sinh nghe được tiếng động như thế lại thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất —— đương nhiên một là tuyệt vọng còn lại là vì khiếp sợ.

“À, còn không có, lập tức sẽ ăn.” Nghe Lăng Tị Hiên gọi cô như vậy, Lâm Dung đều muốn rót nước mắt, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, nhìn mọi người xung quanh, tất cả đều không lên tiếng nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm cô.

“Tan lớp trễ sao? Bây giờ đã hơn mười hai giờ rồi, có đói bụng không? Nhanh đi ăn chút gì đó đi.” Giọng điệu ân cần mang theo chút trách cứ, đáng tiếc lúc này Lâm Dung không thấy được nét mặt của Lăng Tị Hiên, ngay lúc Lâm Dung nói “Còn không có” anh lập tức buông bút trong tay ra, chân mày cũng nhíu chặt lại —— bao từ Lâm Dung không tốt, sao lại không ăn cơm đường hoàng chứ?

“Ừ, em biết rồi. Cái đó. . . . . Em muốn ăn cơm.” Đột nhiên Lâm Dung cảm thấy cô giống như mấy người bị một đám cao thủ bao vây ám sát trong tiểu thuyết cổ đại, nếu còn không cúp máy thì ánh mắt của một vòng người này có thể sẽ giết chết cô mất.

“À, vậy thì tốt, nhanh đi ăn cơm đi, chờ em ăn cơm xong anh lại gọi điện thoại cho em.” Dường như Lăng Tị Hiên đã nghe ra gì đó, hỏi cô: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Lâm Dung nào dám nói gì: “Không có việc gì, không có việc gì.”

“Vậy thì tốt, chờ điện thoại của anh.”

Vừa cúp máy thì điện thoại di động cũng bị Lý Tiểu Toàn cầm đi: “Lại cho cậu một cơ hội, nói thật, rốt cuộc cậu có đang nói chuyện yêu đương với anh ấy hay không?”

“Thật không có, mình không lừa các cậu, mình không có đồng ý với anh ấy nhưng anh ấy không nói muốn làm bạn với mình.” Lâm Dung biết cô nói như vậy thì mọi người nhất định không tin, nói thật, chính cô đều không hiểu quan hệ giữa cô và Lăng Tị Hiên, là bạn tốt nhưng lại không chỉ là bạn bè bình thường.

“Cậu thề?” Bạn bè cùng phòng cũng nửa tin nửa ngờ, lời này nếu đổi lại là người khác nói ra thì khẳng định là bọn họ không tin nhưng một tháng tiếp xúc bọn họ cũng đều biết tính tình của Lâm Dung, cô ấy là người không thể làm dù chỉ là một chút chuyện xấu, thỉnh thoảng nói dối thì cũng bị lộ tẩy, nhìn cô ấy bây giờ đều muốn bị bức sắp khóc, không giống như đang nói dối.

“Mình thề.”

“Nếu cậu đồng ý với anh ấy mà còn gạt tui mình thì sẽ chết rất thảm đó.” Giọng nói của Lý Tiểu Toàn mang theo một chút uy hiếp.

“Mình biết rõ, mấy chị gái, em không dám đâu.”

“Từ lúc tựu trường tới giờ cậu vẫn ra ngoài ăn cơm, đều đi ăn với anh ấy sao? Những loại trái cây ăn ngon đó và mấy thứ khác đều là anh ấy đưa sao?” Đột nhiên Triệu Hân như nhớ ra gì đó, hỏi: ○(!.)

“Ừ, trên cơ bản là vậy” Lâm Dung nói, “Mình có thể ăn cơm chưa? Mình đói rồi.”

“Được rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói.” Lý Tiểu Toàn gật đầu, mấy người nhanh chóng mua thức ăn trở lại.

“Nói thật, Dung Dung, sao cậu lại không đồng ý anh ấy? Mình cảm thấy anh ấy rất ưu tú đó.” Chu Nguyệt vừa ăn cơm vừa hỏi cô.

“Đúng vậy đúng vậy, cậu xem anh ấy có nhiều tiền, nếu sau này cậu ở cùng với anh ấy, đoán chừng nhà cửa xe hơi đều đã có, hiện tại giá nhà ở cao như vậy, mua nhà rất khó đó, nếu là mình thì đã sớm đồng ý rồi.” Triệu Hân gật đầu tán thành.

“Mình còn chưa suy nghĩ kỹ nên cứ từ chối trước.” Đột nhiên Lâm Dung lại nói, “Mấy chị gái, chuyện này trăm ngàn lần đừng để người khác biết, mấy người trong phòng chúng ta biết là được rồi, mình sợ nhất là phiền toái với bị người khác bàn luận.”

“Ai nha cậu yên tâm đi, tui mình không có gốc như vậy.”

“Vậy có thể trả điện thoại lại cho mình không?” Lâm Dung nhớ Lăng Tị Hiên nói một lát nữa sẽ gọi điện thoại cho cô, cô không muốn điện thoại lại bị người khác nghe.

Lý Tiểu Toàn cười xấu xa: “Đưa cho cậu cũng được nhưng phải đồng ý với tui mình một điều kiện.”

“Điều kiện gì vậy?” Lâm Dung khăn trương hỏi, dáng vẻ đáng thương tội nghiệp.

“Bắt Lăng Tị Hiên mời tui mình một bữa cơm, vừa bắt đầu đã đối đãi với tui mình như vậy, phải để cho tui mình báo thù chứ?” Đến nay mọi người trong

ký túc xá vẫn còn nhớ rõ tin nhắn kia của Lăng Tị Hiên.

“Nhưng bây giờ mình và anh ấy còn chưa có quan hệ gì, sao có thể mời ăn cơm được? Nếu không thì như vậy đi, chờ mình thật sự nói chuyện yêu đương lại mời có được hay không? Địa điểm tùy mọi người chọn.”

“Đây là cậu nói đấy nhé?” Lý Tiểu Toàn cảm thấy như vậy cũng tốt nhưng vẫn không tin Lâm Dung.

“Mình bảo đảm.”

“Tốt lắm.” Lý Tiểu Toàn đưa di động cho Lâm Dung.

Vừa trở lại ký túc xá, Lăng Tị Hiên đã gọi điện thoại tới, Lâm Dung lập tức chạy ra ngoài bàn công nghe điện thoại.

“Cơm nước xong rồi hả?”

“Ừ, vừa rồi em vẫn ở cùng với mấy bạn trong ký túc xá, anh gọi điện thoại cho em họ đều nghe thấy.” Lâm Dung nói cho anh biết, “Điện thoại di động của em vẫn bị họ cầm.”

“Nói như vậy thì họ đều biết hết rồi sao?” Lăng Tị Hiên cười cười, đã hiểu tại sao vừa rồi giọng điệu của Lâm Dung không được tự nhiên.

“Đúng vậy, mấy bạn ấy đều biết hết tất cả, từ chuyện anh lừa họ đến giờ, Lăng Tị Hiên anh nói nên làm sao bây giờ?” Lâm Dung nóng nảy hỏi anh.

Lăng Tị Hiên cười: “Biết rồi thì thôi còn có thể làm gì?” Bây giờ anh ước gì tất cả mọi người đều biết đấy.

“Thật đáng ghét, sao anh không lo lắng chút nào vậy?”

“Chuyện này có gì đáng lo lắng, họ sẽ không nói cho người khác biết, hơn nữa em cũng không có đồng ý với anh, bọn họ sẽ không nói em cái gì.” Lăng Tị Hiên an ủi cô.

“Em cũng không biết mình lo lắng cái gì, luôn cảm thấy như đang làm chuyện trái lương tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 11: Có kinh có hiểm (3)

Edit: Nhật Dương

“Đưa ngốc, rõ ràng em cũng không có làm gì, hơn nữa, hiện tại họ biết, về sau chúng ta có thể cùng đi với nhau mà không cần băn khoăn điều gì, như vậy không phải là tốt hơn sao?”

“Ừ.”

“Vừa rồi gọi điện thoại đã cảm thấy giọng điệu của em không thích hợp, thì ra là do chuyện này à?”

“Đúng vậy, họ đều ở bên cạnh nghe, còn không cho em nói với anh.”

Lăng Tị Hiên bật cười: “Vậy là em sợ bọn họ à? Họ bắt em làm gì thì em làm đó sao.” Cho tới bây giờ Lâm Dung cũng chưa từng sợ anh chứ đừng nói tới chuyện nghe lời anh.

“Đúng vậy, nếu không làm vậy thì sao em có thể ở trong ký túc xá ngốc.” Lâm Dung bắt đầu dĩ cười cười, tâm tình không có thấp thỏm như lúc này.

“Dung Dung, em thích xạ kích sao?” Biết Lâm Dung vừa rồi khần trương, Lăng Tị Hiên muốn phân tán lực chú ý của cô, để cho cô vui vẻ một chút.

“Là dùng súng lục sao? Súng thật sao?” Lâm Dung lập tức cảm thấy hứng thú. Lúc quân huấn cũng có xạ kích nhưng là dùng mấy khẩu súng trường bị bảo hộ trong kho vũ khí, loại súng đó vừa nặng vừa xấu xí vừa cũ, không có chút cảm giác nào, cô còn chưa được nhìn thấy súng lục thật đâu.

“Đương nhiên là thật, còn là súng lục chuyên dụng của nữ binh đấy.”

“Ừ ừ ừ, thích thích.” Lâm Dung không ngừng gật đầu.

“Vậy thì tốt, chiều mai em không có tiết, chúng ta đi xạ kích được không? Hai người chúng ta là có thể ở bên trong phòng xạ kích.”

“Ừ, được nhưng em chưa từng học qua, sẽ không xạ kích.”

“Không sao, anh dạy cho em.” Lăng Tị Hiên vừa lên năm thứ nhất đại học đã có rất nhiều người chịu thua trước tài bắn súng của anh.

“Vây được.”

“Có phải buồn ngủ rồi hay không?” Trong sinh hoạt của Lâm Dung thường có mấy thói quen nhỏ, Lăng Tị Hiên chưa từng cố ý ghi nhớ nhưng mấy thói quen đó cứ như một loại mầm mống trong lúc vô tình đã cắm rễ lớn lên trong lòng của Lăng Tị Hiên, anh cũng chỉ nghe Lâm Dung nói qua một lần về thói quen ngủ trưa, tuy nhiên anh vẫn chú ý đến hai giờ sẽ không gọi điện thoại cho Lâm Dung.

“Ừ.”

“Vây đi ngủ đi, buổi chiều đi học cho tốt.”

Ngày hôm sai lúc trở về, Lâm Dung mang về cho mỗi người trong phòng một đầu đạn, hơn nữa cô còn cố ý mua dây đồ xuyên qua, bạn cùng phòng đều hết sức hưng phấn, còn lấy dây chuyền trên cổ xuống để đeo dây đầu đạn lên.

Qua hơn nửa học kỳ, phần lớn các môn đều chuẩn bị kiểm tra, việc học tập cũng dần dần trở nên bận rộn, tất cả mọi người đều vội vàng ghi chép, ghi nhớ trọng điểm, Lâm Dung cũng không ngoại lệ, thời gian ở chung với Lăng Tị Hiên rất ít, cô không có cảm giác gì nhưng Lăng Tị Hiên lại không giống vậy, đối với anh mà nói thì Lâm Dung giống như một loại thuốc phiện, sau khi hút thì sẽ nghiện, một khi đã nghiện thì không có cách nào tự kiềm chế được cũng không thể ngừng lại, điểm khác biệt duy nhất là tính vô hại của loại “nha phiến” này cũng như từ đầu đến cuối anh đều vui vẻ chịu đựng. Vì vậy, sau mấy ngày bị Lâm Dung vô ý lạnh nhạt, từng giây từng phút nhớ nhưng rồi cuộc từng chút từng chút tích tụ thành hư không, dù làm gì cũng không thể rời khỏi trạng thái đó được, khổ não vô tốc nửa ngày, đột nhiên Lăng Tị Hiên bấm rút điều thuốc lá trong tay —— cai thuốc hai năm rồi nhưng hai ngày nay anh đột nhiên hút lại, vừa nhanh chân bước ra khỏi phòng làm việc vừa gọi điện thoại cho người bạn ở trường học Lâm Dung muốn nội dung trọng tâm của kỳ thi. /lqđ/

Một buổi chiều đẹp trời, Lâm Dung vừa đến lớp đã ngồi ở hàng phía trước, điện thoại di động lại vang lên, là tin nhắn của Lăng Tị Hiên: đến hàng cuối cùng ngồi.

Lâm Dung vội quay đầu lại, Lăng Tị Hiên đang ngồi ở hàng cuối chờ cô, cô đi tới ngồi xuống: “Anh tới đây làm gì vậy?”

“Bồi em đi học.”

“Ai muốn anh bồi đi học hả? Em phải nghe giảng, cần ngồi ở phía trước, chính anh ở đây chơi đi.” Nói xong Lâm Dung muốn đứng lên đi.

“Vây anh cũng đi lên phía trước ngồi với em, chính em suy nghĩ một chút hai chúng ta ngồi ở phía sau hay ngồi ở phía trước?” Lăng Tị Hiên cười đến âm hiểm.

“Tiểu nhân, hừ!” Lâm Dung bất đắc dĩ oán hận ngồi xuống, lại nhin không được lo lắng, “Làm sao bây giờ, em không nghe được giảng viên giảng bài, kỳ thi cũng nhanh đến rồi.”

Lăng Tị Hiên cười cười: “Không cần lo lắng” anh lắc lắc cuốn giáo trình trong tay, “Anh giảng cho em.”

“Anh lấy cái này ở đâu vậy?” Lâm Dung cầm lấy lật qua lật lại nhìn, quả nhiên giống như những gì giảng viên nói.

“Đây tài liệu nội bộ của trường em, những gì được gạch chân đều là trọng điểm, em chỉ cần học thuộc những cái đó là được.” Lăng Tị Hiên không có nói cho cô biết đồ từ đâu tới, dạo này chỉ cần có tiền thì chuyện gì cũng làm được, “Biết anh vì sao không cho em ngồi hàng trước rồi đó, em mà ngồi hàng trước thì mọi người đều thấy được, như vậy thì hiệu trưởng trường em nhất định không tha cho anh.”

Lâm Dung lật xem giáo trình, phát hiện mấy thứ cần học thuộc trong đó rất ít, Phần lớn các môn năm nhất đều là đại cương, hơn nữa số học phần cũng rất cao, có mấy thứ này, Lâm Dung cũng không lo lắng thi không tốt.

“Thật tốt, cảm ơn anh, Lăng Tị Hiên.” Lâm Dung an tâm rất nhiều.

“Muốn cảm ơn anh thế nào?” Thừa dịp Lâm Dung không chú ý, Lăng Tị Hiên đưa tay sang chỗ ghế dựa của Lâm Dung hỏi cô.

“Ghét, em biết ngay anh sẽ không cho không em. Nói đi, anh muốn cái gì?”

“Em biết anh nghĩ muốn cái gì chứ?” Lăng Tị Hiên cười như không cười, ánh mắt không chút né tránh mà nhìn Lâm Dung.

Nhìn bộ dạng không đứng đắn của anh, Lâm Dung biết phía dưới khẳng định anh không nói được lời nào hay nên dứt khoát trừng mắt nhìn anh, không để ý tới anh.

“Anh biết ngay em nhất định sẽ không đồng ý với anh nên chỉ cần mỗi ngày em lên lớp đều ngồi ở hàng cuối cùng với anh là được.”

“Mỗi ngày anh đều tới sao? Còn công việc của anh thì sao?”

“Anh có thể giải quyết công việc ở đây, buổi sáng anh làm nhiều một chút không được sao, đều lên lớp vào buổi chiều phải không?”

“Ừ, đúng vậy, nhưng anh tới thì em khẳng định sẽ không có cách nào học được.”

“Sẽ không, anh chỉ muốn em ngồi bên cạnh anh, đến lúc đó em học của em, anh giải quyết công việc của anh là được rồi.” Lăng Tị Hiên cũng không nhân rồi như trong tưởng tượng của Lâm Dung, công việc của anh rất nhiều, như bây giờ chỉ là dời laptop đến trường học mà thôi, anh nặn ra nhiều thời gian như vậy cũng vì muốn ở chung một chỗ với Lâm Dung.

“Vây cũng tốt, những tài liệu này anh cầm đi, mỗi ngày mang cho em nhìn là được rồi.” Lâm Dung sợ làm Lăng Tị Hiên chọc phải phiền toái.

“Vây anh soạn phần trọng điểm ra cho em, như vậy dễ học hơn.” Chính anh cũng vừa mới thoát khỏi thời đi học nên có rất nhiều kinh nghiệm trong việc chuẩn bị ôn thi.

“Không cần, em tự soạn, như vậy em cũng có thể nhớ một lần.” Nghe Lăng Tị Hiên nói anh muốn dời đến đây làm việc, Lâm Dung cảm thấy anh cũng rất bận nên không muốn làm anh quá mệt mỏi.

“Tốt lắm, ngày mai anh mang laptop tới đây cho em”

“Không cần, em mang cái của em là được, anh còn phải mang đi mang về xa như vậy.”

“Vẫn là anh mang đi, em còn phải công về nữa, nặng như vậy, phiền phức lắm, anh lái xe tới lấy là được rồi.” Lăng Tị Hiên không có nói cho Lâm Dung biết anh đã mua cho cô một cái laptop nhỏ xinh, anh biết Lâm Dung không cần nên dứt khoát cho cô xài trước, nói không chừng có thể bắt tri bắt giác khiến Lâm Dung nhận.

“Vây cũng được.”

Từ đó về sau mỗi buổi chiều, giảng viên ở phía trên giảng bài, Lâm Dung ở phía dưới tự mình học trọng điểm hoặc là đánh máy, máy vi tính quả thật rất đẹp, Lâm Dung rất thích, điểm duy nhất không thích là máy vi tính thấy thế nào cũng giống như một cặp với chiếc lớn của Lăng Tị Hiên, Lăng Tị Hiên thì ở bên cạnh cô làm việc của anh, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Lâm Dung —— lúc thời tiết tốt, ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng học, chiếu lên quần áo màu nhạt của Lâm Dung tạo thành từng mảng màu rực rỡ như có như không, mà Lâm Dung lại không hề phát hiện, chỉ cúi đầu chuyên tâm học tập, gặp phải chỗ khó hiểu lại theo thói quen ngâm ngón út của mình cắn, càng cắn càng chặt càng cắn càng đau mới nhả mặt buông ra, một lát sau lại cắn. . . . . Mỗi lần thấy cảnh tượng như vậy, Lăng Tị Hiên đều cảm thấy Lâm Dung có loại cảm giác không chân thực, vì vậy hầu như nửa ngày đều nhìn cô chăm chăm, hoặc bất mãn nắm ngón út bị cô ngược đãi khẽ xoa lên đầu răng chính tề. Bạn bè cùng phòng nhìn không thấy Lâm Dung, tìm thật lâu mới tìm thấy cô ngồi ở hàng cuối cùng, lại nhìn tay trái Lăng Tị Hiên mập mờ đặt ở phía sau cô, hai chân bắt chéo, dùng tay phải một tay gõ laptop, không khỏi lại hoài nghi Lâm Dung. Đáng thương Lâm Dung cái gì cũng không biết, chỉ chuyên tâm học bài, nếu là trước kia, động tác thân mật như vậy, trường hợp công khai như vậy thì Lâm Dung khẳng định không đồng ý nhưng bây giờ tất cả tâm tư của cô đều đặt lên chuyện học tập nên cũng lười phải trông nom nhiều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 12: Sinh nhật của hai người

Editor: lonbia

Cha Lăng Tị Hiên - Lăng Trung Thiên vừa đi công tác trở về, chân còn chưa bước vào nhà, mẹ Lăng không thể chờ đợi được mà nói chuyện con trai mang bạn gái về nhà cho chồng biết, bình tĩnh nghe vợ nói xong, Lăng Trung Thiên hỏi: “Quan trọng là Lăng Tị Hiên có thật sự nghiêm túc hay không?” Lăng Trung Thiên chưa bao giờ gọi con trai Tị Hiên giống mẹ Lăng, bởi vì từ nhỏ ông đối với yêu cầu rất nghiêm khắc, hơn nữa trong lúc công tác liên quan đến cấp bậc, ông đều gọi trực tiếp tên của Lăng Tị Hiên. Bắt đầu học đại học, bởi vì không có cha mẹ bên cạnh, Lăng Tị Hiên cũng có chút phóng túng, đặc biệt là vấn đề tìm bạn gái, thay bạn gái nhanh giống như thay áo, hơn nữa bởi vì do không thực sự yêu thích cô gái nào, cho nên không một lần nào là nghiêm túc, điểm này làm cho Lăng Trung Thiên cực kỳ lo lắng.

“Em thấy đúng là nghiêm túc, trước kia cho tới bây giờ thằng bé cũng chưa từng yêu người nào, lần này lại mất rất nhiều công sức, hơn nữa anh biết không? Ngày đó...” Mẹ Lăng kể toàn bộ chuyện ngày đó Lăng Tị Hiên mang Lâm Dung về nhà tự mình lột vỏ trái vải cho cô ăn, còn giúp cô ăn lòng trắng trứng cho chồng nghe, vẫn không quên thêm mắm dặm muối một phen.

Luôn luôn nghiêm túc như Lăng Trung Thiên cũng nhìn không được mà bật cười: “Thật là nước chát chấm đậu hũ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Lăng Tị Hiên cũng có ngày hôm nay!”

“Đúng đó, ngay cả em cũng cảm thấy ngạc nhiên.” Con trai từ nhỏ đã được mình nuông chiều đến lớn, mặc dù hết sức ưu tú, nhưng về mặt sinh hoạt tuyệt đối là một đại thiếu gia không hơn không kém, có thể giúp một cô gái làm những thứ này, ít nhất cũng thật sự động tâm.

“Nó chỉ là thích người ta, muốn nói yêu đương vẫn cần nhiều hơn?”

“Em thấy lần này thực sự nghiêm túc, con nó còn nói muốn cưới người ta.” Mẹ Lăng nói, mặc dù trước kia Lăng Tị Hiền ở phương diện này không mấy đáng tin, nhưng mẹ Lăng cũng biết, liên quan đến tình cảm, Lăng Tị Hiền suy nghĩ rất nghiêm túc cũng rất thận trọng.

“Cô bé kia như thế nào?” Nếu không chỉ là yêu đương, Lăng Trung Thiên muốn cân nhắc xem cô gái này có đủ điều kiện và tố chất để bước vào gia đình này hay không, mặc dù đám cưới chính trị đã không còn phổ biến, nhưng Lăng Trung Thiên đối với địa vị chính trị mà nói, môn đăng hộ đối vẫn rất cần thiết, huống chi con gái lớn Lăng Lệ điều hành công ty lớn, mặc dù nói công ty là cô cùng chồng mình nắm quyền, nhưng nói cho cùng cũng là công ty nhà họ, Lăng Tị Hiền cùng mẹ Lăng hai người đều nắm 10% cổ phần của công ty. Vì vậy đối với một nửa kia sau này của Lăng Tị Hiền, muốn suy xét không chỉ là môn đăng hộ đối, còn có vấn đề nhân phẩm.

“Em thấy rất tốt, mẹ con bé là giáo viên cấp ba môn vật lý, cha là giáo sư trường y, nhà con bé là gia đình nhà giáo, khẳng định là không thể sai, em rất thích con bé, người tuy không đặc biệt xinh đẹp, nhưng rất có năng lực. Mấu chốt là người ta còn là học sinh trường trung học danh tiếng, mà còn giống như là do thi tốt nghiệp không được tốt mới đến nơi này học, thành tích lúc xưa rất tốt, lễ phép, dịu dàng biết quan tâm, ngày đó con bé còn ở nhà chúng ta làm cơm. Quang trọng hơn là, em cảm giác con bé không phải là hạng người tham tiền, đến bây giờ con bé vẫn chưa chịu đồng ý với Lăng Tị Hiền.” Nhớ lại ngày đó Lâm Dung đến nhà, ấn tượng của mẹ Lăng đối với Lâm Dung lập tức tăng vọt, nói một hồi lâu chính là nói Lâm Dung tốt.

Thời điểm đang nghe mẹ Lăng giới thiệu, Lăng Trung Thiên không ngừng gật đầu: “Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt.” Ông cũng không muốn Lăng Tị Hiền tìm một bình hoa* mang về, hi vọng lớn nhất của ông là Lăng Tị Hiền có thể tìm một cô gái con nhà gia giáo. Nhưng khi nghe được câu sau cùng, nhin không được nhin mà hỏi: “Cái gì, con bé vẫn chưa đồng ý với nó sao?” (*: người vô dụng, chỉ có vẻ bề ngoài)

“Đúng vậy, Tị Hiền cũng rất phiền não.”

Lăng Trung Thiên nở nụ cười: “Cũng nên để cho nó phiền não, từ nhỏ nó chưa từng phiền não, anh thấy cô gái này được, khi nào thì Lăng Tị Hiền mang con bé đến lần nữa.” Mặc dù chưa được gặp mặt cô này, chỉ được nghe kể, nhưng mà kỳ quái là ấn tượng của Lăng Trung Thiên đối với cô bé này rất tốt, nhưng không thể nói ra là tốt cái gì.

“Nó nói đợi người ta đồng ý mới được.”

“Cũng được.”

Biết cha tối nay đi công tác về nhà, tối đó Lăng Tị Hiền về nhà ăn cơm tối, bình thường anh ít khi ăn cơm ở nhà, nhưng cha vừa mới trở về, theo thường lệ, luôn là muốn cùng nhau ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong, Lăng Tị Hiền muốn ra ngoài gọi điện thoại, bị Lăng Trung Thiên gọi lại: “Chờ một chút, cha có việc hỏi con.”

“Chuyện gì vậy cha?”

“Đang yêu đương sao?”

Lăng Tị Hiền hiểu cha đã biết, nói: “Là con thích người ta, người ta chưa đồng ý, cho nên cũng không tính là đang yêu.”

“À..., không thể vì vậy mà làm chậm trễ công việc, biết không?”

“Con biết rồi, cha, về sau con sẽ chú ý.” Về vấn đề công việc, từ trước đến nay Lăng Tị Hiền chưa bao giờ dám nói một câu không được với cha của mình, cho nên chỉ có thể oán thầm sự đoàn trường trong lòng với việc người báo chuyện của mình.

Lăng Trung Thiên thở dài nói: “Cha và chỉ đạo viên đoàn của con nói chuyện, để anh ta giúp con một chút, về sau khi con không đi làm thì nói trước cho anh ta một tiếng.”

“Vâng, cảm ơn cha.” Lăng Tị Hiền thật không ngờ đến cha lại giúp mình.

Trở lại phòng mình, Lăng Tị Hiền bắt đầu vì quà sinh nhật của Lâm Dung mà phát sầu, thứ bảy tuần này là sinh nhật của cô rồi. Không biết đưa món quà như thế nào mới tốt nữa, quá mắc Lâm Dung sẽ không chịu nhận, nếu rẻ quá thì anh lại cảm thấy có lỗi với Lâm Dung, cũng không thể hiện hết được tâm lòng của mình, nghĩ nửa ngày, Lăng Tị Hiền quyết định lái xe ngoài một chút, xem thử có thể tìm ra cái gì tốt không.

Đi dạo hồi lâu, về đến nhà, mẹ Lăng nhìn thấy anh cầm hai hộp quà đã được đóng gói của cửa hàng đá quý đi vào, hỏi: “Đi mua đồ cho Lâm Dung à?”

“Dạ, thứ bảy này là sinh nhật của cô ấy, mẹ, người nói cô ấy sẽ chọn cái nào?” Nói xong Lăng Tị Hiền đưa hai hộp quà đến cho mẹ Lăng.

Mặc dù biết Lăng Tị Hiền sẽ rất nghiêm túc khi chọn quà, nhưng khi mở hộp ra làm mẹ Lăng sợ hết hồn: “Con mua món quà mắc tiền này tặng Lâm Dung sao?”

“Cô ấy không lấy con sẽ nghĩ biện pháp.” Lăng Tị Hiền cũng lo lắng Lâm Dung sẽ không nhận, nhưng mà chọn hồi lâu, những thứ khác anh nhìn cũng không vừa mắt, cho nên cảm thấy bản thân mình nhìn đã không hợp Lâm Dung cũng sẽ không thích, không thể làm gì khác là mua cái này mang về.

“Con thật là chịu chi mà, con trai, mất cả ba tháng tiền lương đi?” Mẹ Lăng không ngờ đến con trai lại chịu bỏ tiền cho Lâm Dung như vậy. Nhà họ Lăng có tiền, nhưng Lăng Tị Hiền chính là đoàn trưởng, tiền lương hàng tháng không tới 1 vạn nhân dân tệ.

“Ha ha, đúng vậy ạ, dù sao bản thân con cũng không có dịp tiêu tiền.” Trong nhà cái gì cũng có, tiền lương cùng những khoản thu nhập khác của Lăng Tị Hiền thường xuyên bất động nấy tháng, luôn đợi đến một con số nào đó mà lấy đi mua cổ phiếu hay đầu tư bất động sản để nhân lên, anh rất biết cách

quản lí tài sản, cho nên tiền bạc cũng tương đối nhiều.

“Con muốn tặng cái gì?” Mẹ Lăng nói.

“Đồng hồ đôi cùng lắc tay, bản thân con cũng đeo một cái rồi.”

“Ách...” Mẹ Lăng nghĩ nghĩ, “Đồng hồ đợi đến lúc Lâm Dung đồng ý với con rồi hãy đưa cho con bé, con bé mới có thể nhận, hiện tại tặng con bé cũng sẽ không đeo đồng hồ đôi với con.”

“Ừm, được.” Lăng Tị Hiên cảm thấy lời mẹ nói rất có đạo lý.

“Ài, con trai, ngày đó sinh nhật Lâm Dung con mang con bé đến nhà chúng ta dùng cơm, hoặc là chúng ta đi ra ngoài ăn, đúng lúc cha con cũng muốn gặp con bé.” Mẹ Lăng đề nghị.

“Không thể được.” Lăng Tị Hiên một mực từ chối, “Như vậy Lâm Dung sẽ cảm thấy không tự nhiên.”

Trong ký túc xá của Lâm Dung mọi người đều đã lên kế hoạch thứ bảy này nên đi chỗ nào chơi rồi, sinh nhật bạn cùng phòng mọi người đều biết, cho nên mọi người đều muốn mượn cơ hội ra ngoài thả lỏng một chút. Xá Trường Lý Tiểu Hoàn đề nghị: Đi ăn lẩu trước, ăn xong thì ăn bánh kem, sau đó đến KTV ca hát, vừa đúng suốt đêm, kết quả đương nhiên rất được mọi người ủng hộ.

“Nhưng mà mình sợ suốt cả đêm, lúc đó mọi người ca hát mình lại ngủ quên.” Lâm Dung vội nói, cô đi KTV, cho đến bây giờ đều như thế, luôn luôn là người ngủ sớm nhất.

“Như vậy sao được, Dung Dung, cậu là nhân vật chính, cậu ngủ rồi thì làm sao đây, đến lúc đó chúng ta phụ trách chọn bài, cậu phụ trách hát.” Mọi người vừa nói vừa trên đường trở về ký túc xá.

“Cô ấy không biết hát, tôi thay cho cô ấy được không?” Không biết từ lúc nào, Lăng Tị Hiên chạy xe đi đến bên cạnh Lâm Dung và các cô, “Như thế nào, chào đón tôi tham gia chứ?”

“Nếu anh đồng ý mời khách mà nói, chúng tôi đương nhiên hoan nghênh rồi.” Triệu Hân thông minh nhất cũng thực tế nhất.

“Đương nhiên không thành vấn đề.” Lăng Tị Hiên cười nói, “Bất quá tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Bây giờ để Lâm Dung theo tôi đi ăn tối được không?”

“Đương nhiên là được.” Nhìn Lăng Tị Hiên mở cửa xe, vài người nhét Lâm Dung vào xe.

“Anh tiểu nhân, vậy mà lại dùng tiền mua chuộc bạn học em!” Lâm Dung nổi giận, “Còn nữa, như thế nào lại lái xe vào đây?” Lâm Dung sợ phiền toái, càng sợ người khác nghị luận. Bất quá Lăng Tị Hiên đương nhiên biết điểm này, anh cười nói: “Em xem xung quanh có người sao?”

Lâm Dung nhìn bốn phía, thật sự không có mấy người, lớp các cô tan muộn, dường như tất cả sinh viên giờ này đã đi ăn cơm, cũng chỉ còn mấy người giảng viên, cũng không biết ai là ai, tự nhiên cũng sẽ không chú ý đến chuyện này. Lăng Tị Hiên đợi ở tòa nhà dạy học thật lâu, nhìn thấy mọi người trong tòa nhà đều đi hết, mới đến chờ Lâm Dung, không có ai, anh mới lái xe đến đây.

“Vậy cũng không thể cùng bọn em đi ăn cơm.”

“Anh cũng không muốn vậy, Dung Dung, anh vốn nghĩ tới sinh nhật em chỉ có hai người chúng ta, nhưng nhất định em không đồng ý đi một mình với anh, bỏ mặc bạn học đúng không?”

Lâm Dung cúi đầu: “Dạ” cô chính là không đồng ý cũng không được.

“Nhưng mà anh lại muốn thời điểm sinh nhật, ở cạnh em chúc mừng cho em, cho nên vẫn là để anh đi cùng, được chứ?” Lăng Tị Hiên cố ý nói thành mình rất đáng thương.

“Em cũng không nói không cho anh đi, hơn nữa, em dám sao? Tất cả mọi người đồng ý, em không muốn cho anh đi, cho dù là vì tiền cũng đủ để học giết em rồi.”

“Vậy thì tốt, tối hôm nay một mình chúng ta cùng trải qua sinh nhật, được không?” Lăng Tị Hiên hỏi, hôm nay là sinh nhật 21 tuổi của anh, anh muốn Lâm Dung trải qua cùng anh, nhưng anh không nói cho Lâm Dung, trên cơ bản hai người bọn họ kém nhau vèn vèn 2 năm.

Hôm nay là sinh nhật Lăng Tị Hiên, Lâm Dung biết -- lần trước đi đến nhà anh, vừa lúc thấy cuốn hồ sơ trong phòng ngủ của anh, tiện tay cầm lên, cũng ghi nhớ. Quà tặng cũng đã sớm chuẩn bị xong, một bộ dao cạo râu dành cho nam mới nhất, đó là do cô ngẫu nhiên nhìn thấy được trên cuốn tạp chí thời trang dành cho nam, tuy nhiên giá đối với cô kỳ thực rất mắc, gần 1000 nhân dân tệ, nhưng mà nghĩ đến tất cả những việc Lăng Tị Hiên đã làm cho mình, vẫn là dần lòng mà mua nó. Vẫn chưa nói ra, tối nay muốn cho anh một bất ngờ lớn.

“Ừm, được, còn có, Lăng Tị Hiên, chúng ta đừng ra ngoài ăn cơm, em muốn ăn cơm anh nấu.”

Lăng Tị Hiên cười gật đầu, lúc trước khi học nấu ăn cùng ông nội, ông nội liền nói đùa nói biết nấu những món ngon khi yêu đương tìm vợ là một lợi thế kinh người, hiện tại anh đã hiểu, anh sùng nịch sờ tóc Lâm Dung: “Được, chúng ta đến siêu thị mua chút đồ đã.”

Siêu thị rất nhiều người, sau khi hai người đi vào liền đến thẳng khu vực thực phẩm tươi sống, lấy năm quả trứng gà hai quả cà chua -- trứng chiên cà chua là món Lâm Dung ăn mãi không biết ngán, lại lấy thêm một trái bí đao, một miếng thịt, một con cá, làm món thịt băm cá hương, mộc nhĩ khoai tây thái sợi sốt thịt băm cà chua, chỉ có hai người ăn cơm, vài món ăn như vậy là đủ, một lúc sau hai người mau thêm vài thứ nữa, vì vậy xách theo túi lớn túi nhỏ về nhà.

Đi đến cửa, Lâm Dung mở túi ra tìm chìa khóa, Lăng Tị Hiên thấy trong túi có một cái hộp được gói rất tinh xảo, trong mắt không khỏi thoáng qua tia mong đợi cùng hi vọng, nhưng sau đó nhanh chóng tối sầm xuống, cho tới bây giờ chưa từng nói qua với Lâm Dung ngày sinh nhật của mình, ngộ nhờ Lâm Dung không biết, cũng không chuẩn bị quà tặng cho mình, nghĩ như vậy, Lăng Tị Hiên cũng không hỏi, trầm mặc mở cửa.

Nhìn thấy sự biến hóa trong mắt anh, Lâm Dung cười nghịch ngợm.

Sau khi đi vào, một mình Lăng Tị Hiên trong phòng bếp bận rộn, Lâm Dung muốn phụ giúp chút việc, cái gì Lăng Tị Hiên cũng không cho cô làm. Sau cùng cũng là Lâm Dung cực lực đưa ra yêu cầu, cuối cùng cũng đáp ứng cho cô làm mì trường thọ.

Một giờ sau, bốn mẹt một canh thơm ngát rất nhanh được dọn lên bàn ăn, hai người lần lượt ngồi xuống.

“ Sinh nhật vui vẻ.” Lâm Dung lấy quà tặng đưa cho Lăng Tị Hiên, nhìn anh mở quà ra với vẻ mặt kinh ngạc nở nụ cười.

Bộ dạng Lăng Tị Hiên không phải là vui mừng bình thường, đầu tiên, bộ dao cạo này anh đã muốn đi mua, chỉ là hai ngày nay tâm tư đều đặt vào món quà món quà sinh nhật của Lâm Dung, cho nên anh thật không ngờ mình với Lâm Dung lại tâm hữu kinh tê nhất điểm thông (tâm linh tương thông), còn nữa, lần đầu tiên Lâm Dung tặng quà cho mình lại là đồ dùng hằng ngày của đàn ông, thật sự giống như hành vi của một người bạn gái, quan trọng hơn là, Lâm Dung vậy mà biết sinh nhật của anh, hơn nữa lại chuẩn bị lễ vật tỉ mỉ như vậy!

“Cảm ơn em, Dung Dung, bởi vì anh không biết sau này em còn có thể cho anh niềm vui bất ngờ như thế nào nữa, cho nên anh chỉ có thể nói, đây là sinh nhật vui vẻ nhất từ trước đến giờ của anh.”

“Anh thích là tốt rồi.” Lâm Dung không nghĩ tới bản thân chỉ ngẫu nhiên thấy rồi mua cho anh một món quà tặng mà có thể khiến anh vui vẻ đến vậy.

“Chờ anh một chút, Dung Dung.” Nói xong Lăng Tị Hiên đi ra ngoài, một lát sau trở lại, “Đây là quà của em.” Anh muốn nhân cơ hội này đưa đồng hồ đeo tay cho Lâm Dung, về phần lắc tay, anh chuẩn bị thứ bảy này trước mặt bạn cùng phòng của cô tặng cho cô.

“Em không cần, hôm nay không phải là sinh nhật của em.”

“Anh biết, đây là quà đáp lễ của anh, chờ khi sinh nhật em anh còn có món quà khác tặng cho em.” Lăng Tị Hiên cười nói.

“Em cũng không cần, nào có chuyện tặng quà sinh nhật còn được thu lại lễ vật? Nếu em nhận nó không phải thứ bảy này em sẽ trả lại anh một phần lễ vật hay sao? Còn có bạn học em nữa?”

“Không giống nhau, em không cần đưa lại cho anh.”

“Em không, em chỉ nhận một món quà của anh, anh tự nghĩ có phải muốn tặng cho em ngay bây giờ hay không.” Lâm Dung cố chấp cự tuyệt.

“Được rồi, ngày mai anh tặng cho em.” Lăng Tị Hiên cười bất đắc dĩ.

Thời điểm ăn cơm Lăng Tị Hiên mới phát hiện, Lâm Dung làm món mì trường thọ ăn rất ngon, cô chỉ bỏ hành băm, trứng gà, dầu mè cùng rau thơm, dấm chua cùng mấy gia vị thông thường cái khác đều không có, nhưng mà khi ăn hương vị lại tươi mới.

Nhìn bộ dạng Lăng Tị Hiên ăn mì như lang thôn hổ yết (ăn ngon nghiền), thiếu chút nữa Lâm Dung phun đồ ăn trong miệng mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 12 tt

Đến tối thứ 7, Lăng Tị Hiên mang theo Lâm Dung cùng bạn học của cô đi đến một quán lẩu lớn, sau khi ngồi xuống, Lăng Tị Hiên mỉm cười đưa thực đơn cho Lâm Dung cùng bạn học của cô: “Mọi người muốn ăn cái gì thì cứ gọi là được.”

Có người mời, đám con gái tự nhiên cũng không chút nào khách khí, hướng hồ chủ nhà cũng không phải là người có nhiều tiền, cho nên một đồng người quay quanh thực đơn bắt đầu bàn bạc, viết món ăn trên thực đơn ra tính toán lại thay đổi, sửa lại rồi lại viết, hoàn toàn biến Lăng Tị Hiên và Lâm Dung

trở thành không khí, hai người không thể làm gì khác hơn là cười bất đắc dĩ.

Sau khi chọn xong, Lý Tiểu Hoàn đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ, bởi vì biết Lăng Tị Hiên, cho nên người phục vụ nhìn một chút sau đó đưa cho Lăng Tị Hiên hỏi: “Chỉ như vậy thôi sao?”

Lăng Tị Hiên cảm thấy nhìn qua hai lần: “Thêm hai phần nắm kim châm, như vậy đủ rồi.”

Người phục vụ gật đầu, cầm thực đơn rời đi.

“Oa? Sao lại gọi nhiều nắm kim châm như vậy?” Chu Nguyệt buồn bực, vừa rồi các cô đã gọi một phần rồi.

“À...” Lăng Tị Hiên mỉm cười, “Tôi rất thích ăn, cho nên muốn gọi nhiều thêm một chút.” Có một binh lính trong đội là bạn học thời cấp 3 của Lâm Dung, Lăng Tị Hiên có nghe anh nói, khi ăn lẩu, Lâm Dung chủ yếu chỉ ăn nắm kim châm \$\$\$đđđđ\$\$\$l0nbia, không phải vì không thích ăn cái khác, mà vì rất thích ăn nắm kim châm thôi.

Anh vừa nói xong, mọi người cũng không để ý, bắt đầu mồm năm miệng mười (ý là tám, hay nhiều chuyện á) bàn luận về cách trang trí bên trong quán lẩu.

Lâm Dung nhìn anh, thận trọng hỏi: “Anh thật sự thích ăn nắm kim châm sai?” Cô sợ Lăng Tị Hiên giành với mình.(@@, bó tay bà nữ 9)

Thấy đáng về Lâm Dung cẩn thận, có chút chột dạ giống như sợ bị nhìn thấu tâm tư của mình chọc cho Lăng Tị Hiên nhịn không được mà khẽ cười: “Yên tâm đi, Dung Dung, anh không có thích ăn như em.”

“Anh đặc biệt gọi cho em sao?” Lâm Dung kinh ngạc: Lăng Tị Hiên là thần sao? Làm sao mà cái gì cũng biết hết vậy? Ít nhất chuyện này mình cũng chưa từng nói ra.

“Đừng vậy, không phải em cực kỳ thích ăn nắm kim châm sao?” Lăng Tị Hiên có chút đắc ý khi nhìn vẻ mặt hoang mang của Lâm Dung nói: “Hiện tại em cũng không ngốc đến mức hỏi anh làm sao biết được chứ?”

Lâm Dung đúng là muốn hỏi, nhưng mà một chữ “Ngốc” kia ngăn lại nghi vấn của cô, không thể làm gì khác hơn là chu mỏ, cũng không nói gì thêm nữa.

Nhìn cô như vậy, Lăng Tị Hiên càng buồn cười hơn, hỏi: “Bạn học cấp 3 của em có người tham gia quân đội không?”

Lâm Dung bỗng nhiên tỉnh ngộ.

“Này này này, hai người đang nói nhỏ cái gì đấy? \$\$\$đđđđ\$\$\$l0nbia Có cái gì nói thầm mà không thể nói với tụi mình chứ?” Đồ ăn đã được bung lên, vài người vội vàng hướng về phía nồi lẩu, nhưng mà lại phát hiện hai nhân vật chính ngày hôm nay tâm tư vốn dĩ là không ở trên bàn ăn mà đặt trên người đối phương, không khỏi bất mãn cùng đưa cọt mà nhắc nhở.

Nghe nói như vậy, mặt Lâm Dung từ trắng chuyển sang đỏ, giống như lò xo một dạng nhảy lên tránh khỏi chỗ bên cạnh Lăng Tị Hiên, ngồi chung cùng bạn học, ai ngờ mọi người giờ trò xấu, chỉ còn lại chỗ ngồi đối diện Lăng Tị Hiên là trống, kiên quyết bắt Lâm Dung ngồi ở đó.

Nhìn Lâm Dung càng ngày càng xấu hổ, Lăng Tị Hiên đành phải mỉm cười: “Vẫn là để cho cô ấy ngồi bên cạnh tôi, nếu không mọi người cũng sẽ không được tự nhiên đi?” Nói xong cười nhìn Chu Nguyệt bên cạnh mình, Chu Nguyệt ngồi ở vị trí này vốn dĩ đang khấn trương thâm kêu khổ ở trong lòng, nghe được Lăng Tị Hiên nói như vậy, nhanh chóng đứng lên kéo Lâm Dung qua, bản thân thì chạy đi.

Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, nhìn Lăng Tị Hiên nhúng nắm kim châm gấp vào trong chén của mình: “Nào, nhanh ném thử một chút xem ăn có ngon hay không, để nguội ăn sẽ không ngon đâu.”

Sau khi ăn gần xong, Lăng Tị Hiên buồn cười lặng lẽ hỏi cô: “Như thế nào lại trêu chọc nhẹ nhàng như vậy, bình thường bọn họ cũng trêu chọc em như vậy sao?” Da mặt Lâm Dung thật sự rất mỏng, đừng nói là lấy chuyện này ra trêu chọc cô, trước kia ở trường học, giáo viên nói một câu nặng lời nước mắt của cô sẽ nhanh chóng chảy xuống, làm cho tất cả giáo viên không dám phê bình cô, dung túng cho tính tình của Lâm Dung như vậy, chuyện cô tranh cãi cùng giáo viên cũng làm không ít, nhưng giáo viên đều biết cô ý sùng mà kêu, nên cũng không so đo với cô.

“Hừ, đều tại anh! Nếu không bọn họ làm sao có thể khi dễ em như vậy?”

“Đừng đừng đừng, là tại anh không đúng...” Lăng Tị Hiên một bên dỗ Lâm Dung một bên nghĩ ở trong lòng, đừng nói là mọi người, nếu là anh thấy em như vậy cũng nhịn không được mà muốn trêu chọc em.

Ăn cơm xong, sau khi lấy bánh ngọt, mọi người đến KTV.

Ăn bánh ngọt trước, tất cả mọi người lấy quà của mình ra: Lý Tiểu Toàn tặng một bộ tuyển tập tản văn mà Lâm Dung vẫn thích, Vu Ly mua một lọ hoa có hình dáng rất độc đáo rất đẹp, Lâm Tinh là người dân tộc Thái ở Vân Nam, nên tặng cho Lâm Dung một chiếc váy rất đẹp của dân tộc thái, cô nghĩ Lâm Dung chân dài xinh đẹp, mặc váy vào nhất định rất đẹp mắt, Chu Nguyệt là chiếc khăn quàng cổ màu xanh nhạt tự làm, bình thường Lâm Dung đối với cô rất tốt, cho nên cô dùng hai tuần lễ tự tay đan một chiếc khăn quàng cổ, Triệu Hân là một món đồ chơi bằng nhựa rất lớn, các cô đều là sinh viên năm nhất nên không có tiền, cho nên quà tặng của mọi người cũng không tính là đáng giá, đều là từ mấy chục đồng hoặc một trăm đồng, nhưng Lâm Dung nhìn thấy nhiều quà tặng như vậy, trong lòng vô cùng cảm động, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên.

Lăng Tị Hiên thấy thế cũng không khuyên nhủ, tâm tình Lâm Dung sau khi thi tốt nghiệp vẫn luôn không tốt, hoặc kém như vậy, cô luôn thích khóc vậy mà không khóc, trong lòng nhất định là không dễ chịu, hiện tại có thể chảy nước mắt cũng coi như trút ra một chút, vì thế liền đưa khăn giấy qua, không hề nói gì.

Mọi người đều biết Lâm Dung rất cảm động, không ngừng khuyên cô: “Đừng như vậy mà, Dung Dung, tội mình không phải nên như vậy sao?”

“Đúng vậy đúng vậy, tội mình tặng quà bình thường như vậy cậu liền cảm động đến khóc, một lát khi Lăng Tị Hiên tặng quà cho cậu thì cậu làm sao bây giờ? ” Triệu Hân cười nói.

Lúc này mọi người mới nhớ tới hôm nay đến là để xem kịch vui, trong lúc này mọi người đều nhìn Lăng Tị Hiên: “Soái ca, anh chuẩn bị tặng cái gì cho Lâm Dung vậy? Để cho mọi người mở mang tầm mắt đi?”

Lăng Tị Hiên nở nụ cười: “Đương nhiên là có, nhưng tôi sợ Lâm Dung không nhận, cho nên vẫn không dám lấy ra.”

Nói xong anh nhìn Lâm Dung.

“Làm sao có thể, Lâm Dung nhất định sẽ nhận, đúng không Lâm Dung? Anh mau lấy ra đi!” Vài người đã chờ không kịp, họ biết Lăng Tị Hiên là người có tiền, anh lại thích Lâm Dung như vậy, quà của anh nhất định là không giống người bình thường, cho nên cực kỳ mong đợi.

“Thật không, Dung Dung?” Lăng Tị Hiên nhìn cô hỏi.

Lâm Dung đành phải gật đầu: “Dạ, em sẽ nhận.”

Lúc này Lăng Tị Hiên mới lấy món quà muốn tặng cho Lâm Dung ra, kéo tay Lâm Dung, cẩn thận đeo chiếc lắc vào cho cô.

Lắc tay quả thật rất đẹp, hơn nữa chi cần nhìn vỏ hộp đóng gói tinh xảo như vậy cũng biết được giá cả rất đắt, dẫn đến một loạt tiếng thét chói tai ở trong phòng:

“Oa, thật là lãng mạn mà!”

“Đúng vậy, đúng vậy, tuyệt quá!”

“Lâm Dung thật là hạnh phúc, hâm mộ chết đi được!”

Lâm Dung có chút choáng: “Lăng Tị Hiên, cái này.... là bạch kim sao?”

“Ừ, đúng vậy.” Lúc đầu còn muốn nói dối với cô là bạc, bất quá nghĩ lại hộp đựng đồ bạc lại tinh xảo đến như vậy, nói như vậy nhất định Lâm Dung sẽ không tin tưởng, đành phải nói thật.

“Nhưng mà, em không thể nhận món quà quý như vậy.” Lâm Dung nói, giá cả một gram bạch kim cũng hơn 500 đồng, một sợi lắc tay nặng như vậy..... Lâm Dung không dám nghĩ tiếp.

“Nhưng vừa rồi em đã đồng ý với anh sẽ nhận lấy món quà của anh mà.” Sợ Lâm Dung trả đồ trên tay lại cho mình, Lăng Tị Hiên vội vàng nói.

Lúc này Lâm Dung mới phát hiện mình bị rơi vào tròng.

“Nhưng...”

“Không có nhưng gì hết, quà sinh nhật em đưa cho anh cũng rất quý, anh cũng đâu có trả lại cho em.” Lăng Tị Hiên nói, “Nếu em không lấy, anh sẽ mất mặt.” Đây là lời nói thật lòng của anh, mặc dù Lâm Dung tặng cho anh món quà mấy trăm đồng, anh là người có tiền cũng không tính là bao, nhưng anh biết, nhưng với một sinh viên không phải đặc biệt có tiền mà nói, lấy ra gần 1000 đồng mua quà sinh nhật cũng không phải là con số nhỏ.

“Vậy được rồi, trước mắt em sẽ nhận lấy.”

“Được, lúc này mới nghe lời, ha ha. Chúng ta cắt bánh kem đi!” Nói xong anh đưa dao cho Lâm Dung, bánh kem cũng là của anh đặt, biết được Lâm Dung không thích ăn ngọt, anh cố ý đặt một cái bánh kem ít ngọt, nhưng lại là một cái bánh kem rất lớn, hơn nữa mứt quả bên trong cũng đều là loại Lâm Dung thích ăn.

Ăn xong bánh ngọt, mọi người buộc Lâm Dung hát, nhưng từ nhỏ đến lớn ngũ âm của Lâm Dung không được hoàn chỉnh, thật sự không có thiên phú về âm nhạc, có thể hát đầy đủ một bài hát trừ quốc ca ra thì hầu như không còn bài khác, nhìn cô buồn rầu như vậy, Lăng Tị Hiên mỉm cười an ủi cô: “Không sao, anh hát thay em.”

“Mọi người muốn Lâm Dung hát bài gì? Tôi thay cô ấy hát.” Lăng Tị Hiên cầm lấy micro đứng lên.

“Không được, không được, uống rượu anh cũng uống thay, ca hát anh cũng ca thay, hai người là quan hệ gì chứ? Dung Dung còn \$\$\$đđlqđ\$\$\$\$\$10nbia chứ nói anh là bạn trai của cậu ấy!” Một đám người nhao nhao lên không đồng ý. Vừa rồi lúc ăn cơm, bạn cùng phòng của Lâm Dung đều đã uống rượu nhưng Lâm Dung không có uống, từ nhỏ đến lớn cô ngay cả bia cũng chưa chạm qua, Lăng Tị Hiên cũng không muốn để Lâm Dung khó xử, lại càng không muốn để cho cô uống rượu, lại thêm việc từ lương của mình đối phó với mấy cô gái này cũng không thành vấn đề, vì thế khi Lâm Dung bị ép

uống rượu đều đổ vào bụng anh hết.

“Tôi bảo đảm với mọi người, tôi rất nhanh sẽ trở thành bạn trai của cô ấy, được rồi chứ? Đến lúc đó tôi mời mọi người đi ăn cơm.” Mặc dù biết Lâm Dung sẽ không đồng ý ngay, nhưng Lăng Tị Hiên vẫn mạo hiểm nói lời này ra ngoài.

“Oa! Thật sự sao? Vậy chúng tôi nhất định sẽ chờ!” Một đám người hét ầm lên.

Lăng Tị Hiên có chút lo lắng, quay đầu lại nhìn Lâm Dung, cô chính là nỗi giận mà nhìn chăm chăm mình, bất quá không tệ cô không có phủ định.

“Mọi người muốn nghe bài gì, chọn đi? Tôi xem thử mình có thể hát hay không.”

“Chúng tôi mỗi người chọn một bài được không?” Lý Tiểu Hoàn cố ý làm khó nói.

“Tôi thì không có vấn đề gì, nhưng mà chờ tôi hát xong rồi thì mọi người có thể vào được ký túc xá không?” Lăng Tị Hiên cười hỏi, hiện tại đã 9 giờ, trường học Lâm Dung là 11 giờ đóng cửa.

“Ồ, cũng đúng..., chúng tôi muốn nghe bài Biển san hô!” Bạn học trong ký túc xá của Lâm Dung đến từ nhiều miền, mỗi người một tính cách khác nhau, rất khó tìm được điểm tương đồng, nhưng mà khó có được là mọi người lại cùng thích bài Biển san hô này.

“Được, may là tôi biết hát bài này.” Nói xong Lăng Tị Hiên bắt đầu hát.

“Mặt biển phương xa bắt đầu đổi màu tối

Nét đau thương làm sao dịu lại đây

Trên mặt tôi lúc nào cũng hằn lên

Một nếp nhăn điều vô vọng khó nói

Lời chia tay em nói trên đầu môi

(trái tim không còn nữa)

Điều khó nói không lời dần chậm lại

Nước cuộn chảy em nghe có hiểu

Không phải sóng đâu, là nước mắt biển khơi

Quay đầu ra đi, chia tay nói không nên lời

(Em muốn nói mà chẳng nên lời)

Chim trời và cá biển yêu nhau

Chỉ là một sự ngoài ý muốn

Tình yêu của chúng ta

(tình yêu cho đi)

Điểm khác nhau luôn luôn tồn tại

(không quay lại)

Trải qua bao gió mưa

(chờ đợi)

Tích lại thành đau thương

Quay đầu ra đi, chia tay nói không nên lời

Biển san hô xanh thẳm

Bỏ lỡ mất một khoảnh khắc nhạt màu

Ngay lúc đầu hai ta

(em và tôi)

Đã không đủ chân thật

(không nên)

Nhiệt tình đã không còn

(của em)

Nụ cười miễn cưỡng không tới nữa

Tình yêu đã chôn vùi dưới biển san hô

Bức tượng bằng cát, phá hủy rồi làm sao xây lại

Vết nứt tình yêu làm sao có thể gắn hàn

Chỉ là tất cả đã kết thúc quá nhanh

Em nói rằng em không thể giải thích

Hi vọng gì ẩn giấu trong vỏ sò

(đợi hoa để nở)

Chúng ta đã không còn tâm trạng để đoán nữa

Mặt quay ra biển

Tình yêu đã hết rồi, vị mặn của tương lai.”

Lăng Tị Hiền hát cũng khá hay, cũng rất nhập tâm, tất cả mọi người im lặng, lắng lắng nghe từng câu trong bài, giống như đang ngồi chuyên tâm nghe chuyện xưa. Lâm Dung cũng nhin không được ngăn ngắ cả người: Anh hát tình cảm như vậy, giống như đã từng trải qua vậy, hoặc là như đang hát cho ai nghe, nhưng mà là ai? Cho mình sao?

Sau khi hát xong, tất cả mọi người nhin không được vỗ tay, chỉ có Lâm Dung là nhin Lăng Tị Hiền đến ngắ người, Lăng Tị Hiền mỉm cười nói với các cô “Cảm ơn.” liền đi đến bên cạnh Lâm Dung ngồi xuống.

“Hát một bài nữa đi, soái ca, anh hát thật dễ nghe!”

“Mọi người hát trước đi, đợi lát nữa tôi hát tiếp.” Lăng Tị Hiền nhẹ nhàng hỏi Lâm Dung, “Không có tức giận chứ?”

“Làm sao có thể không tức giận được! Hừ!”

Thấy Lâm Dung không phải thực sự tức giận, Lăng Tị Hiền nở nụ cười: “Anh biết anh nói có phần quá mức, nhưng không nói như vậy, các cô ấy sẽ không bỏ qua cho em, như thế nào, giọng hát của anh có làm mất mặt em không?”

“Đương nhiên không có, rất êm tai, thậm chí em cảm thấy anh đặc biệt hát cho một người nào đó nghe vậy.” Lâm Dung nói ra lời trong lòng mình.

Lăng Tị Hiền không nghĩ tới Lâm Dung lại nghĩ như vậy, anh chỉ là cố gắng hát thôi, vội vàng giải thích với Lâm Dung: “Không có hát cho ai nghe, lúc hát thì cố gắng tập trung mà thôi.”

“À...” Lâm Dung gật đầu.

Trở lại ký túc xá, Lâm Dung xem di động có hai tin nhắn gửi đến, đều là số lạ, mở ra xem, cô sợ hết hồn, theo thứ tự là tin nhắn của cha mẹ Lăng Tị Hiền gửi đến.

Tin nhắn của mẹ Lăng Tị Hiền là: “Dung Dung, hôm nay là sinh nhật con, chúc con sinh nhật vui vẻ, đi mua cho con mấy bộ quần áo, hi vọng con sẽ thích, đi đã nhờ Tị Hiền mang qua cho con.”

Tin nhắn của cha Lăng Tị Hiền lại rất đơn giản: “Chúc Lâm Dung sinh nhật vui vẻ, mỗi ngày đều vui vẻ. Chú là Lăng Trung Thiên.

Ban đầu Lâm Dung còn không biết Lăng Trung Thiên là ai, cho đến khi gọi điện thoại hỏi Lăng Tị Hiền thì sợ đến thiếu chút nữa phun nước toàn bộ nước trong miệng lên người của bạn học, còn làm cho người ta trừng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 13: Tu thành chính quả.

Editor: Trịnh Phương.

Thời gian sinh nhật trôi qua rất nhanh. Vì phải chuẩn bị cho cuộc thi cuối kỳ, cho nên mọi người cũng bắt đầu bận rộn. Sau khi thi xong chính là kỳ nghỉ đông mà Lâm Dung đã chờ đợi từ rất lâu, vừa vặn là thời gian cao điểm chuẩn bị bước vào năm mới. Nhà trường đã tính đến việc sinh viên về nhà sẽ có chút khó khăn, cho nên đã bắt đầu bán vé cho sinh viên ngay tại trường trước mười ngày, chỉ là vé sinh viên nên toàn bộ đều là ghế ngồi cứng thậm chí là vé đứng. Lâm Dung đã quen với việc hưởng thụ những điều tốt nhất dĩ nhiên sẽ không có ý định về nhà bằng cách đó mà muốn ba lái xe tới đón mình, nhưng chính cô cũng biết rõ rằng công việc của ba rất bận rộn, huống chi như vậy cũng quá kỳ cục, đành chấp nhận thôi. Vì vậy cô nán lòng thoái chí đi về chỗ bán vé trong trường. Khi Lăng Tị Hiền đến tìm Lâm Dung, vừa đi vào sân trường thời đã thấy cảnh tượng Lâm Dung lê bước chân chậm rãi đi, không nhìn được bật cười, lặng lẽ đi tới trước mặt cô.

“Sao lại không có tinh thần như vậy? Thi không tốt sao?”

Trong giọng nói của Lâm Dung cũng lộ ra vẻ phờ phạc rũ rượi: “Không phải, em muốn đi mua vé xe lửa để về nhà. thật đáng ghét là trong trường chỉ có vé ghế ngồi cứng cùng vé đứng.”

Lăng Tị Hiền cười cười: “Ha ha, anh biết rồi, không cần đi mua vé nữa, anh đã mua cho em hai vé xe lửa rồi đây.” Nói xong liền lấy ra hai tờ vé đưa cho Lâm Dung.

Lâm Dung vô cùng vui sướng: “Có thật không? Oa, thật là giỏi!” Sau khi nhận lấy phiếu, cô lại buồn bực hỏi: “Nhưng sao lại là hai vé? Một tấm không phải đủ rồi sao?” Lâm Dung có một dự cảm chẳng lành. Không phải là Lăng Tị Hiền muốn về nhà cùng cô đó chứ?

“Em đi một mình thì quá không an toàn, không phải lớp em còn có một một bạn học tên Đông Hải sao? Cô ấy là bạn học cùng cấp ba của em, cho cô ấy một tấm vé, như vậy hai người còn có thể chăm sóc lẫn nhau khi ở trên đường, anh cũng có thể yên tâm hơn.” Lăng Tị Hiền kiên nhẫn giải thích.

Lâm Dung không ngờ Lăng Tị Hiền sẽ chu đáo như vậy, ngẩng đầu lên nhìn Lăng Tị Hiền, cảm động không biết nên nói gì.

Ngày về nhà, Lăng Tị Hiền đưa người lên xe rồi mà vẫn chưa yên tâm: “Sau khi đến nhớ gửi nhắn tin cho anh, còn nữa, không được đổi số điện thoại đi động để anh có thể dễ dàng gọi điện thoại.”

“Không được, nếu như không đổi số, khi gọi điện thoại cho anh, em còn phải tốn tiền nữa.” Lâm Dung bất mãn kháng nghị. Từ trước tới giờ, Lăng Tị Hiền gọi điện thoại cho cô nói chuyện không phải là tính theo phút mà là tính bằng giờ đồng hồ! Nếu như còn dùng số ở trường, cô thật sự rất lo lắng rằng tiền mừng tuổi của mình cũng không đóng nổi tiền điện thoại.

“Ai cần em tốn tiền, anh đã trả trước tiền điện thoại cho em rồi, xem thử tin nhắn trong điện thoại đi.” Lăng Tị Hiền cau mày.

Nghe anh nói vậy, Lâm Dung vội lấy điện thoại di động ra, thấy hệ thống gửi tin nhắn tới, thông báo cô đã nạp thành công 1000 nguyên*, lúc này mới phản ứng được là Lăng Tị Hiền đã chuẩn bị xong xuôi từ trước. Tức giận vì Lăng Tị Hiền làm việc bá đạo mà không bàn bạc với mình, Lâm Dung kháng nghị: “Ai muốn anh nạp tiền chứ, em không cần! Cái này cho anh, về nhà em phải thay số.” Từ trước đến giờ, cô đã quen với việc không được nợ Lăng Tị Hiền cái gì về mặt vật chất, mỗi lần Lăng Tị Hiền làm như vậy, Lâm Dung đều có cảm giác vừa bất bình lại vừa khó xử.

*Đơn vị tiền tệ, ở Trung Quốc là Nhân dân tệ. Đổi ra tiền Việt Nam là khoảng 3300000VNĐ (=.=|||)

Ngược lại là lúc này Lăng Tị Hiền cũng không có kiên nhẫn, vẻ mặt xem kịch vui nói với Lâm Dung: “Tùy em, nhưng nếu như anh gọi tới mà không được nên tìm đến nhà em thì em cũng đừng trách anh!”

Lâm Dung không còn cách nào: “Hừ, thật hèn hạ!” Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cô cũng không thể làm gì khác hơn là chấp nhận.

Sau khi về đến nhà, Lâm Dung nhanh chóng nhận được tin nhắn mà Lăng Tị Hiền gửi tới: “Thành tích cũng không tệ lắm, trừ một môn tốt ra thì mấy môn còn lại đều là xuất sắc, em biết môn nào không được xuất sắc chứ?” Phía sau là một kí hiệu mặt quỷ cười xấu xa. Sau khi xem xong, Lâm Dung hận tới mức muốn xóa luôn tin nhắn. Cô dĩ nhiên biết, nhất định là thể dục, môn này vẫn luôn là nỗi đau trong lòng mình. Từ khi học tiểu học đã bắt đầu thất bại, lên cấp trung học cơ sở thì điểm đã tốt hơn, nhưng bởi vì thi cấp ba phải thi thể dục cho nên bị dày vò quá mức. Khi cô học ở cấp ba Lí Canh, bởi vì thành tích của các môn học khác khác biệt quá lớn so với thành tích môn thể dục, mà giáo thể dục rất quen thuộc với cô, giáo viên cũng cho cô mặt mũi nên mới cho cô qua môn thể dục. Đã đau nhiều lần cho nên cô căn bản là không có hi vọng xa vời gì, chỉ ngóng trông qua môn là tốt rồi.

Không giống như kiểu nghênh đón ngày nghỉ sau cả một học kì bị áp bức, trong kì nghỉ đông của đại học không có nhiều vui mừng như vậy, ngược lại còn có chút nhàm chán. Khi ở trường còn có nhiều bạn học như vậy, về đến nhà, bởi vì không có ai ở cùng, xem phim, chơi máy tính cũng đều cảm thấy nhàm chán, không khỏi nhớ lại thời gian ở trường.

Không giống với Lâm Dung, Lăng Tị Hiền không có kì nghỉ đông, hơn nữa càng thời điểm cuối năm thi anh càng bận túi bụi, vừa đưa Lâm Dung đi, trong

quân đội liền mở hội nghị cuối năm, nhờ có ba anh bạn tặng, kể từ khi anh thăng chức, việc chuẩn bị cho việc tổ chức hội nghị này vẫn do anh một tay phụ trách, từ đặt hàng những thứ cần có trong cuộc họp như nước suối, hoa tươi, mâm đựng trái cây, biên bản hội nghị; đến thuê người chụp ảnh, lục tượng sư, nội bộ cùng nhân viên truyền tin, ký giả ở bên ngoài; rồi đến bố trí hội trường, chuẩn bị bàn thảo đề đọc. . . . . Không có người nào cùng phụ trách, anh hoàn toàn không thể rời mắt để tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, Lăng Tị Hiên đã mệt đến sắp ngất.

Sau hội nghị trong quân sẽ là các cấp chính phủ an ủi, họp mặt chúc tết. Tất cả các cuộc hội đàm, phàm là cấp thị xã trở lên thì anh đều phải đi, hiện tại có rất nhiều người muốn ngồi lên vị trí của anh, cũng có người muốn xem kịch vui, cho nên, mỗi lần gặp mặt như vậy, mặc dù không dùng làm gì, nhưng Lăng Tị Hiên cũng đã cảm thấy kiệt sức.

Mệt nhất là lúc gần cuối năm, trong quân đội cần phải chuyển ra chuyển vào rất nhiều thứ, những việc này có rất nhiều hạn chế, sợ nhất là tài xế vì quá gấp gáp mà gặp chuyện không may. Có lần, ngay ngày mừng hai tết, trong đoàn có một tài xế xe tải lái xe vào mười giờ tối lại đâm phải một người đi đường, hơn nữa còn rất nghiêm trọng. Đồi chèn của người bị đâm đã không thể cứu chữa, chỉ có thể cắt, buổi tối hôm đó mình đã ngủ thiếp đi, nhưng vẫn là phải có bộ đội tự mình khắc phục hậu quả. Xử lý xong thì cũng đã là sáng ngày hôm sau, Lăng Tị Hiên mệt đến tám cũng không muốn tắm, mang theo cả người đầy vết máu liền ngủ thiếp đi ở trên giường, khiến mẹ Lăng sợ hết hồn khi về nhà.

Cho nên, mỗi lần nhận được điện thoại của Lăng Tị Hiên thì Lâm Dung cũng có thể nghe ra sự mệt mỏi từ trong giọng nói của anh, chứ đừng nói gì tới việc mỗi lần nghe điện thoại, cô đều nghe thấy tiếng lật giấy, tiếng bút viết “sốt sột” trên giấy, âm thanh tiếng chuông điện thoại cố định trong phòng làm việc cùng với tiếng gõ cửa. . . . . Mỗi lần, khi anh nói: “Lâm Dung, anh nhớ em lắm”, cũng không có sự nhạo báng cùng nhẹ nhõm thường ngày, ngược lại còn có sự mệt mỏi không thể nói ra. Mỗi lần nghe điện thoại của anh, Lâm Dung liền cảm thấy đau lòng.

Kỳ nghỉ đông trôi qua từng ngày, một ngày Lăng Tị Hiên sẽ kiên trì gọi điện một hoặc hai lần vào buổi trưa, buổi tối, mà Lâm Dung cũng dần dần phát hiện, mình giống như đã hình thành thói quen có người này tồn tại ở bên cạnh, mà bây giờ, khi anh không có ở đây, bản thân vậy mà lại không quen, giống như thiếu thứ gì đó. Sáng sớm mỗi ngày, việc đầu tiên sau khi tỉnh ngủ của cô là mở điện thoại đi động ra xem buổi tối hôm trước anh có gửi tin nhắn gì cho mình hay không——bởi vì nhà cô ngủ từ sớm, mà buổi tối Lăng Tị Hiên thường phải com nước xong mới có thời gian, cho nên cô luôn không thể xem tin nhắn; buổi trưa có lúc cô ăn com cùng tương đối sớm nên lo rằng nếu như mình ngủ trưa thì sẽ không nhận được điện thoại của Lăng Tị Hiên, cho nên đều sẽ chờ anh đến mười hai giờ rưỡi, trên căn bản là anh sẽ gọi điện thoại tới vào khi đó, chờ khi cô thậm chí mang theo chút mong đợi cùng hưng phấn; thậm chí cũng quen với việc Lăng Tị Hiên mỗi ngày đều hỏi rất cuộc lúc nào thì mình mới có thể trở lại trường, hỏi cô có thể về sớm hơn mấy ngày hay không; quen với việc Lăng Tị Hiên nói không thấy mình lâu như vậy, anh thật sự không chịu nổi nữa.

Cứ như vậy mà mơ mơ màng màng qua nhiều ngày, Lâm Dung rốt cuộc dần hiểu ra là trong lòng mình đã tiếp nhận anh, bắt đầu thích anh. Hiểu ra sự thật này, Lâm Dung lại bối rối rất lâu, cô không nóng lòng nói cho Lăng Tị Hiên ngay, mà suy tính rất lâu, rốt cuộc là bản thân nên nói cho anh biết hay giấu nhẹm đi, có ý xa lánh anh, sau đó từ từ rời khỏi anh. Bởi vì chính mình còn chưa chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng mà đã rơi vào bẽ bàng, cho nên Lâm Dung vẫn muốn trốn tránh, nhưng cô càng ngày càng phát hiện, mình không thể trốn tránh, bởi vì cô đã không còn sức chống cự đối với Lăng Tị Hiên. Cô căn bản sẽ không cự tuyệt anh. Nhìn ngoài mặt thì giống như là muốn cự tuyệt nhưng cô không làm được, vả lại, nếu suy nghĩ kỹ một chút, hình như chính mình cũng không phải là không muốn như vậy.

Thấy mấy ngày nay tâm tình của Lâm Dung không được ổn định, người mẹ làm giáo viên nhiều năm có đầy đủ kinh nghiệm giáo dục của cô cũng phát hiện ra chuyện gì đó, vậy nên, vào một buổi tối, sau khi com nước xong, bà gọi Lâm Dung ra ngoài đi dạo cùng mình, muốn mượn cơ hội này nói chuyện với Lâm Dung.

“Dung Dung, gần đây con bị sao vậy, mẹ cảm thấy con không phải là thật sự vui vẻ?”

“Mẹ, con. . . . . Con muốn nói với mẹ một chuyện, mẹ không được tức giận đó.” Từ nhỏ Lâm Dung đã rất thân với mẹ, mặc kệ gặp phải chuyện gì, cô cũng sẽ tìm mẹ giúp một tay, lần này cũng không muốn gạt bà.

“Con muốn nói là con yêu rồi hả?” Bà cười hỏi cô.

“À? Sao mẹ biết?” Lâm Dung lấy làm kinh ngạc.

Mẹ Lâm nhìn không được mà cười: “Con đừng quên là mẹ đã làm giáo viên hai mươi mấy năm, làm chủ nhiệm mấy chục năm, học sinh các con làm gì, sao giáo viên lại không biết được?”

“Đạ. . . Thật ra thì con cũng chưa nói ra, cho nên hiện tại mới không biết nên làm thế nào.” Lâm Dung cúi đầu.

“Nói mẹ nghe một chút, như vậy mẹ mới có thể giúp con, được không?”

“Vâng, mẹ còn nhớ rõ sinh viên lần trước đã tới trong nhà chúng ta không ạ? Người tên Lăng Tị Hiên đó?” Lâm Dung quyết định không nói cho mẹ mình biết thật ra thì Lăng Tị Hiên không phải sinh viên.

“À? Là cậu ấy?” Mẹ Lâm sợ hết hồn. Bà thật sự không nghĩ tới, cho tới hiện tại, bà vẫn nghĩ Lăng Tị Hiên là bạn học đại học của Lâm Dung, căn bản không nghĩ tới chuyện Lăng Tị Hiên và Lâm Dung có ý với nhau.

“Vâng, là anh ấy. Sau lần đó, anh ấy thường tới trường tìm con.” Lâm Dung không nói cho mẹ toàn bộ sự thật: “Anh ấy mua giúp con một vài tài liệu học tập mà con không mua được, trước kì thi còn phụ đạo cho con về việc sử dụng máy vi tính.”

“A, vậy sao.” Mẹ Lâm gật đầu một cái. Ấn tượng của bà đối với Lăng Tị Hiên rất tốt: “Sau đó thì sao, con làm thế nào?”

“Con vẫn luôn không nhận lời anh ấy.”

“Tại sao vậy?” Mẹ Lâm cảm thấy kì lạ.

“Con không muốn nói chuyện yêu đương ngay từ năm nhất của đại học, hơn nữa, lúc đó con cũng không thích anh ấy.”

Mẹ Lâm cười, hỏi con gái: “Nói như vậy, bây giờ con thực sự thích cậu ta sao?”

“Con cũng không biết đó có phải thích hay không, con rất vui, cũng rất an tâm khi ở cùng anh ấy, nhưng lại không biết vì sao, cho nên rất hay nhớ tới lúc đi chơi, ăn cơm với anh ấy.”

Nghe được câu nói sau cùng, mẹ Lâm không nhịn được mà yêu thương xoa xoa đầu Lâm Dung: “Con nha, thật đúng là một đứa bé, cũng hai mươi rồi, còn cả ngày chỉ ăn với chơi. Dung Dung, điều này nói rõ là con thích cậu ấy nha. Nhưng mấu chốt là, cậu ấy là nghiêm túc sao? Không phải là cậu ấy thật sự sẽ đối xử tốt với con chứ? Mẹ nói con nghe, chuyện yêu thương nhất định phải nghiêm túc, nếu như cậu ấy không nghiêm túc trong chuyện này, cho dù con có thích thì cũng không thể ở cùng với cậu ấy, biết không?” Đối với chuyện như thế này, người làm mẹ sẽ luôn lo rằng con gái mình sẽ chịu thua thiệt, huống chi trong chuyện tình yêu, người chịu thua thiệt thường là con gái. Lâm Dung được mẹ Lâm cưng chiều từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn là một đứa bé ngoan, mẹ Lâm không lo lắng mới là lạ.

“Ta cảm thấy anh ấy rất nghiêm túc, nhưng mẹ, con không xác định được.” Lâm Dung ngẩng đầu lên nhìn mẹ để nhờ giúp đỡ.

“Vây đơn giản, không phải con học khoa Văn sao? Vây thì nên biết miêu tả sự việc một cách khách quan là như thế nào phải không?”

“Vâng, con biết rõ.” Lâm Dung gật đầu một cái.

“Vây con kể cho mẹ nghe những việc mà cậu ấy đã làm cho con, nói một cách khách quan, để mẹ phán đoán xem cậu ấy có thật sự yêu con hay không, mẹ bảo đảm sẽ không đoán sai. Nếu như cậu ấy thật sự thích con, con nên chấp nhận cậu ấy, có được không?” Mẹ Lâm nói.

“Vâng, được ạ.” Lâm Dung thở một hơi nhẹ nhõm, bắt đầu kể cặn kẽ tất cả những việc Lăng Tị Hiền đã làm với mình cho mẹ nghe: lúc cô không ngủ được thì nói chuyện phiếm cùng cô, lúc dạ dày cô không thoải mái thì liền vội vội vã đưa cô đi bệnh viện, biết nhường nhịn lúc cô tức giận, đưa cô đi gặp mẹ anh, nấu cơm cho cô, săn sóc lúc sinh nhật, còn nhớ được cô thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì. . . . .

Mẹ Lâm nghe con gái nói những điều này, mặc dù Lâm Dung vẫn chưa kể xong, mẹ Lâm cũng đã xác định là Lăng Tị Hiền thật sự thích Lâm Dung, hoặc là nói, nếu như bây giờ Lâm Dung đối với Lăng Tị Hiền là thích, vậy Lăng Tị Hiền đối với Lâm Dung chính là yêu. Vì vậy, bà nói với con gái: “Mẹ cảm thấy cậu ấy thích con, Dung Dung.”

“A, nhưng con nên làm thế nào đây?” Thật ra thì Lâm Dung biết mẹ sẽ cho ra phán đoán này, nhưng cô muốn mẹ nói với cô rằng cô nên làm như thế nào.

“Nên chấp nhận tình cảm của cậu ấy.” Bà vừa cười vừa sờ sờ đầu cô. Bà cảm thấy Lăng Tị Hiền chín chắn hơn con gái mình, hơn nữa, anh còn có thể quan tâm tới học tập của cô, ngoài ra còn trợ giúp cô về mặt học tập, điều này rất khó để làm được, tốt hơn các cặp đôi sinh viên đại học bình thường rất nhiều. Huống chi, lấy bối cảnh gia đình cùng địa vị xã hội của cha Lăng Tị Hiền, nếu anh có thể đưa Lâm Dung về nhà mình, vậy đã nói rõ rằng anh rất nghiêm túc, thật sự muốn Lâm Dung gặp mặt người sinh ra mình.

“Nhưng con sợ về sau sẽ phải chia tay.” Lâm Dung nói: “Như vậy còn không bằng không bắt đầu.”

“Đứa ngốc, nếu ai cũng nghĩ giống như con thì có ai còn dám nói yêu thương nữa? Muốn có được tình yêu thì con phải biết quý trọng, chỉ cần con quý trọng nó thì có thể lấy được, nhưng nếu như con sợ mất đi mà không ném thử, vậy thì sẽ không còn cơ hội nữa.”

Nghe những lời này của mẹ, Lâm Dung bừng tỉnh, tâm tình đột nhiên tốt lên: “Cám ơn mẹ, con đã hiểu bản thân nên làm thế nào rồi.”

Mẹ Lâm cười cười: “Chỉ là, mẹ có một yêu cầu, nhất định không được vì việc này mà làm trễ nải học tập, chuyện học tập luôn là quan trọng nhất, biết không?” Lâm giáo viên, mẹ Lâm vẫn cảm thấy thành tích học tập của sinh viên đại học không quan trọng, nhưng việc tự học rất quan trọng.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 13: (Tiếp)

Editor: Trịnh Phương

“Vâng, con hiểu rồi. Còn có một việc, mẹ, con không biết mình làm có đúng hay không?”

“Hả? Chuyện gì?”

“vào sinh nhật con, Lãng Tị Hiền tặng con một chiếc vòng đeo tay bằng bạch kim, nặng hai mươi mấy gam, con cảm thấy quá quý giá, nhưng anh ấy không để tâm cho lắm. Lúc ấy con nhận, sau đó lại đưa nó cho mẹ Lãng Tị Hiền, bà ấy vốn kiên quyết không cầm, nhưng con nói con không phải bạn gái Lãng Tị Hiền nên không thể nhận lấy quà tặng quý như vậy của anh ấy, vì vậy bà ấy đã nói rằng sẽ giữ thay con trước, chờ đến khi con đồng ý với Lãng Tị Hiền thì bà ấy sẽ đưa lại.”

“Con nghĩ nếu như lần này mẹ Lãng Tị Hiền đưa cho con, có phải con nên cầm hay không?”

“Vâng.”

“Ừ. . . . . Mẹ cảm thấy có thể.” Mẹ Lâm nói.

“A, vậy thì tốt.” Nói với mẹ những chuyện này, Lâm Dung cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

Về đến nhà, mẹ Lâm lo Lâm Dung không biết mở miệng thế nào nên gửi trước cho Lãng Tị Hiền một tin nhắn: ‘Tị Hiền, cháu thích Lâm Dung, bác đã biết, Lâm Dung cũng thích cháu, bác hi vọng cháu và con bé đều nghiêm túc đối với nhau, ở cùng nhau thật vui vẻ.’

Sau khi thấy tin nhắn, thật lâu sau, Lãng Tị Hiền mới phản ứng được là chuyện gì xảy ra, anh đang dùng com liễn vui mừng uống một hơi cạn luôn ly rượu lớn ở trước mặt mình, người xung quanh đều kinh ngạc nhìn anh.

“Tị Hiền, đó là một ly rượu trắng.” Chu Lập ở bên cạnh nhắc nhở anh. Ba của Chu Lập cũng là thủ trưởng quân khu giống như anh, chỉ là Chu Lập là doanh trưởng. Hai người lên đại học cùng một lúc, nhưng mà bởi vì anh vượt lớp ở cấp ba, cho nên Chu Lập lớn hơn anh mấy tuổi.

“Tôi biết rõ.” Lãng Tị Hiền đứng lên. Thật ra thì anh căn bản cũng không biết vừa rồi mình uống cái gì. “Tôi đi gọi điện thoại.” Cũng không để ý ba của mình cũng ở đây ăn com cùng mình.

Sau khi đi ra, Lãng Tị Hiền ngồi vào trong xe khẩn trương nửa ngày, cũng suy tính nửa ngày, quyết định hay là gọi điện cho mẹ Lâm Dung trước.

“Bác, là cháu, Lãng Tị Hiền, chuyện đó...” Mặc dù đã sớm nghĩ xong nên nói gì, nhưng lời nói của Lãng Tị Hiền vẫn còn có chút không mạch lạc.

Mẹ Lâm cười. Đứa nhỏ này, nhanh như vậy đã gọi điện thoại tới đây, đoán chừng là vui đến quên hết mọi thứ rồi nhỉ?

“Bác hiểu. Cháu thấy tin nhắn rồi đúng không?”

“Vâng, cháu thấy rồi. Bác, bác nói là sự thật sao? Dung Dung nói cô ấy yêu thích cháu à?” Lãng Tị Hiền vẫn có chút không tin tưởng.

“Đúng vậy. Hôm nay nó nói cho bác biết, bác cảm thấy có thể nó sẽ không lập tức nói cho cháu biết, cho nên nói cho cháu trước.”

“Cám ơn bác, bác gái. Bác thật sự không phản đối chuyện Lâm Dung nói chuyện yêu thương với cháu khi vẫn còn học năm nhất đại học sao? Nếu như bác lo lắng, bọn cháu có thể đợi một năm.” Không phải là Lãng Tị Hiền khách khí mới nói vậy. Anh nhớ rằng Lâm Dung đã từng nói rằng không muốn yêu đương sớm như vậy, anh cũng đã đồng ý với cô rằng sẽ không tạo cho cô bất kỳ áp lực nào. Biết Lâm Dung thích mình, anh đã rất vui mừng, rất thỏa mãn, như vậy cho dù chờ một năm cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, anh nguyện ý.

“Đúng vậy, sao bác lại phản đối chứ. Bác biết rõ cháu thật sự thích Lâm Dung, hơn nữa, làm giáo viên, bác cũng tin tưởng cháu như vậy. Hiện tại Dung Dung chỉ là bắt đầu thích cháu, có thể không đạt được mức độ tình cảm mà cháu dành cho con bé, nhưng bác hi vọng cháu đối xử tốt với nó, giúp đỡ nó. Chỉ cần cháu nghiêm túc cố gắng, bác tin một ngày nào đó con bé cũng sẽ yêu thương cháu giống như cháu yêu nó.” Bấy giờ mẹ Lâm hoàn toàn đứng ở vị trí của một người mẹ suy nghĩ cho con gái để dặn dò Lãng Tị Hiền. Từ nhỏ Lâm Dung đã là hòn ngọc quý trên tay bà, bởi vì cô đủ ưu tú, cho nên bà càng thêm thương yêu cô, thích cô. Làm một người mẹ, bà dĩ nhiên không hy vọng con gái của mình chịu một chút uất ức nào.

Lãng Tị Hiền nghe cũng rất cảm động: “Bác, cháu hiểu rõ. Bấy giờ Lâm Dung có thể tiếp nhận cháu... cháu cũng đã rất vui mừng. Cháu hiểu tâm tình làm mẹ của bác, cho nên cháu sẽ thương cô ấy giống như bác, chăm sóc, bảo vệ cô ấy, sẽ không để cô ấy chịu uất ức.”

“Vậy thì tốt, Tị Hiền, cháu có thể làm được như vậy là tốt.” Mẹ Lâm cảm thấy được an ủi rất nhiều: “Vậy cháu gọi điện thoại cho Dung Dung, nói chuyện với con bé một lúc, hỏi xem rốt cuộc con bé nghĩ như thế nào.”

“Được ạ. Bác gái, nếu có thời gian, cháu sẽ tới thăm bác.” Lãng Tị Hiền nghĩ, dù cuối tuần này có bận rộn hơn nữa thì cũng phải rút ra một ngày để đi tới nhà Lâm Dung một lần.

Cúp điện thoại, anh gọi điện thoại cho cha mình, nói mình không thể về ăn com được. Anh muốn hàn huyên cùng Lâm Dung lâu một chút.

Lâm Dung thấy mẹ mình nghe điện thoại, biết là bà gọi cho Lãng Tị Hiền, đoán được một lát sau anh sẽ gọi điện thoại cho mình, không khỏi khẩn trương: “Mẹ, mẹ nói xem con nên nói gì với anh ấy? Con rất bối rối.”

Mẹ Lâm không nhịn được cười: “Muốn nói cái gì thì nói cái đó, cậu ấy hỏi con cái gì thì phải trả lời cái đó, cái này thì có cái gì để gấp gáp đâu?”

“Nhưng con sợ, con không nhận điện thoại, mẹ ở lại thêm một lúc nữa rồi nhận giúp con đi, con đi ra ngoài tìm chị họ Đình Đình của con chơi cùng!” Lâm Dung nói xong, không đợi mẹ đồng ý liền chạy đi.

“Aizzz, Dung Dung. . . .” Mẹ Lâm không gọi cô lại, bắt đầu dĩ cười cười, cầm điện thoại di động lên gọi điện cho Lăng Tị Hiên.

“Tị Hiên, hiện tại cháu đừng gọi cho Lâm Dung, có thể là con bé còn không biết nên nói gì với cháu, một mình chạy ra ngoài mấy rồi.” Mẹ Lâm cười cười giải thích với Lăng Tị Hiên.

“A, được, cảm ơn bác gái. Vậy cuối tuần cháu qua nhà được không ạ? Bác có ở nhà không?” Lăng Tị Hiên có hơi thất vọng, cười khổ nghĩ, Lâm Dung vẫn luôn có khả năng khiến anh mừng hụt.

“Có thể chủ nhật bác sẽ không ở nhà, chỉ là Lâm Dung khẳng định có, cháu có thể tới.” Sắp bước sang năm mới, người nhà của học sinh mời bà tới ăn cơm cũng ngày càng nhiều, cả ngày thứ sáu, thứ bảy cùng chủ nhật mỗi tuần, bất kể là buổi sáng hay buổi tối, mẹ Lâm luôn không thể ở nhà.

“Vậy thì được, chủ nhật cháu ghé vào nhà chơi một bữa ạ.”

Về đến nhà, mẹ Lăng nhìn thấy anh không trở về cùng chồng mình, nghi ngờ hỏi: “Ba con đâu?”

“A, ba vẫn còn đang ăn cơm.”

Lần này mẹ Lăng còn kinh ngạc: “Một mình con chạy về làm gì? Không phải hôm nay các con liên hoan kết thúc năm sao?”

“Ai nha, mẹ, mẹ lấy cho con chút đồ ăn trước đã, mới vừa uống nhiều rượu, dạ dày con khó chịu lắm.” Bởi vì chưa ăn thứ gì liền uống nhiều rượu trắng như vậy, hiện tại Lăng Tị Hiên tại mới phát giác ra dạ dày nóng rực như đang bốc cháy.

Mẹ Lăng vội lấy cho anh một bát cháo, hai cái bánh bao cùng chút thức ăn. Nhìn Lăng Tị Hiên không có chút hình tượng nào mà ăn như hổ đói, mẹ Lăng không khỏi càng buồn bực hơn. Đối như vậy mà sao con trai mình lại không ăn đồ ăn trong bữa tiệc vậy?

“Vừa rồi, mẹ Lâm Dung gọi cho con một cuộc điện thoại.” Ăn xong hơn nửa cái bánh bao, Lăng Tị Hiên mới nói ra một câu.

“Thật sao? Bà ấy đã nói gì với con?” Mẹ Lăng vừa nghe xong thì cũng lên tinh thần: “Con không có không biết lễ phép chứ?”

“Dĩ nhiên không có. Mẹ, con có không đúng mực như vậy sao? Bác Lâm nói bác ấy đồng ý cho con và Lâm Dung thành một đôi, Lâm Dung cũng đồng ý làm bạn gái con, ha ha ha...” Lăng Tị Hiên vui mừng bật cười.

Mẹ Lăng nghe vậy cũng rất vui vẻ: “Là Dung Dung nói cho mẹ con bé biết sao?”

“Vâng, dạ, mẹ, chủ nhật này con chuẩn bị tới nhà Lâm Dung.” Lăng Tị Hiên vừa ăn vừa nói.

“Tốt, nên đi. Đúng rồi. . .” Mẹ Lăng còn chưa nói hết đã chạy lên phòng ngủ của bà ở trên lầu, chỉ chốc lát lại mang một cái hộp xuống: “Đưa cái này cho Dung Dung, dù sao hiện tại con bé cũng nên giữ.”

Lăng Tị Hiên nghi ngờ mở hộp ra, là chiếc lắc tay bạch kim mình tặng cho Lâm Dung: “Hả? Tại sao mẹ lại giữ cái này vậy? Con tặng nó cho Lâm Dung rồi mà.”

“Đưa bé kia chết sống không cần, kiên quyết đưa cho mẹ giữ, mẹ không thể làm gì khác hơn là nói đợi đến khi con bé đồng ý với con rồi đưa lại. Lần này con đi vừa đúng giao nó lại cho con bé, con bé cũng sẽ không trả lại nữa.”

“Lâm Dung thật là, vậy mà lại không bàn bạc với con.” Lăng Tị Hiên vừa tức lại vừa đau lòng.

“Tị Hiên, Lâm Dung là một đứa bé ngoan, không giống những người khác, con phải đối xử tốt với người ta.” Mẹ Lăng nói.

“Con hiểu rõ. Mẹ, con thích cô ấy hơn mẹ.” Lăng Tị Hiên cười.

“Còn nữa, mang theo đồng hồ đeo tay con mua đi, không phải con nói là chờ Dung Dung đồng ý thì sẽ tặng con bé sao?” Mẹ Lăng chỉ sợ Lăng Tị Hiên quên, dặn dò anh.

“Con, con nhớ rõ, con sao có thể quên chuyện này.”

Sau khi Lăng Trung Thiên trở về, bắt đầu hỏi Lăng Tị Hiên: “Hôm nay xảy ra chuyện gì?” Liên hoan cuối năm là một hoạt động tương đối long trọng, tất cả mọi người đều tham gia, Lăng Tị Hiên cơm cũng không ăn liền chạy về, thật sự kỳ cục.

Không đợi Lăng Tị Hiên nói gì, mẹ Lăng liền cười tươi vượt lên nói cho chồng biết trước: “Lâm Dung đồng ý làm bạn gái của Tị Hiên, anh cũng không thể không cho con trai vui mừng một chút chứ?” Nói xong liền đẩy ông lên trên lầu: “Anh nha, mau đi tắm rửa đi.”

Thứ bảy, đã là ngày 25 tháng 12 rồi, chỉ có Lâm Dung ở nhà xem tivi một mình, Lăng Tị Hiên không báo trước liền trực tiếp tới, cho đến khi đi tới trước cửa, anh mới lấy điện thoại di động ra cho gọi điện thoại cho Lâm Dung: “Này, Dung Dung, là anh, mở cửa trước đã.” Bên ngoài rất lạnh.

Lâm Dung sợ hết hồn, vội mở cửa phòng, nhìn Lăng Tị Hiên cầm một đồng hồ đang đứng ở bên ngoài, không chút khách khí hỏi anh: “Ai cho anh đến nhà em?”

“Lâm Dung, tại sao mỗi lần anh đến nhà em, em đều hung dữ như vậy?” Lăng Tị Hiên dờ khóc dờ cười, lần đầu tiên anh tới, Lâm Dung cũng không chút khách khí như vậy.

“Em cứ như vậy đó, ai cho anh tới!?”

“Được rồi được rồi, Dung Dung, cho anh tiến vào trước được không? Bên ngoài lạnh quá.” Lăng Tị Hiên cười khổ.

Lâm Dung không lên tiếng, cho Lăng Tị Hiên đi vào, sau đó rót cho anh một ly trà nóng: “Uống nhanh một chút, chớ để bị cảm.” Bầu không khí trong nhà rất ấm áp, nhiệt độ trong phòng chênh lệch với bên ngoài độ quá lớn, như vậy rất dễ bị cảm.

Lăng Tị Hiên cũng không khách khí, nhận lấy trà liền uống.

“Anh còn chưa nói, ai cho anh đến nhà em!”

“Ngày đó anh gọi điện thoại cho em, em không nhận. Khi bác gái gọi cho anh đã nói, bác không thông báo cho em sao?” Lăng Tị Hiên hỏi.

“Không có, anh tới nơi này làm gì? Ba mẹ em cũng không ở nhà.”

“Cũng là bởi vì hai bác đều không ở nhà, cho nên anh mới tới đây, tới nấu cơm cho em đó.” Lăng Tị Hiên nói. Anh quả thật là muốn như vậy, nếu không anh thật sự lo lắng tới việc trưa nay Lâm Dung ăn cái gì.

“Thật sự chỉ là để làm cơm?” Lâm Dung không tin.

“Không phải, còn muốn cho em cái này.” Lăng Tị Hiên kéo tay phải Lâm Dung qua, lấy chiếc lắc tay bạch kim kia ra từ trong túi, đeo lên cho cô: “Em đồng ý với mẹ anh rằng chờ khi làm em làm bạn gái của anh rồi sẽ nhận lại nó, hiện tại không thể cự tuyệt chứ?”

Lâm Dung có chút xấu hổ cúi đầu, không biết nên nói gì.

Lăng Tị Hiên cười nhìn cô, lại kéo tay trái của cô qua, lấy đồng hồ đeo tay ra, đeo lên cho cô.

“Anh vừa làm gì vậy?” Lâm Dung muốn thu tay của mình về.

“Đừng động, nghe lời.” Không được dùng sức kéo cô, Lăng Tị Hiên không thể làm gì khác hơn là đặt tay Lâm Dung lên khay trà: “Đồ đôi nha, chúng ta mỗi người một chiếc.” Nói xong, Lăng Tị Hiên cho Lâm Dung nhìn chiếc đồng hồ của mình một chút.

“Ai nói muốn làm người yêu của anh vậy hả ?” Lâm Dung nhỏ giọng khiếu nại.

Lăng Tị Hiên cười, đưa tay nâng cằm Lâm Dung lên, để cô nhìn mình: “Em đồng ý với anh rồi, không phải sao? Dung Dung, bắt đầu từ hôm nay, em là bạn gái của anh.”

Lâm Dung mê man nhìn Lăng Tị Hiên. Hơn một tuần lễ không nhìn thấy anh, mặc dù mỗi lần đều là Lăng Tị Hiên nói muốn gặp cô ở trong điện thoại, còn cô chưa bao giờ nói qua, nhưng nói không muốn gặp anh là giả. Cố gắng mở to mắt nhìn Lăng Tị Hiên, quần tây màu xám bạc nhàn nhã, bên trong chiếc áo khoác màu xám tro là một chiếc áo lông cừu màu sáng, bởi vì áo lông là cổ thấp, cho nên trên cổ anh còn quấn thêm một chiếc khăn quàng cổ cùng màu với áo ngoài, quần áo thật dày cũng không thể che kín vóc người cao lớn hoàn mỹ của anh. Lăng Tị Hiên vẫn ưa mặc trang phục màu xám, mặc dù khiêm tốn, nhưng lại không có dáng vẻ dơ dáy bẩn thỉu của quần áo màu xám bình thường, mà ngược lại còn bởi vì một loại kín kẽ, sạch sẽ, thoải mái hoa lệ mà dễ dàng hấp dẫn được nhiều ánh mắt hơn. Lâm Dung đột nhiên cảm thấy ý nghĩ của mình cũng tan rã theo ánh mắt, người trước mắt có chút mơ hồ, giống như rất xa, nhưng đang ở trước mắt. Giờ cô mới hiểu được lựa chọn của mình đến tốt cùng ý vị như thế nào. Ý nghĩa của việc chính là hoàn toàn đưa Lăng Tị Hiên vào cuộc sống của mình, giống như cha mẹ chính mình. Cô cảm tay Lăng Tị Hiên đặt ở trên mặt mình, giống như có chút không tin tưởng: “Có thật không, Lăng Tị Hiên?”

Lăng Tị Hiên buồn cười: “Đương nhiên là thật. Sao vậy, không vui?”

“Không có, không có, chính là nhất thời không quen.” Lâm Dung vội nói.

“Không sao, anh sẽ cho em đủ thời gian để làm quen, được không?” Lăng Tị Hiên luôn có chút bá đạo đột nhiên cực kỳ dịu dàng, đáp lại.

Lâm Dung lại bắt đầu gấp gáp: “Không. . . . . Không cần như vậy. Bây giờ chúng ta phải đi mua đồ, em muốn ăn rất nhiều món ăn ngon vào buổi trưa.”

“Vậy thì tốt, bây giờ chúng ta đi.” Nói xong, anh kéo tay Lâm Dung.

Siêu thị cách nhà rất gần nên hai người đi bộ. Bởi vì trời lạnh, trước khi ra ngoài, Lăng Tị Hiên bao kín Lâm Dung lại, chỉ để lộ ra hai con mắt.

Nhìn một đồng hồ vừa mua về, Lâm Dung vui vẻ kể ra tất cả những món ăn có thể làm cho Lăng Tị Hiên, Lăng Tị Hiên không nhịn được cười: “Dung Dung, em kể như vậy, ít nhất cũng đã có hai mươi mấy món ăn. Chúng ta có hai người, khẳng định ăn không hết, nếu như làm hết, vậy khẳng định em cũng đã đợi đến đói bụng. Chọn ra món em thích ăn để anh làm, có được không?”

“A, được rồi.”

Chương 21: Chương 14: Nằm viện (1)

Edit: Nhật Dương

Sau lễ mừng năm mới thì ngày vào học cũng rất gần, bởi vì ngày 19 là tựu trường nên Lâm Dung nói với ba mẹ sau khi qua Tết Nguyên Tiêu, ngày 16 sẽ trở về trường học. Nhưng ngày 14 ngày, bụng Lâm Dung đột nhiên đau vô cùng, lúc đầu Lâm Dung sợ ba mẹ lo lắng, nghĩ cô có thể chống cự được nhưng không ngờ càng ngày càng đau, càng lúc càng đau, cho đến khi đau đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh, đau đến mức nước mắt cũng tràn ra, mới cắn răng khạc ra hai chữ mà chính cô cũng không nghe rõ: “Mẹ. . . . .”

Vừa đúng lúc mẹ Lâm Dung bụng trái cây lên phòng cho cô, thấy cô như vậy thì sợ hết hồn, vội gọi ba Lâm Dung tới, hai người suy nghĩ hồi lâu cũng không nhớ Lâm Dung đã ăn thứ gì hỏng, ba mẹ cô vội vàng đưa cô đến bệnh viện.

Sau khi bác sĩ khám xong, Lâm Dung mới biết cô bị viêm ruột thừa, hơn nữa còn rất nghiêm trọng rồi. Bác sĩ hỏi cô trước kia có biết mình bị bệnh này hay không, Lâm Dung suy nghĩ hồi lâu mới nhớ năm thứ tư tiểu học giống như có kiểm tra ra bị viêm ruột thừa mãn tính, lúc ấy bác sĩ nói chỉ phải chú ý vài vấn đề thì không sao nên cô cũng không để ý, xem ra hiện tại đã chuyển thành cấp tính rồi.

Không còn cách nào khác phải xin nghỉ bệnh hai tuần, Lâm Dung bắt đầu nằm viện. Cho đến tối hôm đó Lăng Tị Hiên gọi điện thoại cho Lâm Dung, Lâm Dung mới chợt nhớ cô vẫn chưa nói chuyện này cho Lăng Tị Hiên.

“Lăng Tị Hiên, bây giờ em đang nằm viện, đã xin nghỉ phép nửa tháng rồi, nên sợ là ngày 16 không thể trở về.”

“Cái gì?” Lăng Tị Hiên như bị người ta đập một cái, đầu óc lập tức choáng váng: “Làm sao lại nằm viện vậy?”

“Hôm nay đột nhiên bụng rất đau, bác sĩ nói là viêm ruột thừa nên phải nhập viện.”

“Ở bệnh viện nào, bây giờ bụng còn đau không?” Lăng Tị Hiên nóng nảy hỏi cô, vừa nói vừa đổi giày, tìm chìa khóa xe, chuẩn bị đi đến bệnh viện. lqđ/lqđ

“Ở bệnh viện nhân dân tỉnh, đã hết đau rồi, bây giờ anh không cần qua đây, muộn lắm rồi.” Lâm Dung biết anh muốn tới đây, vội vàng nói.

“Sao đột nhiên lại đau bụng, trước kia có từng bị viêm ruột thừa không?” Lăng Tị Hiên làm sao nghe cô, vừa xuống cầu thang vừa hỏi cô.

“Lúc còn rất nhỏ có kiểm tra rồi, là mãn tính, bởi vì chưa từng bị lại nên cũng không xem trọng.”, Lâm Dung nói: “Em phải làm giải phẫu sao, Lăng Tị Hiên, em không muốn.”

“Đừng sợ, Dung Dung, bị viêm ruột thừa không nhất định phải làm phẫu thuật, có thể dùng phương pháp trị liệu bảo thủ*, tiêm thuốc kháng sinh và thuốc tiêu viêm cũng được nhưng sau đó phải uống thuốc.”, Lăng Tị Hiên dùng kiến thức anh biết để an ủi Lâm Dung.

(*phương pháp trị liệu bảo thủ là biện pháp trị liệu không phẫu thuật)

“Sao anh biết? Không gạt em chứ?”, Lâm Dung lo lắng Lăng Tị Hiên vì an ủi cô nên lừa cô .

“Đưa ngọc, mẹ anh là bác sĩ, sao anh lại lừa em, nếu em không tin thì anh sẽ gọi điện thoại cho mẹ anh.”, Lăng Tị Hiên vừa đau lòng vừa cảm thấy buồn cười.

“Vậy em không làm phẫu thuật, em muốn uống thuốc.”, Lâm Dung vẫn giống như trẻ con.

“Được, vậy thì không làm phẫu thuật, anh nói với cô chú và bác sĩ được không?”, Lúc này Lăng Tị Hiên đã ở trên xe.

“Ừ, tốt.”

“Bây giờ có đang truyền dịch hay không?” Lăng Tị Hiên hỏi cô, anh lo lắng cho tay trái của Lâm Dung, nếu như một tay truyền dịch, tay kia lại cầm điện thoại thì hai tay của Lâm Dung đều không thể nghỉ ngơi.

“Đúng vậy, từ buổi sáng đến bệnh viện tới giờ vẫn truyền dịch, thật đáng ghét, động cũng không thể động.”, Lâm Dung phàn nàn.

“Còn nói sao, buổi sáng bị bệnh mà đến giờ em mới nói với anh, không biết gọi điện thoại cho anh à?”, Nghe Lâm Dung nói buổi sáng đã nhập viện, Lăng Tị Hiên nhìn không được đau lòng trách cứ cô, “Nếu là buổi sáng nói cho anh biết, bây giờ anh đã có thể ở bên cạnh em rồi?”

“À, thật xin lỗi, ngày mai có thể tới thăm em cũng không muộn, dù sao em cũng muốn nằm viện gần mười lăm ngày đó.”, Lâm Dung le lưỡi, hình như cô nên nói cho anh biết sớm một chút.

Nghe cô nói câu này, Lăng Tị Hiền lại càng không vui: “Cái gì gọi là ‘dù sao em cũng muốn nằm viện mười lăm ngày’, nằm viện là chuyện tốt à?”

Lâm Dung uất ức, không nói gì.

“Buổi tối đã ăn cơm chưa? Ăn gì rồi? Còn buổi trưa?”

“Ừ, ăn rồi, buổi tối ăn một chén cháo nhỏ, buổi trưa ăn cơm với thịt bò và khoai tây.”

“Sao buổi tối lại ăn ít vậy? Bây giờ có đói không?”

“Cũng không đói lắm, anh đang ở đâu vậy?” Nghe đầu dây điện thoại bên kia rất ồn ào giống như đang trên đường quốc lộ, Lâm Dung bắt đầu hoài nghi có phải Lăng Tị Hiền đang lái xe hay không.

“Anh vừa ăn cơm xong đang trở lại, bây giờ đang trên đường về nhà.” Tài nói dối của Lăng Tị Hiền đã trở nên xuất thần nhập hóa, thuận miệng nói một câu nói dối cũng có thể làm anh nói không chê vào đâu được, đổi thành người khác sợ là cũng không tìm ra được vấn đề.

Lâm Dung tin: “Vậy anh chuyên tâm lái xe đi, em không quấy rầy anh, ngày mai mình lại nói, được không?”

“Không được” Lăng Tị Hiền nói: “Bây giờ anh đeo tai nghe rồi, sẽ không quấy rầy anh lái xe. Bây giờ em cũng đeo tai nghe đi, anh chờ em, nếu không một lát tay lại đau.”

“Hi hi, không cần, giờ em cũng đeo rồi.”

“Ừ, vậy thì tốt.” Khi nói chuyện với Lâm Dung, Lăng Tị Hiền không biểu hiện vẻ gấp gáp hay đau lòng nhưng Lâm Dung không thấy, bởi vì gấp gáp muốn gặp Lâm Dung mà tốc độ của anh rất nhanh còn vượt qua nhiều cây đèn đỏ, do xe treo biển số quân khu nên cảnh sát giao thông chỉ nhớ kỹ số xe của anh, cũng không dám quản anh. May mắn là buổi tối, Lăng Tị Hiền một đường đua xe cũng không xảy ra chuyện gì, phóng xe cả đêm, thật vất vả mới tới bệnh viện, anh tựa như bị điên mà chạy lên lầu chín đi tới phòng bệnh của Lâm Dung.

Nhìn thấy anh, Lâm Dung giật mình sau đó chất vấn: “Anh lừa em?”

Lăng Tị Hiền không để ý cô, đầu tiên là nhìn toàn thân cao thấp của cô một lần, xác định bây giờ bụng cô đã hết đau mới kéo bệnh án của cô qua cần thận nhìn. Một lát sau, đột nhiên như nhớ ra gì đó, vội lấy đồ ăn mua cho Lâm Dung ra, hỏi cô muốn ăn gì, Lâm Dung nhìn qua, không có món hải sản cô muốn ăn nên oán trách Lăng Tị Hiền: “Muốn ăn tôm hùm nhỏ.”

“Không được, bây giờ em đang bị viêm, không thể ăn hải sản, nghe lời, ăn cái này.” Nói xong anh dùng muỗng giúp Lâm Dung ăn vài muỗng cháo tào đò, lại cho cô ăn chút thịt gà.

Mẹ Lâm Dung đi ra ngoài rửa tay trở lại, thấy Lăng Tị Hiền ngồi bên giường Lâm Dung thì giật mình, sau đó cười.

Lựa chọn phương pháp trị liệu bảo thủ, chỗ tốt là không phẫu phẫu nhưng chỗ xấu là muốn ở lại trong bệnh viện một tuần lễ, hơn nữa mỗi ngày đều phải lặp đi lặp lại một việc đó là tiêm vào thuốc kháng sinh từ từ loại bỏ chỗ viêm, buổi sáng từ bảy giờ đến mười giờ, buổi chiều từ một giờ đến bốn giờ, mỗi ngày đều rất nhàm chán, mới có vài ngày Lâm Dung đã hối hận, sớm biết nhàm chán như vậy cô đã làm phẫu thuật rồi, cùng lắm thì đau hai ngày, lưu lại vết sẹo còn nhanh hơn.

Cũng may là có Lăng Tị Hiền ở cùng với cô, từ sau hôm buổi tối anh biết chuyện thì sẽ không đi làm, một mực ở bên cạnh Lâm Dung, nói chuyện phiếm với cô rồi cùng xem phim, lúc không tiêm thuốc thì xin bác sĩ dẫn cô ra ngoài một chút. Chỉ khi trong đơn vị có chuyện thật sự không thể thoát thân được thì anh mới rời đi nửa ngày hoặc là một ngày.

Một đêm khuya trong đoàn xảy ra chút chuyện cần anh tự xử lý nên một đêm đó anh cũng không trở lại, đến chín giờ sáng hôm sau, thật vất vả và mới xong việc, anh vội vã chạy tới bệnh viện, sau khi vào phòng bệnh mới phát hiện ba Lâm Dung ở đây.

“Chú Lâm khỏe, chú đến đây lúc nào ạ?” Lăng Tị Hiền chào hỏi ba của Lâm Dung, ở bệnh viện ngày ngày, trên căn bản thì Lăng Tị Hiền đã làm quen với người trong nhà của Lâm Dung——ba mẹ, dì, chị họ, dĩ nhiên trừ người anh họ vẫn đang học chuyên sâu ở Canada.

“À, chú cũng vừa mới tới” nhìn một tay Lăng Tị Hiền cầm chocolate, một tay cầm một bó hoa hồng to, ba Lâm cười nói: “À, chú nhớ rồi, hôm nay là ngày 14 tháng 2, lễ tình nhân phải không?”

Lăng Tị Hiền xấu hổ cười cười: “Đúng vậy” Lăng Tị Hiền đặt đồ lên trên tủ cạnh giường bệnh, “Chú ngồi trước, cháu còn phải đi lấy ít đồ, một lát sẽ trở lại.” Anh muốn cho Lâm Dung và ba có thời gian ở chung, ba Lâm Dung vừa tới, nhất định có rất nhiều chuyện muốn dặn dò con gái, nếu anh ở lại sẽ không tiện.

“Được, cháu đi đi.”

Ra khỏi bệnh viện, Lăng Tị Hiền lái xe đi dạo xung quanh, muốn tìm một khách sạn tốt, như vậy thì Lâm Dung muốn ăn gì anh cũng có thể khiến khách sạn làm xong đưa đến bệnh viện.

Vòng vo nửa ngày, tìm được một chỗ thật tốt, anh đi vào dẫn dò thực đơn hằng ngày cần đưa tới với quản lý trực ban, để phòng bếp làm xong thì đưa ba bữa qua, giá tiền cũng tăng gấp đôi, cũng dặn quản lý không cần có hải sản và tất cả thức ăn dẫn làm bệnh phát, cho ít tiêu và ớt, làm nhạt một chút.

Chờ trở lại phòng bệnh, ba Lâm Dung đã không có ở đây.

“Chú đâu?” Anh ngồi xuống hỏi Lâm Dung.

“Ba có chuyện nên về rồi.” Lâm Dung nói.

“À, Valentine vui về.” Lăng Tị Hiên ngồi xuống, mở hộp chocolate ra, bóc một viên đút cho Lâm Dung: “Ăn ngon không?”

“Ừ, ăn ngon, Lăng Tị Hiên, thật xin lỗi.”

Lăng Tị Hiên sững sốt: “Làm sao vậy, Dung Dung, nói gì thật xin lỗi?”

“Em quên hôm nay là lễ tình nhân nên không chuẩn bị gì cho anh.”

Lăng Tị Hiên cười: “Bé ngốc, ai muốn em chuẩn bị cái gì, em nha, nhanh khỏe lại chính quà Valentine tốt nhất cho anh. Lại nói, chúng ta có thể ở cùng nhau qua lễ tình nhân thì còn tốt hơn bất cứ món quà nào.”

“Anh thật sự nghĩ như vậy sao? Không gạt em chứ?”

“Lúc nào thì anh lừa gạt em?” Thật ra thì Lăng Tị Hiên lừa gạt Lâm Dung vẫn rất nhiều, chỉ là chính cô không xem những tình huống như vậy thành anh lừa gạt thôi.

“Vậy thì tốt, à, sao hoa hồng đỏ lại màu đen? Thật xinh đẹp!” Bó hoa kia hình trái tim, bên trong là hoa hồng đỏ nhưng bên ngoài lại vây một vòng lớn hoa hồng vàng, phía ngoài cùng lại là một vòng hoa hồng đen, đây là lần đầu tiên Lâm Dung nhìn thấy loại hoa hồng này, tất cả đều là màu đen, hơn nữa màu sắc rất đậm, có vẻ đặc biệt thuần chất.

“Đúng vậy, đây là một loại hoa hồng đen, nghe nói loại hoa hồng đen này vĩnh viễn không phai màu nên đại biểu cho tình yêu vĩnh hằng bất biến.” Lăng Tị Hiên giải thích với Lâm Dung, anh tìm rất nhiều tiệm bán hoa mới tìm được loại hoa hồng này, sau khi nghe chủ tiệm giới thiệu thì anh mua hết tất cả. Muốn mượn loại hoa hồng này nói rõ tâm ý của anh với cô.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 14 Năm viện (2)

Edit: Nhật Dương

Lâm Dung cười: “Em mới không tin đâu, anh đi mua một chai thuốc tẩy 84 hoặc một chai có chất oxy hóa mạnh hơn về, em thấy nhất định có thể làm nó phai màu.”

Lăng Tị Hiên không ngờ Lâm Dung sẽ nói như vậy, chỉ đành bắt đầu dĩ cười khổ: “Dung Dung, em học ban khoa học xã hội à? Nếu em học hóa thì nhất định có thể thi đậu đại học Thanh Hoa đó, sao em không có chút tình thú nào giống anh vậy?”

“Vốn là vậy mà, trong bệnh viện có chất tẩy trắng, nếu không em hỏi xin y tá một chai, mình thử một chút?”, Lâm Dung nghịch ngợm nói.

“Em cố ý đúng không?” Lăng Tị Hiên chỉ chỉ mũi: “Như thế nào? Thích mấy bông hoa này sao?”

“Ừ, thích, Lăng Tị Hiên, em hiểu ý của anh, em cũng tin tưởng anh nên anh nhất định không thể để em thất vọng.” Đột nhiên Lâm Dung nghiêm túc nhìn Lăng Tị Hiên nói.

Lăng Tị Hiên sững sờ sau đó lập tức cảm động, anh nghiêm túc nói với Lâm Dung: “Dung Dung, anh nhất định không để em thất vọng.”

“Ừ, tốt.” Lâm Dung cười, lời nói của mấy người con trai bây giờ đều giống như thuận miệng nói ra, phần lớn đều không thể tin nhưng không biết vì sao Lâm Dung cảm thấy Lăng Tị Hiên như có một loại ma lực khiến cô tin tưởng lời nói đó, tin tưởng anh nhất định có thể làm được, nhất định có thể thích cô, thương yêu cô cả đời.

“Dung Dung, anh cảm thấy hôm nay em cần phải đưa cho anh một món quà.”, Đột nhiên Lăng Tị Hiên như nhớ ra điều gì đó, cười như không cười nhìn cô.

“Nhưng em quên hôm nay là lễ tình nhân nên không có chuẩn bị gì cả.”, Đột nhiên nghe Lăng Tị Hiền nói vậy, Lâm Dung có chút hoảng hốt.

“Món quà anh muốn em không cần phải chuẩn bị trước.” Lăng Tị Hiền nói: “Nhắm mắt lại, cho anh được không?”

Đột nhiên Lâm Dung hiểu Lăng Tị Hiền muốn hôn cô, gương mặt trắng xanh của cô lập tức đỏ —— bé ngoan Lâm Dung vẫn là lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, đừng nói hôn, trước Lăng Tị Hiền cũng chưa từng nắm tay đưa con trai nào, chuyện như vậy đột nhiên xảy ra trên người cô khiến trong lòng cô cũng đột nhiên rối bời giống như không có ý thức, chỉ ngơ ngác nhìn Lăng Tị Hiền, không nói được câu gì.

Mà Lăng Tị Hiền cho là cô không muốn, biết Lâm Dung quá đơn thuần, còn chưa có chuẩn bị tâm lý thật tốt nên mặc dù trong lòng thất vọng nhưng vẫn cười cười nói: “Không sao, Dung Dung, anh chờ em.” //!!!!!!)iễn+)da`n!ê@úy+)o^n!!!!

Qua một lúc lâu sau, chờ Lâm Dung kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì Lăng Tị Hiền đã cúi đầu chuyên tâm gọt táo cho cô, nhìn một lúc, từ đầu đến cuối Lăng Tị Hiền không hề ngừng đầu, mấy ngày ở đây kỹ thuật gọt táo của anh cũng đã được luyện tập rất nhuần nhuyễn, cho nên vỏ táo mỏng tanh từng chút từng chút rũ xuống, mãi cho đến trên sàn nhà bằng gỗ, từ đầu đến cuối không hề bị đứt đoạn, Lâm Dung lấy vỏ táo dưới đất lên nhìn, thấy bàn tay thon dài nhưng không quá gầy của Lăng Tị Hiền, nhìn cánh tay anh theo động tác gọt táo mà nhẹ nhàng đong đưa, nhìn thấy tóc mái hơi dài che đi tầm mắt anh, Lâm Dung không thấy được biểu cảm trên mặt Lăng Tị Hiền, cũng không nhìn thấy được cảm xúc trong mắt anh, chỉ cảm thấy động tác này của Lăng Tị Hiền ẩn giấu nỗi cô đơn và thất vọng, nỗi cô đơn trên người anh nồng đến mức không tan được, cho nên chỉ có thể lan tỏa ra xung quanh, lan tỏa đến khắp phòng bệnh, lan tỏa đến trong lòng của Lâm Dung.

Thiệt là, người này không thể chờ một chút sao? Cô lại không nói là không đồng ý với anh, dù sao thì cũng phải chờ cô hiểu ra được chuyện gì đang xảy ra chứ, trong lòng Lâm Dung thầm oán trách nhưng lại ngại nói thẳng ra nên không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt mang theo oán giận nhìn Lăng Tị Hiền.

Gọt hết quả táo, Lăng Tị Hiền mới ngừng đầu lên, cắt quả táo thành từng miếng rồi bỏ vào trong đĩa sau đó dứt từng miếng từng miếng cho Lâm Dung ăn, mặc dù giống như bình thường, cũng không có cau mày nhưng miệng lại khép chặt, cũng không cười nói với Lâm Dung.

Lâm Dung vừa ăn táo vừa len lén nhìn Lăng Tị Hiền, Lăng Tị Hiền cũng cảm giác được nên đành kéo ra một nụ cười, nhìn Lâm Dung nói: “Nhìn anh mà còn phải lén lút lút sao? Hay là trên mặt anh có gì?”

Lâm Dung cũng cười: “Đúng vậy, có đồ, anh đừng cử động, em giúp anh lấy xuống.” Nói xong cô rước người dậy rồi vịn bả vai của Lăng Tị Hiền, dùng miệng nhẹ nhàng đụng một cái lên mặt Lăng Tị Hiền sau đó lập tức rời đi.

Lần này đổi lại là Lăng Tị Hiền bị Lâm Dung hù sợ, anh sững sờ nhìn chằm chằm Lâm Dung một lúc lâu, giống như không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cho đến khi Lâm Dung ngưng ngừng nói: “Sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Không phải, Dung Dung, mới vừa rồi em . . . . .” Đột nhiên Lăng Tị Hiền trở nên lắp bắp.

“Anh không thích sao, em cho là anh sẽ thích, vậy xem như em chưa làm gì cả.” Lâm Dung có chút thất vọng, còn có chút lúng túng, cô thật vất vả mới lấy được khí chủ động một lần, kết quả. . . . .

“Không phải, anh rất thích nhưng mới vừa rồi tại sao em không đồng ý với anh vậy? Như vậy khiến anh không có cảm giác thành tựu, ha ha.” Sau khi Lăng Tị Hiền kịp phản ứng, sờ sờ chỗ vừa bị Lâm Dung hôn, vui vẻ cười toe toét.

“Kỳ lạ, chuyện này có quan hệ với cảm giác thành tựu sao?” Lâm Dung không hiểu.

“Đương nhiên có liên quan hệ, đây là cảm giác của người đàn ông, em không cần hiểu.” Lăng Tị Hiền không kim lòng được mà vuốt ve tóc của Lâm Dung, loại chuyện như vậy nếu đàn ông chủ động, hơn nữa còn thành công thì rất có cảm giác thành tựu, trên phương diện tình yêu Lâm Dung căn bản là con chim non, làm sao có thể hiểu. ///!♣♠đ///

“Hừ, hẹp hòi, không nói thì không nói.” Lâm Dung bắt mồm nói.

Cười cười nói nói cũng nhanh đến buổi trưa, lúc sắp mười hai giờ, y tá vội đưa bữa ăn tối cho Lâm Dung, bởi vì viêm ruột thừa nên ăn cái gì cũng phải chú ý, vậy nên thường thì bệnh viện không cho phép bệnh nhân của mình mua cơm hoặc là tự mang cơm.

Lúc này Lăng Tị Hiền mới nhớ tới anh đã đặt với khách sạn bên ngoài, sau khi anh nói với y tá thì y tá nói nếu như khách sạn đưa món ăn tối đạt tiêu chuẩn thì cũng được, đang nói thì phục vụ khách sạn tới, nhìn món ăn của Lăng Tị Hiền hợp cách, y tá liền cầm bữa ăn đi ra ngoài.

Lâm Dung cái gì cũng không biết, một người rơi vào trong sương mù nhìn phục vụ đi vào, sau đó y tá kiểm tra thức ăn, nói chuyện với Lăng Tị Hiền, nhìn đến cuối cùng mới hiểu Lăng Tị Hiền đặt đồ ăn bên ngoài cho cô, nhìn y tá và phục vụ đã đi ra, Lâm Dung mới thờ phỉ phò hỏi Lăng Tị Hiền: “Anh đặt khi nào?”

“Sáng hôm nay, sao vậy?”

“Vậy anh đặt mấy lần, từ bây giờ phải không?”

“Không nhiều lắm, đương nhiên đặt đến khi em xuất viện trở về trường học.” Lăng Tị Hiền cười dõng dạc ăn tối trước mặt Lâm Dung: “Ăn cơm.”

“Em không ăn, anh có thương lượng với em sao?”

Lăng Tị Hiên nghiêm mặt nhìn cô chăm chăm: “Anh cảm thấy chuyện này không cần thương lượng với em, em chỉ cần bảo đảm nghe lời ăn cơm là được.” Đối với việc Lâm Dung tùy hứng, có lúc Lăng Tị Hiên sẽ rất nhân nhượng, nhân nhượng đến mức cái gì cũng đều nghe cô, có thể cung chiều cô đến tận trời nhưng cũng có lúc một chút cũng không quan tâm, tình huống bây giờ chính là về sau.

“Khi dễ người!” Lời nói của Lâm Dung vừa ra khỏi miệng thì miệng đã bị thức ăn Lăng Tị Hiên đút vào chặn lại. Cô vội vàng nuốt đồ ăn xuống: “Tự em ăn được rồi, bây giờ em không có truyền dịch, chuyện gì cũng không có.” Hai tay của cô cũng nhàn rồi nhưng cái gì Lăng Tị Hiên cũng không cho cô làm, điều này khiến cô đặc biệt không quen.

Qua mấy ngày sau, còn có mấy ngày đến ngày xuất viện, mẹ Lâm Dung trên căn bản rất ít tới nhưng bởi vì lo lắng cho con gái nên hằng ngày buổi tối đều chạy tới nhìn Lâm Dung một lần, khoảng thời gian khác đều yên tâm giao Lâm Dung cho Lăng Tị Hiên. “”lqđ””

Ba mẹ Lăng Tị Hiên cũng biết Lâm Dung bị bệnh, chỉ là lúc đầu Lăng Trung Thiên gọi một cuộc điện thoại cho Lâm Dung, dặn dò Lăng Tị Hiên chăm sóc tốt cho Lâm Dung, công việc của ông rất bận nên không có thời gian tới đây, ngược lại mẹ Lăng rất lo lắng cho Lâm Dung, ba ngày hai bữa đều chạy vào trong bệnh viện, bởi vì bà cũng là bác sĩ nên cũng biết rất nhiều đồng nghiệp trong bệnh viện, thật ra thì bệnh của Lâm Dung cũng không nghiêm trọng nhưng bà vẫn tìm phó viện trưởng của bệnh viện, là một chuyên gia giàu kinh nghiệm trong trị liệu viêm ruột thừa, làm bác sĩ trưởng cho Lâm Dung, mỗi ngày còn gọi điện thoại hỏi tình trạng của Lâm Dung, hơn nữa Lăng Tị Hiên vẫn không hề rời đi, kết quả phó viện trưởng gần sáu mươi tuổi cho rằng Lâm Dung đã là con dâu của nhà họ Lăng, tự nhiên càng thêm yêu thích Lâm Dung. Ngược lại thì Lâm Dung vừa sợ bà ấy vừa cảm thấy không quen, vị phó viện trưởng này vô cùng nghiêm khắc cũng không phải nghiêm khắc bình thường, có túi mắt rất lớn, mặt mũi lại rất hung dữ, cho tới giờ đều không cười, thường hay dạy dỗ y tá trưởng gần bốn mươi tuổi khóc, cho nên từ y tá tới bác sĩ, bệnh nhân trong bệnh viện đều sợ bà ấy, chỉ khi đến trước giường bệnh cô mới nở nụ cười. Điều này khiến Lâm Dung cực kỳ buồn bực —— mẹ Lăng chỉ nói với bà ấy một tiếng thôi mà, bà ấy cũng không cần chăm sóc cô tốt như vậy, huống chi đạo này người nào nằm viện mà không trước tìm người quen?

Cho đến khi xuất viện, lúc chào bà ấy nghe thấy bà ấy nói mấy câu với Lăng Tị Hiên, Lâm Dung mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. ...lqđ..

Trong văn phòng của viện trưởng, phó viện trưởng luôn nghiêm túc đột nhiên nói lời thăm thía: “Lăng Tị Hiên, sau này cháu nhất định phải chăm sóc thật tốt cho Lâm Dung trong chuyện sinh hoạt, làm chồng thì nhất định phải có trách nhiệm, biết không?”

Nghe lời này, Lăng Tị Hiên và Lâm Dung một lúc lâu cũng đều không nói được một câu, thật lâu sau Lâm Dung mới phản ứng được chuyện gì đang xảy ra, muốn đi lên giải thích với bà ấy, ai biết Lăng Tị Hiên lại dùng sức lôi cô ra ngoài, vừa đi ra khỏi phòng làm việc, Lăng Tị Hiên lập tức cười ha ha, cười đến khi eo cũng không thẳng lên được vẫn nhìn không được cười.

Lâm Dung vừa tức vừa xấu hổ, trút toàn bộ oán khí lên người Lăng Tị Hiên, dùng sức đánh anh: “Anh vốn biết đúng không? Trúng thối, vậy mà không nói với em, còn cùng viện trưởng tính kế em...em không để ý tới anh!”

Lăng Tị Hiên cũng vừa mới biết, nếu không thì sao anh lại cười như vậy, thấy Lâm Dung tức giận, anh vội càng chạy lên kéo Lâm Dung: “Dung Dung, anh thật sự không biết, em đừng tức giận.”

“Vậy vừa rồi tại sao anh không để cho em giải thích với bà ấy?”

“Em phải giải thích như thế nào, em vốn là bạn gái của anh, hơn nữa, coi như em giải thích thì bà ấy cũng không tin.”

“Không tin cũng muốn giải thích, nếu không bà ấy mà biết còn tưởng rằng chúng ta lừa bà ấy đó.”

Lăng Tị Hiên cố nín cười, nghiêm túc nói: “Sẽ không, anh bảo đảm, bởi vì rất nhanh anh sẽ có thể trở thành chồng của em rồi.”

“Hừ, anh nghĩ hay lắm, em mới không cần ở cùng một chỗ với anh.” Lâm Dung không quan tâm Lăng Tị Hiên đang ở phía sau gọi cô, tự cô chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 15: Xương cá

Editor: Tranh

Xe chạy một lát, Lâm Dung mới phát hiện không phải đường đến trường học, thực ra cô không phân biệt đường, mỗi lần muốn đi đâu Lăng Tị Hiên trực tiếp dẫn cô đi, đúng là lần này quá rõ ràng, căn bản không phải một hướng, trường học ở phía đông, cô cảm thấy Lăng Tị Hiên đến phía Tây, vì thế mới hỏi anh: “Chúng ta không phải muốn đến trường học sao? Bây giờ đi đâu vậy?”

Lăng Tị Hiên giải thích: “Hôm nay là thứ sáu, trường học của em thứ hai tuần sau mới bắt đầu đi học nên chúng ta đi ăn cơm trưa trước, ba mẹ anh đang chờ chúng ta ở trong khách sạn, ăn cơm xong rồi về trường học?”

“Sao anh không thương lượng với em? Em cũng không có năng là món đồ chơi mặc anh điều khiển, anh nghĩ muốn đưa em đi đâu em liền theo đó sao,

em không đi!” Lần này cô tức giận thật, Lăng Tị Hiên một chút cũng không tôn trọng cô, chung quy vẫn áp đặt cô, mặc kệ cô có nguyện ý hay không.

Cùng ăn cơm với ba mẹ anh là chủ ý của Lăng Tị Hiên, lúc đầu không nói cho Lâm Dung, là sợ cô nghĩ nhiều, lo lắng, bây giờ thấy cô thật sự tức giận, anh vội vàng dỗ cô: “Dung Dung, em đừng nóng giận, là ba anh muốn gặp em, em không muốn đi thì chúng ta không đi.” Nói xong anh điều khiển xe quay trở về.

Lâm Dung quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, rất lâu không nói chuyện, cô nghĩ nếu chú Lăng muốn gặp mà mình không đi có phải không đúng không, tuy nhiên bản thân từ nhỏ ý sùng mà kiêu, khó tránh khỏi tùy hứng, nhưng không đến mức không lễ phép với trưởng bối như vậy.

Thấy Lâm Dung như vậy, Lăng Tị Hiên cho rằng cô vẫn tức giận, có chút đau lòng, lại có chút tự trách, lấy một bàn tay sờ sờ tóc cô: “Là anh không tốt, Dung Dung, anh không nên đối với em như vậy, anh giải thích được không? Nhưng không phải anh không tôn trọng em, lại càng không coi em là món đồ chơi, hiểu không?” Nhìn Lâm Dung cúi đầu không vui, bộ dáng không nói một câu nào, Lăng Tị Hiên cực kỳ đau lòng, nhưng anh không hiểu tại sao Lâm Dung cho rằng mình không tôn trọng cô, anh sao có thể không tôn trọng cô, rõ ràng là cực kỳ để ý, hận không thể tất cả đều nghe theo cô.

Nhìn Lăng Tị Hiên tự trách, Lâm Dung có chút không đành lòng, cười với anh: “Em không có trách anh, em tức giận là vì sao từ đầu anh không nói cho em biết, nếu không thì chúng ta vẫn nên đi thôi, chú và di đều đang chờ chúng ta.” Lúc Lăng Trung Thiên nằm viện bắt đầu gọi cho cô, Lâm Dung liền biết, thật ra chú Lăng và di Lăng cùng một dạng, đều là người hòa nhã dễ gần, thậm chí chú Lăng còn dễ gần hơn di Lăng, ông nói chuyện rất hài hước, có cảm giác rất thân thiết, nói đùa làm Lâm Dung cười ha ha, cho Lâm Dung một cảm giác không có khoảng cách, giống như ba cô. Cho nên Lâm Dung cũng không sợ chú Lăng, ngược lại, cô lại cực kỳ thích chú Lăng.

Lăng Tị Hiên nở nụ cười: “Anh nghĩ em hẳn là lo lắng, đùa ngốc, lần sau anh không như vậy nữa. Hay là chúng ta không đi, anh gọi điện thoại cho bọn họ.” Anh cũng không muốn để Lâm Dung khó xử, đặc biệt là lần đầu tiên gặp mặt ba mẹ.

“Vậy anh nói như thế nào? Bất luận anh nói như thế nào chú và di đều nghĩ em không muốn đi.” Lâm Dung lo lắng chính là cái này, “Hơn nữa, em rất muốn ăn cơm với chú, chúng ta còn chưa cùng nhau ăn cơm.” Đột nhiên Lâm Dung nhớ tới, qua một lần nói điện thoại kia cô biết mình và ba của Lăng Tị Hiên cùng sở thích, làm cho hai người đều cảm thấy khó tin.

“Thật sao? Không được gạt anh.” Lăng Tị Hiên có chút không tin, trong lòng anh có chút sợ ba, bởi vì từ nhỏ Lăng Trung Thiên đối với anh cực kỳ nghiêm túc, yêu cầu cũng rất nhiều, thời gian chơi đùa với anh căn bản là không có, Lâm Dung cực kỳ nhát gan, vậy mà lại không sợ, làm cho anh cảm thấy khó tin.

“Ừ, thật mà.” Lâm Dung gật đầu,

“Tốt lắm.”

Đến khách sạn, chú Lăng và di Lăng đã gọi một bàn đồ ăn, Lăng Tị Hiên hơi nhíu mày: “Sao mẹ không chờ chúng con đến rồi gọi món ăn?” Nhờ Lâm Dung không thích ăn thì sao bây giờ?

Mẹ Lăng nở nụ cười: “Đây cũng không phải là mẹ gọi, muốn trách thì trách ba con, là ông ấy muốn gọi.”

Lăng Tị Hiên khó hiểu nhìn ba, nhưng Lăng Trung Thiên lại giống như không thấy anh, thân thiết gọi Lâm Dung: “Dung Dung, đến bên cạnh chú, nhìn xem những thứ này có phải đều là món ăn cháu thích không.”

Thức ăn Lâm Dung và Lăng Trung Thiên thích đều giống nhau, chạy đến chỗ ngồi cạnh Lăng Trung Thiên ngồi xuống, Lâm Dung nhìn một bàn thức ăn đương nhiên thật cao hứng: “Oa, tuyệt quá! Con đều thích.”

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Đến đây, chú cho cháu con của này.” Lăng Trung Thiên hưng phấn bưng bưng cho Lâm Dung con của lớn nhất, đưa thịt đã lột đến chén của Lâm Dung, nhìn Lâm Dung giống như mèo nhỏ thấy cá mà hưng phấn, lại vừa ăn vừa nói: “Cháu đã lâu không có ăn hải sản, ăn ngon quá!”, Lăng Trung Thiên nhìn không được nở nụ cười - - đưa bé này diện mạo vốn có thẳng thắn làm cho ông cực kỳ thích, ngày xưa ăn cơm, mọi người bên cạnh đều rất gò bó kìm hãm, làm cho mình cũng ăn không ngon, Lâm Dung lại không chút khách khí nhưng hành động đáng yêu dị thường, không khỏi làm khoe miệng ông hiện ra nụ cười khó có được.

Lăng Tị Hiên ngồi bên cạnh Lâm Dung, mơ hồ không rõ, nhưng thấy Lâm Dung thoải mái như thế mình cũng yên lòng, chọn món ăn Lâm Dung thích nhất nhưng lại cách cô rất xa gấp cho cô.

Lâm Dung thích ăn cá, có một điều cá biển nhìn qua ăn rất tốt, nhưng xương cá rất nhiều, Lâm Dung sợ nhất xương nhỏ trong cá, cô người này sợ phiền toái mà còn sợ ý, luôn luôn bị xương cá mắc kẹt trong cổ họng, đều bị mắc xương cá dọa sợ, cho nên lần nấu nhìn con cá kia nhiều lần cũng chưa dám đụng.

Sau khi Lăng Tị Hiên nhìn thấy, tuy là trong lòng cảm thấy buồn cười, lại cái gì cũng chưa nói, kéo cái khay qua gấp từng con từng con cá xuống, thuận thực gỡ xương cá, hết sức chuyên chú, cơm cũng không ăn, nói chuyện cũng không ngắt đầu, gỡ xong rất không dễ dàng, anh bỏ cá tươi ngon không có xương cá vào trong chén của Lâm Dung: “Bây giờ ăn liền không sao, không chê anh bẩn đi?” Biết Lâm Dung thích ăn cá cũng sẽ không ăn cá sau khi gỡ, anh thật là cả ngày đi mua cá, luyện tập nhiều ngày xem nhặt xương cá như thế nào, mới có thể luyện đến trình độ thuận thực như hôm nay.

Không chỉ Lâm Dung, mẹ Lăng và Lăng Trung Thiên đều sùng sốt, Lâm Dung nói cũng không nói nên lời, Lăng Tị Hiên cười hỏi: “Sao lại không ăn? Để anh ư cho em sao?” Ánh mắt nhìn Lâm Dung là nhiệt tình cùng với tình ý có thể nhấn chìm người khác.

Lâm Dung xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, mẹ Lăng và Lăng Trung Thiên đều nở nụ cười, Lăng mẹ rất tốt, đã chứng kiến qua Lăng Tị Hiên lột vỏ trái

vải hay ăn lòng trắng trứng thay cho Lâm Dung, nên lần này không cảm thấy có vấn đề gì, Lăng Trung Thiên đúng là lần đầu tiên thấy con trai như vậy, trong mắt ông, Lăng Tị Hiên rất ít khuyết điểm, thiếu kiên nhẫn là một khuyết điểm của Lăng Tị Hiên, trong công tác thì thường xuyên phê bình cấp dưới hoặc bị lãnh đạo phê bình cũng là khuyết điểm, nhưng như thế này, anh trong Đoàn Lí Bình đều là nóng tính minh bạch, làm việc gọn gàng linh hoạt, lãnh đạo rất thích; mà tuổi tác Lăng Tị Hiên lại hoàn toàn tương phản, gặp được chuyện gì đều “Không nóng này, không nóng này”, cho nên tất cả mọi người đều ghẹo nói Lăng Tị Hiên luôn luôn nhanh nửa nhịp, Chu Lập luôn luôn chậm nửa nhịp.

Trong sinh hoạt cũng thế này, bởi vì chán ghét xương cá, anh rất ít ăn cá nhiều xương, mà tình nguyện ăn tôm, nhưng bây giờ lại đồng ý làm chuyện như vậy vì Lâm Dung, lại làm được thuần thục như vậy, cũng không khó tưởng tượng là vì học gỡ xương cá anh đã trả giá ít nhiều. À, xem ra sức mạnh tình yêu quả thật là một thứ vĩ đại, nhớ lại những thứ này, ông cũng nhận không được nói đùa: “Dung Dung, nhanh ăn đi, không thì chỉ sợ Lăng Tị Hiên thực sự ụy châu rồi.”

“Ba...” Nhìn Lâm Dung thật không biết làm gì bây giờ, Lăng Tị Hiên có chút trách ba mình.

“Tốt tốt, nhanh ăn com đi, một lát nữa sẽ nguội mất.” Mẹ Lăng cười nói.

Lúc này Lâm Dung mới yên tâm ăn cá trong chén, quả nhiên hương vị rất tốt, lúc đầu Lâm Dung vẫn ăn rất cẩn thận, sợ Lăng Tị Hiên gỡ không kĩ, lo lắng vẫn còn xương nhỏ, nhưng chỉ một chút sau cô liền phát hiện mình lo lắng dư thừa - - một cái xương cá cũng không có. Nhớ lại bộ dáng Lăng Tị Hiên vừa chuyên tâm nhặt xương cá, Lâm Dung cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc và ấm áp giống như muốn tràn ra ngoài, vốn dĩ hạnh phúc rất đơn giản, là gặp được một người vì mình nguyện ý nhặt xương cá cả đời.

Lăng Tị Hiên, là người nhất định sẽ làm cho cô cảm động cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 16: Hiểu lầm trong quán ba

editor: lonbia

Ăn com xong, Lăng Tị Hiên đưa Lâm Dung đến phía sau trường học, thay cô mang hành lý lên lầu, lúc đầu Lâm Dung còn có chút thẹn thùng, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt mong đợi ân cần của Lăng Tị Hiên, đột nhiên cảm thấy dùng cảm hơn một chút, cười gật gật đầu, đồng ý yêu cầu của Lăng Tị Hiên. Cho nên ở trước mặt bạn cùng phòng công khai mối quan hệ của cô cùng Lăng Tị Hiên, điều này làm cho Lăng Tị Hiên cực kỳ cao hứng. Sắp xếp xong đồ đạc, anh muốn dẫn Lâm Dung rời khỏi, lại nói bạn cùng phòng của Lâm Dung làm thế nào cũng không chịu.

“Dung Dung vừa mới trở về, dù sao thì anh cũng để cho chúng tôi nói chuyện chút chứ?”

“Đúng vậy, anh cùng Dung Dung đã thân thiết suốt một kì nghỉ rồi, còn chưa đủ hay sao?” Lý Tiểu Hoàn ngay cả nói đùa cũng to gan như vậy.

“Tất nhiên không đủ, cả đời cũng không đủ, chỉ một tháng thì làm sao có thể?” Lăng Tị Hiên ngược lại cũng không chút ngượng ngùng.

“À..... Là như vậy sao!” Mọi người trong phòng bắt đầu ồ lên đùa cợt. Lâm Dung cực kỳ xấu hổ, lén lút kéo ống tay áo của Lăng Tị Hiên, nhưng mà không nghĩ đến lại bị mọi người trong phòng thấy được, tất cả mọi người hét ầm cả lên, lần này Lâm Dung cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, hoàn hảo Lăng Tị Hiên đủ quan tâm, anh mỉm cười kéo Lâm Dung qua, nói với những người khác: “Được rồi, tôi cho mọi người mượn cô ấy một buổi chiều, chờ đến lúc ăn com chiều tôi sẽ đến đón cô ấy, bất quá mọi người phải coi chừng cô ấy cẩn thận, được chứ?”

“Vì cái gì chỉ có một buổi trưa? Chúng tôi cũng muốn cùng Dung Dung ăn com.” Vu Lộ nói.

“Không được, tôi muốn cùng đi ăn com với Lâm Dung, không có cô ấy, tôi ăn com không ngon.” Những lời này của Lăng Tị Hiên nói nửa thật nửa đùa, không có Lâm Dung, anh ăn com không cảm đđlqđ\$bia\$ thấy ngon miệng là thật, anh nói như vậy là lo lắng bạn học của Lâm Dung không biết được cô ăn được cái gì không ăn được cái gì, hiện giờ cơ thể Lâm Dung vẫn chưa thật sự tốt, anh không yên lòng.

“À... Là như vậy sao!” Lý Tiểu Hoàn ý vị sâu xa nói, “Vậy cũng được, lúc đó chúng tôi sẽ mang trả lại Lâm Dung mà không mất một sợi tóc nào cho anh, vậy được rồi chứ?”

“Vậy thì tốt, Dung Dung, anh đi trước.” Không nỡ sờ sờ tóc Lâm Dung, Lăng Tị Hiên xoay người đi, “Chờ anh tới đón em.”

“Uhm.” Lâm Dung gật đầu.

Nhìn Lăng Tị Hiên biến mất sau cầu thang, lại đợi một lúc, phỏng chừng anh không thể nghe thấy tiếng động từ căn phòng trong ký túc xá, trong ký túc xá bắt đầu náo nhiệt trở lại, một nửa là quan tâm sức khỏe của Lâm Dung, một nửa là quan tâm tiến triển tình yêu của Lâm Dung, nói chính xác hơn, sau khi dùng 10 phút biết được sức khỏe Lâm Dung không có việc gì, thời gian khác vẫn là hỏi xem chuyện tình của cô với Lăng Tị Hiên, lần đầu tiên Lâm Dung yêu đương, một chút kinh nghiệm cũng không có, càng không biết nói như thế nào, không thể làm gì khác hơn là người khác hỏi cái gì cô trả lời cái đó, trái lại mọi người trong phòng trên cơ bản đều là người có kinh nghiệm, nên hỏi đều hỏi, Lâm Dung cũng không có giữ bí mật, cái gì cũng nói ra.

Nghe xong Lâm Dung kể lại, tiếng thét chói tai trong phòng đều được thay thế thành tiếng cảm thán.

“Oa, Lâm Dung, Lăng Tị Hiên đối với cậu thật tốt!” Triệu Hân cảm thán từ trong thâm tâm.

“Đúng vậy, mình cũng hâm mộ cậu nữa Dung Dung, nói thật, mình cũng muốn gặp một người tốt như vậy, cho dù anh ấy không có tiền bằng Lăng Tị Hiên, bộ dáng anh ấy cũng không đẹp trai, mình cũng lập tức gả cho anh ấy.” Lâm Tinh nói, cô là cô gái xinh đẹp nhất trong phòng, mỗi ngày đều có người tặng hoa cho cô.

Nghe các cô nói như vậy, đột nhiên Lâm Dung cũng cảm thấy được số mệnh của mình cũng thật sự rất tốt, gặp phải người đầu tiên liền là người có thể hứa hẹn cùng cam đoan cả đời với mình, đang suy nghĩ, điện thoại trong tay đột nhiên vang lên, cúi đầu xem, là Lăng Tị Hiên, lại dẫn đến một trận cười đùa của mọi người: “Mới tách ra không bao lâu, người nào nhớ đây?”

Lâm Dung mỉm cười, trực tiếp nghe điện thoại ở trong phòng, dù sao tất cả mọi người đều đã biết, cô cũng không cần trốn tránh.

“Alo?”

“Dung Dung, còn ở trong phòng sao?”

“Dạ, có việc gì sao?”

“Không có gì, anh đột nhiên nhớ trong bình của em khẳng định không có nước nóng, nếu khát nước uống nước của bạn cùng phòng trước đã, trăm ngàn lần không được uống nước suối, biết không?” Lâm Dung không ăn được cái gì quá lạnh, Lăng Tị Hiên sợ cô lại đau bụng.

“Uhm, em biết rồi, anh cho tốt đi, không cần lo lắng cho em, anh đã lâu rồi vẫn chưa đi làm, có phải có rất nhiều việc hay không?”

“Ừ, được, anh cúp trước đây, tối nay gặp.”

“Dạ.” Cúp điện thoại, Lâm Dung vẫn chưa kịp đặt điện thoại xuống, lại có một tin nhắn gửi đến, vẫn là Lăng Tị Hiên, chỉ có ba chữ: “Anh yêu em.” Xem tin nhắn, Lâm Dung nở nụ cười, Lăng Tị Hiên này, nhất định vừa rồi biết được bên cạnh mình có người, sợ mình xấu hổ nên không nói, trực tiếp gửi qua.

Triệu Hân gần mình nhất, phỏng chừng đã nghe được Lăng Tị Hiên nói cái gì trong điện thoại, đứng dậy đi rót một ly nước ấm đưa cho cô: “Lần này vị kia nhà cậu sẽ không lo lắng cậu không có nước nóng uống đi?”

“Cảm ơn Hân Hân.” Lâm Dung cảm kích nhận ly nước ấm, máy sưởi trong phòng ký túc xá cũng không nóng, không thể nào so sánh được với trong nhà, vừa mới đi vào một chút cô liền cảm thấy lạnh rồi.

Sáu người bắt đầu tán gẫu, trao đổi những việc đã trải qua trong kì nghỉ, thời gian trôi qua rất nhanh, chờ Lâm Dung ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ rồi.

Nhưng đối với Lăng Tị Hiên mà nói đúng lúc lại đối lập, không biết chuyện gì xảy ra, anh có cảm giác sống một ngày bằng một năm, luôn muốn gọi điện thoại cho Lâm Dung, anh đột nhiên cảm thấy được chính mình như một con điều, Lâm Dung là sợi dây thả điều, mặc dù là cách xa, nhưng lại luôn luôn có thể nắm giữ chính mình, hoặc là, nói đúng hơn, mình như một cây thần kinh đang phát triển trong người Lâm Dung.

Vừa mới 4 giờ rưỡi, Lăng Tị Hiên đã đứng ngồi không yên, anh liền bàn giao công việc cho chỉ đạo viên một phen, liền lái xe rời khỏi quân khu, đến dưới lầu của Lâm Dung, vừa đúng 5 giờ rưỡi, vì vậy gọi điện cho cô.

Khi ăn cơm, Lăng Tị Hiên nói: “Mấy ngày này đến chỗ anh ở trước đi, khi nào thời tiết ấm áp hơn thì về ký túc xá.”

“Em không muốn!” Lâm Dung hoảng sợ, nhất định là Lăng Tị Hiên điên rồi! Lúc trước khi bạn bè cùng phòng vẫn chưa biết, cô không trở về ký túc xá tất cả mọi người đều cho rằng cô ngủ lại nhà người thân, nhưng mà hiện tại quan hệ của cô cùng Lăng Tị Hiên đã được công khai, nếu cô lại không trở về ký túc xá, mọi người dùng đầu ngón chân nghĩ cũng đoán ra cô đi làm cái gì, cô mới không muốn bị người khác nghị luận.

“Không được, trong trường quá lạnh, nếu nhà của anh không được, em kêu bạn học của em đến ở chung, mỗi ngày sau khi anh đưa em qua anh liền lấy xe đến chỗ ba mẹ ở tạm.” Lăng Tị Hiên đương nhiên biết Lâm Dung đang lo lắng cái gì, anh đã sớm nghĩ tới.

“Dạ, như vậy cũng được, cảm ơn anh.” Lâm Dung mỉm cười, Lăng Tị Hiên quả nhiên là một người bạn trai cực kỳ biết chăm sóc. Nói thật, cô cũng không muốn ở trong ký túc xá, thật sự rất lạnh.

“Bé ngốc, nói cảm ơn cái gì. cái này ăn ngon, ăn nhiều một chút.” Lăng Tị Hiên yêu thương sờ mặt cô.

“Vâng.”

Ăn cơm xong, Lăng Tị Hiên đỗ xe xong, hai người nắm tay nhau đi tản bộ, đến một cái hẻm nhỏ cực kỳ heo lánh hai bên đều là nhà một tầng, mà còn là loại cực kì giản dị được làm từ gạch cùng bùn tạo thành, sơn loại nước sơn giá rẻ, ngon đèn bên trong cũng lờ mờ, nhưng mà dường như trước cửa đều có một tấm bảng nhỏ ghi “Quán ăn”, trên mặt tất cả đều viết hai chữ “Quán ăn” cùng một màu, lạ nhất là, trong căn hẻm nhỏ này lại có đầy đủ các loại ô tô nổi tiếng, xe thể thao, cũng có giống với loại của Lăng Tị Hiên, dùng từ san sát nối tiếp nhau để hình dung cũng không quá, bởi vì có cả một hàng dài dài từ trong hẻm ra đến bên ngoài.

“Những quán ăn này nhất định là có rất nhiều món ăn đặc biệt đi, Lăng Tị Hiên, ngày nào đó chúng ta tới ăn có được không?” Lâm Dung nhìn thấy có nhiều người đến nơi này như vậy, cảm thấy được đồ ăn nhất định rất ngon, lắc cánh tay Lăng Tị Hiên hỏi.

Lăng Tị Hiên nhin không được nhìn Lâm Dung cười: “Đứa ngốc, món ăn dù có đặc sắc đến đâu đi nữa cũng không đến mức như vậy, thực sắc tính dã.”

“Hả?” Lâm Dung không khỏi há hốc miệng, cô nghe hiểu được ý tứ của Lăng Tị Hiên, nhưng mà lại không dám tin tưởng.

“Đúng vậy, nơi này đúng là khu đèn đỏ (khu ăn chơi tập trung kỹ viện, vũ trường, quán bar) lớn nhất thành phố của chúng ta.” Lăng Tị Hiên giải thích với cô.

“Nhưng mà, đây không phải ghi quán ăn sao?” Danh từ khu đèn đỏ này, Lâm Dung cũng chỉ nghe được nó, không nghĩ tới nó lại xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Lăng Tị Hiên buồn cười nhìn cô: “Chẳng lẽ người ta lại viết lên là Khu đèn đỏ sao?”

“À...” Lâm Dung gật đầu một cái, sau một lúc lâu, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, bất chợt ngừng đầu nhìn Lăng Tị Hiên, “Làm sao anh biết được?”

“Anh...” Nói thật, Lăng Tị Hiên cũng không biết bản thân mình làm sao biết được, trong hoàn cảnh sống của anh, tất cả mọi người đều biết, nghĩ nửa ngày, anh mới nhớ ra lần đầu tiên mình biết đến nó, vẫn là lần lúc mình học lớp 11, một lần đến ngủ nhà Chu Lập Gia, khi đó cha mẹ đều đến Bắc Kinh, anh đến ở nhà Chu Lập Gia, khi đó Chu Lập Gia đã học lớp 12, cũng là anh ta nói với mình. Vì vậy giải thích cho Lâm Dung nghe, nhưng Lâm Dung thế nào cũng không tin.

“Hừ, anh gạt em, khẳng định anh đã đi đến đây, cho nên anh mới biết được.” Sắc mặt Lâm Dung nhanh chóng âm trầm, cô có chút mất mát, hiện tại Lăng Tị Hiên rất yêu mình, nhưng mà mình đối với quá khứ của anh trên cơ bản cái gì cũng không biết, huống hồ gia với gia đình của anh, loại địa phương này anh không phải không có khả năng chưa từng đến, Lâm Dung nhất định có thể nghi ngờ.

Lăng Tị Hiên không nghĩ đến Lâm Dung lại nhìn mình như vậy, nóng nảy giải thích với cô: “Dung Dung, anh thật sự chưa từng đến địa phương này, em cảm thấy anh là loại người như vậy sao?”

“Em không biết.” Lâm Dung cúi đầu, cũng muốn rút tay ra khỏi tay Lăng Tị Hiên.

Lăng Tị Hiên một lần nữa nhanh chóng cầm tay Lâm Dung, anh đột nhiên cảm thấy sợ hãi sẽ mất đi Lâm Dung một lần nữa, hạnh phúc vừa mới có được, anh cũng không muốn mất đi: “Anh lập tức gọi điện cho Chu Lập, để cho cậu ta nói chuyện với em có được hay không?”

“Anh ta sẽ chứng minh như thế nào là anh chưa từng đi?” Lâm Dung hỏi lại.

Lăng Tị Hiên lại có cảm giác tuyệt vọng, đúng vậy. Chu Lập cũng không thể chứng minh được cái gì đi, suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên anh kéo tay Lâm Dung đi đến “Quán ăn” gần chỗ đậu xe nhất.

“Ai, Lăng Tị Hiên anh muốn làm cái gì?” Lâm Dung bị anh hù sợ.

“Chứng minh cho em thấy.” Lăng Tị Hiên không nói thêm kéo tay Lâm Dung vào quán ăn, mở cửa, là một căn phòng rất nhỏ, hai bên đều có hành lang, dẫn đến một gian phòng nhỏ. Chính giữa là một người phụ nữ trung niên trệt đây son phấn đang cắn hạt dưa, nhìn thấy Lăng Tị Hiên cùng Lâm Dung đi vào, bà đứng lên đẩy hai người ra ngoài: “Các người là hai đứa con nít, đến chỗ này làm gì? Đi mau đi mau! Nhanh lên một chút!”

Lăng Tị Hiên kéo Lâm Dung lùi sang một bên, làm bộ như cái gì cũng không biết hỏi: “Không phải quán ăn sao? Chúng tôi muốn ăn cơm!”

“Cái gì mà quán ăn, ai nói với cậu đây là quán ăn, đứa nhỏ này, cái gì cũng không biết!”

“Nhưng mà không phải bà ghi quán ăn sao?” Lăng Tị Hiên cố nén cười tiếp tục giả vờ.

Sau khi bị đẩy ra, hai người thấy bà chủ đi khỏi mới dám nói chuyện.

“Hiện tại tin anh chưa hả?” Lăng Tị Hiên cười hỏi Lâm Dung.

Lâm Dung vừa buồn cười vừa cảm thấy xấu hổ, khi nào thì cô gặp phải chuyện như vậy hả? Tức giận đánh Lăng Tị Hiên: “Đại phôi đàn, tự anh đi đi, kéo theo em để làm gì chứ?”

Lăng Tị Hiên ngưng cười: “Là em không tin anh, anh mới nghĩ ra hạ sách này, không kéo em theo em làm sao tin tưởng anh đây.” Một lần nữa anh kéo tay Lâm Dung. “Dung Dung, anh thật sự không phải là loại người như vậy.”

Nhìn thấy Lăng Tị Hiên gấp áp đến đầu đỏ đầy mồ hôi, Lâm Dung mới biết được một câu của mình làm cho anh khấn trương như vậy, mới ý thức được vừa rồi mình không nên hoài nghi anh, không khỏi lấy tay lau mồ hôi cho anh: “Ừ, em biết rồi, cũng không phải thật sự nghi ngờ anh, nhìn anh gấp đến độ đỏ nhiều mồ hôi như vậy, trời lạnh như thế, anh không sợ bị cảm sao.”

Lần đầu tiên Lăng Tị Hiên được Lâm Dung chăm sóc dịu dàng như vậy, anh cảm thấy thời gian giống như dừng lại, mắt không chớp nhìn Lâm Dung, cầu còn không được mà hưởng thụ sự chăm sóc dịu dàng của Lâm Dung.

“Được rồi, đi thôi.” Lâm Dung kéo anh.

“Hả? À, chúng ta đi.” Lăng Tị Hiền đuổi theo, nắm chặt tay Lâm Dung, tay rất lạnh, “Lạnh không?”

“Không sao đâu, chỉ là tay em có chút lạnh thôi.” Lâm Dung mỉm cười.

Lăng Tị Hiền không nói chuyện, trực tiếp đặt tay Lâm Dung vào trong túi áo khoác của mình giúp cô làm ấm.

Tối dưới lầu, nhìn Lâm Dung gọi Triệu Hân cùng nhau lên lầu, Lăng Tị Hiền mới lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chương 17: Hẹn hò và nộ hôn đầu.

Editor: Trịnh Phương

Mở cửa, Lâm Dung để Triệu Hân vào nhà, Triệu Hân vừa tò mò lại vừa kinh ngạc nhìn căn nhà: “Dung Dung, đây là nhà của Lăng Tị Hiền sao? Thật lớn!”

“Ừ, là của anh ấy.”

“Oa, anh ấy bài trí căn nhà này cũng rất đẹp đó chứ. Không ngờ anh ấy là một quân nhân nhưng lại rất có tế bào nghệ thuật, mắt thẩm mỹ không tệ lắm!” Trước kia Triệu Hân từng học mỹ thuật, cũng hiểu được ít nhiều về nghệ thuật. Cô nàng thấy cách bài trí trong nhà Lăng Tị Hiền quả thật rất có phẩm vị, hơn nữa nhìn tổng thể cũng vô cùng hài hòa.

Lâm Dung cười không ngừng: “Cái gì vậy! Anh ấy nào có biết gì, chính là tìm một nhà thiết kế giỏi, lại tìm một công ty lắp đặt chuyên nghiệp, không hề có một chút quan hệ nào với mắt thẩm mỹ của anh ấy cả.” Lăng Tị Hiền có tiền, cho nên muốn trang hoàng nhà ở tốt hơn một chút, Lâm Dung biết anh không hề biết một chữ gì về nghệ thuật.

“Lâm Dung, cậu thật hạnh phúc, ngay cả nhà ở anh ấy cũng đã chuẩn bị xong cho cậu, khi ở chung một chỗ, các cậu cũng không cần buồn phiền vì chuyện này. Giá nhà hiện tại cao như vậy, nếu không có nhà ở, hai người còn phải chịu khổ nhiều.” Triệu Hân nói ra những lời từ trong thâm tâm. Cô nàng là một cô gái rất thực tế.

“Nào có. Đây cũng không phải là nhà anh ấy mới mua. Anh ấy đã mua căn nhà này khá lâu, tính đến hiện tại cũng ở hơn hai năm rồi, cũng bởi vì anh ấy không thường tới ở nên nhà mới có thể trông mới như vậy, căn bản không phải chuẩn bị cho mình.” Lâm Dung cảm thấy buồn cười, hai người bọn họ vừa mới bắt đầu, Lăng Tị Hiền đã đi chuẩn bị nhà sao?

“Vậy cũng rất tốt, ít nhất thì về sau hai người các cậu không cần mua nhà nữa, nếu không thì lại có thêm gánh nặng. Muốn mua phòng tốt như vậy phải dùng tiền tiết kiệm hai, ba mươi năm mới mua được!” Triệu Hân rất hâm mộ Lâm Dung. Cô nàng cũng có bạn trai, bạn trai đối với cô ấy rất tốt, hai người rất nghiêm túc, cha mẹ hai người cũng rất nghiêm túc, nhưng điều kiện của gia đình Triệu Hân kém nhà Lâm Dung không ít, điều kiện gia đình bạn trai cô ấy cũng không khác lắm so với nhà cô ấy. Nếu đem hai người bọn họ ra so với Lăng Tị Hiền cùng Lâm Dung, có thể nói là một trời một vực.

“Ha ha, mình cũng không nghĩ nhiều như vậy. Đúng rồi, cậu ở gian phòng kia? Nơi này có bốn phòng ngủ, chỉ có hai phòng thường dùng, cậu chọn một phòng thôi.” Hai phòng thường sử dụng là hai phòng ngủ, một là phòng ngủ của Lăng Tị Hiền, một phòng khác là phòng mà lần trước Lâm Dung tới ngủ. Từ sau lần đó, Lăng Tị Hiền cũng vẫn dọn dẹp.

“Được, mình xem một chút.” Triệu Hân nhìn hai phòng ngủ một chút: “Mình ngủ ở phòng này.”

“Thật sự phải là phòng này sao?” Lâm Dung ngừng cười, hỏi cô ấy. Căn phòng Triệu Hân chọn là phòng ngủ hướng về phía mặt trời của Lăng Tị Hiền. Phòng ngủ của Lăng Tị Hiền có cửa sổ sát đất, còn có hướng 270 độ về phía mặt trời, mà Lâm Dung ghét ánh sáng quá mạnh, cho nên phòng ngủ của cô chỉ có cửa sổ bình thường.

“Ừm, sao vậy?” Triệu Hân hỏi: “Không phải đây là phòng của vị kia nhà cậu chứ?”

“À, không phải, anh ấy không thường tới, tới đây cũng là ở tùy ý, không nhất định phải ở phòng nào, cậu ở đây là được rồi.” Lâm Dung vội nói, cô đi vào thu thập một chút đồ đạc: “Được rồi, hiện tại cậu có thể vào ở, trong phòng ngủ có phòng vệ sinh.”

Sáng ngày thứ hai, Lâm Dung còn chưa tỉnh, Lăng Tị Hiền đã gọi điện thoại cho cô: “Dung Dung, nên rời giường.”

Lâm Dung mở mắt nhìn ra bên ngoài một chút: “À, biết, em dậy liền.” Cô bò dậy mặc quần áo vào, đánh thức Triệu Hân, hỏi Lăng Tị Hiền: “Không phải là anh thích ngủ nướng sao? Sao hôm nay lại dậy sớm như vậy?”

Lăng Tị Hiền dở khóc dở cười: “Anh nói anh thích ngủ nướng lúc nào hả?” Anh sống cuộc sống của quân nhân nên đã hình thành thói quen dậy sớm, buổi sáng mỗi ngày đều sẽ chạy bộ rèn luyện, hơn năm giờ đã dậy, hiện tại gọi điện thoại cũng là sau khi rèn luyện xong mới gọi, Lâm Dung nói anh như vậy quả thật là quá oan uổng cho anh.

“Em không biết, dù sao anh cũng đã từng ngủ nướng. Lần trước anh không kịp nghe điện thoại của em thì đã đi ngủ rồi.”

“Đưa gối, đó là bởi vì hôm trước hơn ba giờ đêm anh mới ngủ, sao hôm sau có thể dậy sớm được?” Lăng Tị Hiền cười nói: “Mới ngủ như vậy một lần, liền bị em bắt được.”

“A, là vậy sao.” Lâm Dung le lưỡi.

“Buổi sáng muốn ăn cái gì?”

“Em muốn ăn cùng Hân Hân, bọn em muốn tới canteen.” Cô cũng không muốn một mình đi ra ngoài ăn cùng Lăng Tị Hiền, bỏ lại Triệu Hân ở một mình, như vậy chẳng phải là trọng sắc khinh bạn sao.

“Vậy thì tốt, anh ăn với hai người được không? Tiện thể đưa hai người tới trường.”

“Vâng, được. Vậy bây giờ anh liền lái xe tới đây, đúng lúc để bọn em sửa soạn một chút.”

“Được, hiện tại anh liền qua đó, lát gặp.”

“Ừ, bye bye.”

“Ai, Dung Dung, đợi một chút!” Lăng Tị Hiền đột nhiên gọi cô lại.

“Sao vậy?” Lâm Dung hỏi.

“Hôm qua có ngủ ngon không? Có cảm thấy không quen hay không?”

“Không có, em ngủ rất ngon, không cần lo lắng cho em.” Lâm Dung cười cười.

“Vậy thì tốt, tối hôm qua, anh rất nhớ người.” Lăng Tị Hiền đột nhiên nói một câu như vậy, khiến Lâm Dung sợ hết hồn, không biết nên nói gì cho phải. Lúc nói ra điều này, Lăng Tị Hiền đại khái cũng đoán được phản ứng của Lâm Dung, không muốn làm khó cô, vì vậy nói tiếp: “Đến dưới nhà thì anh sẽ gọi lại cho em.”

“Vâng, tạm biệt.” Lâm Dung vội vàng cúp điện thoại, đi rửa mặt.

Ăn xong điểm tâm, hai người phải về túc xá, Lăng Tị Hiền giữ Lâm Dung lại, để Triệu Hân cười cười đi lên một mình.

“Sao lại không cho em về phòng?” Lâm Dung là muốn đi lên thu thập một chút đồ. Chính mình cũng không ở kí túc xá cả một mùa đông, chắc chắn là đồ đạc vừa dơ vừa loạn.

“Bạn cùng phòng của em đã giúp em thu thập đồ đạc, không cần phải trở về gấp như vậy. Hôm nay là Chủ nhật, anh đưa em đi hẹn hò, em sẽ không cự tuyệt anh chứ?” Lăng Tị Hiền giống như có thể nhìn thấu cô, luôn biết cô đang lo lắng về chuyện gì.

Lâm Dung không hề có một chút kinh nghiệm nào đối với chuyện yêu đương, vừa nghe Lăng Tị Hiền nói vậy, càng thêm không biết trả lời anh thế nào. Lăng Tị Hiền cười nhìn cô: “Chúng ta đi xem phim trước, được không? Hiện tại rạp chiếu phim Thế Giới Mới có buổi chiếu phim dành riêng cho các cặp đôi yêu nhau.”

“Vâng, được.” Lâm Dung gật đầu một cái. Cả kì nghỉ đông cô vẫn chưa được đi xem phim ở rạp, huống chi hồi năm mới có rất nhiều phim hay ra rạp mà cô vẫn chưa được xem, hiện tại vừa lúc bỏ sung.

Đi tới rạp chiếu phim, Lăng Tị Hiền mua xong vé cùng đồ ăn vặt liền dẫn Lâm Dung vào lầu bốn của rạp- nơi tổ chức buổi chiếu phim dành riêng cho các cặp đôi. Chỗ ngồi bên trong xếp hai ghế sát vào với nhau, hơn nữa, giữa một cặp cũng tạo ra một ngăn độc lập, quả thật rất thích hợp cho các cặp đôi.

Kéo Lâm Dung ngồi xuống, Lăng Tị Hiền đưa vé trong tay cho Lâm Dung. Lúc này Lâm Dung mới biết phim bọn họ sắp xem là một phim thuộc thể loại khoa học viễn tưởng, có chút khủng bố, nhưng cũng rất kích thích, hấp dẫn người xem, còn có rất nhiều cảnh quay tình cảm. Đây là một bộ phim dành cho người trưởng thành mới ra gần đây, thật ra Lăng Tị Hiền cũng đã xem rồi, bởi vì cảm thấy xem cùng Lâm Dung cũng tương đối thích hợp, anh chọn nửa ngày mới quyết định được, không thể không nói là vô cùng hao tâm tốn sức.

Tình tiết bắt đầu bắt đầu rất nhẹ nhàng, hai người vừa xem vừa nói chuyện phiếm vừa ăn, hành động thân mật nhất cũng chính là Lăng Tị Hiền thường đút Popcorn cho Lâm Dung. Lần đầu tiên Lăng Tị Hiền đối xử với mình như vậy, Lâm Dung có chút không được tự nhiên, sau đó lại quen dần, cũng lười tự ăn, ngồi chờ Lăng Tị Hiền đưa đồ ăn tới liền trực tiếp há mồm ăn.

Về sau, tình tiết cũng dần được triển khai, thấy đến phần hồi hộp, Lâm Dung đột nhiên cảm thấy sợ hãi, hơn nữa hiện tại là buổi sáng, người tới xem phim cũng rất ít, xung quanh tối đen như mực, khiến cô càng thêm hoảng hốt, không khỏi nắm chặt tay Lăng Tị Hiền mong tìm kiếm cảm giác an toàn. Lăng Tị

Hiên nhân cơ hội ôm Lâm Dung vào ngực, an ủi cô: “Không có việc gì, Dung Dung, không sợ, chỉ là phim thôi mà.”

Lâm Dung tựa vào trong ngực Lăng Tị Hiên lại cảm thấy an toàn hơn rất nhiều, cũng không có phản kháng, tiếp tục xem phim, thật không nghĩ đến ngay sau đó lại có một cảnh quay nam nữ chính trực tiếp lớn mật thân thiết. Lâm Dung có chút xấu hổ, muốn đẩy tay Lăng Tị Hiên để tránh ra khỏi ngực anh, nhưng Lăng Tị Hiên nhìn cảnh phim kia xong liền bị kích thích, sao chịu thả cô ra. Bởi vì giữa hai người đang có có bất kì chương ngại nào, anh trực tiếp đặt Lâm Dung lên đùi mình, lấy tay giữ mặt Lâm Dung, cúi đầu hôn cô.

Lâm Dung không ngờ Lăng Tị Hiên lại làm như vậy, trong lòng vừa sợ vừa loạn, căn bản không biết bản thân nên làm gì, chỉ phản kháng một cách mù quáng, muốn đẩy anh ra, nhưng Lăng Tị Hiên cũng không chịu buông tay, nhẹ nhàng nói ở bên tai cô: “Nghe lời, bảo bối, đừng động.” Âm thanh bởi vì động tình mà mang theo âm điệu khàn khàn hấp dẫn, nỉ hoặc khiến Lâm Dung trong nháy mắt lại không biết nên phản ứng như thế nào. Lăng Tị Hiên thấy thế lập tức cẩn thận hôn lên mặt Lâm Dung, giống như chuồn chuồn lướt nước, thấy Lâm Dung không có bao nhiêu phản ứng, lại thử thăm dò liếm môi của cô. Lâm Dung đã bị dọa sợ, nào còn nhớ nên làm gì, ngăn người ngờ ngác nhìn Lăng Tị Hiên. Lăng Tị Hiên cho là Lâm Dung là ngậm cho phép, không kịp chờ đợi liền cạy ra môi của cô, đầu lưỡi dò vào trong hường thụ hương thơm ngọt ngào trong miệng Lâm Dung. Anh tham lam hôn. Buổi sáng Lâm Dung thích uống một ly trà nóng, hiện tại mùi thơm nhàn nhạt của trà xanh vẫn còn đọng lại trong miệng cô, càng làm cho Lăng Tị Hiên tham luyến không dứt, anh không nhịn được mà cuốn lấy đầu lưỡi Lâm Dung, để cô dây dưa cùng mình. Giống như còn cảm thấy chưa đủ, anh thỉnh thoảng mang theo ý nghĩ xâm lược cùng đoạt lấy mà không nặng không nhẹ cắn vài cái. Lúc này Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là đưa tay vòng qua cổ Lăng Tị Hiên để giữ thăng bằng, nhưng không ngờ tư thế như vậy khiến Lăng Tị Hiên càng thêm kích động, mà Lâm Dung cũng bởi vì sự thuần thực của Lăng Tị Hiên mà dần mơ màng, chỉ còn lại tình dục cùng khoái cảm chi phối, bản năng cẩn thận thử đáp lại anh. Thấy Lâm Dung như vậy, Lăng Tị Hiên gần như mất đi lý trí, tay của anh không khỏi di chuyển trên thân thể Lâm Dung. Cho đến khi anh muốn duỗi tay vào quần áo Lâm Dung, cô lập tức tỉnh táo lại, bắt lấy tay Lăng Tị Hiên rồi kéo ra, dùng sức đẩy Lăng Tị Hiên ra, xoay người đi.

Lúc này Lăng Tị Hiên cũng kịp phản ứng chuyện chính mình vừa làm, anh vội vã đưa tay kéo Lâm Dung lại, không ngờ dùng sức quá lớn, nên Lâm Dung trực tiếp ngã ngồi lên trên người anh, anh nhân tiện ôm Lâm Dung: “Dung Dung, đừng đi!”

Lâm Dung không phản kháng cũng không nói chuyện, cô trốn ra khỏi ngực Lăng Tị Hiên, cúi đầu cầm khăn ướt cẩn thận lau miệng. Lăng Tị Hiên thấy cô dùng khăn ướt lau xong, lấy khăn giấy ra dịu dàng cẩn thận giúp cô lau lại một lần nữa: “Hiện tại trời rất lạnh, phải lau khô mới được, nếu không khi bị gió thổi sẽ bị nê môi.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, Lâm Dung muốn tức giận cũng không được, cô cũng lấy khăn giấy ra đưa cho Lăng Tị Hiên: “Thật đáng ghét, anh còn nói em, anh tự xem mình đi.”

Thấy Lâm Dung không tức giận, Lăng Tị Hiên không có nhận, trực tiếp cầm lấy khăn giấy Lâm Dung đã dùng qua vừa lau khóe miệng vừa cười, hỏi: “Dung Dung, em không giận anh sao?”

“Hừ, sắc lang, bại hoại!” Lâm Dung nhỏ giọng mắng anh.

Lăng Tị Hiên vội giải thích: “Dung Dung, thật xin lỗi, vừa rồi là anh quá xúc động, em cũng không nói gì, anh còn tưởng rằng em đồng ý. Về sau anh sẽ không làm vậy nữa.”

“Lúc đó em còn có thể nói chuyện sao? Cũng đã bị anh dọa chết rồi.” Lâm Dung vừa thẹn vừa cáu.

Nghe cô nói như vậy, Lăng Tị Hiên nhịn không được mà cười: “Anh có kinh khủng như vậy sao? Hơn nữa, chúng ta như vậy rất bình thường, sao phải sợ chứ?”

“Em không cảm thấy được có chút bình thường nào cả.” Lâm Dung cúi đầu. Cô thật không ngờ mình và Lăng Tị Hiên lại có thể thân mật nhanh như vậy, nhưng Lăng Tị Hiên không giống. Mặc dù trước kia anh chưa từng yêu đương, chưa từng nghiêm túc tìm bạn gái, nhưng anh cũng từng tìm phụ nữ, cũng từng có bạn giường, những chuyện này đối với anh mà nói là rất dễ dàng.

Vừa nghe Lâm Dung nói vậy, Lăng Tị Hiên mới ý thức được bản thân không giống với Lâm Dung. Cô không có một chút kinh nghiệm nào, chính mình làm như vậy nhất định là đã làm cô sợ. Anh kéo tay Lâm Dung qua, nắm thật chặt: “Dung Dung, thật xin lỗi, là anh không đúng, anh không suy nghĩ tới cảm nhận của em, vừa rồi đã dọa em sợ sao? Về sau anh sẽ không làm như vậy nữa, có được không?”

“Ừ.” Lâm Dung cười gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 18: Tiền án (1)

Edit: Nhật Dương

Trở lại sau một ngày đi chơi, Lâm Dung mệt mỏi nằm trên giường nghỉ ngơi, nghĩ tới chuyện đã xảy ra lúc xem phim, mặt cô lại đỏ lên nhưng trong lòng lại oán giận mắng Lăng Tị Hiên, suy nghĩ một chút, cô đột nhiên nhớ tới, mặc dù bộ phim cực kỳ hấp dẫn người xem nhưng dường như Lăng Tị Hiên không

quá ngạc nhiên, ngược lại, anh giống như đã biết trước những tình tiết sắp xảy ra. Lúc anh an ủi cô hình như đã nói ra nội dung phần sau, hừ, nhất định là anh đã xem rồi. Lâm Dung vừa nghĩ tới đây thì lập tức lấy di động ra gọi điện thoại cho Lăng Tị Hiền.

“Này, là em”

“Dung Dung, làm sao vậy?” Lăng Tị Hiền nghe thấy giọng điệu của Lâm Dung không đúng nên vội hỏi cô.

“Hừ, trùng thối, bộ phim hôm nay chúng mình xem anh đã xem qua rồi phải không?” Lâm Dung tức giận chất vấn anh.

Lăng Tị Hiền vừa nghe thì không nhịn được cười, anh tìm tư thế thoải mái nằm trên ghế sofa: “Đúng vậy, sao em phát hiện?”

“Anh cho là em ngốc như vậy sao? Vậy anh còn lôi kéo em đi xem làm gì? Có dụng ý xấu!”

“Dung Dung, anh không có dụng ý xấu, không phải chuyên gia tình yêu đã từng nói bản thân nên xem bộ phim hay trước một lần, sau đó đi xem cùng với người phụ nữ mình thích một lần, như vậy mới thú vị.” Lăng Tị Hiền cười xấu xa giải thích với Lâm Dung, thật sự có một chuyên gia tình yêu đã nói một câu như vậy, nhưng anh chọn bộ phim này là cũng có dụng ý xấu.

“Anh đừng gạt em, anh nhất định có dụng ý xấu, muốn nhân cơ hội này khi dễ em, bại hoại, anh là quả trứng xấu xa nhất trên đời!”

Phương pháp mắng người của Lâm Dung khiến Lăng Tị Hiền cười khổ không thôi: “Dung Dung, cho dù anh có dụng ý xấu thì em cũng không cần mắng anh như vậy?” Thật đúng là không có người nào dám mắng anh như vậy, Lâm Dung là người đầu tiên.

“Anh xem, chính anh cũng thừa nhận rồi? Anh nghĩ khi dễ em phải không?”

“Anh muốn kéo gần quan hệ với em hơn, đây không thể tính là khi dễ đi?” Lăng Tị Hiền cố ý đùa Lâm Dung.

“Ai nói không tính? Anh khi dễ em, trước kia chưa từng có ai khi dễ em đâu.” Lâm Dung có chút uất ức, đây chính là nụ hôn đầu của cô đó, cứ như vậy bị Lăng Tị Hiền đoạt đi.

“Được rồi được rồi, Dung Dung, là anh khi dễ em, được chưa?” Lăng Tị Hiền vừa nghe, nhin không được nhớ lại cảm giác lúc sáng anh hôn Lâm Dung, lại kích động một lúc, nghĩ thầm đó là dĩ nhiên, người khác nếu dám khi dễ cô như vậy, anh sẽ tìm người đó liều mạng, anh cười hỏi Lâm Dung: “Bảo bối, hôm nay là lần đầu tiên của em, phải không?”

Lâm Dung không ngờ hai chữ “bảo bối” này lại được Lăng Tị Hiền nói ra tự nhiên như vậy, lần đầu tiên bị người khác gọi như vậy, cô cảm nhận được sự che chở và quý trọng, cho nên cũng không có bài xích: “Ừ, đúng vậy”

Lăng Tị Hiền vừa nghe trong lòng vừa vui mừng lại vừa hối hận, vui mừng là do Lâm Dung trao nụ hôn đầu quý giá nhất cho anh, hối hận là do anh không cách nào làm được như vậy với Lâm Dung, thời đại học ở phương diện này anh cực kỳ tùy tiện, bây giờ để anh đếm xem thời đại học anh ở chung chỗ với bao nhiêu cô gái thì thật sự Lăng Tị Hiền đếm không được, không phải nhiều đến đếm không hết mà là anh không thèm để ý. Nghĩ tới những thứ này, Lăng Tị Hiền hận anh không thể sống ít đi hai năm, anh khẽ gọi Lâm Dung: “Dung Dung. . . . .”

“Ừ, thế nào?”

“Anh biết rõ, anh vĩnh viễn không có biện pháp làm y như em, để lần đầu tiên lại cho em nhưng anh cam đoan với em, một trăm năm sau nó chỉ thuộc về em, có được không?” Lăng Tị Hiền nói rất nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc.

“Ừ, em biết rõ, em không trách anh.” Lâm Dung cười nói, mặc dù có một chút mất mát nhưng cô biết, dù sao thì Lăng Tị Hiền sống trong hoàn cảnh như vậy, hơn nữa anh cũng đã qua bốn năm đại học, làm sao sẽ còn trong sạch giống như một trang giấy, không có bất kỳ quá khứ nào. Huống chi bây giờ Lăng Tị Hiền đã là “lăng tử hồi đầu”, Lâm Dung nhìn ra được, lần này cùng cô, anh là nghiêm túc, thật sự muốn tốt với cô cả đời, nghĩ tới những thứ này, cô cũng thoải mái.

“Cám ơn em, Dung Dung.” Lăng Tị Hiền cảm động không biết nên nói gì cho phải, “Còn nữa, bảo bối, quá khứ của anh, anh sẽ nói hết toàn bộ cho em biết, mặc kệ em có muốn biết hay không, mặc kệ hành động của anh là đúng hay sai, anh đều để cho em biết rõ, để cho em xử lý.” Anh cảm thấy hình như anh đã biết gần hết về Lâm Dung, nếu như Lâm Dung không biết chuyện về anh thì không công bằng.

“Được, chẳng qua là em sẽ không để anh nói cho em biết, ngộ nhờ anh lừa em thì sao? Em muốn đi hỏi đi, sau đó em sẽ mở cho anh một phiên xét xử để định tội anh.” Lâm Dung nghịch ngợm nói.

Lăng Tị Hiền cũng không nhịn được cười: “Một phiên xét xử sao? Được, anh bảo đảm, anh kiên quyết phục tùng phán quyết, quyết không chống án.”

“Vậy nếu em xử tử hình anh thì sao?” Lâm Dung cố ý hỏi anh.

“Chỉ cần em không xử tử hình tình yêu của hai chúng ta là được rồi, về phần anh thì không sao.” Lăng Tị Hiền cố ý nói ngọt, đương nhiên nếu Lâm Dung không xử tử hình tình yêu của bọn họ thì sẽ không có biện pháp phán anh tử hình.

“Đây chính là anh nói đó, vậy bây giờ em muốn nói sự phán quyết đầu tiên cho anh biết.”

“Ừ, nói đi, chỉ cần anh có thể làm được, anh nhất định sẽ đáp ứng.”

“Ừ. . . . . Lúc em muốn ăn đồ ăn, anh phải bảo đảm làm cho em ăn.” Lâm Dung nghĩ tới điều thứ nhất đó là ăn, ở trong mắt cô, chỗ hấp dẫn nhất của Lăng Tị Hiên không phải là vẻ đẹp trai anh tuấn của anh, cũng không phải là tiền và quyền anh mà là những món ngon do anh làm.

“Ha ha, được, chỉ cần em không đuổi anh đi, cả đời này anh đều làm đầu bếp cho em, được rồi chứ?” Lăng Tị Hiên cười đồng ý với cô, nghĩ thầm lúc đầu ông nội nói thật sự có lý, bây giờ anh cảm thấy đặc biệt may mắn vì lúc ấy đã tốn hai kỳ nghỉ hè để học nấu ăn với ông.

“Ừ, tốt.”

Cúp máy, Lăng Tị Hiên lập tức gọi điện thoại cho mẹ anh.

“Mẹ, mẹ có thời gian thì gọi Dung Dung đến nhà chúng ta, lúc con không có ở nhà, con muốn để cô ấy biết được mấy chuyện trước kia của con, nhưng con không biết nói sao với cô ấy, con muốn nhờ mẹ nói với cô ấy, con cảm thấy mẹ biết cũng không xê xích gì nhiều.” Lúc lên đại học, mẹ Lăng cũng cãi không ít năm vùng bên cạnh Lăng Tị Hiên nên dù Lăng Tị Hiên không nói gì nhưng cái gì mẹ Lăng cũng biết.

Mẹ Lăng vừa nghe thì sợ hết hồn: “Tị Hiên, con không sợ Lâm Dung sẽ tức giận à?”

“Dung Dung sẽ không, hơn nữa, dù cô ấy giận thật thì đó cũng là do con đáng đời, dù sao con không nở gạt cô ấy, con muốn sống với cô cả đời, con không muốn gạt cô ấy bất cứ chuyện gì, đúng rồi, tốt nhất là mẹ nhanh lên một chút, con muốn để cô ấy biết sớm một chút.”

Mẹ Lăng thở dài: “Được rồi, con trai, mẹ sẽ nói thật.”

“Ừ, mẹ nhất định phải khách quan, không cần nói tốt cho con, mà con thật sự không có thích những người đó, mẹ nhớ nha?” Chuyện Lăng Tị Hiên sợ nhất là Lâm Dung nghi ngờ anh thích người khác.

“Mẹ biết rồi, lúc đó con ngoại trừ chơi thì còn nghĩ được cái gì?” Nói đến chuyện này thì mẹ Lăng lại tức giận, nửa năm đó Lăng Tị Hiên luôn cả lơ phất phơ.

“Tốt lắm, mẹ, con biết con sai rồi, nếu con sớm biết con sẽ gặp Lâm Dung thì đánh chết con cũng sẽ không như vậy, bây giờ con tình nguyện con thiếu đi khoái cảm cũng không muốn Dung Dung vì vậy mà đau lòng.”

“Tốt lắm tốt lắm, biết là tốt, Dung Dung sẽ không trách con, con cũng đừng hối hận, về sau thay đổi là được rồi?”

“Vâng, con biết rồi mẹ.”

“Vậy ngày mai con với ba con đi Thanh Đảo đi, ngày mai mẹ sẽ gọi cho Lâm Dung, ngày mai vừa đúng là chủ nhật, con bé cũng không có việc gì, hai chúng ta có thể chơi một ngày.” Mẹ Lăng nhìn lịch nói.

“Vâng, được, vậy một chút nữa mẹ nói với ba một tiếng.”

Lại gọi điện thoại nói chuyện với Lâm Dung một lúc, thấy cũng đã muộn rồi, anh cúp máy, sau đó gửi một tin nhắn cho Lâm Dung: Dung Dung, sáng ngày một anh và ba anh sẽ đi Thanh Đảo, sáng ngày thứ ba sẽ trở lại, nên không thể cùng em, nhớ uống thuốc và uống sữa tươi đúng lúc, anh sẽ mang quà về cho em. Lăng Tị Hiên không dám nhắc Lâm Dung đi tiễn anh, bây giờ một phút anh cũng không bỏ được Lâm Dung, nếu Lâm Dung thật sự ra sân bay tiễn anh thì anh sợ anh sẽ đổi ý không đi.

Rạng sáng ngày thứ hai, Lâm Dung nhận được điện thoại của mẹ Lăng Tị Hiên, vì vậy cô đứng đợi ở cổng trường, chờ xe hơi của mẹ Lăng đến, mẹ Lăng đưa Lâm Dung đi siêu thị mua chút đồ nấu buổi trưa sau đó hai người đi về nhà.

Mẹ Lăng nhìn đồng hồ đeo tay vẫn chưa tới chín giờ, nghĩ mười một giờ làm cơm cũng không muộn, vì vậy lôi kéo Lâm Dung tới phòng của Lăng Tị Hiên, muốn nói chuyện phiếm với Lâm Dung ở đó. Lâm Dung biết mẹ Lăng muốn nói một số chuyện của Lăng Tị Hiên cho cô biết, nên cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi theo bà vào phòng ngủ.

“Dung Dung, có một số chuyện Tị Hiên không biết làm sao nói với con, nhưng lại không muốn gạt con, nên muốn đi nói cho con biết, hôm nay đi nói cho con nghe, được không?”

Lâm Dung gật đầu: “Dạ vâng, được ạ.”

“Vậy thì tốt, ngồi xuống trước.” Mẹ Lăng lôi kéo Lâm Dung ngồi trên ghế sofa nhỏ cạnh giường, “Chúng ta xem album hình của Lăng Tị Hiên trước, nó nói muốn đi nói tất cả mọi chuyện của nó từ khi ra đời cho đến bây giờ cho con biết.”

Lâm Dung cười không ngừng: “Được ạ, con rất hứng thú với chuyện tình cảm và chuyện khi còn bé của anh ấy.”

Có lẽ do điều kiện gia đình tốt nên mặc dù thời điểm Lăng Tị Hiên ra đời chuyện chụp hình vẫn còn là chuyện tương đối xa xỉ nhưng Lăng Tị Hiên lại có rất nhiều hình, mẹ Lăng vừa lật album hình vừa nói với Lâm Dung.

“Tấm này là lúc nó hai tuổi mặc quần áo con gái chụp, khi đó nó rất ngốc, chị nó đưa quần áo khi còn bé cho nó mặc nó cũng không từ chối, chúng ta nhìn mặc cười nên chụp cho nó mấy tấm, ha ha.”

Lâm Dung vừa nghe thì cười đến mức đau cả bụng: “Ha ha, lúc đó anh ấy thật sự rất giống một bé gái, trắng nõn.” Nếu mẹ Lăng không nói thì Lâm Dung cũng cho đây là chị gái của Lăng Tị Hiên hoặc là một bé gái xinh đẹp, dù sao cũng sẽ không nghĩ đây là Lăng Tị Hiên.

“Đúng vậy, sau đó Lăng Tị Hiên vừa nhìn thấy những tấm hình này thì lập tức tức giận, đi bỏ vào trong album hình của nó thì nó lập tức xé hết, may mắn phim còn ở chỗ của dì, dì còn có thể lại mang đi rửa.” Mẹ Lăng cười nói: “Dung Dung, dì đưa phim cho con, con muốn thì mang ra ngoài rửa là được rồi.”

“Dạ được, con nhất định sẽ mang đi rửa.” Lâm Dung nghĩ đến vẻ mặt bối rối của Lăng Tị Hiên khi nhìn thấy những tấm hình này thì vui đến mức thiếu chút nữa bật cười.

“Dung Dung, còn có tấm này, đây lúc nó học năm tư chụp, lúc thất dây giày, con không biết Lăng Tị Hiên ngốc đến mức nào, đến năm tư vẫn không thất được dây giày, học thể nào cũng không học được, vẫn do dì và chị nó thất giúp nó, đây lúc nó mới vừa học được.” Mẹ Lăng nói đến những chuyện này thì cũng không nhịn được vui vẻ.

“Cho nên chụp lại để làm kỷ niệm phải không ạ?” Lâm Dung hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 18: Tiền án (2)

Edit: Nhật Dương

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Lâm Dung không ngờ người nhìn thành thực lại thông minh như Lăng Tị Hiên cũng có những chuyện xấu hổ như vậy, nếu mẹ Lăng không nói với cô thì có lẽ Lăng Tị Hiên cũng sẽ xấu hổ không nói với cô, cô nghĩ thăm lán này thì tốt rồi, về sau có cơ để cười nhạo anh.

Hình chụp lúc Lăng Tị Hiên tốt nghiệp tiểu học thì hết, mẹ Lăng khép album hình lại, nói với Lâm Dung: “Từ khi nó bắt đầu học trung học thì chú và dì bị điều đến Bắc Kinh làm việc, khi đó chị Lăng Lệ của nó cũng lên Bắc Kinh học đại học, chúng ta muốn để nó cũng cùng đi Bắc Kinh nhưng nó lại không đi nên chỉ đành bỏ lại nó.”

“Nhưng sao anh ấy lại không đi ạ?” Lâm Dung không hiểu.

“Khi đó trong trụ sở quân khu có rất nhiều trẻ nhỏ cùng tuổi với nó, nó lại là người thích trẻ con, hơn nữa ông nó cũng ở đây, nó không bỏ được nên nói gì cũng không đi.”

“À, là như vậy ạ, sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó nó vẫn ở đây, một mình học xong trung học, lúc đó dì và chú cũng chỉ bị điều đi tạm thời, ở đó ba năm thì chú trực tiếp được sắp xếp về đây phụ trách công tác, dì cũng theo chú trở về. Lúc ấy theo như cấp bậc của chú con thì có thể sắp xếp một đứa trẻ vào trường quân đội, cho nên chú để Lăng Tị Hiên đi thi thử.”

Lâm Dung tiếp lời của mẹ Lăng: “À, hình như anh ấy đã nói với con, mặc dù anh ấy không thi đậu nhưng điểm số chỉ thiếu một chút, là thật ạ?”

“Đúng vậy, dì nhớ lúc ấy chỉ thiếu bảy điểm, ha ha.” Nói đến chuyện này, về mẹ Lăng đầy tự hào, mặc dù mẹ Lăng biết Lăng Tị Hiên và Lăng Lệ đều là những đứa bé rất ưu tú, đều rất yêu thương bọn họ nhưng người Trung Quốc thường khó tránh khỏi tư tưởng trọng nam khinh nữ, huống chi người chị Lăng Lệ cũng rất yêu thương đứa em trai của mình.

“Con nghe anh ấy nói tiếng Anh của anh ấy không tốt lắm.”

“Đúng vậy, học ít hơn người khác 3 năm cấp 3, hơn nữa trong trường đại học của nó cũng không coi trọng nên làm trễ nãi.” Mẹ Lăng càng nói càng cảm thấy đáng tiếc, thật ra thì con trai bà rất có thiên phú trong việc học tập nhưng lại không chịu khó.

“Thật ra thì cũng không thể trách anh ấy, đổi thành người khác cũng không có cách nào theo kịp, kiến thức ba năm cấp ba rất quan trọng, Lăng Tị Hiên có thể thông qua kỳ thi cấp bốn, con đã cảm thấy đó là một kỳ tích rồi.” Lâm Dung cười nói.

“Nó á, lúc ấy nhất định là copy, dì nhớ người ta từ đầu năm hai đại học đã ghi danh thi, nó lại không dám báo danh, đến năm 3 đại học, ông Lăng Tị Hiên nằm viện, phải làm phẫu thuật mổ sọ, lúc ấy bác sĩ đều nói phần thắng rất nhỏ, nói chúng ta chuẩn bị tốt tâm lý. Đứa nhỏ Tị Hiên này, có tình cảm rất tốt với ông của nó, lúc nói cho nó biết thì nó căn bản không tiếp nhận, nói gì cũng không chịu để ông làm phẫu thuật, chúng ta không còn cách nào đành phải nghe nó chọn phương pháp trị liệu bảo thủ.” ♠6♣3đđànlêquýđôn///

Nghe những chuyện này thì Lâm Dung cũng khản trương: “Sau đó thì sao ạ?”

“Tị Hiền rất đau lòng, sau một thời gian thì bắt đầu sa sút, nó cái gì cũng không học, cả ngày đi ra ngoài chơi với đám bạn xấu, còn uống rượu, trước đó có một cô gái thích nó, ba cô gái kia cũng là một lãnh đạo trong quân khu, lúc đầu nó không đồng ý nhưng lúc cô gái kia lại tìm nó, hình như có ở cùng một chỗ với cô gái kia hai lần, sau đó thì hối hận.” Mẹ Lãng biết Lâm Dung vẫn là một đứa bé đơn thuần, vẫn không hiểu rõ những chuyện giữa nam nữ nên khi nói vẫn tương đối hàm súc, chỉ cần Lâm Dung hiểu đó là ý gì là được rồi.

Chân mày Lâm Dung nhíu chặt lại: “Sau đó thì sao ạ, anh ấy và cô gái kia chia tay?”

“Này sao, bọn họ căn bản chưa từng lui tới, cũng không thể nói là chia tay.” Mẹ Lãng cũng nhìn không được thờ dài, “Hai lần đó vẫn là cô gái kia hẹn Tị Hiền ra ngoài, sau đó cô gái kia hẹn nó đi khách sạn lần thứ ba thì nó từ chối, nhưng cô gái kia chưa từ bỏ ý định, lại hẹn nó lần thứ tư, kết quả nó trực tiếp gọi một người bạn nam trong cùng ký túc xá đi qua.”

“Hả?” Lâm Dung giật mình, há to miệng, cô không ngờ Lãng Tị Hiền lại quá đáng như vậy.

“Đúng vậy, lúc ấy cô gái kia cũng tức khóc, gọi điện thoại kể khổ với ba con bé. Lâm hại đi và chú Lãng không thể không tới nhà người ta xin lỗi.” Mẹ Lãng nói.

“À? Lúc đó chắc chú Lãng bị chọc cho tức lắm?” Lâm Dung biết Lãng Trung Thiên vẫn rất nghiêm khắc, cô không khỏi ở trong lòng vì Lãng Tị Hiền toát mồ hôi.

“Không có, ngay cả đi đều cảm thấy kỳ quái, lúc ấy chú Lãng của con không nói gì, chỉ nói với Lãng Tị Hiền bốn chữ: lần sau không thể làm như vậy nữa. Cũng không có trừng phạt nó nhưng sau này khi nhắc tới chuyện này thì ông ấy rất tức giận. Bây giờ Tị Hiền cũng chỉ sợ nhất là ba nó nhắc đến chuyện này.”

“Sau đó thì sao ạ?”

Mẹ Lãng có chút bận tâm Lâm Dung tức giận, lại có chút đau lòng nên khẽ ôm Lâm Dung vào trong lòng: “Sau đó Tị Hiền như biến thành người khác, cả ngày uống rượu tìm vui với mấy đứa có ba mẹ làm chỗ dựa như nó, còn thường xuyên đòi bạn gái, nghiêm khắc mà nói thì cũng không phải là đòi bạn gái mà là đòi bạn giương, ba nó cực kỳ tức giận nhưng nó vẫn không thay đổi, chỉ không quá đáng như lần đầu tiên thôi, sau đó ông Tị Hiền lên gạt nó làm phẫu thuật, sau khi phẫu thuật thành công chúng ta mới nói cho nó biết, sau khi nó trở lại nhìn ông thì tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều, cũng bắt đầu nghiêm túc học tập.”

Lâm Dung thờ phào nhẹ nhõm: “A, như vậy là tốt rồi, di, hôm nay di chủ yếu muốn nói cho con biết chuyện này, phải không ạ?” Lâm Dung biết Lãng Tị Hiền lo lắng cô sẽ quan tâm đến đoạn tiền án này của anh nên muốn để cô biết sớm một chút. Thật ra thì suy nghĩ kỹ một chút, cũng không tính là sai lầm, dù sao cũng không thể hoàn toàn trách anh ấy, lúc đó tâm trạng của anh ấy kém như vậy, có thể gắng gượng vượt qua đã là không dễ dàng. Lãng Tị Hiền đã nói với Lâm Dung về tình cảm của anh và ông, ông không chỉ chăm sóc anh từ nhỏ đến lớn mà còn dạy cho anh rất nhiều thứ, rất nhiều chuyện có ích cho cuộc sống, tình cảm sâu nặng như vậy thì sao Lãng Tị Hiền không lo lắng cho được.

“Đúng vậy, Dung Dung, Lãng Tị Hiền lo lắng con sẽ đau lòng nên muốn nói cho con biết nhưng vẫn không biết nói sao, vì vậy mà nhờ di giúp nó nói cho con biết, nó còn nói, chỉ cần con chịu tha thứ cho nó thì nó chấp nhận bất kỳ hình phạt nào của con.” ///ddlq+)//

“Di, con không trách anh ấy.” Thấy mẹ Lãng có chút xấu hổ, Lâm Dung vội nói, “Mặc dù nghe di nói xong con cũng có chút mất mát nhưng con luôn cho rằng Lãng Tị Hiền sẽ có những chuyện quá khứ như thế này, hơn nữa từ lúc bắt đầu con cũng không có ý định muốn so đo quá khứ của anh ấy. Bây giờ anh ấy có thể cư xử thẳng thắn với con như vậy thì con đã rất vui rồi, huống chi chuyện này cũng không phải hoàn toàn là lỗi của anh ấy.”

Mẹ Lãng nghe Lâm Dung nói như vậy thì vừa vui vừa cảm thấy an ủi lại vừa cảm động: “Dung Dung, con thật sự không tức giận?” Bà nghĩ Lâm Dung sẽ không thật sự tức giận nhưng không ngờ khi Lâm Dung biết thì không so đo những chuyện này chút nào, mặc dù chuyện này cũng là do con trai bà có lỗi với Lâm Dung nhưng dù sao đi nữa bà cũng nghiêng về phía con trai mình, hơn nữa con trai bà cũng có nỗi khổ tâm.

Lâm Dung cười đỡ lấy vai của mẹ Lãng: “Là thật ạ, di, con lừa di làm gì? Nhưng con muốn đi bảo đảm với con, sau này chỉ cho Lãng Tị Hiền đối xử tốt với một mình con.”

“Được, di bảo đảm, nếu sau này nó dám khi dễ con, di và chú sẽ thay con tìm nó tính sổ, có được hay không?” Mẹ Lãng thân thiết sờ sờ lỗ mũi của Lâm Dung giống như đối với con gái của mình.

“Dạ được ạ, vậy sau này con cũng không cần lo lắng anh ấy sẽ khi dễ con, thật tốt, hi hi.”

“Tốt lắm, Dung Dung, đi đi nấu cơm cho con, con muốn ăn cái gì?”

“Chúng ta cùng nhau làm đi di, dù sao chỉ có hai người chúng ta, làm đơn giản là được rồi ạ.”

“Được, vậy làm mấy món con thích là được rồi.” Buổi sáng mẹ Lãng mua rất nhiều đồ, chỉ sợ Lâm Dung mất hứng, nghĩ làm nhiều món ăn cho cô, bây giờ nhìn lại thì thấy phần lớn đều không cần dùng tới.

Sau khi hai người thương lượng làm món gì xong thì bắt đầu bận việc trong phòng bếp, Lâm Dung cái gì cũng không nghĩ, chỉ chuyên tâm rửa rau, nhưng mẹ Lãng nhìn dáng vẻ không buồn không lo của Lâm Dung thì trong lòng lại xúc động thật lâu: Lâm Dung thật sự là một đứa bé ngoan, cũng do mẹ con bé dạy dỗ tốt, con giáo viên thật khác với những nữ sinh đại học khác, đối lại là một người lòng dạ có chút hẹp hòi thì sợ rằng trong lòng sẽ khó chịu một thời gian. Con trai của bà không chỉ ánh mắt không tệ mà còn có phúc khí. Đang suy nghĩ thì Lâm Dung cắt đứt suy nghĩ của bà.

“Đúng rồi, di, di còn chưa cho con biết, rốt cuộc thì Lăng Tị Hiên có thông qua cuộc thi cấp bốn hay không ạ?” Lâm Dung nhìn thấy mấy chữ tiếng Anh trên chai tương trộn salad thì đột nhiên nhớ tới.

“A, là sau học kỳ năm ba, khi đó ông nó đã phẫu thuật thành công, cơ thể cũng không có vấn đề gì, nó mới nhớ tới cuộc thi, vội vã ghi danh, cũng không có bao nhiêu thời gian học tập nên cả ngày bắt đầu nghĩ đi đường tắt.” Mẹ Lăng cười nói với Lâm Dung.

“Hả? Cái gì là cả ngày nghĩ đi đường tắt ạ?”

“Nó á, tìm thông tin của tất cả các thí sinh trong cùng chỗ thi với nó từ giáo viên phòng giáo vụ, sau đó từng bước từng bước điều tra, xem ai có thành tích tiếng Anh tốt nhất, kết quả đúng dịp có một thí sinh có tiếng Anh cực kỳ tốt vừa lúc ở bên phải nó, nó tìm đến học sinh kia —— người ta mới lên năm nhất, con nói nó có dọa người hay không?” “ddldq”

“Ha ha ha, rất là mất mặt.” Lâm Dung cười: “Sau đó thì sao ạ, người ta đồng ý với anh ấy sao?”

“Lúc đầu người ta còn sợ, nói gì cũng không đồng ý, Lăng Tị Hiên tương đối quen thuộc với giáo viên phòng giáo vụ, vì vậy mang học sinh kia đến phòng giáo vụ tìm tới giáo viên gác thi nó, sau đó giáo viên đó nói được, lúc này người ta mới đồng ý.”

“À? Thì ra cuộc thi cấp bốn cũng không nghiêm khắc như vậy?” Lâm Dung kinh ngạc, đối với cô mà nói thì không thể ăn gian trong cuộc thi cấp bốn.

“Ha ha, thật ra thì vẫn rất nghiêm khắc, chỉ là trường hợp của Lăng Tị Hiên tương đối đặc biệt, thành tích các môn khác của nó đều rất được, chỉ có tiếng Anh là quá kém, bốn năm đại học, nó vẫn luôn đứng nhì, cũng là bởi vì tiếng Anh kém mà nó vẫn luôn không thể lấy được hạng nhất, vì vậy giáo viên cũng thông cảm cho nó.” Mẹ Lăng giải thích.

“A, là như vậy ạ, vậy anh ấy thật sự sao chép ạ? Thi bao nhiêu điểm ạ?”

“Đúng vậy, nó chép tất cả các lực chọn của người ta còn những cái khác thì tự viết, cuối cùng cũng xem như đạt chuẩn, di nhớ hình như chỉ được hơn bốn trăm điểm, dù sao thì không có tư cách tham gia phần thi nói.”

“Con thấy khả năng nói của anh ấy rất tốt, chỉ có thi viết là kém, nói không chừng có thể qua phần thi nói đó ạ.” Lâm Dung nói, Lăng Tị Hiên có không ít bạn bè nước ngoài, cô cũng đã nghe anh nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh với bạn bè mấy lần, mặc dù cấu trúc không quá khó nhưng phát âm rất tốt.

“Đúng là vậy, nhưng cũng có quy định, nó thi viết quá kém nên không có tư cách.” Mẹ Lăng bắt đầu cười cười, “Nhưng may là nó không cần tìm việc, nếu không thì khẳng định không tìm được.”

“Di, Lăng Tị Hiên có thể không cần chuyển nghề sao?” Lâm Dung hỏi, bây giờ quân nhân đều giống như muốn chuyển nghề sau đó tự tìm việc làm, đãi ngộ của bộ đội tốt như vậy sao có thể để một người ở lại cả đời.

“Đúng vậy, nó không cần, hiện tại bộ đội cần một nhóm cán bộ trẻ tuổi, ở cái tuổi của Lăng Tị Hiên mà có thể làm đến đoàn trưởng là cực kỳ ít, cho nên trước khi nó đến tuổi chuyển nghề thì đã có thể lên tới vị trí không cần chuyển nghề.” Loại đặc quyền này, mặc dù nhìn qua không có gì không công bằng nhưng cũng chỉ có những gia đình như Lăng Trung Thiên mới có thể làm được.

“A, như vậy rất tốt.” Lâm Dung biết quân nhân chuyển nghề là một vấn đề rất lớn với bọn họ, bởi vì trong bộ đội và địa phương không thể hoàn toàn đáp ứng nhu cầu làm việc cho nên luôn không tìm được công việc tốt thậm chí là công việc có thu nhập ổn định. Cô vốn cho là Lăng Tị Hiên cũng sẽ gặp phải vấn đề này.

“Đưa nhò ngọc, nếu Lăng Tị Hiên cũng phải đi một bước kia nó cũng không dám theo đuổi con.” Mẹ Lăng cười sờ sờ đầu Lâm Dung, Lâm Dung luôn mang kính hi đến cho bà, thì ra con bé không biết những chuyện này nhưng vẫn nguyện ý ở cùng một chỗ với Lăng Tị Hiên.

“Tại sao không dám ạ?”

“Người như nó á, ở trong bộ đội một thời gian dài, suy nghĩ có thể sẽ không giống những đứa bạn cùng tuổi, nếu nó thật sự thích con thì sẽ suy tính rất nhiều chuyện lâu dài, sẽ muốn con không có bất cứ nỗi lo về sau nào khi ở cùng với nó, mà nếu như vậy thì nó nhất định phải bảo đảm đầy đủ về mặt tinh thần lẫn vật chất cho con, nếu như biết sau này nó vẫn phải tìm việc làm thì không phải nó không có cách nào bảo đảm cho con sao?”

“Ồ.” Lâm Dung le lưỡi, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng nghĩ đến những chuyện này, cũng không biết Lăng Tị Hiên sẽ nghĩ đến, bây giờ nghe mẹ Lăng nói như vậy thì tự nhiên cô cảm thấy lúc Lăng Tị Hiên theo đuổi cô cũng không phải như cô nghĩ, thích là phải theo đuổi, anh nhất định đã suy tính đến chuyện này rồi mới quyết định!

“Ha ha, không ngờ chứ? Nó còn rất có trách nhiệm.” Mẹ Lăng cười hỏi cô.

“Đạ, không ngờ ạ. Di, bây giờ con cảm thấy con suy nghĩ rất cạn, cái gì cũng đều do người khác suy tính thay con.”

“Đưa ngọc, suy tính những chuyện này là trách nhiệm và nghĩa vụ của nó, con thì không cần suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần con vui vẻ ở chung một chỗ với Tị Hiên là nó đã thỏa mãn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 19: Quà tặng. Thẹn quá thành giận

Edit: Lạc Thần

Sáng sớm ngày thứ ba, hai tiết đầu Lâm Dung không có lớp, vì vậy sau khi rời giường tắm rửa sạch sẽ, mới vừa xoa xoa tóc, còn chưa kịp ăn cơm, thì Lăng Tị Hiên gọi điện thoại cho cô.

“Dung Dung, rời giường chưa?”

“Ừ, mới vừa dậy được một lúc.”

“Còn chưa ăn cơm đúng không? Anh vừa trở về, hiện tại đi đón em được không? Chúng ta cùng nhau ăn.” Lăng Tị Hiên mới vừa xuống máy bay liền lái xe về nhà, chuẩn bị lái xe đi đón Lâm Dung.

“À, được, anh đến thì gọi điện thoại cho em.”

Nhìn Lâm Dung vừa lên xe, Lăng Tị Hiên không nhịn được nhủ chặt chân mày: “Mới vừa tắm rửa gội đầu?” Anh tự tay sờ sờ, còn ướt nhẹp.

“Ừ, tắm buổi sáng.”

“Sao không nói trước với anh một tiếng, tóc ướt như vậy em đi ra ngoài, cũng không sợ bị cảm à?” Lăng Tị Hiên có chút đau lòng trách cứ cô.

Thấy Lăng Tị Hiên quan tâm cô như vậy, Lâm Dung có chút ngượng ngùng: “Không có việc gì, trước kia em cũng thường như vậy đi ra ngoài.”

Lăng Tị Hiên không nói gì nữa, mở cửa sổ xe cho gió thổi vào.

“Muốn ăn cái gì?” Lăng Tị Hiên hỏi.

“Tùy tiện, buổi sáng anh ở trên máy bay chưa ăn gì đúng không, có đói bụng không?”

Lăng Tị Hiên khước miệng há lên trên, cười cười: “Ừ, có chút.”

Lâm Dung nhìn ngoài xe một chút, cách đó không xa có một tiệm sữa đậu nành đã lâu năm, cô quay đầu nói với Lăng Tị Hiên: “Nếu không chúng ta đi uống sữa đậu nành đi, rất lâu không có uống.”

“Ừ, đi thôi.” Dừng xe xong, Lăng Tị Hiên dẫn Lâm Dung vào tiệm.

Sau khi uống xong sữa đậu nành, Lăng Tị Hiên quan tâm nhìn Lâm Dung: “Nhân lúc còn nóng uống nhanh lên một chút..., nếu không một lát nữa em nhất định sẽ bị cảm.”

“Ừ.” Lâm Dung cảm kích cười cười, nghe lời uống sữa đậu nành.

Cơm nước xong rồi, Lâm Dung phải đi, Lăng Tị Hiên gọi cô lại: “Đợi lát nữa, chờ tóc của em khô chúng ta lại đi ra ngoài.” Nói rồi sờ sờ tóc của Lâm Dung: “Không sai biệt lắm, một lát nữa là được.”

“Ồ.” Lâm Dung khéo léo gật đầu.

“Còn muốn uống sữa đậu nành nữa không?”

“Không cần, anh luôn luôn nhìn em ăn cơm, sao anh không ăn, ăn nhiều một chút đi.”

Không biết vì sao, Lăng Tị Hiên luôn thích nhìn Lâm Dung ăn, lúc hai người ở chung một chỗ ăn cơm, anh thường thường không thể nào ăn, chỉ nhìn Lâm Dung —— Khi Lâm Dung ăn thường không chú ý tướng ăn của mình, không hề có một chút đáng về thực nữ nào, những thứ đồ ăn có xương cốt gì đó như sườn cánh gà nướng, từ trước đến giờ là cô trực tiếp cầm bằng tay, còn thường thường ăn đến mức miệng dính đầy dầu mỡ và hạt cơm, mẩu chót nhất là sau khi ăn xong còn không dùng giấy lau, trực tiếp lè lưỡi liếm sạch sẽ, như một chú chó nhỏ; thấy Lăng Tị Hiên ăn xong sau đó theo thói quen dùng giấy lau miệng Lâm Dung còn luôn cười chua anh, làm cho Lăng Tị Hiên dở khóc dở cười. Thế nhưng những điều đó ở trong mắt Lăng Tị Hiên đều đáng yêu đến cực điểm, mỗi lần nhìn cô ăn cái gì vẻ mặt đều giống như đứa bé thấy kẹo, nhất là nhìn động tác cô lè lưỡi liếm sạch sẽ đôi môi thì mỗi lần đều làm cho Lăng Tị Hiên có cảm giác đặc biệt mãnh liệt muốn hôn sự vọng động của cô.

“Ừ, được.” Lăng Tị Hiên cười cười, lại ăn thêm một ít thức ăn.

“Em muốn đi học, hiện tại tóc khô rồi, chúng ta đi thôi.” Thấy Lăng Tị Hiền ăn no, Lâm Dung đứng lên.

“Được, anh đưa em qua đó.”

Lúc đi tới cửa trường học, Lăng Tị Hiền đột nhiên dừng xe: “Chờ anh một lát, Dung Dung, ba phút.” Nói xong anh xuống xe chạy vào một cửa hàng trang sức, rất nhanh cầm trong tay thứ gì đó đi ra.

Ngồi lên xe, anh cẩn thận chải vuốt tóc Lâm Dung, nhẹ nhàng cài kẹp tóc trong tay lên cho cô, Lâm Dung không ngờ Lăng Tị Hiền đi mua kẹp tóc, càng không có nghĩ tới anh sẽ như vậy, cho nên vẫn là rất xấu hổ đỏ mặt, cô đẩy tay Lăng Tị Hiền ra: “Ủ, tốt lắm, như vậy là được rồi.”

Lăng Tị Hiền cười cười, ôm đầu của cô qua hôn một cái: “Được rồi, đi học đi.”

Lâm Dung xoay người đi vào cửa trường, Lăng Tị Hiền nhớ ra cái gì đó, dè cửa xe xuống gọi Lâm Dung: “Dung Dung, chờ một chút!”

Lâm Dung quay đầu lại: “Hả?”

Thấy Lâm Dung quay đầu lại, Lăng Tị Hiền đột nhiên nhớ tới trong bóp tiền của mình để tờ hình dán lúc trước Lâm Dung đưa, phía trên Lâm Dung đứng là như vậy —— tóc dài tản ra, mang kẹp tóc, đồng dạng là trên mặt mang nụ cười. Địa phương khác nhau đương nhiên là tóc có dài hơn —— đã sắp đến eo rồi, còn có nụ cười hoàn toàn bất đồng: trên hình dán mặc dù Lâm Dung đang cười, tuy nhiên nó không phải nụ cười vui sướng, trong tự nhiên mang theo ưu thương và suy sụp; mà bây giờ trước mắt cô ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, lại mang tới vui vẻ từ trong thâm tâm, không biết là bởi vì lúc này vui vẻ, hay là bởi vì trong cái thành phố này trong ngày mùa đông khó gặp ánh mặt trời sáng rõ, hoặc là bởi vì anh đeo lên cho cô cái kẹp tóc anh đào khám kim cương kia, chung quanh thân thể Lâm Dung thật sự vây quanh một mảnh ánh sáng không chói mắt nhưng lại rực rỡ đến mức khiến Lăng Tị Hiền hôn mê . . . . .

Nhìn Lăng Tị Hiền không để ý tới cô, Lâm Dung có chút tức giận: “Thật đáng ghét, rốt cuộc cũng không có việc gì à?”

Nghe thấy tiếng nói của Lâm Dung, Lăng Tị Hiền mới phục hồi tinh thần lại, đối với Lâm Dung không có kiên nhẫn và xấu tính cũng chỉ có cười khổ: “Quà tặng buổi tối cho em, lúc ăn cơm anh tới đón em.” Sáng sớm để đồ xuống ra đây, Lăng Tị Hiền chưa kịp cầm đồ mua cho Lâm Dung lấy tới đây.

“Ồ, em biết rồi.”

Buổi tối Lăng Tị Hiền có xã giao, không có cách nào cùng nhau ăn cơm với Lâm Dung, nhưng anh cơm nước xong liền đi tới lầu dưới phòng mình, bảo Lâm Dung ngồi lên xe, đưa tấm ảnh anh chụp thể giới hải dương ở Thanh Đảo cho Lâm Dung, thừa dịp Lâm Dung chuyên tâm nhìn hình, anh lấy ra một sợi dây chuyền nghiêm túc đeo lên trên cổ Lâm Dung. Lâm Dung cảm thấy có đồ vật gì đó lạnh lạnh trên cổ mình, mới nhận ra Lăng Tị Hiền đeo lên cổ cô thứ gì đó, cô kéo sợi dây treo lưng lửng trước mặt, là ba hạt trân châu rất lớn, màu xám tro, nhưng là một mặt dẹt, ở giữa lớn nhất, hai bên nhỏ hơn một chút, cơ hồ giống nhau như đúc, ba hạt châu cũng vây quanh ở trong vòng kim loại, có thể chuyển động, Lâm Dung nhẹ nhàng vòng vo một chút, mới phát hiện bên trên mặt hạt châu dẹt lớn nhất có khắc tên của mình, trên hạt châu nhỏ hai bên có khắc chữ tiếng Trung chính là anh yêu em. Nhìn ra được, Lăng Tị Hiền vì món quà tặng này, tiền bạc và tâm tư đều bỏ ra không ít. Lâm Dung ngẩng đầu lên, có chút không biết làm sao nhìn Lăng Tị Hiền.

Nhưng Lăng Tị Hiền lại tưởng rằng Lâm Dung mất hứng, khẩn trương nhanh chóng hỏi cô: “Làm sao vậy, Dung Dung? Không thích sao?”

“À, không có, rất đẹp, em rất thích.” Lâm Dung vội nói.

“Vậy tại sao không vui vậy?” Lăng Tị Hiền không hiểu.

“Nhưng em còn chưa đưa cho anh một cái quà tặng nào, quà tặng có thể tỏ rõ lòng của em với anh.” Từ nhỏ đã không thích thiếu người khác cái gì, Lăng Tị Hiền đối với cô như vậy, khiến trong lòng Lâm Dung rất lo lắng.

Lúc này Lăng Tị Hiền mới hiểu được, thả lỏng nở nụ cười: “Thì ra là vì cái này à, không sao, bây giờ em có thể đưa mà.”

“À?” Lâm Dung không rõ.

“Không phải chỉ cần có thể tỏ rõ tâm ý của em là tốt sao? Em biết anh nghĩ muốn cái gì.” Trong câu nói của Lăng Tị Hiền có hàm ý khác.

Lâm Dung hiểu được, mặt lập tức liền đỏ, suy tính thật lâu, cô mới ngẩng đầu lên, lấy hết dũng khí nhắm mắt lại nhẹ nhàng đặt nụ hôn xuống khoe miệng Lăng Tị Hiền, nhưng lập tức liền xuống xe thật nhanh chạy vào hành lang.

Lăng Tị Hiền vuốt ve khoe miệng mới vừa rồi bị Lâm Dung hôn qua, hai phần hối hận tám phần hưng phấn, hưng phấn là Lâm Dung hôn anh rồi, hối hận là mình mới vừa rồi không cầm chắc thời cơ, lúc này nên nhân cơ hội ôm lấy Lâm Dung hôn đủ, dù sao mình nhìn thời gian dài như vậy, thật vất vả đợi đến một ngày này, lập tức liền có thể tới tay nhưng lại để cho Lâm Dung chạy.

Nhưng Lâm Dung cũng không nghĩ như vậy, cô vừa lên cầu thang vừa nghĩ tới về sau cũng không cần như vậy, mới vừa rồi chính là nhẹ nhàng hôn anh một chút, thiếu chút nữa mắc cỡ chết mất, đi thẳng vào trong phòng mới nhớ tới điện thoại di động rơi ở trên xe Lăng Tị Hiền, đang do dự có muốn đi xuống tìm anh hay không —— cô biết lúc này Lăng Tị Hiền nhất định vẫn chưa đi, trước kia anh luôn đợi đến khi Lâm Dung trở về phòng mở cửa sổ ra cùng anh phát tay một cái mới đi, điện thoại Triệu Hân Hân vang lên, Triệu Hân Hân nhận điện thoại, nhưng lập tức liền đưa điện thoại cho Lâm Dung, tức giận nói: “Tim cậu, Hừ!”

Lâm Dung nghĩ đến là Lăng Tị Hiền gọi điện thoại, lấy lòng cười cười với Triệu Hân Hân, nhận lấy điện thoại.

“Này, điện thoại di động của em đâu?” Lâm Dung không chút khách khí.

Nghe được giọng điệu chất vấn của Lâm Dung, Lăng Tị Hiện biết cô mới vừa rồi nhất định là xấu hổ, thấy buồn cười: “Anh đưa lên cho em hay là em xuống lấy?”

Lâm Dung vốn định nói đề cho Lăng Tị Hiện đưa lên cho cô, nhưng vừa nghĩ Triệu Hân Hân vẫn còn ở đây, vì vậy không thể làm gì khác hơn là nói: “Anh ở dưới đợi em...em đi xuống lấy.”

Lăng Tị Hiện ở trong xe chờ Lâm Dung, vừa chờ vừa đùa nghịch điện thoại của Lâm Dung, nhìn vào danh bạ điện thoại thấy tên của mình bởi vì trước mặt tăng thêm một chữ “A” cho nên ở hàng trước nhất, anh hài lòng cười, sau đó trong lòng tính toán một chút, đổi chữ “A” đó trực tiếp thành “Yêu”, còn là xếp hạng thứ nhất; tiếp tục đi xuống, đến phía sau, thấy được số điện thoại của Ngô Chí, anh nhủ chặt chân mày, biết Lâm Dung khẳng định không nhớ được số điện thoại của Ngô Chí, liền muốn dứt khoát thủ tiêu số điện thoại, suy nghĩ một chút, anh xấu bụng trực tiếp bỏ số điện thoại của Ngô Chí vào danh sách đen, như vậy về sau Ngô Chí cũng không có biện pháp gọi điện thoại và gửi tin nhắn cho Lâm Dung nữa, nghĩ tới những thứ này, Lăng Tị Hiện không nhịn được cười ra tiếng.

“Cười cái gì vậy, trả điện thoại cho em!” Lâm Dung vừa ra cửa đã nhìn thấy Lăng Tị Hiện nhìn điện thoại của cô cười, tức giận ra lệnh cho anh.

Lăng Tị Hiện ngẩng đầu lên trêu chọc Lâm Dung: “Em như vậy không có một chút dịu dàng nào, làm sao có thể làm bạn gái của anh?”

Lâm Dung tức giận, đoạt lấy điện thoại di động xoay người rời đi, đi chưa được mấy bước, lại đảo trở lại, dùng sức đập một cước lên xe Lăng Tị Hiện —— cô biết chiếc xe Audi này là Lăng Tị Hiện mới vừa mua không lâu, Lăng Tị Hiện yêu như mạng, cho nên muốn làm như vậy để giải hận.

Lăng Tị Hiện dờ khóc dờ cười, nhìn Lâm Dung đi lên thang lầu, anh xuống xe nhìn một chút, Lâm Dung một chút sức lực cũng không có, làm sao có thể đá hư xe, đừng nói hư, ngay cả một chút dấu vết cũng chưa lưu lại, cười cười, Lăng Tị Hiện lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 20: Cãi nhau

Editor: lonbia

Thời tiết ngày càng nóng, kỳ thi cũng ngày càng tới gần, hiện tại trong lòng Lâm Dung đối với kì thi lần này vô cùng lo lắng, thứ nhất là do lúc trước năm viện gần nửa tháng, không học được cái gì, hơn nữa sau khi trở về cha mẹ cùng Lăng Tị Hiện sợ cô lại quá sức mà mệt mỏi đối với thân thể không tốt, luôn luôn nghĩ ra biện pháp giúp cô thả lỏng, thứ hai trong học kỳ này gần như một nửa thời gian của cô đều ở cùng một chỗ với Lăng Tị Hiện, hẹn hò, xem phim, ăn cơm, thời điểm không ở cùng một chỗ thì gọi điện thoại, cứ như vậy mà Lăng Tị Hiện còn cảm thấy thời gian Lâm Dung ở bên cạnh anh quá ít. Những việc này đều làm cho Lâm Dung hoàn toàn không có tinh thần học tập, học kỳ sau lại có thêm rất nhiều môn chuyên ngành, những môn này cũng không giống như những môn cơ bản học kỳ trước, bình thường không tập trung học khẳng định cuối kỳ thi không được. Cho nên thời điểm một tháng trước kỳ thi, Lâm Dung bắt đầu càng thêm lo lắng, cô tận lực rút ngắn thời gian gọi điện thoại với Lăng Tị Hiện, cũng không dự định cùng anh đi chơi, muốn giải quyết xong kỳ thi này đến hè lại nói tiếp.

Lại một ngày, Lăng Tị Hiện gọi điện thoại cho Lâm Dung, thấy Lâm Dung vẫn giống như mấy lần trước, anh hỏi có sao không, nói không có việc gì liền muốn tắt máy, Lăng Tị Hiện vô cùng buồn bực, còn lo lắng là có phải tình cảm Lâm Dung dành cho mình bắt đầu phai nhạt rồi hay không. Quyết định phải truy hỏi kỹ càng cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là nói thật.

“Sắp tới em có một kỳ thi, phải ôn tập thật tốt, trước khi kỳ thi kết thúc anh đừng tới tìm em.”

Lăng Tị Hiện nghi ngờ: “Không phải còn một tháng nữa mới bắt đầu thi sao? Kỳ thi ở đại học khi nào thi nhiều bài như vậy, dùng mấy ngày cuối cùng ôn tập không được sao?”

“Không được, em không thể không tập trung học cho tốt được, học kỳ này lại quá nhiều môn chuyên ngành, phải bắt đầu ôn từ bây giờ, nếu không thi thật sự sẽ bị điểm thấp.” Lâm Dung vừa tìm bài nghe anh vẫn vừa nói.

“Vậy cuối tuần anh mới đến tìm em, ngày thường chỉ gọi điện thoại, được không?” Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của Lăng Tị Hiện rồi.

“Không được, chủ nhật em còn phải tự học, anh chỉ có thể gọi điện thoại cho em vào chủ nhật, nhưng mỗi lần không quá 30 phút.” Trước kia mỗi lần hai người nói chuyện điện thoại cũng hơn 2 giờ liền.

Nghe xong câu này, Lăng Tị Hiện tủi thân giống như cô vợ nhỏ bị ức hiếp: “Dung Dung, sao em có thể tuyệt tình như vậy? Sẽ không nhớ anh sao? Hơn nữa, như vậy anh sẽ rất cô đơn, anh không thể chịu đựng được thì làm sao đây?”

“Chịu đựng không được cũng phải chịu đựng, chỉ một tháng, rất nhanh sẽ qua thôi, Lăng Tị Hiện, em biết anh là tốt nhất, chờ khi thi xong em sẽ bù đắp

cho anh có được không?” Lâm Dung cũng biết như vậy đối với Lăng Tị Hiện có chút quá đáng, cho nên an ủi anh.

“Không được, tốt nhất là em nên suy nghĩ kỹ lại sau đó mới nói anh kết quả.” Sắc mặt Lăng Tị Hiện nhanh chóng trầm xuống, một lời mà từ chối - đây là giọng điệu khi anh nói chuyện công việc. với cấp dưới cũng chỉ dùng một câu.

Nghe được câu từ chối kiên quyết của Lăng Tị Hiện, Lâm Dung cũng tức giận: “Hừ, không được cũng phải được, em đã sớm suy nghĩ kỹ càng rồi, anh mặc sức mà đến, dù sao khi anh đến em cũng không gặp anh.” Nói xong cô cúp điện thoại. Học kỳ trước thành tích của cô rất tốt, tất cả mọi người trong khoa đều biết, học kỳ này bị bệnh lại yếu đuối, khẳng định bị chậm đi không ít, chính là cô cũng không muốn điểm bài thi quá thấp, làm cho người khác chế giễu, cho nên mới lo lắng như vậy, nhưng mà những chuyện này Lăng Tị Hiện một chút cũng không hiểu được, lại nói với cô như vậy, Lâm Dung vô cùng tủi thân và tuyệt vọng, hơn nữa Lăng Tị Hiện lại nói chuyện với cô như vậy.

Ném điện thoại sang một bên, Lâm Dung muốn tiếp tục đọc sách, lại phát hiện đọc thế nào cũng không vô, trong đầu cô lúc này đều là câu vừa rồi của Lăng Tị Hiện làm cho cô sợ hãi, ngón tay lật sách cũng dừng không được mà khẽ run lên.

Từ khi quen nhau, Lâm Dung cũng cảm nhận được Lăng Tị Hiện rất cường thế, ngay từ nhỏ anh đã lớn lên trong hoàn cảnh cực tốt, mặc dù rất ưu tú, nhưng mà cũng vì sự ưu tú đó, cho nên càng thêm cường thế,

Khi bắt đầu tốt nghiệp đại học, anh nhanh chóng được đưa đi huấn luyện, mặc dù đồng thời bị người khác huấn luyện. nhưng nhờ có người cha như vậy, liền dẫn đến việc huấn luyện viên của anh có lẽ cũng phải nể anh ba phần đi?

Cho nên, bản thân luôn luôn có thói quen nghe anh, anh cũng luôn có thói quen buộc mình nghe theo anh, khi thật sự gặp mâu thuẫn, Lăng Tị Hiện cũng luôn nói một câu “Ngoan, nghe lời.” thì giải quyết xong.

Anh rốt cuộc là có biết hay không, mình không phải là sủng vật của anh, mà là một cá thể độc lập, cũng có suy nghĩ của bản thân.

Anh rốt cuộc là có biết hay không, bản thân cô cũng là đứa nhỏ được lớn lên trong sự nuông chiều của cha mẹ, đừng nói là cha mẹ anh trai, ngay cả giáo viên trong trường cũng sẽ tôn trọng ý kiến của mình giống như vậy.

Anh rốt cuộc là có biết hay không, khi quen anh, mặc dù lúc trước là anh chủ động theo đuổi, nhưng mà hiện tại mình cũng thật sự ngày càng thích anh, thích đến nỗi nguyện ý nghe lời của anh, nguyện ý vì anh bỏ qua ý kiến của bản thân, chính mình cũng rất cố gắng, cố gắng để cho anh ngày càng yêu thích quý trọng mình hơn.

Tất cả những chuyện đó anh đều không biết, nhưng ít nhất anh cũng biết, thành tích thi tốt nghiệp của mình không tốt, đã làm cho cha mẹ cùng anh trai cực kỳ đau lòng, cho nên cô muốn khi học đại học có thể cho bọn họ một chút đền bù, không phải vì bản thân, mà muốn làm cho bọn họ vui mừng.

Nhưng tại sao hiện tại, rõ ràng không ai quấy rầy nữa, rõ ràng có thể tập trung học bài, nhưng một chữ cũng không học vô, bên tai lúc này chỉ lần lượt vang lên giọng nói lạnh lùng lúc này của anh, cho đến khi sách vở trước mắt trở nên mơ hồ, làm cho chất lỏng trong suốt từ hai mắt tràn ra, bởi vì đèn nền cùng đau lòng mà khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên vụn vỡ, từ từ thấm vào trên môi, mặc dù chỉ có vị nhạt nhẽo nhưng lại cảm thấy vô cùng chua xót.... (@@, bỏ tay đoạn này)

Chỉ một câu nói lạnh nhạt tuyệt tình mà thôi, vì cái gì? Vì sao lại làm cho mình khổ sở như vậy, khó chịu đến nỗi không biết làm cái gì, cả người khó chịu giống như đầu đau nhức vậy?

Vốn định tiếp tục cùng Lâm Dung cãi cọ, nhưng mà cô đã cúp điện thoại, Lăng Tị Hiện tức giận trực tiếp quăng điện thoại xuống đất, buồn bực đốt một điếu thuốc, anh cũng không có thói quen hút thuốc, trừ khi tâm tình rất kém, nếu không tuyệt đối không đụng đến thuốc, cho nên từ sau khi ông nội bệnh tình nguy kịch mà nằm viện, đến giờ vẫn không có đụng đến, hiện tại lần đầu tiên cùng Lâm Dung cãi nhau, anh thật sự tức giận.

Bắt đầu từ một tuần trước, mỗi lần gọi điện thoại cho cô, cô đều qua loa, trước kia hai người có thể nói chuyện tán gẫu liên tục 2 giờ liền cũng chưa cúp máy, nhưng mà hiện giờ.... Lăng Tị Hiện bắt đầu đi nhấc điện thoại lên, mở lịch sử cuộc gọi lên xem không có lần nào vượt quá 10 phút, phần lớn đều không tới 5 phút đồng hồ.

Không dễ dàng gì có được một lần mang cô ra ngoài ăn cơm, cực kỳ cao hứng, vừa lái xe vừa hỏi cô muốn ăn cái gì, nhưng mà hỏi rất nhiều lần nhưng Lâm Dung cũng không phản ứng, chính là chuyên chú đọc bài, ngay cả đầu cũng không nâng lên.

Không thể nói yêu cô như thế nào, cũng không nói được với cô bản thân anh yêu thích cô đến bao nhiêu, nhưng việc mình làm vì cô ít hay nhiều cô không thấy được sao? Chính mình sẽ nhớ cô cô cũng không biết sao? Trong lòng tràn đầy mong chờ còn mang theo chút lo lắng gọi điện thoại cho cô, khi nghe được giọng nói không kiên nhẫn của cô bản thân sẽ có nghi ngờ cùng đau khổ chẳng lẽ cô cũng không hiểu sao?

Đã hai ngày, lần đầu tiên Lâm Dung cảm thấy bất an cùng không biết phải làm sao, xem cái gì cũng xem không vô, đừng nói chi là học bài, đến cả đi ngủ cũng ngủ không ngon giấc, nhưng khi nhìn thấy bạn cùng phòng mọi người đều bắt đầu dậy sớm ngủ trưa chạy đến phòng tự học, cô đương nhiên cũng lo lắng về kỳ thi, cho nên vẫn như trước mỗi ngày đến phòng tự học nhìn vào sách mà ngẩn người, như vậy tốt xấu gì trong lòng cũng được an ủi một chút.

Lăng Tị Hiện ngay cả tâm trạng ăn cơm cũng không có, buổi tối khi đi ngủ trong đầu tất cả đều là Lâm Dung, mỗi ngày đều đến khuya mới có thể ngủ được, buổi sáng thì lại tỉnh dậy rất sớm. Ban ngày không có việc gì, lúc nào anh cũng nghĩ đến chuyện này, đầu tiên là ân hận vì mình đã nói chuyện không nên nói, câu nói kia cũng không nên, vậy mà lại đối xử với cô như cấp dưới của mình, thực ra mình mới là cấp dưới của Lâm Dung. Điểm thứ hai, lúc này đây mới nhận ra Lâm Dung đang lo lắng, sợ rằng mất mặt mỗi khi đạt thành tích kém hơn so với lần trước, thật là, trực tiếp nói với anh không phải xong rồi sao, Lăng Tị Hiện đau lòng khi nhớ lại mà trách cứ, chuyện này để cho anh giải quyết không phải dễ dàng hơn sao!

Tìm hai người bạn, tóm tắt gần hết lại nội dung đề thi kỳ này của Lâm Dung. Lăng Tị Hiền gọi điện thoại cho Lâm Dung, nhưng mà Lâm Dung không nhận, Lăng Tị Hiền cho rằng Lâm Dung để quên điện thoại ở đâu đó, nhưng khi gọi điện thoại đến phòng trong ký túc xá của cô, bạn cùng phòng của cô nói cô mang theo đi động đến phòng tự học rồi. Lăng Tị Hiền lo lắng, gọi tiếp, cũng không nhận. Anh cho rằng Lâm Dung còn đang tức giận mà không nhận, nghĩ là chính mình chọc giận Lâm Dung đến đau lòng, vội vàng lái xe đến trường học của Lâm Dung, ở trên xe gửi cho Lâm Dung một tin nhắn: Bảo bối, nghe điện thoại, nghe lời. Lâm Dung không trả lời, lại nhắn: Dung Dung, đừng tức giận nữa có được hay không? Là lỗi của anh, cho anh cơ hội nói lời xin lỗi đi. Vẫn không trả lời. Đến trường học, anh đỗ xe xong, nhanh chóng đi đến phòng tự học Lâm Dung thường đến.

Trước cửa, Lăng Tị Hiền nhìn thấy Lâm Dung đang tập trung học bài, nhìn tiếp, không thấy điện thoại của cô đâu, anh trực tiếp đi vào kéo Lâm Dung ra ngoài.

“Làm gì vậy, bại hoại, buông ra!” Tính tình ngang ngược của Lâm Dung bộc phát, vùng vẫy tay thoát ra.

Lăng Tị Hiền để cô nhìn cô bình tĩnh trở lại, hai ngày nay không gặp cô, không nói chuyện với cô, anh cảm thấy cách một khoảng thời gian rất lâu, cảm thấy chưa bao giờ nhớ cô đến vậy, cũng mặc kệ đây là hành lang phòng học, Lăng Tị Hiền nâng mặt của Lâm Dung lên mạnh mẽ hôn lên, Lâm Dung bị Lăng Tị Hiền hôn đến nổi mắt đi khả năng suy nghĩ, lúc này Lăng Tị Hiền cũng không còn cứng rắn ép buộc nữa, bắt đầu trở nên ôn nhu, Lâm Dung không khỏi lấy tay nhẹ nhàng ôm lấy anh, hưởng thụ nụ hôn của anh. Trước kia hai người cũng thường xuyên không gặp mặt nhau, nhưng mà tốt xấu gì cũng gọi điện thoại mỗi ngày, cho dù thật sự không có gọi điện thoại, ít nhất quan hệ cũng rất tốt, nhưng mà giận nhau hai ngày giống như hiện tại, bản thân mình cũng chưa từng có cảm giác bất an như vậy, cả ngày không biết làm cái gì, thật sự nhớ anh, rất nhớ.

Cảm giác được Lâm Dung ôm lấy vai mình, đột nhiên Lăng Tị Hiền bắt đầu đau lòng, vẫn là một Lâm Dung ôn nhu như thế, vẫn là một Lâm Dung lạnh nhạt như thế, vẫn là một Lâm Dung thẳng thắn như thế, giờ phút này ngón tay có hơi run rẩy, không, không phải là hơi hơi, bởi vì chính mình có thể cảm nhận rõ ràng như vậy. Lăng Tị Hiền có ngu dốt có đắn đo đi chăng nữa, cũng cảm nhận được Lâm Dung quan tâm mình như thế nào, không khỏi khẩn trương mà dùng cánh tay xiết chặt lấy Lâm dung, nụ hôn càng thêm sâu hơn, hết sức ôn nhu, làm cho người trong lòng có thể cảm thấy được tấm lòng của bản thân.

Qua rất lâu, Lâm Dung có khó thở, nhẹ nhàng đẩy Lăng Tị Hiền ra, Lăng Tị Hiền có chút không muốn mà rời khỏi môi Lâm Dung, nhưng một bàn tay vẫn ôm chặt lấy cô, tay còn lại giúp cô vén mấy sợi tóc, hỏi cô: “Điện thoại đâu? Tại sao không nghe điện thoại của anh?”

Lâm Dung để điện thoại ở chế độ rung, luôn đặt ở trong túi, cho nên không chú ý, nghe Lăng Tị Hiền nói như vậy, cô mới lấy điện thoại ra, hơn chín cuộc gọi nhờ và vài tin nhắn, đều là hôm nay Lăng Tị Hiền gọi và gửi đến cho cô, cô nhìn không được là lừa dối, nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, em không nghe thấy.”

Lăng Tị Hiền nghe xong lời này, không khỏi lớn tiếng nói: “Anh còn tưởng rằng em vẫn đang giận anh đó!”

Thì ra anh gọi điện thoại không được nên mới vội vàng đến đây, Lâm Dung nhìn không được ngẩng đầu lên nhìn, đầu Lăng Tị Hiền đã đầy mồ hôi, tóc trên đầu đều bị mồ hôi làm ướt hết, không biết có phải trên đường lái xe quá nhanh hay là lo lắng trong lòng. Lâm Dung lấy tay lau mồ hôi cho anh, kỳ thật hai ngày nay không gặp mặt, không gọi điện thoại, cô cũng có chút nhớ Lăng Tị Hiền rồi.

Lăng Tị Hiền thở dài, cầm lấy tay đang lau mồ hôi cho mình của cô: “Vì sao luôn không chịu tin tưởng anh, lại luôn để mình uất ức?”

“Hả? Chuyện gì?” Lâm Dung không hiểu ý tứ của Lăng Tị Hiền.

“Em có khó khăn, lo lắng cho kỳ thi, vì sao không nói cho anh biết, nếu vấn đề khó khăn anh không thể thay em gánh vác, vậy anh còn là bạn trai của em sao?” Nói đến đây, Lăng Tị Hiền có chút đau lòng, nhưng nhiều hơn là áy náy, “Dung Dung, anh cũng không đúng, không nghĩ đến lo lắng của em, còn nói chuyện như vậy với em.”

Nghe mấy chuyện này, Lâm Dung vô cùng cảm động: “Ừ, sau này em cũng sẽ không như vậy, về sau sẽ nói cho anh.” Cô nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Tị Hiền.

“Lúc này mới nghe lời đó.” Lăng Tị Hiền sùng nịch sờ đầu Lâm Dung, cánh tay ôm chặt lấy Lâm Dung nói nhỏ bên tai cô: “Về sau chúng ta không cãi nhau nữa có được hay không? Nếu có vấn đề gì, đều là lỗi của anh hết.” Anh không chịu được mùi vị cùng Lâm Dung chiến tranh lạnh.

“Dạ.”

“Chờ anh một chút.” Nói xong Lăng Tị Hiền vào trong phòng tự học của Lâm Dung lấy cái gì đó ra, “Đi theo anh nào, trong xe có đồ cho em.”

“Đội đã!” Lâm Dung giữ chặt anh.

“Hả? Có chuyện gì?” Lăng Tị Hiền cho rằng Lâm Dung bỏ quên cái gì đó.

“Anh...hút thuốc lá sao?” Vừa rồi khi Lăng Tị Hiền hôn mình, Lâm Dung liền đoán được, đây là lần đầu tiên Lâm Dung ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, mặc dù cảm giác mình không nên hỏi đến, nhưng vẫn do dự một chút mà hỏi thử.

“Ừ.” Lăng Tị Hiền xấu hổ cười cười, Lâm Dung không thích khói thuốc lá, anh biết, hôm nay trước khi tới đây anh đã uống sữa tươi ăn kẹo cao su, nhưng mà mùi vị cũng không thể che dấu hoàn toàn được, “Thực xin lỗi, bảo bối, sau này anh không hút nữa.”

Lâm Dung biết tâm tình anh không tốt mới làm vậy: “Về sau khi tâm trạng không tốt cũng không cần hút thuốc, có thể giống như em ăn đồ ăn vặt, bằng không thì không tốt cho sức khỏe.”

Ngồi trên xe, Lăng Tị Hiền đưa cho cô một túi giấy: “Bên trong là đề bài kỳ thi lần này của em, các môn đều có, em xem thử hết đi, anh không biết em thi môn nào, còn có một xấp tài liệu lịch sử văn học Đại Bắc, môn lịch sử văn học của em thi đề mở đúng không? Đề thi thử của Đại Bắc nằm ở cuối tài liệu, đến khi đó không nên xem tài liệu của em mà nên xem cái này là được rồi, đáp án đều ở phía sau hết.”

Mặc dù rất kinh ngạc, nhưng hiện tại Lâm Dung cũng không ngạc nhiên đến mức hỏi Lăng Tị Hiền kiểm được những thứ này từ đâu, nói chung anh có biện pháp là được. Mở túi ra, Lâm Dung nhìn vào bên trong, nhìn không được cười ra tiếng, nhìn thấy cô như vậy, Lăng Tị Hiền cũng yên tâm nở nụ cười: “Như thế nào? Hiện tại có thời gian đi với anh không?”

“Dạ! Hi hi.” Lâm Dung nhìn Lăng Tị Hiền, “Cảm ơn anh, Lăng Tị Hiền.” Nói một cách rất chân thành.

“Đưa ngực, còn phải nói sao? Về sau không được nói hai chữ này nữa có biết không?” Trong mắt Lăng Tị Hiền, chỉ có người ngoài mới nói lời cảm ơn, anh cũng không muốn Lâm Dung xem mình như người ngoài đâu.

“Dạ.” Lâm Dung lễ lễ.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Lăng Tị Hiền khởi động xe.

“Đi đâu vậy?”

“Ở Thành Tây có một hang động đá vôi, nghe nói hiện tại rất mát mẻ, chúng ta đến đó tránh nắng, được chứ?” Trời rất nóng, hai người đều đặc biệt sợ nóng, cho nên Lăng Tị Hiền mới tìm một nơi mát mẻ.

“Dạ được.”

Thời điểm đi đến hang động đá vôi là giữa trưa, trường học của Lâm Dung nằm ở phía đông của thành phố, nhưng hang động thì nằm ở phía tây, khoảng cách rất xa. Hai người vào trong tham quan một chút sau đó đi ăn cơm.

“Trưa nay muốn ăn cái gì? Hai ngày nay có uống sữa uống thuốc đúng giờ không?” Lăng Tị Hiền ôm eo Lâm Dung hỏi cô.

“Ách... Ăn đúng giờ.” Lâm Dung có chút xấu hổ, trước kia khi hai người ở cùng một chỗ, Lăng Tị Hiền chỉ nắm tay cô, chưa từng thật mật giống như bây giờ.

Lăng Tị Hiền cảm nhận được người Lâm Dung cứng đờ: “Làm sao vậy, Dung Dung? Không quen sao?” Anh cảm thấy được càng làm như vậy càng làm cho mình cảm thấy có cảm giác an toàn, luôn luôn cảm nhận được Lâm Dung ở ngay bên cạnh mình, trước kia chỉ biết bản thân mang lại cho Lâm Dung cảm giác an toàn, lại không nghĩ rằng hai ngày không cùng Lâm Dung nói chuyện, không có cô, làm cho anh cực kỳ thấp thòm lo âu. Biết rằng Lâm Dung sẽ không được tự nhiên, nhưng anh cũng không muốn buông ra.

“Dạ, có một chút.” Lâm Dung vốn cho rằng anh sẽ thả mình ra, nhưng không nghĩ tới ngược lại Lăng Tị Hiền càng ôm cô chặt hơn, điều này làm cho cô càng khẩn trương hơn.

“Không có sao đâu, rất nhanh sẽ quen thôi.” Về mặt Lăng Tị Hiền cười xấu xa, đúng vậy, anh dự định về sau mỗi ngày đều ôm cô như vậy, nhất định rất nhanh có thể quen rồi.

Lâm Dung đỏ mặt, không biết nói gì nữa.

“Sao vậy, ở cùng với anh vẫn khẩn trương thẹn thùng nữa sao?” Nhìn thấy Lâm Dung như vậy, Lăng Tị Hiền nhìn không được trêu cô, “Không sao, chúng ta vốn nên làm như vậy không phải sao?”

“Uhm, dạ.” Lâm Dung gật đầu, sau đó dường như nhớ tới cái gì, hỏi anh: “Vậy còn anh, có ngoan ngoãn ăn cơm không?” Hiện tại Lăng Tị Hiền đang ở một mình trong căn phòng gần trường học, anh một mình cho tới bây giờ cũng chẳng muốn nấu cơm, luôn tùy tiện ăn cái gì đó cho xong.

“Ha ha, hai ngày nay không cách nào ăn cơm được, hiện tại lại đói bụng, chúng ta nhanh đi ăn đi.” Lăng Tị Hiền vừa ứng phó vừa dắt Lâm Dung ở bên cạnh đi vào.

Lâm Dung hoảng sợ: “Cái gì mà không cách nào ăn cơm được hả? Ăn hay chưa? Nói thật.”

Lăng Tị Hiền cười cười: “Ừ, không, chỉ uống nước thôi.” Lăng Tị Hiền luôn nói dối thành thạo nhưng khi đối mặt với Lâm Dung lại không thể nói được lời nói dối nào, anh nói nước là rượu cùng cà phê, “Được rồi, Dung Dung, anh không sao, hiện tại lại đói bụng, chúng ta đi ăn cơm có được hay không?”

“Được.” Lâm Dung có chút không vui, nhưng vẫn đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 21: Quỷ kế thuê phòng ngắn hạn.

Editor: Trịnh Phương

Lúc ăn cơm, bởi vì tâm tình của Lăng Tị Hiên rất tốt, hai ngày trước anh lại không ăn gì, cho nên ăn như hổ đói, nhưng vẫn không quên gấp thức ăn cho Lâm Dung. Nhìn dáng vẻ ăn cơm của anh, Lâm Dung biết hai ngày nay anh nhất định không ăn cơm đảng hoàng, vừa cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy thương: “Ăn chậm một chút, không ai giành với anh.” Nói xong liền gấp thức ăn Lăng Tị Hiên thích cho anh.

Lăng Tị Hiên cười xin lỗi: “Ừ.” Nói xong liền gấp cang của hấp Lâm Dung thích ăn vào trong bát của cô.

Cơm nước xong, Lâm Dung mệt mỏi, muốn ngủ. Vì vậy, Lăng Tị Hiên tìm một khách sạn, thuê một gian phòng ngắn hạn. Lâm Dung giống như không biết chuyện cô và Lăng Tị Hiên, một nam một nữ lại thuê một gian phòng ngắn hạn ở trong mắt người khác có ý vị như thế nào, cho nên khi nhìn thấy nụ cười có ý tứ sâu xa của nữ nhân viên phục vụ thì có chút nghi ngờ, nhưng chắc chắn là Lăng Tị Hiên có biết, hơn nữa là anh cố ý thuê phòng. Vừa vào phòng, Lâm Dung lập tức hỏi anh: “Em cảm thấy nụ cười của cô nhân viên kia có chút kỳ quái, có phải em có chỗ nào kì lạ không?”

Lăng Tị Hiên thiếu chút nữa bật cười, trong lòng nghĩ Lâm Dung quả nhiên rất đơn thuần: “Không có không có, là cô ta có vấn đề. Ngủ đi, anh chuẩn bị trước, một giờ sau gọi em dậy, được không?”

“Vâng, em đi ngủ nha.”

Sợ điện thoại di động vang lên sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của Lâm Dung, Lăng Tị Hiên lấy điện thoại di động ra muốn tắt đi, Lâm Dung thấy được lại đột nhiên gọi anh: “Ài, anh chừng đổi điện thoại di động từ khi nào vậy?” Cô nhớ, hai ngày trước Lăng Tị Hiên đâu có dùng cái này?

“A, mới vừa đổi, cái đó hỏng rồi.” Lăng Tị Hiên nói. Ngày đó, khi nhận điện thoại của mình từ Lâm Dung thì bản thân đã làm rơi vỡ, cho nên anh lại đi mua một cái khác.

“Oh, em muốn chơi một chút, bên trong có trò chơi không?” Lâm Dung một lòng chỉ nghĩ tới chơi, cũng không hỏi anh xem tại sao điện thoại lại hỏng.

Lăng Tị Hiên không nhịn được cười: “Có, em chơi đi, mật mã giống với trước kia.” Nói xong liền đưa di động đưa cho cô. Mật mã là sinh nhật của Lâm Dung. Thật may là Lâm Dung không hỏi anh tại sao điện thoại bị hỏng, nếu không anh thật đúng là không biết nên nói gì.

Lâm Dung lấy di động chơi trò chơi một lúc, lại nhìn tin nhắn của Lăng Tị Hiên, điện thoại di động của anh là hai sim, cho nên có hai số, một số trong đó là số di động mà anh nói với cô ngay từ đầu, một cái khác là tự nói với mình chính. Lâm Dung nhìn mục tin nhắn của sim hai xong liền lấy làm kinh hãi — trong mục tin nhắn chỉ có một mình cô, danh sách cuộc gọi cũng chỉ có số điện thoại của cô, trong mục tin nhắn cũng chỉ có tin nhắn của cô. Cô không nhịn được mà hỏi Lăng Tị Hiên: “Lăng Tị Hiên, số điện thoại trong sim hai của anh chỉ có một mình em biết sao?”

“A, ừ.” Lăng Tị Hiên quay đầu lại cười cười: “Sao vậy?”

“Ngay cả chú và di cũng không biết sao?”

“Đúng vậy, không biết, bọn họ muốn tìm anh thì không phải còn có một số khác sao?” Lăng Tị Hiên thêm cái sim này chính là vì muốn liên hệ với Lâm Dung dễ dàng hơn, không muốn bị người khác quấy nhiễu.

“Nhưng tại sao vậy?” Hỏi vấn đề này có chút ngu. Không phải Lâm Dung không hiểu là chuyện gì xảy ra, là cô không tin quá tin tưởng.

Lăng Tị Hiên cười đi tới bên giường Lâm Dung ngồi xuống: “Số này sẽ luôn luôn hoạt động, như vậy em tìm anh sẽ dễ hơn một chút. Hơn nữa, anh cũng không cần lo lắng có người khác quấy rầy anh.”

“A, thế nhưng thật lãng phí.”

Lăng Tị Hiên cười: “Không có gì, anh có thể chi trả phí điện thoại di động của mình.” Anh biết bản thân gửi rất nhiều tin nhắn cho Lâm Dung — riêng mỗi ngày đã có hơn mười, thậm chí trên trăm tin nhắn, còn chưa kể tới chuyện gọi điện thoại, nhưng đối với việc một tháng mình rút cuộc tiêu hết bao nhiêu tiền điện thoại, anh một chút khái niệm cũng không có.

“Hừ, sa đọa.” Lâm Dung nhỏ giọng nói, nhưng lại vẫn bị Lăng Tị Hiên nghe được.

“Lá gan em thật không nhỏ nhỉ? Lại dám mắng anh, có còn muốn ngủ hay không vậy?” Lăng Tị Hiên biết Lâm Dung sợ nhất nhột, cho nên xuất ra đòn sát thủ của anh.

“A, không cần, em sai rồi, em sai rồi!” Lâm Dung sợ nhất chính là bị người khác cù, cho nên vừa nghe thấy lời ấy liền không nhịn được khản trương.

“Biết sai rồi?”

“Ừ, biết biết.”

“Nói đi, tại sao nói xin lỗi?” Lăng Tị Hiên chắc chắn sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào để bắt nạt Lâm Dung.

Lâm Dung biết Lăng Tị Hiền có ý gì, không thể làm gì khác hơn là ngồi dậy nhẹ nhàng hôn Lăng Tị Hiền một cái: “Ừm, như vậy được chứ?”

“Không còn sớm nữa, ngủ đi, buổi chiều còn phải đi chơi. Nghỉ ngơi cho tốt.” Lăng Tị Hiền đắp chăn lên giúp cô—— máy điều hòa trong phòng mở nhiệt độ rất thấp, anh sợ Lâm Dung bị cảm.

Lăng Tị Hiền lên mạng một lát, tra xét những kiến thức chính mình gặp phải mà không biết trong hai ngày nay—— đây là một thói quen của anh. Cứ vài ngày anh sẽ làm việc như vậy một lần. Sau khi Lâm Dung qua lại cùng anh được một khoảng thời gian thì từ từ phát hiện Lăng Tị Hiền tựa như một thần nhân*, giống như vấn đề nào mình gặp phải thì anh cũng đều biết, rất nhiều chi tiết nhỏ trong cuộc sống thể hiện kiến thức của anh rất phong phú, vì vậy cô bội phục không thôi, không biết để đạt được đến mức này, Lăng Tị Hiền đã mất bao nhiêu công sức. Hơn một giờ sau, anh quay đầu lại xem một chút. Lâm Dung đang ngủ say. Đang nghĩ xem có nên gọi cô dậy hay không, điện thoại Lâm Dung vang lên—— là chuông báo thức cô đã đặt, khi ở trường vẫn luôn là một giờ rưỡi thì phải.

Lâm Dung dụi mắt ngồi dậy, Lăng Tị Hiền ti mi đưa một chiếc khăn lông ướt cho Lâm Dung lau mặt một chút: “Nghỉ ngơi xong rồi sao? Chúng ta đi ra ngoài?”

“Ừ.”

Khi đến trước cửa khách sạn, quản lý đột nhiên gọi Lăng Tị Hiền lại: “Ngài Lăng, xin chờ một chút, ở đây còn có bốn mươi đồng tiền cần trả lại cho ngài!”

Lăng Tị Hiền buồn bực: “Há? Trả tiền thừa như thế nào vậy?”

Quản lý xinh đẹp của khách sạn cười cười, giải thích: “Vừa rồi là nhân viên phục vụ của chúng tôi không đúng, cô ấy thu của ngài phí áo mưa an toàn theo thói quen, nhưng ngài giống như không có dùng, cho nên. . . . .”

Trong lòng Lăng Tị Hiền âm thầm kêu khổ: Lần này Lâm Dung khẳng định biết.

Quả nhiên, Lâm Dung nghe nói như thế, thoáng chốc hiểu được tại sao vừa rồi nhân viên phục vụ lại nhìn mình cười đến ý vị sâu xa như vậy, còn hỏi mình bao nhiêu tuổi. Nghĩ tới đây, Lâm Dung ngẩng đầu nhìn nhân viên phục vụ thì đúng lúc người ta cũng nhìn cô, mặt của Lâm Dung đỏ như quả táo chỉ trong một giây đồng hồ. Không thể làm gì khác hơn là hung hăng nhìn chằm chằm Lăng Tị Hiền, đồng thời xuống tay, không hề lưu tình mà dùng sức bấm xuống.

Mua phiếu xong, hai người liền bắt đầu đi vào trong động đá vôi. Bên trong quả thật mát lạnh thoải mái, thậm chí còn có chút lạnh, nhưng cũng rất nhiều người, đoán chừng là tất cả mọi người đều không chịu nổi nhiệt độ trong trung tâm thành phố. Hai người không muốn nán lại ở nơi có nhiều, cho nên liền đi dọc theo lối đi rất nhỏ tới một hang động rộng rãi, bên trong vẫn chưa có người nào, cho nên hai người ngồi ở bên trong.

“Lạnh không?” Lăng Tị Hiền thấy Lâm Dung ôm cánh tay, hỏi cô.

“Tạm được, không phải rất lạnh, như vậy vừa đúng.”

“Vậy thì tốt, nơi này nhìn đẹp không?”

“Ừ, rất đẹp. Sao trước kia em lại không biết thành phố này có một khu hang động rộng như vậy nhỉ?” Cho tới bây giờ Lâm Dung cũng chưa từng nghe nói qua.

“Là vừa phát hiện, hang động đá vôi chúng ta vừa đi qua có một vài thạch nhũ rất dài, em thấy chưa?”

“Thấy được, nhìn rất đẹp.” Lâm Dung gật đầu: “Sao vậy?”

“Cục du lịch thành phố tốn khoảng một tỷ nhân dân tệ để bảo vệ chúng, chính là vì lo lắng nếu mấy khối thạch nhũ đó bị hỏng thì sẽ ảnh hưởng tới giá trị du lịch.”

“Oa, vậy có phải tốn hơn mấy triệu tiền bảo hiểm không?”

“Đúng vậy, cho nên vé vào cửa hiện tại mới có thể đắt như vậy. Như vậy đi, khi ra ngoài, chúng ta lại chụp hình vài phiến.”

“Không được, quá nhiều người, chúng ta căn bản là không chen được.” Lâm Dung đặc biệt sợ trường hợp nhiều người chật chội.

“Đưa ngọc, dĩ nhiên sẽ không chen lấn khi còn có nhiều người. Chờ hết giờ du lịch thì chúng ta đi vào một mình, không phải là chỉ có hai người chúng ta rồi sao?” Lăng Tị Hiền cười sờ sờ đầu Lâm Dung. Tóc Lâm Dung rất mềm, rất mượt, tay Lăng Tị Hiền trượt xuống theo tóc của cô, cảm thấy sợi dây chuyền ở cổ Lâm Dung có chút kỳ quái. Anh vừa cảm lên nhìn, quả nhiên không phải là sợi trân châu đến mình đưa cho Lâm Dung, mà là một sợi dây chuyền bằng bạc khác, cũng rất đẹp. Lăng Tị Hiền chơi đùa sợi dây chuyền đó, hỏi Lâm Dung: “Sợi dây chuyền này ở đâu ra vậy? Em rất thích sao?”

“Đúng vậy, cái này rất đẹp.” Lâm Dung vẫn không biết gì, đồng dục nói. Cô căn bản không nghe ra mùi vị ề ảm trong giọng nói của Lăng Tị Hiền. Lúc ở Thanh Đào, Lăng Tị Hiền vẫn lo lắng Lâm Dung sẽ không thích, tốn mất mấy ngày mới chọn trúng một sợi dây chuyền cho cô, nhưng Lâm Dung vậy mà không mang. Cho dù không thích, ít nhất cô cũng phải quan tâm tới tâm tình của anh chứ?

“Em tự mua sao? Mua lúc nào?” Lăng Tị Hiền nhú nhú mày, anh nhớ rằng trước kia Lâm Dung không có cái này.

“Không phải, là người khác tặng.”

“Cái gì? Là ai tặng? Nam hay nữ?” Chân mày càng nhíu thật chặt, giọng điệu cũng thay đổi: “Chiếc dây chuyền anh mua cho em đâu? Tại sao không mang?”

Bây giờ Lâm Dung mới hiểu ra là Lăng Tị Hiên đang ghen, không nhịn được cười: “Anh biết cái gì nha, đây là đồ di tặng cho em. Ngày đó, khi em đi dạo phố cùng dì, nhìn thấy sợi dây chuyền này ở cửa hàng bạc, em rất thích, dì liền mua tặng em.”

“Oh . . . .” Lăng Tị Hiên chợt hiểu ra, trái tim cũng không khỏi nói lòng, nhưng còn có chút không hiểu: “Vậy tại sao không mang sợi dây chuyền trên châu kia, không thích sao?”

“Không phải, cái đó em cũng rất thích, nhưng lúc mua em có mang chiếc đó, sau khi đi thấy liền bảo em đeo chiếc mà dì ấy mua, nếu không chính là trọng sắc khinh bạn.” Lâm Dung không che giấu điều gì, nói hết cho Lăng Tị Hiên

Giờ Lăng Tị Hiên mới hiểu được, thì ra là Lâm Dung lại bị kẹp ở giữa rồi, không nhịn được trêu chọc cô: “Vậy em cứ nghe lời bà ấy như vậy sao? Nếu anh không vui thì sao?”

“Sẽ không, em biết anh là người tốt nhất. Lăng Tị Hiên, anh nhất định sẽ giúp em, đúng không?” Lâm Dung lắc cánh tay của anh làm nũng.

“Không được, em phải đeo chiếc mà anh tặng, nếu mẹ anh có hỏi thì anh sẽ giải thích với bà.” Lăng Tị Hiên căn bản không chịu nổi khi Lâm Dung làm nũng, đã sớm mềm lòng, nhưng còn chưa buông tha một tia hi vọng.

“Vậy lần sau, khi cùng đi đến nhà anh thì em sẽ mang cái đó, được không?”

“Ừ, vậy cũng được.”

Bởi vì quá lạnh, Lăng Tị Hiên lo rằng Lâm Dung sẽ bị cảm, cho nên hai người nhanh chóng ra ngoài. Bên ngoài có một công viên xây dựa vào núi, sau khi đi ra, Lăng Tị Hiên đưa Lâm Dung vào công viên.

Ăn cơm tối xong, Lăng Tị Hiên đưa Lâm Dung trở lại trường, hỏi cô: “Em không phải làm bài tập chuẩn bị cho ngày mai sao?” Anh biết Lâm Dung vẫn lo lắng, cho nên nhất định phải quan tâm tới việc học tập của cô.

“Ừ, em . . . .” Lâm Dung không biết nên nói gì, cô quan tâm tới học tập, nhưng cũng biết Lăng Tị Hiên hi vọng mình có thể ở cùng với anh. Thật ra thì công việc của anh rất bận, không riêng việc trong đoàn mình, những người lãnh đạo phía trên cũng rất coi trọng anh bởi vì Lăng Trung Thiên rất chú chó chuyện bồi dưỡng anh, thường cho anh xử lý một vài công việc tương đối trọng đại, cho nên anh thường sẽ có việc không làm xong. Cho dù như vậy, bởi vì muốn ở cùng cô, Lăng Tị Hiên cũng thường cố gắng giải quyết gấp bội công việc trong lúc Lâm Dung đi học, nắm bắt tất cả thời gian cơ hội có thể ở cùng Lâm Dung. Tựa như cuối tuần này, Lâm Dung biết Lăng Tị Hiên muốn mình ở bên cạnh anh bao nhiêu, nhưng tất cả mọi người đều học tập, thậm chí có người còn học suốt đêm, cô luôn chơi thật sự là kỳ cục. Mặt khác, Lâm Dung căn bản không phải người làm chuyện xấu, mặc dù Lăng Tị Hiên đưa đề thi cho cô, cô chỉ cần làm xong đề thi sẽ không còn vấn đề, nhưng nếu như vậy thì cô sẽ bị chiều hư, chỉ có chăm chỉ học tập mới có thể khiến cô an lòng. Đau lòng cùng áp lực khiến cô không biết nên nói cái cho phải.

Nhìn ra sự lo lắng của cô, Lăng Tị Hiên đưa tay sờ sờ đầu Lâm Dung, an ủi cô: “Sao vậy? Muốn có được thành tích tốt, buổi sáng ngày mai nghiêm túc học, buổi tối cùng nhau ăn cơm, xem phim, được không?” Đối với chuyện học tập của Lâm Dung, Lăng Tị Hiên cũng không phải là thật sự quan tâm. Nói thật, hình thức ở chung của anh và Lâm Dung cũng không phải là dạng yêu đương thuần khiết như chỉ nắm tay, ôm nhau vài cái như sinh viên, anh đương nhiên hy vọng có thể nhanh chóng thấy được tiền triển thực tế với Lâm Dung. Nhưng bây giờ Lâm Dung vẫn chưa chuẩn bị tinh thần, hơn nữa mới vừa gây gổ, cho nên anh càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Ừ, được.” Lâm Dung cảm kích nhìn anh. Lăng Tị Hiên thật sự là một người bạn trai hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 22: Quân huấn. Là phúc hay họa?

Edit: Nhật Dương

Cuộc thi đi qua, thời gian nghỉ hè cũng giống như dòng nước chảy. Lăng Tị Hiên càng ngày càng quen với việc ở cùng một chỗ với Lâm Dung nên bây giờ đựng phải hai tháng nghỉ hè này, biết Lâm Dung nhất định sẽ về nhà, vì vậy mà Lăng Tị Hiên cực kỳ đau đầu, suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng trừ việc thường xuyên lái xe tới thăm thì không nghĩ ra được cách nào khác.

Chạy hơn một tháng, mặc dù mệt một chút, Lâm Dung cũng phiền nhưng Lăng Tị Hiên vẫn làm như không biết mệt. Mà lời mở đầu mỗi lần tới đều giống nhau:

Lâm Dung: “Sao anh lại tới nữa?”

Lăng Tị Hiên: “À, Anh tới đây làm chút chuyện.”

Lâm Dung trừng anh, vẫn trừng đến khi ——

Lăng Tị Hiên cười than thở: “Anh tới đây làm chút chuyện, thuận tiện sang xem em.”

Tiếp tục trừng.

Lăng Tị Hiên vò đầu: “Anh tới đây xem em, thuận tiện làm chút chuyện.”

Vẫn quyết tâm trừng —— nói giỡn, đây không phải là tỉnh Đông Hải nên cơ bản là có chuyện gì cần tới đây làm chứ? Huống chi mùa hè vốn là lúc quân khu tương đối nhàn rỗi, coi như cần tới Đồng Hoàn làm việc thì cũng sẽ không tới vào lúc nghỉ hè.

Lăng Tị Hiên thua trận: “Được được được, Dung Dung, anh đầu hàng, anh nhớ em, rất nhớ nên chỉ muốn tới gặp em.”

Chống lại ánh mắt chân thành tha thiết của Lăng Tị Hiên, Lâm Dung không biết nên nói gì —— sao cô lại không nhớ anh chứ, vậy nên mỗi ngày đều phải gọi điện thoại gửi tin nhắn cho anh. Nhưng Lăng Tị Hiên như vậy cũng hơi quá phận một chút: hai ba ngày tới đây một lần, mỗi lần lái xe đi về đều mất gần gần mười tiếng, tinh thần và thể lực sao chịu nổi? Mỗi lần nghĩ đến dáng vẻ mệt mỏi của Lăng Tị Hiên, trái tim Lâm Dung sẽ không nhịn được mà đau thất lại, chân mày cũng sẽ nhíu lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng và đau lòng, nhưng khi nhìn đến gương mặt mệt mỏi của Lăng Tị Hiên lúc xuống xe lại trở nên rực rỡ hẳn lên khi thấy cô thì một câu Lâm Dung cũng không nói nên lời. Cô không thể làm gì khác hơn là thường xuyên gửi tin nhắn nhắc nhở anh: ít hút thuốc, nghỉ ngơi nhiều, không nên thức đêm, thả lỏng cơ thể.

Bước vào tháng tám, Lăng Tị Hiên lại lái xe tới —— chỗ khác biệt là lần này anh dẫn theo tài xế của mình, xe cũng là một chiếc xe Jeep quân dụng của đơn vị mà không phải chiếc Audi A8 của anh, Lâm Dung buồn bực, Lăng Tị Hiên cười nói cho cô biết: “Dung Dung, lần này anh không phải tới thăm em, thật.” Trong giọng nói còn mang theo vẻ hả hê.

Lâm Dung càng thêm buồn bực: Lần này giống như Lăng Tị Hiên có công vụ muốn làm thật nên hỏi anh: “Vậy các anh muốn làm gì?”

“Là một phần học sinh mới của trường trung học cơ sở và trường học trung học phổ thông trước kia của em tiến hành quân huấn, từ binh đoàn phòng hóa của tụi anh làm huấn luyện viên nên anh theo đoàn trưởng binh đoàn phòng hóa tới.”

“Binh đoàn phòng hóa của người ta đảm đương chức vụ huấn luyện viên, liên quan gì tới anh, anh và người ta tới đây làm gì?” Lâm Dung bắt đầu dĩ, mắt tròn trĩnh: Lăng Tị Hiên là người phụ trách bộ binh thông tin và bộ đội đối kháng, căn bản không phải là lính hóa học, nói trắng ra là anh còn mượn cơ này để tìm đến cô.

“Ha ha, song doanh mà, dù sao đoàn trưởng binh đoàn phòng hóa cũng vui vẻ thanh nhàn, tụi anh vẫn ở cùng nhau, bọn họ phải quân huấn hai mươi một ngày, anh còn lo lắng trường học của tụi em chỉ để bọn họ quân huấn có một tuần lễ.”

Lâm Dung cũng là người bị quân huấn hành hạ đến sợ nên dĩ nhiên là đứng về phía đàn em tốt nghiệp tiểu học chuẩn bị bước vào trung học và tốt nghiệp trung học cơ sở sắp bước vào trung học phổ thông, nghe Lăng Tị Hiên nói như thế, trong lòng cũng nhịn không được căm phẫn: “Hừ, loại người như anh, vui sướng khi người khác gặp họa, tàn nhẫn vô cùng, anh không phải biết quân huấn mệt mỏi và khắc khổ nhiều như thế nào sao?”

Lăng Tị Hiên đột nhiên nhớ đến chuyện Lâm Dung ghét quân huấn nên hiểu tại sao Lâm Dung lại nói như vậy, vì vậy mà dùng lời thăm thía để “giáo dục” Lâm Dung: “Dung Dung, anh biết rõ quân huấn đối với học sinh mà nói là rất khổ và mệt nhưng quân huấn có ý nghĩa rất lớn về thực tế và lợi ích về lâu dài, sau khi bắt đầu quân huấn không chỉ khiến học sinh lúc bình thường học tập có tính tổ chức và kỷ luật, giúp trường học dễ dàng quản lý mà còn có thể bồi dưỡng thói quen học tập và sinh hoạt tốt cho bọn họ, có lợi cho việc thành công trong học tập của bọn họ; quan trọng hơn là quân huấn có thể tôi luyện ý chí và phẩm chất của một người. . . . .”

Lăng Tị Hiên còn chưa nói hết đã bị Lâm Dung cắt đứt: “Anh đến để lên lớp chính trị cho em sao? Em —— không —— hoan —— nghênh!”

Lăng Tị Hiên vội cười theo: “Không có không có, Dung Dung, anh chỉ muốn mượn cơ hội này để bên cạnh em nhiều hơn, thật, huống chi anh còn chưa thấy học sinh trung học quân huấn ngoài thực tế nên cũng muốn đi nhìn xem, chúng ta có nhiều thời gian ở chung hơn, như vậy không tốt sao?”

Lâm Dung cúi đầu không lên tiếng.

Lăng Tị Hiên cười xấu xa, khẽ kéo Lâm Dung vào bên cạnh anh: “Vậy anh xem như em đã chấp nhận đó.”

“Hừ!” Lâm Dung sao cũng được kháng nghị nhưng cũng không né tránh.

Nhưng sau đó Lăng Tị Hiên mới phát hiện hai mươi một ngày hạnh phúc vui vẻ với Lâm Dung mà anh tưởng tượng ra là hoàn toàn không giống nhau, mà bị một đám nhóc nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ làm cho cực kỳ đau đầu.

Bởi vì anh thay đoàn trưởng binh đoàn phòng hóa tới nên mỗi ngày phải đi một vòng khu trung học cơ sở và trung học phổ thông để kiểm tra tiến độ và chất lượng huấn luyện của quân huấn. Ngày thứ nhất, anh đi kiểm tra ở khu trung học cơ sở đã gặp phải vấn đề ——

Huấn luyện viên đứng giữa đội, sau khi chia bốn mươi mốt người thành sáu hàng thì huấn luyện viên hô: “Hàng thứ nhất, điểm số!”

Hàng thứ nhất anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trên mặt tất cả đều treo nụ cười xấu xa, không có một người phản ứng.

Huấn luyện viên tức, lại hô: “Hàng thứ nhất, điểm số!”

Lần này hàng thứ nhất đồng loạt cúi đầu vẫn không điểm số.

Lăng Tị Hiền thấy thế cũng không nhịn được nhún mồm, dừng chân lại xem tình huống.

Đoán chừng huấn luyện viên cũng thật sự không chịu nổi, hô: “Hàng thứ nhất, người đầu tiên đứng ra, chuyện gì xảy ra, để cho anh điểm số!”

Học sinh hàng thứ nhất ngẩng đầu lên, cố làm ra vẻ mê mẩn nhìn huấn luyện viên một cái, từ từ đi tới cạnh một thân cây gần mình nhất rồi đưa hai tay ra ôm lấy thân cây. . . . .

Toàn bộ học sinh đều cười ầm lên, mà ôm cậu con trai ôm lấy cái cây kia cũng bởi vì mình chế tạo “bom cười” mà cực kỳ khoái chí, huống chi cậu ta còn có thể hưởng thụ một chút mát mẻ dưới tàng cây cho nên cũng không nhịn được mà cười ra tiếng.

Dường như huấn luyện viên cũng là một tân binh, bị học sinh trêu đùa như vậy cũng lập tức tức giận đến đỏ mặt nhưng không biết nên làm sao để kết thúc.

Lăng Tị Hiền đứng ở một bên, lúc đầu thì lông mày nhún chặt nhưng sau đó dần dần buông ra, trên mặt cũng nở nụ cười nhìn như cực kỳ lượng thiện, anh đi tới trước mặt cậu học sinh kia rồi lấy từ trong túi ra một quân bài rồi nhét vào trong miệng cậu học sinh kia khiến cho một mặt của quân bài vừa vặn chổng đờ vào thân cây: “Sáng hôm nay, anh không cần phải huấn luyện, thích ôm cây phải không? Vậy thì ôm cho tới trưa, buổi trưa lúc nghỉ ngơi thì đưa quân bài xì phé cho huấn luyện viên của anh, nếu như cậu ta nói cho tôi biết quân bài bị cong thì cậu cũng không cần huấn luyện, trực tiếp ôm cây ba tuần lễ!” Nói những lời này xong, anh lại đi tới trong đội ngũ, kéo một cậu con trai đang cười rất vui vẻ ra rồi dẫn cậu ta đến dưới tàng cây: “Anh, nhìn cậu ta, nếu để cho tôi phát hiện anh ăn gian thì cây trong thao trường này rất nhiều, tùy anh ôm!”

Nói xong những lời này, nam sinh đang cười trong đội ngũ lập tức không cười mà các nữ sinh cũng không nhịn được khẽ le lưỡi.

Lăng Tị Hiền thờ phào nhẹ nhõm một hơi sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Lại một ngày, lúc ở khu cấp ba, một người huấn luyện viên đang quân huấn cho những học sinh ở lớp năng khiếu âm nhạc, lớp năng khiếu âm nhạc có tổng cộng bốn mươi người, trong đó có ba mươi sáu là nữ, và lại còn là một đám nữ sinh không ngừng xảy ra vấn đề khiến huấn luyện viên hết sức khổ não.

Hôm đó dạy đi đều bước, lần thứ nhất đi, một cô gái không cẩn thận đi chân phải, huấn luyện viên thấy thì lập tức nhắc nhở cả lớp: “Lần thứ hai đi nhất định phải chú ý, ngàn vạn lần không thể đi chân phải trước!”

Không ngờ lần thứ hai đi thì toàn bộ một hàng của cô nữ sinh đi nhầm chân phải đều đi chân phải trước!

Huấn luyện viên cực kỳ tức giận: “Tôi lại cho các anh chị một cơ hội cuối cùng, nếu ai lại làm sai thì đi đến bãi tập chạy mười vòng!”

Vì vậy bắt đầu lần đi thứ ba, lần này tuyệt hơn —— cả lớp đều đi chân phải, ngay cả nam sinh cũng không ngoại lệ! Học sinh cấp 3, kiến thức và trình độ cũng đều được đề cao, cũng biết rõ biện pháp để bọn họ không bị trách mắng, huống chi huấn luyện viên lại không quy định thời gian chạy mười vòng, nếu như thật sự để bọn họ chạy, bọn họ có thể “chạy” tới trưa.

Lăng Tị Hiền đang muốn đi quản lý thì đột nhiên cảnh tượng mấy ngày trước đến đây lúc mấy nữ sinh ban nghệ thuật nghỉ ngơi đã chạy tới xin số đi động của anh hiện lên nên lập tức thay đổi suy nghĩ, xoay người rồi đi —— những nữ sinh này gan lớn muốn chết, anh mà xen vào thì nhất định sẽ chọc phải phiền toái đầy người.

Còn chưa đi xa đã nghe thấy phía sau có nữ sinh hô to: “Huấn luyện viên, tội em chịu phạt nhưng thầy có thể để cho đoàn trưởng của tội thầy dẫn tội em chạy bộ được không?”

Nhất thời cả lớp cười ầm lên.

Lăng Tị Hiền làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục bước nhanh hơn về phía trước. Vừa đi vừa tức giận nghĩ, anh cũng có lúc xấu mặt nhưng chưa từng có lúc chột vật chạy trốn như vậy.

Có một ngày, mưa nhỏ, tất cả học sinh đều cho rằng sẽ không quân huấn nên vui vẻ hoan hô nhưng huấn luyện viên vừa thương lượng với Lăng Tị Hiền, cảm thấy mưa rất nhỏ có thể tiếp tục quân huấn, vì vậy vẫn gọi học sinh ra thao trường chịu mưa.

Rất nhiều người mang lòng bất mãn, vì vậy lại bắt đầu lên lút giờ trò, lúc Lăng Tị Hiền đi tới sân huấn luyện, vừa lúc nhìn thấy cảnh một nam sinh lớp 11 lúc đi bộ luôn có ý văng nước lên người huấn luyện viên, quân lính của huấn luyện viên đã bị ướt một nửa nhưng vì nhìn học sinh đi đều hay không nên không thể không đi gần.

Mặc dù không phải là lính do anh mang nhưng tình cảm tuyệt đối không kém, Lăng Tị Hiền đau lòng huấn luyện viên của mình, tự nhiên sẽ không tha cho học sinh kia. Anh thuận tay cầm lên hai cây dù rồi kéo cậu học sinh kia ra khỏi đội ngũ, bùng dù ra rồi đưa cho cậu ta, về mặt cậu học sinh đó đây nghỉ

hoặc, không hiểu có ý gì, Lăng Tị Hiên cười giải thích: “Một tay cầm một cây dù, đứng ở một bên đi, muốn cầm dù như thế nào đều được nhưng có một nguyên tắc —— không thể ngăn mưa xối lên người cậu.”

Vì vậy, trong thao trường xuất hiện một cảnh tượng vô cùng khác thường—— một nam sinh mang về mặt khóc than, một tay cầm một cái dù nhưng toàn bộ hai cây dù đều nghiêng về phía trước, cậu ta không có cách nào tự che mưa cho mình.

Ba tuần lễ trôi qua, Lăng Tị Hiên tựa như đang đấu trí với một nhóm người, vừa lui vừa tiến, một đuổi một truy, mặc dù trong lúc đối kháng với đám học sinh kia anh đều luôn chiếm thế thượng phong nhưng hai mươi ngày trôi qua anh đã cảm thấy sức cùng lực kiệt, thật vất vả và chịu đựng đến hội diễn, ngồi trên bục đại biểu, trong lòng đang âm thầm vui vẻ vì không có chuyện gì xảy ra thì Chu Lập lại gọi một cuộc điện thoại tới khiến anh khản trương.

“Tị Hiên, có phải cậu đang giúp Vương đoàn trưởng dẫn quân huấn phải không? Sắp tới hội diễn rồi sao?”

“Đúng vậy, tôi đang trên bục đại biểu rồi, làm sao vậy?” Lăng Tị Hiên buồn bực, sao tự nhiên Chu Lập lại hỏi cái này?

“Tôi cho cậu biết, một lát nữa cậu ngàn vạn lần đừng đi xuống, đợi nói xong đã. Đám nhóc kia, tôi cũng biết, lần trước tôi dẫn quân huấn đã đi xuống ngay, kết quả là bọn họ nhìn như thâm tình vút tó lên nhưng trên thực tế thì . . . . .”

“Trên thực tế không ai tiếp được cậu, cho nên cậu té rất thảm phải không?” Chu Lập còn chưa nói hết, Lăng Tị Hiên đã ngắt lời anh rồi hỏi.

“Đúng vậy, à, Tị Hiên, làm sao cậu biết, chẳng lẽ cậu đã bị té rồi?” Chu Lập nghi ngờ.

“Không phải, tôi vừa mới nhìn thấy hiện trường đây.” Lăng Tị Hiên không khỏi hung hăng cắn răng —— mười đứa con trai làm thành một vòng, sau khi ném huấn luyện viên lên cao thì lập tức lui về phía sau một bước, kết quả huấn luyện viên rơi rất thảm. Nhìn tình cảnh này, ngoài tức giận, Lăng Tị Hiên lại vẫn có thể sờ cằm vừa xem vừa nghĩ: màu xanh sân cỏ, chính giữa là một vòng tròn, xung quanh là mười đứa con trai mặc đồ nguy trang màu vàng, cái này thật sự là. . . . . Cực kỳ giống một quả kiwi bị cắt đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 23: Bị thương

Editor: lonbia

Vào chủ nhật một tuần sau đó, Lâm Dung nghe nói bên ngoài trường mới xây một khu vui chơi rất đẹp, vì thế Lăng Tị Hiên lái xe mang Lâm Dung đến đó, đến nơi hai người mới phát hiện, mặc dù rất đẹp, nhưng còn nhiều chỗ vẫn đang xây dựng, chưa xây xong. Lăng Tị Hiên nắm tay Lâm Dung đi đến gần một cái hồ, cái hồ đó nhìn rất đẹp, gần đó là sân vận động, sân vận động còn đang xây dựng, đang xây đến tầng 3.

Lúc đi đến sân vận động, Lâm Dung đứng lúc đi gần chỗ công trường xây dựng, đúng lúc này có một cục gạch từ lầu ba rớt xuống, sẽ rơi trúng Lâm Dung, nhưng mà lúc này Lâm Dung vẫn chưa cảm thấy được chuyện gì, Lăng Tị Hiên thấy được mới nhanh chóng kéo Lâm Dung sang một bên, theo bản năng đưa tay phải của mình ra ngăn cục gạch lại, cục gạch từ lầu 3 rơi xuống với tốc độ rất nhanh, đập vào tay phải của Lăng Tị Hiên, đau vô cùng, anh nhin không được mà kêu lên một tiếng.

Hơn nửa ngày Lâm Dung mới kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, cô đứng ở đó sững sốt một hồi lâu cũng không biết nên làm cái gì, mãi đến khi Lăng Tị Hiên kêu đau, cô mới khản trương kéo tay phải của Lăng Tị Hiên qua nhìn xem bị thương ở đâu, nhìn thấy tay phải của anh sưng lên rất nhanh, nước mắt của Lâm Dung trào ra không ngừng được.

Lăng Tị Hiên nhìn thấy Lâm dung khóc, có chút luống cuống, quên mất cánh tay đang đau của mình, lấy tay lau nước mắt cho cô: “Làm sao vậy, đừng khóc, bảo bối, anh không sao, nghe lời nào.” Mới vừa đụng đến mặt Lâm Dung, bỗng nhiên nhớ lại tay phải của mình còn dính máu, không được sạch sẽ, sợ lau xong sẽ bẩn mặt của cô, anh vội đổi thành tay trái, cẩn thận lau nước mắt cho Lâm Dung.

Lâm Dung đẩy tay anh, kéo anh lại hỏi: “Lăng Tị Hiên, tay anh còn lái xe được không? Chúng ta nhanh chóng đến bệnh viện đi.”

Lăng Tị Hiên cười an ủi cô: “Này, không có sao, một chút vết thương nhỏ này thì tính là gì, căn bản không cần đến bệnh viện, đi, chúng ta lại xem hồ nhân tạo thôi.”

“Đáng ghét, sao anh lại vậy chứ, đau đến như vậy, còn gạt em sao.” Nhìn thấy Lăng Tị Hiên đau đến đỏ cả mồ hôi, nước mắt Lâm Dung lại rơi xuống (@@, sao không đưa đi bệnh viện đi, giống phim ẩn độ quá)

“Được được được, Dung Dung, chúng ta đi bệnh viện được chứ? Ngoan nè.” Đây là lần thứ hai Lăng Tị Hiên thấy Lâm Dung khóc, nhưng mà đây là lần đầu tiên thấy cô khóc thương tâm như vậy, trong lòng nhin không được mà bắt đầu đau lòng.

Hai người còn chưa đi đến chỗ đậu xe, tay Lăng Tị Hiên đau đến mức không thể động đây được đừng nói là lái xe, nhìn thấy Lâm Dung khóc đến hoa lệ đầm mưa, anh cố nhin đau mím cười ôm lấy Lâm Dung an ủi: “Dung Dung, anh không sao, không thể lái xe chúng ta liền gọi taxi, giúp anh gọi điện thoại,

anh gọi người đến mang xe về.”

Lăng Tị Hiền gọi điện cho Chu Lập, nhờ anh mang xe mình về, còn mình cùng Lâm Dung lên taxi, dọc đường đi không ngừng an ủi Lâm Dung, chọc cho cô cười, lúc đến bệnh viện, cuối cùng Lâm Dung vẫn bị Lăng Tị Hiền làm cho bật cười, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười cô toát nước mắt, Lăng Tị Hiền vừa cảm thấy buồn cười, vừa cảm thấy đau lòng, nhìn không được lấy tay xoa mặt Lâm Dung, Lâm Dung lấy tay lau nước mắt, Lăng Tị Hiền nhìn thấy khuôn mặt Lâm Dung bởi vì khóc mà trở nên đặc biệt miễn cưỡng, khẩn trương nắm tay cô: “Trực tiếp lấy tay lau mặt như vậy, em không sợ đau hả?” Nói xong lấy túi xách của Lâm Dung tìm khăn giấy ướt, cẩn thận lau mặt cho cô, Lăng Tị Hiền chỉ còn tay trái có thể hoạt động, nhưng vẫn ôn nhu thay Lâm Dung lau mặt, lấy khăn giấy ướt thay cô lau xong sợ mặt cô bị khô, lại dùng khăn giấy lau mặt cô, nhìn thấy bộ dáng vất vả của anh trong lòng Lâm Dung rất cảm động, nước mắt ngừng không được lại chảy ra: “Em...tự em làm được rồi.”

“Được.” Lần này Lăng Tị Hiền cũng không kiên trì nữa, nghe lời đưa khăn giấy cho Lâm Dung.

Đi đến bệnh viện lấy số, bác sĩ khám cho Lăng Tị Hiền, sau khi cố định sơ qua tay của anh lại thì đưa anh đi chụp X-quang, sợ Lâm Dung quá lo lắng, anh quảng đơn thuốc của bác sĩ đi sau đó đi đến bên cạnh Lâm Dung đang chờ ngoài cửa: “Bác sĩ nói không sao, chỉ là sưng lên có chút nghiêm trọng, uống thuốc sẽ ổn.”

“Thật sao? Nhưng mà tại sao hiện tại không được cử động? Có phải rất đau không?” Lâm Dung nửa tin nửa ngờ.

“Anh gạt em làm gì, đứ ả ngốc, không có việc gì, thật đó.” Lăng Tị Hiền sờ đầu cô.

“Thực xin lỗi, Lăng Tị Hiền, đều tại em không tốt.” Lăng Tị Hiền chán cục gạch kia là vì Lâm Dung, Lâm Dung cực kỳ cảm động, nhưng mà nhiều hơn vẫn là cảm giác áy náy, dường như việc Lăng Tị Hiền làm đều vì cô, vì cô trả giá, bản thân cô ngồi mát ăn bát vàng. Bây giờ còn hại anh thành như vậy, trong lòng Lâm Dung vô cùng áy náy và đau lòng.

“Dung Dung, đừng buồn, không phải hiện tại anh không có việc gì sao?” Đang nói, điện thoại của anh vang lên, Lăng Tị Hiền nhìn điện thoại, là mẹ anh gọi đến, anh đi qua một bên nghe điện thoại.

“Tị Hiền, Chu Lập nói con bị thương ở tay, sao lại như thế, có nặng không?” Mẹ Lăng lo lắng hỏi anh.

“Ừm, bị thương không nhẹ, vừa rồi đi ngang qua công trường, đúng lúc có một cục gạch rơi xuống, dường như bị gãy xương, còn có chút máu bầm, bác sĩ bảo đi chụp X-quang cho con, con sợ Lâm Dung lo lắng, vẫn chưa đi chụp, hiện tại tay phải không thể động đậy được.” Lăng Tị Hiền nói thật với mẹ Lăng.

“Con ở bệnh viện nào? Mẹ qua đón con, con đến bệnh viện không quân chụp X-quang đi.”

“Con ở bệnh viện số 4, mẹ đến cổng trường Lâm Dung học đón con đi, đúng lúc con đưa Lâm Dung về trường học, mẹ nhanh lên đi, chỗ này đi đến trường học chỉ cần 10 phút.” Lăng Tị Hiền hiện tại cảm thấy rất đau.

“Đã biết, hiện tại mẹ qua đón con.”

Đi đến bên cạnh Lâm Dung, Lăng Tị Hiền nói: “Chu Lập gọi điện thoại đến, cậu ta lái xe của anh vượt đèn đỏ, nhưng không có giấy tờ xe, anh phải qua đó đưa cho cậu ta, trước tiên anh phải đưa em về trường học được không, Dung Dung?”

Lâm Dung một chút cũng không nghi ngờ gì đâu: “Được, vậy anh phải cẩn thận cái tay một chút, tay phải không được lộn xộn.” Sau này Lâm Dung mới biết được tới trình độ nói dối của Lăng Tị Hiền cao như thế nào, tưởng chừng như là hạ bút thành văn, không cần tốn nhiều sức lực, mà còn nói ra lời nói dối chân thành tự nhiên như vậy, một giọt nước cũng không lọt, kinh nghiệm xã hội cùng sự trải nghiệm của anh trình độ nói dối đương nhiên cũng tăng cao rồi.

Lăng Tị Hiền cùng mẹ đi đến bệnh viện không quân, sau khi bị dày vò một buổi, Lăng Tị Hiền bị thương khá nghiêm trọng, theo như lời bác sĩ nói, may mà anh tham gia quân đội, còn có cơ thể tổ chất tốt của quân nhân, nếu đổi lại là người khác chỉ sợ đau đến phát khóc, cánh tay họ như vậy không gãy xương mới lạ.

Về nhà ăn cơm, Lăng Tị Hiền chỉ có thể dùng tay trái, chỉ việc dùng thìa ăn cơm cũng rất tốn sức, càng không bàn đến việc gấp rau, nhìn bộ dáng vụng về của mình, anh cũng chỉ cười khổ, còn chưa ăn xong, Lâm Dung gọi điện đến.

“Đờ hơn chưa?”

“Ừm, đỡ hơn nhiều rồi, không có việc gì đâu.”

“Ăn cơm chưa? Chỉ dùng tay trái ăn cơm có phải không quen hay không?” Khi Lâm Dung ăn cơm mới nhớ đến Lăng Tị Hiền ăn cơm sẽ bất tiện.

Lăng Tị Hiền lại không nghĩ rằng Lâm Dung sẽ quan tâm chu đáo như vậy, trong lòng không khỏi vui mừng, anh nói đùa cùng Lâm Dung: “Rất bất tiện, nếu không em qua đút anh ăn đi?”

Lâm Dung không để ý đến sự trêu chọc của anh, tiếp tục quan tâm hỏi anh: “Vẫn không thể cử động sao? Bác sĩ có nói chừng nào tốt hơn không?”

“Ừ, hai ngày nay không được cử động, nhưng mà rất nhanh sẽ ổn, bác sĩ nói, không quá một tuần, không cần lo lắng.” Chính xác là bác sĩ nói không thể cử động hơn một tháng, như đợi đến khi hoàn toàn bình phục, đoán chừng phải hơn nửa năm rồi.

“A... vậy anh nghỉ ngơi cho tốt đó, nhớ uống thuốc đúng giờ, có phải đi lấy thuốc cho anh không?”

Lâm Dung không nói thì thôi, vừa nói Lãng Tị Hiên liền nhớ đến lúc mẹ anh ôm một thùng thuốc trở về, trong ngăn tủ đầu giường của anh để một đồng chai lọ, anh không khỏi oán giận cùng Lâm Dung: “Đúng, quá nhiều, anh tính toán, mỗi lần uống chừng bốn mươi viên, anh cảm thấy mình không cần ăn cơm.” Lãng Tị Hiên rất ít khi bệnh, khi cảm mạo sốt nhẹ cũng chưa bao giờ uống thuốc, bản thân chịu đựng có thể khỏi, cho nên anh từ nhỏ anh rất ghét thuốc, hiện tại bắt anh uống nhiều như vậy, quả thật có làm khó cho anh.

“Nhưng cũng phải ăn, uống thuốc mới có thể khỏi, đến thời gian uống thuốc của anh em sẽ gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại, đến lúc đó anh phải uống thuốc ngay lập tức, biết không?”

Lãng Tị Hiên nghe khẩu khí của Lâm Dung, trực tiếp coi anh là trẻ con mà lừa, vì thế anh một tác lại muốn thêm một bước: “Anh nghe lời em uống thuốc đúng giờ có được nhận phần thưởng gì không?”

“Ừm... Vậy phải xem anh chừng nào thì có thể tốt lên, anh phải khỏi nhanh hơn, ít hơn bảy ngày liền khỏe lên, thì sẽ có thưởng, nhưng nếu mười ngày mà cũng không tốt hơn thì sẽ bị phạt đó.” Lâm Dung suy nghĩ nói.

“A? Kia... được rồi.” Lãng Tị Hiên bất đắc dĩ đồng ý, lần này thì anh hiểu cái gì gọi là tự đập đá vào chân mình rồi, vừa rồi mình nói dối Lâm Dung có thể khỏi trong vòng một tuần, không nghĩ đến báo ứng đến nhanh như vậy.

Không ngờ đến buổi sáng hôm sau, bởi vì miệng vết thương của Lãng Tị Hiên bị nhiễm trùng mà bắt đầu sốt cao, mẹ Lãng nhanh chóng tiêm thuốc hạ sốt cho anh, tay phải của anh bất tiện, lại đang truyền nước biển, mẹ Lãng đương nhiên không thể đi làm, ở nhà chiếu cố cho anh.

“Ai, Tị Hiên, có muốn mẹ gọi điện thoại cho Dung Dung hay không, hiện tại con cũng chỉ mong sao người ta đến chăm sóc cho con đi?” Mẹ Lãng đột nhiên nghĩ đến, “Như vậy mẹ có thể đi làm rồi.” Mẹ Lãng là chủ nhiệm khoa, đương nhiên cũng lo lắng công việc.

Lời nói này làm cho mắt Lãng Tị Hiên sáng lên, bất quá anh suy nghĩ, vẫn là nói: “Thôi, buổi chiều hãy để cô ấy đến đi, lúc ấy cũng hạ sốt rồi, nếu không Dung Dung sẽ lo lắng, mẹ trước đừng nói với cô ấy chuyện con phát sốt.”

“Haizz, vậy cũng được, Tị Hiên, con thật đúng là cưới vợ liền quên mẹ mà, con thử nói một chút hiện tại trong lòng con trừ bỏ Lâm Dung ra còn có người khác sao?” Mẹ Lãng nhin không được trêu chọc con trai.

Quả nhiên, buổi sáng truyền hai chai thuốc hạ sốt rất nhanh liền có tác dụng, giữ trura nhiệt độ cơ thể Lãng Tị Hiên liền hạ xuống bình thường, anh đề cho Mẹ Lãng đi làm, nghĩ nghĩ, anh gọi điện thoại cho Lâm Dung.

“Dung Dung, đi học chưa?”

“Ừ, em đang ở trên đường, anh có thấy khá hơn chút nào không?”

“Không, nhiễm trùng, hiện tại truyền nước biển, mẹ anh cũng đi làm, em đừng đi học, qua đây chăm sóc anh đi, bằng không thì một mình anh rất bất tiện.” Thật ra Lãng Tị Hiên không phải không muốn Lâm Dung lo lắng, anh không muốn làm cho Lâm Dung quá lo lắng thôi, nhưng mà muốn để cho Lâm Dung lo lắng cho mình, như vậy Lâm Dung mới đến chăm sóc cho anh.

“Ừ, được, em sẽ đến liền.” Lâm Dung không do dự liền đồng ý, cho dù Lãng Tị Hiên không phải vì cô mới bị thương, thì hiện tại cô cũng là bạn gái của anh, cũng nên đến đó chăm sóc cho anh.

“Được, khi đi đường nhớ cẩn thận.” Cúp điện thoại, Lãng Tị Hiên thỏa mãn nở nụ cười.

Lâm Dung nói với Chu Nguyệt đang đi cùng mình một tiếng, liền bắt xe đi đến nhà Lãng Tị Hiên, khi bước vào cửa, Lãng Tị Hiên đang chuẩn bị đi toilet, nhìn thấy tay phải của anh không thể cử động tay trái lại đang cầm túi truyền nước biển, Lâm Dung vội vàng chạy đến cầm túi nước biển: “Để em cầm, hai tay anh như vậy làm sao đi toilet đây?”

Đi Lãng Tị Hiên trở lại, Lâm Dung kê thêm một cái gối trên đầu giường, lúc này cô mới chú ý đến Lãng Tị Hiên bị thương có bao nhiêu nghiêm trọng, nhìn thấy cánh tay phải của Lãng Tị Hiên bó một lớp thạch cao dày, trong lòng Lâm Dung sinh ra ba phần tức giận, ba phần đau lòng, ba phần tự trách, cắn chặt môi, một câu cũng không nói nên lời.

Nhìn thấy bộ dáng thương tâm của Lâm Dung, Lãng Tị Hiên vội dùng tay trái xoa mặt của Lâm Dung an ủi: “Lâm Dung, không có sao đâu, chỉ là gãy xương, chuyện nhỏ thôi, rất nhanh sẽ khỏi thôi.”

“Vậy tại sao anh lại gạt em?” Lâm Dung ủy khuất, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

Nhìn thấy nước mắt của Lâm Dung, Lãng Tị Hiên càng thêm luống cuống: “Bảo bối, đừng khóc, anh không sao, thật sự không có chuyện gì, anh sai rồi, có được hay không, về sau sẽ không lừa em nữa.” Vừa nói vừa cố gắng dùng tay trái lau nước mắt cho Lâm Dung.

Thấy anh như vậy, Lâm Dung càng đau lòng, khăn trương lau sạch nước mắt: “Anh đừng cử động, tay sẽ đau.”

Lãng Tị Hiên sùng sốt, trong mắt hiện lên vui mừng, mỉm cười đáp ứng: “Được.” Sau đó lại đưa tay trái ra, nhẹ nhàng mon trón môi của Lâm Dung vừa rồi vì dùng sức cắn mà để lại dấu răng.

“Tại sao lại bị nhiễm trùng? Ngày hôm qua không phải nói tất cả đều tốt hết sau? Vẫn còn đau không?”

“Không có việc gì, không đau, chỉ cần là bị thương bên ngoài bình thường cũng sẽ nhiễm trùng.”

“À...” Lâm Dung lấy thời khóa biểu trong túi ra xem, “Muốn truyền nước biển mấy ngày?” Cô muốn biết mình có cần xin phép nghỉ hay không.

“Đại khái chừng bốn năm ngày đi, thời khóa biểu tuần này của em có bận không? Có cần xin nghỉ không?” Lăng Tị Hiên cũng không biết bản thân mình phải truyền bao nhiêu thuốc, đoán chừng tối đa hai ba ngày đi, nhưng mà anh vẫn nói hơn, như vậy trong một tuần Lâm Dung đều ở cùng anh đi, anh biết hiện tại môn học trong trường chỉ còn anh vẫn cùng tin học cũng không quan trọng, tin học Lâm Dung đã thi xong, có mình giúp đỡ nên kết quả rất tốt, đến anh vẫn, trình độ của Lâm Dung cũng không cần nghe giảng bài, cho nên hiện tại anh cũng không quan tâm chuyện học của Lâm Dung, càng không muốn Lâm Dung xem trọng việc học hơn chăm sóc mình. (@@, bó tay)

“Đạ, được, không cần xin phép, môn tiếng anh chỉ cần nói cho giảng viên một tiếng là được.” Bởi vì thành tích môn anh vẫn rất tốt, giảng viên môn anh vẫn cũng biết cô, hơn nữa cả ngày luôn tìm cô, không đi học giảng viên nhất định phát hiện.

Lúc ăn cơm trưa, túi nước biển còn chưa truyền xong, Lâm Dung đành phải dứt anh ăn cơm, nhìn bộ dáng Lăng Tị Hiên thành thật há miệng chờ mình dứt cơm, cô nhin không được bật cười.

“Cười cái gì vậy?” Lăng Tị Hiên tự nhiên nuốt chấu Lâm Dung dứt cho anh xuống, hỏi.

“Không có gì, nhưng mà không nghĩ tới, anh cũng sẽ có ngày sẽ nghe lời như hôm nay, còn là để mặc cho người khác sắp xếp như vậy, ha ha.”

Lăng Tị Hiên cười: “Trước kia anh không nghe sao?” Anh nhớ rõ trước kia mình đối với Lâm Dung là nói gì nghe nấy mà, “Còn có, như thế nào là để mặc cho người khác sắp xếp hả?”

“Dù sao thì ấn tượng trước kia của em về anh rất bất đồng, sai rất nhiều.” Lăng Tị Hiên trong mắt Lâm Dung là một con người tràn ngập sức sống khi phách, mà còn có cảm giác cường thế, giống như không có bất kì ai có thể ngăn cản anh, cũng không ai có thể so được với năng lực của anh.

“Xem ra ấn tượng trước kia của anh trong mắt em không được tốt lắm, có phải làm cho em sợ hãi rồi không hả?” Lăng Tị Hiên hỏi cô, cấp dưới của anh cũng có cảm giác này với anh, nhiều năm qua, phần lớn binh lính cấp dưới của anh cũng thấy anh như là chuột thấy mèo, anh vẫn nghĩ không ra là tại sao như vậy, anh cũng chưa làm chuyện xấu gì mà, ngay cả cười châm biếm cũng không. Anh cũng không hy vọng Lâm Dung có chút sợ hãi với mình.

“Không có, em mới không sợ anh.” Lâm Dung nghịch ngợm nói.

“Ha ha, vậy là tốt rồi.

Qua nhiên, truyền thuốc ba ngày, mẹ Lăng liền nói không cần truyền nữa cho anh: “Hiện tại con không cần truyền nữa, lại truyền thì không cho thân thể, mà còn lãng phí.”

Lăng Tị Hiên không cam lòng để cho Lâm Dung trở về trường học: “Vậy mẹ truyền cho con thêm hai ngày đường glucose, hoặc là nước muối sinh lí cũng được.” Đã bốn ngày, chỉ cần thêm hai ngày nữa là đến chủ nhật, anh có thể danh chính ngôn thuận để cho Lâm Dung chăm sóc anh một tuần rồi.

Mẹ Lăng hỏi: “Có phải con muốn để cho Lâm Dung chăm sóc con thêm hai ngày nữa không?”

“Uhm, đúng, hai ngày nữa vừa đúng là chủ nhật rồi.”

“Nhưng mà khi Dung Dung đổi thuốc cho con thì phát hiện đó là đường Glucose thì phải làm sao đây? Đến lúc đó con bé không chỉ giận dữ với con, chỉ sợ ngay cả mẹ cũng bị liên lụy, mẹ không muốn đắc tội với Dung Dung.”

Vấn đề này Lăng Tị Hiên cũng không nghĩ đến, đúng vậy há, Lâm Dung nhất định sẽ phát hiện, anh nghĩ nghĩ: “Vậy mẹ viết lên túi chữ Vitamin thật lớn, thuốc giảm đau các loại cũng được.”

Nhìn thấy bộ dáng càn quấy của con trai, mẹ Lăng bắt đầu dè: “Được rồi, con thật đúng là không đạt được mục đích không bỏ qua mà, bắt quá, nếu Lâm Dung thật sự phát hiện, mẹ cái gì cũng không quản đó, đến lúc đó con cũng đừng nói mẹ có quan hệ gì với việc này.”

“Được được được, nếu mà Dung Dung thật sự phát hiện, chuyện gì cũng tại con.”

Vì thế thứ năm thứ sáu Nhạc Du Du truyền cho Lăng Tị Hiên hai túi nước muối sinh lí, Lâm Dung vô dĩ cũng không chú ý đến những thứ này, cho nên cũng không phát hiện ra, truyền xong, cũng đến chủ nhật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 24: Tình địch gọi điện tới.

Editor: Trịnh Phương

Trong vòng mấy tháng sau, bởi vì đau lòng, Lâm Dung đối với Lăng Tị Hiền gần như là muốn gì được đó. Lúc hai người đi chung với nhau, Lâm Dung thậm chí còn không cho Lăng Tị Hiền gọt trái cây —— Cô luôn gọt xong rồi mới đưa cho Lăng Tị Hiền. Phải biết, tình huống trước kia là trái ngược hoàn toàn.

Ban đầu, Lăng Tị Hiền không bỏ được Lâm Dung, nhưng cũng biết Lâm Dung khổ sở trong lòng, như vậy sẽ làm cô dễ chịu hơn một chút, cho nên cái gì cũng nghe theo Lâm Dung.

Lui tới hơn một năm, quan hệ của hai người dĩ nhiên là phát triển ổn định. Mặc dù Lâm Dung có chút tùy hứng, nhưng dù sao thì Lăng Tị Hiền cũng lớn hơn cô hai tuổi, mà bởi vì công việc nên càng lộ vẻ thành thực hơn so với những người cùng lứa tuổi, sự cung chiều đối với Lâm Dung đã đạt đến mức không giới hạn. Phạm là chuyện không liên lụy đến nguyên tắc, anh vẫn đều nghe theo Lâm Dung; thật sự có vấn đề thì anh biết Lâm Dung chắc chắn hiểu chuyện, vì vậy luôn là biện pháp dùng sức mạnh khổng lồ. Mẹ Lăng đối với Lâm Dung càng thêm yêu thích, chỉ cần anh không bận việc gì, thì mỗi Chủ nhật đều sẽ đưa Lâm Dung tới nhà mình ở hai ngày, nấu đồ ăn ngon cho Lâm Dung ăn.

Thế nhưng, vào một buổi sáng sớm, trạng thái này đã bị phá vỡ triệt để.

Ngày đó cũng là Chủ nhật. Hôm thứ Sáu, Lăng Tị Hiền tới trường học đưa cô về nhà anh, nhưng ngày thứ hai mẹ Lăng lại có việc gấp phải ra ngoài, trong nhà cũng chỉ còn lại cô cùng Lăng Tị Hiền.

Nuôi sáng thứ Bảy, lúc Lâm Dung tỉnh dậy là hơn sáu giờ một chút, rửa mặt, mặc quần áo từ tủ, cô ngồi ở phòng của mình —— Lăng Tị Hiền thường ngồi ở trên ghế salon giữa phòng nghỉ ngơi, xem tạp chí. Mỗi ngày Lăng Tị Hiền đều rời giường từ lúc năm giờ rưỡi để đi ra ngoài chạy bộ sáng sớm, chạy bộ xong rồi sẽ mang bữa ăn sáng về, ngày thứ bảy hôm nay khẳng định cũng không ngoại lệ.

Tạp chí mới vừa mở ra, điện thoại di động của mình liền vang lên, Lâm Dung cầm điện thoại di động lên nhìn: Là một dãy số xa lạ, còn là Bắc Kinh. Nghĩ là có phải bạn học ở Bắc Kinh đổi số hay không, cho nên Lâm Dung tiếp điện thoại.

“Này, xin chào.”

“Cô là Lâm Dung sao?” Một giọng nữ rất không khách khí.

Lâm Dung buồn bực, trong lòng còn có chút sợ: “Là tôi, xin hỏi cô là ai?”

“Tôi là bạn gái trước của Lăng Tị Hiền, không phải là bây giờ cô đang ở chung với anh ấy sao?”

Lâm Dung hít vào một hơi, bức bách mình tỉnh táo lại: “Không có, cô tìm tôi có việc sao?” Lần đầu tiên nói chuyện yêu thương, Lâm Dung dĩ nhiên rất sợ chuyện như vậy, càng không có một chút kinh nghiệm, huống chi hiện tại đầu số gây nên là Lăng Tị Hiền còn không ở bên cạnh mình.

“Bây giờ Tị Hiền đi đâu rồi hả?” Trương Lệ Tuyên cố ý gọi thân mật, muốn kích thích Lâm Dung.

“A, anh ấy đi mua đồ ăn sáng rồi.” Lâm Dung phản xạ có điều kiện mà nói, bởi vì không nói dối, cho nên Lâm Dung cũng không biết câu này có ý vị như thế nào.

“Nha. . . .” Trương Lệ Tuyên ở bên kia điện thoại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại cố ý nói chữ “Nha” bảy quẹo tám rẽ*, âm dương quái khí**:

“Còn nói các người không ở cùng một chỗ, cô nói láo cũng quá không cao minh đi?”

Lúc này Lâm Dung mới phản ứng được là mình nói sai, đang muốn giải thích, lại nghe được người bên kia điện thoại nói tiếp: “Như thế nào? Kỹ thuật trên giường của Lăng Tị Hiền nhất định khiến cho cô rất hài lòng? Anh ấy rất am hiểu cái này.”

Nghe thế lời quá đáng như vậy, Lâm Dung vừa xấu hổ, không biết nên nói gì, một lúc lâu mới tìm về lý trí: “Xin hỏi rốt cuộc là cô tìm tôi có chuyện gì? Không có việc gì thì tôi muốn đi ăn cơm.” Lúc này đoán chừng Lăng Tị Hiền cũng nhanh chóng trở lại.

“Đương nhiên có chuyện, tôi muốn nói cho cô biết, cô và Lăng Tị Hiền không thích hợp, tôi mới là người bạn gái thích hợp nhất của anh ấy, cho nên tốt nhất là cô nên rời khỏi anh ấy đi.” Trương Lệ Tuyên nói rất không khách khí.

Từ nhỏ Lâm Dung đã yếu ớt, tự nhiên chưa từng bị người khác đối xử như vậy, không cam lòng chịu uất ức, cô không nhận được đáp trả: “Tôi muốn không ở bên cạnh anh ấy thì cũng không phải là một mình tôi có thể quyết định. Nếu như Oăng Tị Hiền không muốn tôi và anh ấy ở cùng nhau, tôi tự nhiên sẽ không quán lấy anh ấy.” Nói xong, Lâm Dung tức giận, uất ức cúp điện thoại.

Ép buộc mình trấn định lại, hồi tưởng chuyện mới vừa rồi, trong lòng Lâm Dung không khỏi âm thầm chửi mình quá đần, sao lại nói “Anh ấy đi mua đồ ăn sáng rồi.” Nói ra hết những lời như vậy, đổi lại là người khác, đừng nói hai người vốn là không ở cùng nhau, dù là thật sự ở cùng một chỗ, đoán chừng cũng sẽ không ngu đến mức nói lời như vậy đi?

Đang mắng mình trong lòng, cô đột nhiên nghe được âm thanh Lăng Tị Hiền gọi mình: “Dung Dung, rời giường chưa? Ra ăn điểm tâm đi.”

Lâm Dung vội đáp một tiếng, đi ra ngoài ăn.

Bởi vì trong lòng không vui, Lâm Dung không nói một câu, yên lặng ăn cơm một mình, cũng không ngẩng đầu lên, cho nên không thấy Lăng Tị Hiền đưa trướng gà tới.

Lăng Tị Hiền buồn bực: “Dung Dung, sao vậy?”

“A, không có việc gì, không có việc gì.” Nói cho Lăng Tị Hiền, có lẽ còn anh không biết, Lâm Dung cũng không biết là có nên cho anh biết hay không.

“Thật sự không có việc gì?” Lăng Tị Hiền vẫn hoài nghi.

“Vâng.” Lâm Dung ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Tị Hiền, trong đôi mắt mang theo van xin.

Biết Lâm Dung không muốn tự nói với mình, không muốn ép hỏi cô, Lăng Tị Hiền thờ dài, an ủi Lâm Dung: “Vậy thì tốt, ăn cơm đi.”

Mặc dù không hỏi nữa, trong lòng Lăng Tị Hiền vẫn không bỏ được, cơm nước xong lặng lẽ tạo ra một vết thương chảy máu trên tay phải, lúc rửa lúc cố ý gọi rất khoa trương: “A, đau quá!”

Lâm Dung gấp gấp chạy tới nhìn, thấy trên tay phải Lăng Tị Hiền có máu rỉ ra, vội đẩy anh ra ngoài: “Anh đi nghỉ ngơi cho tốt, sao lại không cẩn thận như vậy, còn làm đứt tay?”

Lăng Tị Hiền lập tức xoay người đi vào phòng đang phòng Lâm Dung. Nhìn xung quanh, phát hiện không có gì bất thường, đang muốn thất vọng đi ra ngoài, anh lại đột nhiên thấy điện thoại di động trên ghế sa lon—— Bởi vì lo lắng phóng xạ từ điện thoại di động, Lăng Tị Hiền vẫn nhắc cô để điện thoại trên chiếc bàn nhỏ cách giường rất xa, hiện tại điện thoại di động đang đặt trên ghế sa lon, nói rõ rằng buổi sáng khẳng định cô có nhận điện thoại của ai đó.

Lăng Tị Hiền cầm điện thoại di động lên kết nối thông tin ghi chép, thấy cuộc gọi mới nhất là buổi sáng hôm nay—— gọi từ nửa giờ trước, vì vậy lặng lẽ ghi mã số vào di động của bản thân, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra mà đi ra khỏi phòng Lâm Dung.

Buổi tối khuya của ngày chủ nhật, sau khi đưa Lâm Dung trở về trường học, Lăng Tị Hiền nhìn Lâm Dung đi vào cổng trường, quay đầu lại vẫy tay tạm biệt xong, lập tức bấm gọi đến số kia.

“Tị Hiền, rốt cuộc anh cũng gọi điện thoại cho em!” Âm thanh của Trương Lệ Tuyên rất kích động.

Lăng Tị Hiền thế mới biết đối phương là ai, cũng hiểu ra lý do tại sao Lâm Dung lại không vui, đặc biệt là sau khi nghe được câu “Tị Hiền” từ trong miệng Trương Lệ Tuyên, càng thêm giận dữ: “Trương Lệ Tuyên, sao cô lại có số điện thoại của Lâm Dung? Ai cho cô gọi điện thoại cho cô ấy?”

“A, thì sao? Đau lòng cho bạn gái nhỏ của anh rồi hả?” Trương Lệ Tuyên chua chát nói.

“Tôi cảnh cáo cô ... Về sau không được gọi điện thoại cho cô ấy. Còn nữa, cô nói gì với cô ấy?” Trừ tức giận, hiện tại trong lòng còn có lo lắng cùng áy náy đối với Lâm Dung.

“Tị Hiền, người tên Lâm Dung đó tốt hơn em ở điểm nào? Cô ta không cao hơn em, không đẹp bằng em, không có tiền bằng em, cũng không yêu anh hơn, tại sao anh muốn ở chung một chỗ với cô ta? Chúng ta mới thích hợp nhất, không phải sao?”

“Ồ trong mắt tôi, cô ấy xinh đẹp hơn cô nhiều.” Lăng Tị Hiền lạnh lùng cắt đứt lời nói của cô ta: “Hơn nữa, cô ấy rốt cuộc có yêu tôi hay không, việc này không có một chút quan hệ nào với cô nhỉ?”

“Nhưng em đã cho anh tất cả mọi thứ, anh không thể đối xử với em như vậy!” Trương Lệ Tuyên hét tới khàn cả giọng.

Lăng Tị Hiền nhúc nhúc, tay xoa xoa huyệt Thái Dương: “Cô có thể dừng lời chuyện lúc trước ra nói được không? Ban đầu tôi đã nói với cô rồi, tôi không thương cô, là chính cô tự nguyện. Còn nữa, rốt cuộc cô đã nói cái gì với Dung Dung?” Lăng Tị Hiền tức đến nóng nảy, quên mất phải gọi Lâm Dung như thế nào khu ở trước mặt người ngoài, trực tiếp gọi tên thân mật của cô theo thói quen.

Nghe Lăng Tị Hiền gọi Lâm Dung như vậy, Trương Lệ Tuyên càng thêm nổi giận: “Được, anh chính là thích cô ta, chán ghét em đúng không? Em sẽ không từ bỏ ý đồ!”

“Tôi cho cô biết, không được đi quấy rầy cô ấy nữa, nếu để tôi biết cô làm chuyện như vậy lần thứ hai, đừng trách tôi không khách khí.” Lăng Tị Hiền thật sự tức giận, nói xong câu đó liền cúp điện thoại. Từ trước đến giờ, anh có rất nhiều biện pháp để đối phó với người khác. Trước kia, vì muốn tách Trương Lệ Tuyên ra, anh đã càng thêm không chừa thủ đoạn nào, Trương Lệ Tuyên biết sự lợi hại của anh, cho nên em mới nói vậy với cô ta.

Đi tới phòng học, tinh thần của Lâm Dung vẫn không thể tập trung như cũ. Quá khứ của Lăng Tị Hiền, mặc dù mình đã nói không quan tâm, thế nhưng đã có người chủ động tìm đến mình gây rối, nói không quan tâm cũng không bình thường, huống chi người ta còn trực tiếp khi dễ đến trên đầu của mình. Cho nên một tiết lên lớp của Lâm Dung phải trôi qua trong tinh thần hoảng hoảng hốt hốt, một mực nghĩ có nên nói chuyện này cho Lăng Tị Hiền biết hay không.

Lăng Tị Hiền nói chuyện điện thoại xong liền đứng chờ ở cổng trường, không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, thật vất vả đợi đến thời gian nghỉ sau khi hết tiết một, anh liền gọi điện thoại cho cô: “Dung Dung, tiết này có phải tiết tiếng Anh hay không? Xin giáo sư cho nghỉ để ra ngoài, anh có việc tìm em.”

“Vâng, được.” Lâm Dung gật đầu một cái, cúp điện thoại, nói cho bạn học bên cạnh báo với giáo sư một tiếng, sau đó đi ra cổng trường.

Thấy xe Lãng Tị Hiên vẫn đậu ở chỗ đó, cô không khỏi chột dạ, lo lắng rằng Lãng Tị Hiên đã biết, nhưng lại nghĩ lại: 'Mình chột dạ cái gì, rõ ràng là anh ấy phạm sai lầm, hiện tại khiến cho mình bị người khác bắt nạt, muốn chột dạ cũng phải là anh ấy.' Vừa an ủi mình, Lâm Dung vừa ngồi lên xe, thật không nghĩ đến mình mới vừa ngồi vững vàng, liền bị người ta kéo vào trong ngực ôm lấy. Lâm Dung ngẩn ra, muốn đẩy anh ra hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Lãng Tị Hiên cũng không buông tay, thờ dài nói: “Dung Dung, thật xin lỗi.”

Hiểu được là Lãng Tị Hiên đã biết, Lâm Dung ngược lại không biết nên nói gì: “Àch . . . .”

Qua một lúc lâu, Lãng Tị Hiên mới lại nói một câu: “Sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa.” Sau đó ôm cô thật chặt.

“Vâng.” Cảm thấy Lãng Tị Hiên để ý cùng ấy nấy, Lâm Dung nhất thời an tâm hơn không ít, gật đầu đồng ý, cũng để Lãng Tị Hiên không phải lo lắng cho mình nữa.

Lâm Dung không lo lắng nữa—— Lời của Lãng Tị Hiên luôn có thể làm cô an tâm. Nhưng Lãng Tị Hiên cũng không an lòng, Trương Lệ Tuyên nói rất rõ ràng, cô ta sẽ không từ bỏ ý đồ, bây giờ đang bị mình uy hiếp, mặc dù cô ta sẽ không trực tiếp tìm Lâm Dung khi dễ nàng, nhưng khó tránh khỏi sẽ nghĩ biện pháp khác tới phá hư chuyện của mình và Lâm Dung. Huống chi, mặc dù mình không thích cô ta, nhưng quan hệ của chị anh- Lãng Lệ và cô ta rất thân thiết, không giống bình thường. Một năm nay, bởi vì bận rộn công việc nên vẫn chưa trở về nước, cho nên Trương Lệ Tuyên mới không tìm mình gây phiền toái, mấy ngày nữa chị ấy sẽ về nước ở một thời gian ngắn, đoán chừng Trương Lệ Tuyên chính là nhìn đúng cơ hội này để gây rối, anh nhất định phải cẩn thận hơn mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chương 25: Lãng Lệ làm khó dễ

Edit: Nhật Dương

Một tháng sau, chị Lãng Tị Hiên trở về nước, chị ấy gọi điện thoại cho Lãng Tị Hiên, cũng chứng minh rằng Lãng Tị Hiên đoán không sai.

“Tị Hiên, ngày mai chị về nước, có thời gian ra sân bay đón không?”

“Ngày mai. . . . Ngày mai là thứ năm, được, có thời gian, mấy giờ?” Lãng Tị Hiên lật xem lịch để bàn trên bàn làm việc của anh rồi nói.

“Mười một giờ trưa mai máy bay hạ cánh, em đặt khách sạn trước đi.”

“A, được, anh rê cũng trở về sao? Còn có Cao Viễn?” Cao Viễn là con trai của Lãng Lệ và Cao Vân.

“Ừ, đều trở về, vậy chị cúp máy đây, bên này còn có một hội nghị, lập tức sẽ bắt đầu.” Không đợi Lãng Tị Hiên nói gì, Lãng Lệ đã cúp máy——từ trước đến nay chị ấy luôn bận rộn như vậy, Lãng Tị Hiên cũng đã quen.

Giữa trưa ngày thứ hai, Lãng Tị Hiên đón được chị anh và gia đình chị ấy, sau đó đưa một nhà ba người họ đến khách sạn đã đặt trước để ăn cơm trưa.

“Đúng rồi, Tị Hiên, ngày mai là cuối tuần, em dẫn bạn gái của em tới chỗ của chị đi, dù sao thì chị cũng phải biết một chút.” Lãng Lệ vừa ăn vừa hỏi Lãng Tị Hiên, cô đã sớm nghe chuyện em trai cô vì bạn gái mà gãy tay, Lãng Lệ từ nhỏ đã rất cưng chiều Lãng Tị Hiên nên trong lòng vừa đau lòng Lãng Tị Hiên cũng đồng thời nhìn không được có chút oán giận bạn gái mới của em trai mình. Huống chi cô lại nghe cô em gái nhỏ Trương Lệ Tuyên mà cô thích nói Lâm Dung có rất nhiều điều xấu, càng nhiều hơn nữa là một năm nay em trai cô bởi vì tập trung hết tinh thần vào Lâm Dung mà không để ý đến cô, thậm chí còn không chủ động gọi điện thoại cho cô, những chuyện này cũng đủ làm cho Lãng Lệ có ấn tượng rất kém với Lâm Dung, bạn gái hiện tại của Lãng Tị Hiên.

Nghe giọng điệu của chị không tốt, Lãng Tị Hiên lập tức biết Trương Lệ nói đến những chuyện anh làm sau lưng chị ấy nên quả quyết cự tuyệt: “Chủ nhật này tui em phải đi ra ngoài chơi, không có thời gian.” Đây là lần đầu tiên anh từ chối chị của mình.

Lãng Lệ nghe thấy lời nói quá đáng như vậy thì rất tức giận: “Tị Hiên, em làm sao vậy? Để em dẫn bạn gái tới cho chị xem một chút thì có sao? Chị có còn là chị của em không hả? Vậy em tính đến lúc kết hôn cũng không để cho chị biết em ở cùng một chỗ với ai hả?”

Mất thấy hai người sẽ cãi nhau, Cao Vân ở một bên vội vàng khuyên vợ của mình: “Lãng Lệ, em từ từ nói với Tị Hiên, sao lại nóng nảy như vậy?”

Đoán chừng Lãng Tị Hiên cũng ý thức được anh nói chuyện hơi quá, nghĩ lại mới nhớ người từ nhỏ chị ấy yêu thương nhất là anh nên không thể làm gì khác hơn là nhận thua trước: “Vâng được rồi, em sẽ dẫn cô ấy tới.” ////dđlqđ//

Buổi tối ngày thứ hai, Lăng Tị Hiền lái xe đưa Lâm Dung đến nhà Lăng Lệ, sự hào hoa xa xỉ của căn nhà chị anh khiến Lâm Dung kinh ngạc.

Ngôi nhà kia của ba mẹ Lăng Tị Hiền rất đẹp, nhưng dù sao cũng là nhà trong quân khu, dù là một căn biệt thự ba tầng thì cũng chỉ có một tòa nhà lầu, cũng chỉ xinh xắn như ngọc bích. Mà bây giờ, trước mắt Lâm Dung là nhà của Lăng Lệ, một tòa lầu chính, ba tòa lầu ở bên cạnh, từ cổng chính đến cửa tòa lầu chính cũng gần 200m—— như vậy thì có thể tưởng tượng được cả căn nhà lớn như thế nào.

Con đường thẳng tắp chia khoảng sân làm hai phần, một bên là một hồ bơi khổng lồ, bên cạnh là một số máy tập thể hình và bàn ghế dùng để nghỉ ngơi; một bên là một khoảng sân cỏ xinh đẹp, thảm hoa và một số loại trái cây theo mùa, còn có xích đu và máy trò chơi được thiết kế đặc biệt cho trẻ em.

Trong lòng Lâm Dung không khỏi buồn bực, một nhà ba người, có cần xa xỉ như vậy sao?

Đang suy nghĩ, Lăng Tị Hiền đã kéo cô đi vào tòa lầu chính, khi bước vào cửa chính, Lâm Dung mới phát hiện vẫn còn chưa đủ xa xỉ: vừa rồi cô chỉ là thấy được một hồ bơi bên ngoài, không ngờ bên trong nhà còn có một, là ở dưới sân tầng trệt, hơn nữa còn tuyệt đối không thua kém bên ngoài—— mặc dù diện tích nhỏ hơn nhưng lại tinh tế rất nhiều.

“Chị, tụi em tới rồi.” Lăng Tị Hiền vừa lời kéo Lâm Dung lên cầu thang vừa gọi Lăng Lệ.

Mặc dù biết tên tuổi của Lăng Lệ—— là trước khi biết Lăng Tị Hiền thì đã biết, mọi người đều biết chị ấy và Cao Văn cũng như tập đoàn Lăng Vân, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến có ngày cô sẽ tiếp xúc gần gũi với một người phụ nữ mạnh mẽ và có vị thế cao như vậy, thậm chí trong tương lai không xa, cô còn có thể trở thành người thân của chị ấy, trong lòng Lâm Dung nhìn không được khăn trương và không thể làm gì khác hơn là nắm chặt tay của Lăng Tị Hiền.

Lăng Tị Hiền biết Lâm Dung khản trương, cũng nắm chặt tay cô, an ủi cô: “Không có chuyện gì, chị ấy là chị anh, tự nhiên cũng là chị của em, sẽ đối xử tốt với em.” Mặc dù biết trong lòng chị anh có chút khúc mắc với Lâm Dung nhưng Lăng Tị Hiền tin tưởng, có anh ở bên cạnh, Lâm Dung còn không đến mức chịu quá nhiều uất ức.

Lăng Lệ đi xuống cầu thang dẫn hai người lên lầu, mặc dù chỉ mặc đồ ở nhà nhưng hình như sự kiêu ngạo từ bên trong của chị ấy vẫn không hề yếu đi chút nào, vẫn khiến Lâm Dung có cảm giác áp bức.

“Là Lâm Dung phải không?” Lăng Lệ đứng ở cầu thang, cũng không đi xuống mà trực tiếp nhìn chằm chằm Lâm Dung.

“Chị khỏe.” Lâm Dung ngoan ngoãn cười ngọt ngào chào hỏi Lăng Lệ.

“Ừ, lên lầu thôi.” Nói xong Lăng Lệ xoay người đi lên, cũng không nói thêm một câu nào. Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là đi lên theo, vừa đi vừa nghĩ, không phải mọi người đều nói con gái giống mẹ sao? Mẹ Lăng đối xử với người khác nhiệt tình như vậy, sao Lăng Lệ lại hoàn toàn khác biệt, đối xử với người khác lạnh lùng và miễn cưỡng như vậy? ///ddl@D///

Sau khi lên lầu, Lâm Dung mới biết Lăng Lệ cũng không nguội lạnh với người khác mà chỉ nguội lạnh với mình cô.

Lăng Lệ đang nấu cơm, vì vậy gọi Lâm Dung: “Lâm Dung em biết nấu cơm không? Chúng ta cùng nhau nấu đi.” Giọng điệu vẫn lạnh lùng.

“À. . . . . Em chỉ biết một ít món ăn đơn giản, vậy được không ạ.” Mặc dù có chút kinh ngạc nhưng Lâm Dung vẫn đi theo Lăng Lệ tới phòng bếp.

“Tị Hiền thích ăn món thịt hầm rau khô nhất, biết làm không?” Một mình Lăng Lệ thuần thục xắt đồ ăn, cũng không ngừng đầu lên hỏi Lâm Dung.

“À? Dạ. . . . . Không biết.” Lâm Dung hoảng sợ, mặc dù cô biết Lăng Tị Hiền thích món đó, nhưng dù sao đó cũng là một món ăn của khu Thiệu Hưng, cô là người phương Bắc, sao có thể biết làm.

“Em ở chung một chỗ với Tị Hiền lâu như vậy mà ngay cả món nó thích ăn cũng không học làm sao?” Giọng điệu của Lăng Lệ rất bình tĩnh nhưng lại không thể xem nhẹ sự trách cứ trong đó.

Lúc này Lâm Dung mới biết chị của Lăng Tị Hiền cố ý làm khó cô, nhưng đối mặt với một người cường thế như vậy thì cô lại không biết nên làm cái gì, không thể làm gì khác hơn là uất ức nói: “Thật xin lỗi, sau này em sẽ học.”

Lăng Lệ không nói nữa.

Lúc ăn cơm, Cao Viễn ở bên ngoài nên chỉ có bốn người, Lăng Tị Hiền và Lâm Dung ngồi ở một bên, làm sao mà chị anh lại không biết món Lâm Dung yêu thích, trên bàn ăn đầy món ăn nhưng không có món nào là Lâm Dung thích ăn, Lâm Dung tự nhiên không có chú ý tới điểm này cũng là Lăng Lệ đã sớm thiết kế tốt, chỉ là vừa rồi ở trong bếp bị Lăng Lệ đối xử như vậy, hơn nữa lúc ăn cơm cũng không có một người nào của mình thích, cho nên tâm tình sa sút, một người chỉ lo cúi đầu ăn cơm, cũng không gấp đồ ăn.

Lăng Tị Hiền nhìn ra đây là quỷ kế của chị anh, lại nhìn dáng vẻ không vui của Lâm Dung, hiển nhiên là cực kỳ đau lòng lại không biết nên dùng có gì để nói rõ với chị anh, nhưng anh lại không cam lòng để Lâm Dung chịu uất ức, vì vậy sẵn sốc hỏi Lâm Dung: “Bảo bối, có phải không có món em thích ăn, muốn ăn cái gì, bây giờ anh đi làm?”

“Hả. . . . . Không có, không có, thật ra thì ăn rất ngon.” Lăng Tị Hiền vừa hỏi như vậy, Lâm Dung lại không biết nên nói như thế nào nhưng lại đúng lúc để Lăng Lệ lấy cớ.

“Lâm Dung chê món chị làm ăn không ngon phải không?” Lăng Lệ tự nhiên ăn com, vẫn không ngẩng đầu lên, dùng giọng điệu bình lặng như nước nói.

Cao Vân ngồi chung với Lăng Lệ, anh nhưc đầu nhìn vợ mình cố ý làm khó cô gái cực kỳ đáng yêu mà Tị Hiên rất thích trước mặt lại không biết nên làm sao để loại bỏ thành kiến của vợ mình, muốn nói với cô ấy mấy câu lại không muốn không nể mặt cô ấy ở trước mặt người ngoài; đành không nói gì, lại thấy Lâm Dung như vậy thì cũng có chút không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là nặng nề ho khan hai tiếng: “Lăng Lệ, nói gì đó? Hôm nay là lần đầu tiên Tị Hiên và Lâm Dung tới, sao lại khiến người ta không vui?”

Mặc dù Lăng Lệ và chồng cô ở trong công ty có cổ phần bằng nhau, hơn nữa nói trắng ra là, cộng thêm cổ phần của Lăng Tị Hiên và mẹ Lăng ở công ty thì cổ phần công ty vẫn do nhà cô khống chế nhưng từ trước tới nay Lăng Lệ đã quen nghe lời chồng, hai người vốn rất yêu nhau, tự nhiên sẽ không có mâu thuẫn, nghe chồng mình nói mình như vậy, Lăng Lệ bất nấn bịu mỗi, cũng không nói gì.

“Không, không phải vậy, chị, em không có ý này, chỉ là. . . .” Lâm Dung nhất thời luống cuống, vội vàng giải thích.

“Vậy em có ý gì?” Không đợi Lâm Dung giải thích xong, Lăng Lệ lập tức tiếp lời.

“Chị, chị đủ chưa?” Thấy Lâm Dung bị chị anh làm khó như vậy, Lăng Tị Hiên thật sự nhịn không được, anh hét to với chị anh. Từ sau khi ở cùng với anh, Lâm Dung vẫn bị anh xem như người trân quý nhất mà cưng chiều, đừng nói là khi dễ cô, thấy cô có chút không vui thì Lăng Tị Hiên cũng sẽ đau lòng tự trách nửa ngày, bây giờ thấy bạn gái mình bị đối xử như thế, anh không nổi giận mới là lạ. Tức giận thì tức giận nhưng Lăng Tị Hiên vẫn rất săn sóc, không quên kéo lấy bàn tay vì khăn trương mà lạnh lẽo của Lâm Dung qua nắm thật chặt.

“Tị Hiên, chị là chị của em, sao em lại nói chuyện với chị như vậy?” Thấy Lăng Tị Hiên vì Lâm Dung mà phát giận với cô, tự nhiên Lăng Lệ cũng không yếu thế, tức giận chộp đũa.

Lăng Tị Hiên lạnh lùng nhìn chị anh một cái, cái gì cũng không nói đã kéo Lâm Dung: “Dung Dung, chúng ta đi.” Nói xong cũng không để ý Lâm Dung có đồng ý hay không đã lôi kéo Lâm Dung xuống cầu thang, hai người giúp việc đứng ở chân cầu thang, bởi vì đứng khá xa nên không biết có chuyện gì xảy ra, buồn bực hỏi: “Câu chủ, sao chưa ăn com xong đã đi?”

Lúc này mặt Lăng Tị Hiên lạnh đến mức có thể lập tức kết băng, cái gì cũng không nói đã đi xuống cầu thang.

Cho tới bây giờ Lâm Dung cũng chưa từng thấy bộ dạng Lăng Tị Hiên tức giận như vậy——trong trí nhớ của cô, Lăng Tị Hiên chưa từng thật sự tức giận, nhìn mặt anh xanh mét, Lâm Dung không nói gì, ngoan ngoãn để mặc anh lôi kéo cô đi ra ngoài sân.

Mở cửa xe, để Lâm Dung ngồi lên chỗ ghế phụ, chính Lăng Tị Hiên cũng ngồi vào xe nhưng không có lập tức lái xe mà nhẹ nhàng vuốt tóc Lâm Dung, động tác này khiến đầu của Lâm Dung từ lúc ăn com đến giờ vẫn cúi nâng lên, thấy Lâm Dung chậm rãi ngẩng đầu lên, Lăng Tị Hiên lập tức hoảng sợ:

Vừa rồi anh chỉ lo tức giận lôi kéo Lâm Dung đi ra ngoài, lúc đi đầu cũng không quay lại nên tự nhiên cũng không có chú ý đến tâm trạng của Lâm Dung trong cả đoạn đường đi ở khoảng cách không ngắn này, bây giờ Lâm Dung——nước mắt đang đảo quanh trong hốc mắt còn chưa rơi xuống, một vũng nước mắt ở trong buồng xe tối bởi vì trời sáng mà càng thêm óng ánh; thái độ vẫn giống như lúc bình thường nhưng nhìn vào trong mắt lại là sự uất ức nói không nên lời, khoảng khắc nhìn thấy Lăng Tị Hiên, dường như cũng không nhịn được nữa, vốn chỉ có một giọt nước mắt ở trong hốc mắt nhưng càng để lâu càng nhiều, càng tụ càng nhiều, rốt cuộc rơi xuống, vẫn giống như trước kia, lúc Lâm Dung khóc không hề có tiếng động cũng không có biểu cảm gì nhưng nước mắt lại rơi không ngừng, giống như vĩnh viễn rơi không hết.

Lăng Tị Hiên thấy vậy thì cực kỳ đau lòng, kéo bả vai Lâm Dung qua rồi khẽ vỗ: “Bảo bối, đừng khóc, thật xin lỗi, anh không nên dẫn em tới, đều tại anh, sau này mình cũng không tới nữa có được hay không? Há?”

Lâm Dung đau lòng rơi lệ, không chỉ vì bị uất ức mà quan trọng hơn là sự uất ức mà cô chịu lại không rõ ràng, đây là lần đầu tiên cô thấy Lăng Lệ, cũng không có chỗ nào không lẽ phép, tại sao đôi phương cứ gây khó dễ cho cô như vậy chứ? Nếu như lúc trước cô và chị ấy có mâu thuẫn với nhau, bây giờ chị ấy cứ làm khó cô thì Lâm Dung cũng sẽ không khó chịu, nói không chừng cô còn cực kỳ hứng thú mà đấu trí với chị ấy, xem ai lợi hại hơn. Nhưng bây giờ, chính cô cũng không biết vì sao, huống chi, người kia còn là chị ruột của Lăng Tị Hiên, là một trong những người thân nhất của Lăng Tị Hiên. Càng suy nghĩ Lâm Dung càng uất ức, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng, sợ hãi.

Một người khóc thật lâu, Lăng Tị Hiên vô cùng kiên nhẫn ôm lấy Lâm Dung, nhỏ giọng ở bên tai cô khuyên bảo, thật vất vả Lâm Dung mới ngừng khóc, ngẩng đầu lên nhìn Lăng Tị Hiên, hỏi điều nghi ngờ trong lòng: “Sao chị anh lại chán ghét em như vậy... em làm gì sai sao?”

Lâm Dung vừa hỏi như vậy thì con tức của Lăng Tị Hiên lại lập tức dâng lên, anh khề thờ ra một hơi thật dài, ép buộc bản thân phải đè xuống rồi cẩn thận giải thích với Lâm Dung: “Nguyên nhân cụ thể là gì thì anh cũng không biết, chẳng qua anh đoán là có thể có quan hệ với Trương Lệ Tuyên, người đã gọi cho em hôm đó, quan hệ giữa chị ấy với cô ta rất tốt, Trương Lệ Tuyên dám gọi điện thoại cho em cũng là do cô ta biết chị ấy sắp trở về.”

“Ồ. . . .” Trong nháy mắt Lâm Dung hiểu được, sau đó lại ngẩng đầu lên hung hăng nhìn chằm chằm Lăng Tị Hiên: “Đều là lỗi của anh, hừ!”

Lăng Tị Hiên bị Lâm Dung trừng chột dạ, vội vàng gật đầu nhận sai: “Đúng đúng đúng, Dung Dung, là anh sai, còn hại em bị uất ức, anh nói xin lỗi có được không? Nói cho anh biết, làm sao em mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Nhìn vẻ mặt Lăng Tị Hiên chân thành tha thiết như vậy, Lâm Dung cũng nhỏ giọng nói: “Em đã sớm tha thứ cho anh, vẫn không có trách anh.”

Thoáng chốc, Lăng Tị Hiên đã cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua toàn thân, sau đó chảy vào trong lòng, đụng phải một người khéo léo hiểu lòng người như Lâm Dung thì thật không biết là do anh đã tu luyện mấy đời mới may mắn như vậy, anh không khỏi cầm tay Lâm Dung mà than thở: “Nếu

sớm biết rằng sẽ gặp được em, anh nhất định sẽ không trải qua cuộc sống như thế.”

“Đồ ngốc, ai sẽ biết được chuyện sau này” Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Lăng Tị Hiên, Lâm Dung cảm thấy buồn cười: “Hiện tại cũng rất tốt, không phải sao.”

“Được, Dung Dung, anh nghe em, nhưng mà hôm nay là anh không đúng mới khiến em khổ sở, như thế nào, muốn bồi thường sao? Có muốn ăn món đậu hũ Ma Bà và thịt xào anh làm hay không?” Lăng Tị Hiên hỏi Lâm Dung bằng giọng điệu cung chiêu, Lâm Dung thích ăn cay, cho nên rất thích món cay Tứ Xuyên. Nhưng cũng kỳ quái là với tuổi của cô thì rất dễ dàng nổi mụn, rất nhiều cô gái cũng vì sợ điều này nên không dám ăn cay, nhưng cho dù Lâm Dung ăn cay nhiều bao nhiêu thì cũng không bị nổi mụn, vì vậy cô có thể ăn món cay Tứ Xuyên mà không cần kiêng kỵ gì. Đương nhiên cũng tạo thành hai hậu quả nghiêm trọng: thứ nhất, Lâm Dung bởi vì ưu thế thể chất chói lọi của mình mà khiến cho rất nhiều chị em phụ nữ oán thán không thôi; thứ hai, Lăng Tị Hiên bởi vì thường xuyên luyện tập tay nghề mà bây giờ tay nghề làm món cay Tứ Xuyên của anh trên căn bản là có thể so sánh với đầu bếp nấu món cay Tứ Xuyên chuyên nghiệp.

“Ừ, muốn ăn.” Mới vừa rồi hai người cũng không ăn được gì —— Lâm Dung là bởi vì không có món cô thích cộng thêm tâm tình không tốt mà Lăng Tị Hiên là do luôn lo lắng Lâm Dung —— cho nên lúc này đều đói.

“Được, chúng ta trở về.” Nói xong Lăng Tị Hiên lái xe đưa Lâm Dung trở về chỗ ở của anh.

Mà lúc này trong phòng ăn lâu hai, Lăng Lệ vẫn tức giận ăn không ngon, không chỉ giận Lâm Dung mà còn có việc em cô yêu thương Lâm Dung quá mức, điều này làm cho cô càng thêm thù địch Lâm Dung. Mặc dù ngoài miệng không thừa nhận nhưng từ nhỏ Lăng Lệ đã cực kỳ thích đưa em trai duy nhất và cực kỳ ưu tú này, vẫn xem trọng nó hơn chính cô rất nhiều, từ trước đến giờ Lăng Tị Hiên muốn gì được đó, tình cảm của hai chị em rất tốt, khiến người ta phải hâm mộ. Cũng chính vì điều này mà Lăng Tị Hiên đối xử tốt với chị anh, gặp chuyện đều thường tìm chị anh để thương lượng, sau khi chị anh và anh rời mở công ty thì càng nhiều hơn —— đặc biệt là lúc cần dùng tiền, mặc kệ là dùng bao nhiêu, chị anh đều cho anh nhiều hơn. Mà bây giờ, đụng tới một Lâm Dung, cứ vậy mà chiếm đoạt em trai cô hoàn toàn, khiến em trai cô cũng không thân với cô —— ở nước ngoài hơn một năm nay, Lăng Tị Hiên cũng không gọi điện thoại cho cô được mấy lần, có thì cũng không chú ý đến phản ứng của cô mà mở miệng ngậm miệng đều chỉ có hai chữ Lâm Dung, bây giờ còn khiến cô và em trai cãi nhau, vốn Lăng Lệ đã ghen tị nhưng vào lúc này trong lòng lại càng thêm cực kỳ tức giận.

Cao Vân học qua tâm lý học, nhìn biểu hiện của vợ mình thì đã nhìn ra chỗ mấu chốt của vấn đề, vì vậy ngồi xuống dùng vốn kiến thức tâm lý học phong phú của anh mà kiên nhẫn khuyên bảo vợ anh, qua nửa ngày, thật vất vả Lăng Lệ mới giảm bớt một chút thành kiến với Lâm Dung, lại vẫn vì Trương Lệ Tuyên mà âm ứ: “Còn Lệ Tuyên đâu? Em ấy và Tị Hiên rất thích hợp, anh không cảm thấy em ấy ưu tú hơn Lâm Dung sao? Em muốn để Tị Hiên và Lệ Tuyên ở chung một chỗ. Huống chi là do Lăng Tị Hiên không đúng trước!”

Cao Vân dờ khóc dờ cười: “Lăng Lệ, anh hỏi em, trên đời này có bao nhiêu người ưu tú hơn anh? Có phải chúng ta cũng không nên ở cùng một chỗ không?”

Lăng Lệ không ngờ chồng mình sẽ hỏi ngược lại cô nên vội giải thích: “Không phải, Long Phi, em không có ý này. . . . .”

Nhìn cô khẩn trương giải thích, Cao Vân cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, anh đương nhiên biết, ý của anh là thích hợp mới là tốt nhất, chúng ta cũng không thể bởi vì Tị Hiên rất ưu tú mà muốn chỉ có cô gái ưu tú nhất mới xứng đôi với em ấy nhất, em cũng thấy đó, Tị Hiên rất thích Lâm Dung, như vậy không tốt sao? Huống chi làm sao em biết Lâm Dung người ta không ưu tú như Lệ Tuyên?”

Lăng Lệ xem thường bĩu môi: “Chắc chắn mà, Lệ Tuyên muốn gì có đó? Lâm Dung kia nhất định không bằng!”

Hai tay Cao Vân ôm ngực: “Anh nghe nói Lâm Dung người ta cũng cần gì có đó, ba mẹ một là giáo viên một là giáo sư, từ nhỏ vẫn là người ưu tú nhất, hơn nữa còn khéo tay, khéo léo hiểu lòng người.”

“Hả? Là thiệt hay giả, làm sao anh biết?” Lăng Lệ khó có thể tin hỏi.

“Chính là vừa rồi, lúc em và Lâm Dung ở phòng ăn, không phải em để anh gọi Tị Hiên lại hỏi thăm tình huống của Lâm Dung sao? Tị Hiên nói đó.”

“Hừ, nó đương nhiên nói Lâm Dung tốt lắm, người tình trong mắt hóa Tây Thi, anh còn chưa ra ngoài xem, bây giờ Tị Hiên đã sớm bị cô nhóc Lâm Dung kia mê hoặc không phân rõ đông tây nam bắc rồi.” Lăng Lệ vẫn không phục. Mới vừa khiến cô muốn chồng cô gọi Tị Hiên lại là vì không muốn Tị Hiên đi theo tới phòng bếp .

“Em á, vẫn không chịu thừa nhận, “ Cao Vân cũng hết cách với vợ anh rồi, “Tự em suy nghĩ một chút, Lăng Tị Hiên sẽ nói xạo về bạn gái của nó sao? Anh thấy không chừng Lâm Dung còn hoàn hảo hơn nó đó.”

Nhìn vợ mình không phản đối, Cao Vân thừa thắng xông lên: “Hơn nữa, quan trọng nhất là Tị Hiên thích nha, nếu quả thật như lời em nói, Lệ Tuyên và Tị Hiên ở chung một chỗ, anh biết Tị Hiên tuyệt sẽ không thích em ấy, em nói Tị Hiên sẽ vui về sao? Em muốn để nó cả đời không vui về sao?”

Nhìn Lăng Lệ vẫn không nói lời nào, Cao Vân chỉ có thể sử dụng chiêu cuối cùng: “Nếu như em cứ khư khư cố chấp, hậu quả nghiêm trọng nhất còn không phải là Tị Hiên không vui, mà nó cũng sẽ bất mãn với người chị là em, nếu thật như lời nói thì sao hai chị em còn có thể khôi phục lại tình cảm tốt đẹp lúc trước? Đây không phải là tiền mất tật mang sao! Vừa rồi em cũng nhìn thấy, Tị Hiên thật sự tức giận, anh còn chưa thấy nó tức giận như vậy bao giờ.”

Nghe đến cuối cùng thì Lăng Lệ hoàn toàn không phản đối: “Vậy em phải làm gì? Cũng không thể đi xin lỗi Lâm Dung rồi để con bé quay trở lại chứ?” Lăng Lệ lại không ra mặt được, cô đường đường là Tổng giám đốc, ở trong công ty thì ngay cả khuôn mặt tươi cười cũng không xuất hiện, giờ lại để cho cô chịu thua trước một cô gái nhỏ hơn cô gần mười tuổi thì cô làm không được.

“Ừ, anh biết rõ, ngày nào đó anh sẽ gọi điện thoại cho Lâm Dung, để mình con bé tới đây một lần, em từ từ nói chuyện với người ta, không phải là xong rồi?”

“Chuyện này. . . . .” Lăng Lệ vẫn còn do dự.

“Tốt lắm tốt lắm, Lili, em cứ khách quan mà nói, Lâm Dung có phải là một cô bé cực kỳ tốt hay không, em lại để cho người ta chịu nhiều uất ức như vậy nhưng một câu người ta cũng chưa nói. Đừng nói Tị Hiên đau lòng, nếu như ba mẹ Lâm Dung biết con gái họ bởi vì nói chuyện yêu đương mà phải chịu uất ức như thế, chẳng phải người ta sẽ càng đau lòng hơn sao?”

Nghe đến đây, Lăng Lệ cũng có chút xấu hổ với Lâm Dung: “Ừ, được, hai ngày nữa, sau khi chúng ta từ trong nhà trở về thì gọi cô ấy tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 26.1: Tiêu tan hiềm khích lúc trước.

Editor: Trịnh Phương

Trong vài ngày sau đó, Lăng Tị Hiên vẫn ở trong căn hộ ở gần trường Lâm Dung của mình. Bởi vì không muốn gặp mặt Lăng Lệ, cho nên ngay cả nhà anh cũng không trở về, Lăng Lệ gọi điện thoại anh cũng không nhận, còn gửi nhắn tin cho cô ấy, nói: “Tốt nhất chị cũng đừng gọi điện thoại cho Lâm Dung, em kéo số của chị vào danh sách đen của điện thoại cô ấy, chị muốn gọi cũng không gọi được.”

Lúc này Lăng Lệ mới ý thức được em trai tức giận bao nhiêu. Ngẫm lại mình ngày đó quả thật cũng có chút quá đáng đối với Lâm Dung, chính mình cũng biết bản thân đuối lý, không thể làm gì khác hơn là chờ Lăng Tị Hiên bớt giận.

Bởi vì hơn một năm chưa trở về nước, cho nên sau khi ở lại nhà mấy ngày, vợ chồng Lăng Lệ cùng Cao Vân liền đưa Cao Viễn tới nhà cha mẹ Cao Vân ở Phố Giang thăm họ. Ông bà nội lâu như vậy không được thấy cháu trai, đương nhiên rất muốn gặp đứa bé, vì vậy cũng không cam lòng lại để cho bọn họ đi, cho nên Lăng Lệ một mực ở lại nhà mẹ chồng một tuần lễ thì mới trở về.

Sau khi trở về, mới vừa dàn xếp ổn thỏa, Lăng Lệ liền không kịp chờ đợi thúc giục chồng mình gọi điện thoại cho Lâm Dung. Cao Vân thấy vợ như vậy, không khỏi trêu chọc cô: “Anh cảm thấy là nếu anh gọi thì cô về không có thành ý, vậy có phải là em nên tự mình gọi không?”

“Em biết rõ, nhưng Tị Hiên nói rồi, nó kéo số điện thoại của em vào danh sách đen của Lâm Dung, em gọi cho người ta thế nào?” Lăng Lệ dĩ nhiên cũng biết mình tự gọi thì sẽ có thành ý hơn, nhưng cô cảm thấy mất mặt, huống chi Lăng Tị Hiên cũng nói như vậy.

“Vậy còn không nói cho anh biết, dùng của điện thoại của anh, hoặc là dùng điện thoại cố định của nhà mình gọi không được sao?”

Lăng Lệ vẫn còn do dự không thể quyết định: “Không cần phải như vậy chứ? Anh gọi đi!”

Cao Vân thấy vợ như vậy, không thể làm gì khác hơn là lấy điện thoại chính mình bấm số của Lâm Dung, đưa tới bên tai vợ: “Tốt lắm, kết nối rồi, mình* nói đi!”

* Cách nói thân mật giữa vợ chồng. Thường thì người ta sẽ nói “vợ- chồng”, “anh- em”,... Cách xưng hô “mình- mình” thể hiện hai người rất thân mật, yêu thương nhau, tuy hai mà một.

Khóa học buổi chiều đã kết thúc, Lâm Dung đang chuẩn bị tới canteen ăn cơm, đột nhiên nhận được một số xa lạ gọi tới, vì vậy vừa đi vừa nhận.

“Alo, xin chào.”

Lâm Dung đã nói chuyện, Lăng Lệ không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt nhận lấy điện thoại, đồng thời hung ác trừng mắt nhìn chồng mình một cái.

“Này, Lâm Dung, là chị, Lăng Lệ.”

“Ách. . . . . Chào chị ạ.” Lăng Lệ đột nhiên gọi điện thoại tới, Lâm Dung lắp bắp kinh hãi cùng giật mình, suy nghĩ một chút tới dáng vẻ lạnh lùng của Lăng Lệ ngày đó, không khỏi sợ run cả người. Lần này không biết Lăng Lệ lại muốn khó mình như thế nào, huống chi lúc này Lăng Tị Hiên lại không có ở bên cạnh.

“Cái đó. . . . . Lâm Dung, ngày đó tâm tình chị không tốt, cho nên không chú ý tới cảm nhận của em, chị không nên đối xử với em như vậy.”

“. . . . . A, không có chuyện gì, chị.” Nghe được câu này, Lâm Dung cũng hoài nghi lỗ tai của mình có vấn đề, Lăng Lệ thế nhưng lại như nói xin lỗi với mình!

“A, không có việc gì là tốt, buổi tối em có tiết học nào không? Nếu không có thì hiện tại chị đi đón em. Lần trước cũng không dẫn em đi thăm nhà một chút, tối hôm nay tới xem một chút đi!” Lăng Lệ rốt cuộc cũng vẫn là một người lãnh đạo, mặc dù nói xin lỗi với người ta, mời người ta đến nhà chơi, nhưng trong giọng điệu vẫn mang theo giọng điệu không cho cự tuyệt.

“Vâng, được, cảm ơn chị.” Bản thân có thể làm hòa cùng Lăng Lệ, Lâm Dung đương nhiên là rất vui vẻ. Nói thật, từ sau ngày rời khỏi nhà Lăng Lệ, mặc dù ngoài miệng mình không nói gì, thế nhưng sự việc kia vẫn giống như một tảng đá khổng lồ nặng nề đè trong lòng của mình, khiến mình không thoải mái, chớ nói chi là vui mừng. Mấy ngày nay, mình thậm chí một mực nghĩ, có cần chủ động gọi điện thoại cho Lăng Lệ hay không, giải thích rõ ràng cho chị ấy, tranh thủ để chị ấy tiếp nhận mình, nhưng vẫn do dự không gọi vì sợ bị chị ấy trực tiếp cự tuyệt. Hiện tại Lăng Lệ lại chủ động gọi điện thoại, vậy khẳng định là vấn đề đã được giải quyết. Nghĩ tới những điều này, Lâm Dung không khỏi muốn cười lên tiếng, chỉ là cô lập tức lại nghĩ tới một vấn đề khác.

“Cái đó. . . . . Chị em có nên gọi Lăng Tị Hiền đi cùng không ạ?”

“Không cần không cần, ngàn vạn lần không được gọi nó, bây giờ Tị Hiền còn đang tức giận, nếu như em nói cho nó biết, nó khẳng định sẽ không cho em tới.” Nghĩ đến em trai, Lăng Lệ liền trở nên đau đầu. Tị Hiền sẽ không dễ dàng giận chính mình, nhưng khi nó thật sự nóng giận thì liền phiền toái, mình còn không biết lúc nào mới có thể nói chuyện với đứa em trai này đây.

“Oh, vậy cũng tốt, vậy em chờ chị ở cửa trường học được không ạ?”

“Ừ, được, em không phải gấp, khoảng 20 phút sau thì chị mới có thể đến.”

“Vâng, được, chị. Vậy, hẹn gặp lại.” Cúp điện thoại, Lâm Dung quả thật vui mừng muốn nhảy dựng lên, suy nghĩ một chút, cô vẫn bấm số của Lăng Tị Hiền.

“Dung Dung, đã tan lớp rồi sao?” Lúc này Lăng Tị Hiền còn đang họp, một điện thoại đã tắt máy, nhưng máy đặc biệt dành riêng cho Lâm Dung vẫn chưa bao giờ tắt. Nghe thấy tiếng điện thoại, anh liền biết là Lâm Dung gọi tới, cho nên ra khỏi phòng họp nhận điện thoại. Anh nhìn đồng hồ —— bây giờ còn chưa đến năm giờ, theo lý thuyết thì Lâm Dung vẫn chưa tan lớp mới đúng?

“Ừ, hôm nay giáo sư có chuyện nên đi trước, em có một tin tức tốt muốn nói cho anh!”

Mỗi một chữ mà Lâm Dung nói ra đều giống như muốn bay lên. Nghe giọng điệu của cô, Lăng Tị Hiền nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ vui mừng của Lâm Dung, khóe miệng không nhịn được nhẹ nhàng giương lên.

“Tin tức tốt gì mà làm em vui mừng đến vậy?”

“Chị vừa mới gọi điện thoại cho em, còn nói xin lỗi với em, hơn nữa còn mời em buổi tối đến nhà chị ấy!” Trong giọng nói của Lâm Dung không ức chế được vui sướng.

Khóe miệng vừa mới giương lên vì Lâm Dung vui vẻ của Lăng Tị Hiền giờ phút lại thay đổi còn nhanh hơn so với lật sách: “Cái gì? Chị ấy gọi điện thoại cho em rồi?” Nói giỡn, làm sao có thể, điện thoại di động của chị ấy rõ ràng không thể gọi cho Lâm Dung được. Không đúng không đúng, đợi chút. . . . .

“Dung Dung, không phải là chị ấy dùng điện thoại của anh rê để gọi cho em chứ?”

“Vâng, có lẽ là vậy, dù sao thì cũng không phải điện thoại của chị ấy.”

“Không cho đi.” Ai biết chị của anh lại có âm mưu quỷ kế gì. Chị ấy lăn lộn trong thương trường nhiều năm như vậy, nếu muốn chinh người thì nhất định là dễ như trở bàn tay, hơn nữa còn có một Trương Lệ Tuyên quỷ kế đa đoan, Lâm Dung đơn thuần trong sáng như vậy sao có thể là đối thủ của bọn họ, không bị bắt nạt mới là lạ.

“Nhưng chị thật sự nói xin lỗi với em rồi, hơn nữa em cũng muốn hiểu chị hơn, không muốn làm khó anh.” Lâm Dung nhỏ giọng giải thích.

Lăng Tị Hiền giờ mới hiểu được đây là Lâm Dung suy nghĩ vì mình, trong lòng không khỏi ảm áp, cẩn thận nghĩ lại một chút, chị anh cũng không phải là loại người khẩu phật tâm xà*. Nếu chị ấy chủ động nói xin lỗi với Lâm Dung, chắc hẳn là cũng đã hiểu ra, biết mình không nên làm như vậy.

* Tô về đảng hoàng, đứng đắn nhưng trong bụng lại xấu xa, độc ác.

“Vậy, được rồi.” Lăng Tị Hiền nhìn người trong phòng đều đang chờ mình trở lại họp —— hôm nay là buổi tổng kết công việc trong nửa năm của đoàn, sư trưởng cũng còn phải tới dự thánh*, nhưng do dự một chút, anh vẫn nói: “Chúng ta cùng đi, anh đi đón em.”

* Dự thánh: Tham gia hội nghị nhưng không được quyền phát biểu và biểu quyết.

“Không cần, không muốn, anh không cần đi, tự em là được rồi, chị nói một lát nữa sẽ tới đón em.”

“Không được.” Lăng Tị Hiền cau mày.

“Thật sự không có việc gì. Hơn nữa, chị nói rằng không nên cho anh biết, em đã mạo hiểm nói cho anh biết, anh cũng không thể bán (đúng) em chứ?” Lâm Dung cố ý thể hiện bản thân vô cùng đáng thương.

Lăng Tị Hiền nghe xong thì không khỏi cười: “Nói như vậy, em chính là trọng sắc khinh bạn phải không?”

“Chính là như vậy, em muốn tự đi.” Rền sắt khi còn nóng.

“Ừ, vậy cũng được, có chuyện gì thì gọi điện cho anh, buổi tối anh tới đón em.” Lăng Tị Hiền đang suy nghĩ xem nên làm gì trong cuộc họp. Hiện tại Lâm Dung không cho anh đi cùng, vừa đúng lúc anh còn có thể tiếp tục tham gia cuộc họp, nếu không, tối khẳng định lại bị ba phê bình.

“Vâng, được, bái bai.”

Đội ở cửa trường học trong chốc lát, Lâm Dung rất nhanh đã thấy được một chiếc Audi A8 giống xe của Lăng Tị Hiền dừng lại bên cạnh mình.

Lăng Lệ cười mà đi ra từ trong xe, mở cửa xe cho Lâm Dung ngồi lên ghế lái phụ.

Lâm Dung ngồi lên xe, suy nghĩ trong chốc lát, vẫn không biết nên mở miệng thế nào.

Thấy Lâm Dung mang vẻ mặt nghi hoặc, Lăng Lệ tự nhiên biết cô nghĩ gì, bởi vì cách nhìn nhận thay đổi, cho nên cũng cảm thấy Lâm Dung hết sức dễ thương, vì vậy hỏi cô: “Dung Dung, có phải em muốn hỏi tại sao xe của chị giống xe của Tị Hiền không?”

Lâm Dung vừa nghe liền kinh ngạc lần hai. Điều thứ nhất làm cô kinh ngạc chính là không biết tại sao Lăng Lệ lại biết được suy nghĩ của bản thân; điều thứ hai quan trọng hơn, chính là Lăng Lệ vậy mà lại gọi cô là “Dung Dung”! Cô chưa bao giờ cảm thấy tên của mình dễ nghe như vậy. Nghe thấy Lăng Lệ gọi mình như vậy, Lâm Dung cảm động muốn chết, lập tức đỏ tròng mắt. Nhưng cô lập tức liền khôi phục như cũ, cười hỏi Lăng Lệ: “Chị, làm sao chị biết em muốn hỏi chuyện này?”

Lăng Lệ cảm thấy đùa Lâm Dung rất vui: “Tiểu nha đầu, em nghĩ gì thì đều viết trên mặt hết rồi, chị vừa xuống xe đã thấy.”

“Oh . . . .” Lâm Dung có chút ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, mình thật đúng là, đụng phải một nhà toàn người có trình độ cao như vậy. Mặc kệ là Lăng Tị Hiền, mẹ Lăng, Lăng Trung Thiên, hay là chị Lăng Lệ hiện tại đang ở trước mắt, cũng đều có thể đoán ra suy nghĩ của mình một cách vô cùng chính xác.

“Lúc em vừa lên đại học, Tị Hiền cũng vừa lên làm đoàn trưởng, hơn nữa còn vừa lập được quân công hạng nhất, đó là lần đầu tiên nó lập quân công hạng nhất, ba rất vui mừng, cho nên mua cho bọn chị hai chiếc xe giống nhau.” Lăng Lệ vừa lái xe vừa giải thích cho Lâm Dung: “Có phải cảm thấy chị nên dùng một chiếc xe tốt hơn không?”

“Vâng.” Lâm Dung trung thực mà gật gật đầu, đó là dĩ nhiên. Lăng Lệ là ai, đừng nói cô ấy, mấy chủ công ty con dưới trướng tập đoàn Lăng Vân đều lấy xe Bentley ra rêu rao khắp nơi, hiện tại Lăng Lệ lái một chiếc Audi thật sự là rất bình dân, nếu như lấy bọn họ ra so sánh, đoán chừng tất cả mọi người sẽ cho rằng bọn họ là ông chủ của Lăng Lệ.

Lăng Lệ cười cười: “Đây là đồ ba tặng nha. Ban đầu, khi chị cùng Cao Vân nhất định muốn kinh doanh, ba không đồng ý, mấy năm nay vẫn luôn rất lạnh nhạt đối với bọn chị, biết những năm gần đây bọn chị làm ăn rất tốt thì mới thay đổi thái độ, lúc ông tặng chiếc xe này cho chị, đại khái cũng có ý thấu hiểu cùng tha thứ cho hai vợ chồng chị, cho nên chị cùng Cao Vân vẫn luôn rất thích chiếc xe này. Trong nước, bọn chị cũng chỉ giữ lại chiếc xe này.”

“Như vậy sao. Vậy lúc ấy có phải chú rất muốn bọn chị tham gia quân đội hay không?”

“Đúng vậy, tính tình của ba chị lúc ấy rất bướng bỉnh, hơn nữa ông luôn cảm thấy, trên thế giới này, trừ làm quân nhân ra, không có việc gì là đứng đắn, nhưng bây giờ đã tốt hơn nhiều.”

Lâm Dung le lưỡi một cái, không nói gì. Một lát sau, cô giống như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, hỏi: “Vậy có phải Lăng Tị Hiền bị chú bắt buộc đi làm lính hay không?” Lâm Dung đột nhiên nhớ tới phim “Tình cảm mãnh liệt thiêu đốt năm tháng” mà mình vô cùng thích, Thạch Quang Vinh trong phim đó không phải là như vậy phải không? Ép buộc con mình đi làm lính, cũng cho là chỉ có làm lính mới là yêu nước, hơn nữa còn không cho con lớn nhất của mình là Thạch Lâm thi đại học.

“Ha ha, thật ra thì cũng không tính là Tị Hiền bị bắt buộc. Lúc ấy, khi ba hỏi nó muốn vào trường quân đội hay không, nó liền nói sao cũng được, ba vừa nghe vậy dĩ nhiên rất vui mừng, liền cho nó vào đó học. Thật ra thì trong lòng Tị Hiền cũng rất thích làm quân nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 26.2: Tiêu tan hiềm khích lúc trước.

Editor: Trịnh Phương

“Oh!”

Lăng Lệ vừa lái xe vừa nói chuyện phiếm cùng Lâm Dung, rất nhanh đã đến nhà. Cao Vân cùng Cao Viễn đang chờ trong nhà, thấy xe đi vào, Cao Vân dẫn con trai ra đón. Cao Viễn mới bốn tuổi mới nhìn thấy Lâm Dung lần đầu, cho nên rất vui vẻ, nhưng cậu bé nghịch ngợm này căn bản không gọi Lâm Dung là “dì” theo lời dặn trước đó của ba cậu, hướng chỉ Lâm Dung vốn đã có vẻ rất nhỏ tuổi, cho nên, khi nhìn thấy Lâm Dung xuống xe, cậu bé lập tức nhào qua ôm lấy Lâm Dung, vang dội kêu lên một tiếng “chị” làm cho Cao Vân cùng Lăng Lệ không thể không cười ồ ồ.

“Viễn Viễn, vừa rồi ba đã nói với con như thế nào, phải gọi dì, dì là bạn gái của cậu nhỏ.” Cao Vân cau mày dạy dỗ Cao Viễn.

“Cái gì nha, cậu nhỏ vốn đã nhỏ, chị này còn nhỏ hơn.” Đứa nhỏ quệt mồ hôi kháng nghị.

Có lẽ là do ghen di truyền, Cao Viễn mới bốn tuổi đã rất anh tuấn lại xinh đẹp, hướng chỉ đứa bé ở tuổi này vốn chính là độ tuổi ham chơi nhất, thấy một đứa nhỏ đáng yêu như vậy ôm mình không thả, trong lòng Lâm Dung cũng vui vẻ không thôi: “Không sao không sao, nó muốn thế nào thì liền gọi như vậy đi!” Mặc dù đã hai mươi tuổi rồi, nhưng Lâm Dung cũng không quen với cách xưng hô “dì” này, luôn cảm thấy mình vẫn chưa đủ lớn, dĩ nhiên là nghe người khác gọi mình là chị thì sẽ tương đối lột tai, về phần có sai sót về bối phận hay không, cô cũng không quá quan tâm.

“Vây cũng được, nhưng tốt nhất con đừng gọi như vậy trước mặt cậu nhỏ, nếu không khẳng định cậu sẽ đánh con.” Lăng Lệ cười nhắc nhở con trai.

Vừa cười nói, Lâm Dung cùng Cao Viễn và Cao Vân, Lăng Lệ vừa đi vào nhà. Ngồi bên bàn ăn, Cao Viễn nhất quyết muốn ngồi bên cạnh Lâm Dung. Vừa trở về từ nước ngoài, trong nước lại không có ai chơi cùng mình, ba mẹ lại càng thêm bận rộn mỗi ngày, cho nên nhìn thấy một “chị gái” đối với mình rất tốt, nó rất vui vẻ, tự nhiên cũng đặc biệt thích.

Lần này Lăng Lệ đặc biệt gọi điện thoại cho cha mẹ mình, hỏi rõ xem Lâm Dung thích ăn cái gì, có thứ bản thân có thể làm tốt, liền tự mình làm cho Lâm Dung, thứ mình không biết làm, dứt khoát gọi điện thoại kêu đồ ăn bên ngoài, tóm lại trên bàn ăn hiện tại phần lớn đều là món ăn Lâm Dung thích nhất.

Thấy những thứ này, suy nghĩ một chút về sự đối lập so với lần trước, Lâm Dung dĩ nhiên ăn rất vui vẻ.

Ăn cơm tối xong, Cao Vân xử lý chuyện của công ty, Lăng Lệ cùng Cao Viễn dẫn Lâm Dung đi thăm nhà một chút —— Cô ấy và Cao Viễn thường ở nước ngoài, căn nhà này bọn họ rất ít khi tới ở, cho nên hai người thương lượng với nhau rằng chờ khi Lăng Tị Hiền kết hôn thì liền tặng căn nhà này cho anh, như vậy về sau còn có thể ở.

Trong phạm vi nhà chính, dưới đất là một hồ bơi cùng một vài căn phòng thay quần áo và để những thiết bị khác; một tầng là đại sảnh tiếp khách, có lẽ là dùng để tổ chức hội họp gì đó, trang hoàng cao nhã (thanh lịch, tao nhã), hơn nữa còn rất trắng lẹ. Giữa đại sảnh có sàn nhảy, xung quanh là bàn ghế cùng đồ dùng trong mỗi lần hội họp và phòng nghỉ ngơi. Tầng hai là mấy phòng ăn lớn nhỏ, một phòng bếp rất lớn —— nói thẳng ra là bởi vì phòng bếp không phải một phòng đơn, mà chia làm nhiều khu vực, còn có mấy gian phòng nghỉ ngơi, hai thư phòng (phòng làm việc), còn có một phòng giải trí, bên trong có đồ chơi phong phú, thư viện thiếu nhi, đoán chừng là chuẩn bị cho Cao Viễn. Tầng ba là phòng ngủ của mọi người trong nhà cùng phòng dành cho khách. Mặc dù đã thấy được độ xa xỉ của căn nhà này, nhưng khi thấy phòng ngủ của Lăng Lệ và Cao Vân, Lâm Dung vẫn lấy làm kinh ngạc: căn phòng này lớn hơn tất cả các gian phòng bình thường, ít nhất cũng rộng khoảng một- hai trăm mét vuông, sát phòng bọn họ là phòng ngủ nhỏ của Cao Viễn —— nói là nhỏ nhưng cũng không phải thật sự nhỏ, chỉ là phòng này nhỏ hơn một chút so với phòng ngủ của Lăng Lệ, nếu so với phòng ngủ của đứa bé bình thường thì lớn hơn nhiều. Sau đó là những phòng dành cho khách được trang bị giống như khách sạn. Tầng bốn có lẽ là tầng dùng để tập thể dục. Lâm Dung thấy phòng tập Gym rất lớn, bên trong còn có bàn chơi pi-a, bóng rổ, máy chạy bộ cùng đầy đủ các thiết bị thường dùng để tập thể dục.

Nhìn xong những thứ này, trong lòng Lâm Dung xúc động thật lâu. Điều kiện của nhà cô đã coi như tạm được, ba là giáo sư đại học, còn là Phó viện trưởng; mẹ là giáo sư, mặc dù anh trai đang du học ở nước ngoài nên rất tốn kém, nhưng bởi vì có thành tích tốt, cho nên chẳng những có được học bổng toàn phần, còn được giáo sư chọn làm trợ giảng, tiền lương giáo sư phát cho lại tương đối cao, cho nên, số tiền mỗi tháng anh trai cô gửi về nhà tiền còn nhiều hơn so với tiền lương của cha mẹ. Cho nên mặc dù nhà mình không phải loại đặc biệt có tiền, nhưng rốt cuộc cũng có thể coi là giàu có. Nhưng là hiện tại xem nhà Lăng Lệ, đoán chừng một trăm bốn mươi mấy mét vuông nhà mình vẫn không thể so sánh với spa tư nhân của Lăng Lệ, chứ nói chi là người khác.

Tham quan xong bên này, Lăng Lệ dẫn Lâm Dung ra khỏi nhà chính, đi tới vườn hoa, vừa đi vừa bảo Cao Viễn hái trái cây đi rửa. Không ngờ Cao Viễn nhìn như nghịch ngợm, trong chuyện này lại rất nghe lời. Nghe thấy mẹ nói vậy, tung ta tung tãng cầm một cây gậy nhỏ, hái được một rổ đầy trái cây mang đi rửa.

Lăng Lệ vừa đi vừa chỉ vào từng cái một nhà phụ, giới thiệu cho Lâm Dung: “Căn nhà bên trái này là nơi ở của người giúp việc, bởi vì phần lớn là nữ giới, cho nên cũng ở cùng một chỗ; căn nhà sau nhà chính đó là nơi ở của một vài thân tín.”

“Thân tín?” Nghe đến đó, Lâm Dung tò mò lặp lại.

Lăng Lệ cười cười: “Đúng vậy. Bởi vì chị cùng Cao Vân thường nước ngoài trong thời gian dài, nhưng hiện tại, gần một nửa công việc của tập đoàn Lăng Vân đều diễn ra trong nước, hai người bọn chị căn bản là không thể quán hết, cho nên khó tránh khỏi người có rắp tâm bất lương, dĩ nhiên cần vài người có thể tin được.” Những chuyện người lừa ta gạt trong thương trường, Lâm Dung khẳng định không hiểu. Thật ra thì không riêng tập đoàn Lăng Vân, hiện tại, phạm là công ty lớn một chút thì cũng sẽ có một đội ngũ như vậy.

“Nhưng mà, sao chị biết bọn họ chính là người đáng tin?” Lâm Dung không nhịn được hỏi.

“Những người này phần lớn đều là cấp dưới lúc trước của ba hoặc là con của họ, còn có vài người được cùng Cao Vân cứu, đều là người mà bọn chị có thể tin tưởng, hơn nữa giữa bọn họ cũng sẽ có sự dò xét lẫn nhau.” Lăng Lệ lôi kéo tay Lâm Dung. Dò xét lẫn nhau là rất cần thiết, bây giờ Lăng Lệ còn nhớ thời điểm hai- ba năm trước, vợ chồng cô ấy thường sẽ phát hiện có người không hề trung thành trong những người này, chỉ là hai năm gần đây đã

không còn. Hai năm qua, thanh thế của tập đoàn Lăng Vân phát triển vô cùng hưng thịnh thế cũng không phải không có chút quan hệ nào với những người trung thành và tận tâm này.

“Oh, chị, có phải là em hỏi quá nhiều không?” Mặc dù Lâm Dung lần đầu tiên biết những chuyện này, nhưng vẫn hiểu chuyện này cũng có thể xem như chuyện tương đối với một công ty.

“Nào có nào có, bây giờ chúng ta là người một nhà, em hỏi một chút đương nhiên là không sao rồi.” Lăng Lệ cười sờ sờ đầu Lâm Dung.

Hai chữ “người nhà” khiến trái tim Lâm Dung ảm áp.

Hai người đang nói chuyện, Cao Viễn đã lao đảo chạy tới: “Chị chị, trái cây có thể ăn rồi, dâu tây nhà em ăn rất ngon đấy!” Nói xong liền muốn đút dâu tây trong tay vào trong miệng Lâm Dung, nhưng do vóc dáng mình quá lùn, dù cậu bé đã kiễng mũi chân lên thì vẫn không thể làm gì được. Lâm Dung cười cúi người xuống, để Cao Viễn dễ dàng tã dâu tây vào trong miệng mình.

“Ăn ngon không ăn ngon không?” Mắt Cao Viễn lóe sáng, nhìn chăm chăm Lâm Dung nhai dâu tây, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi.

“Ừ, thật ngọt.”

Lăng Lệ ở một bên không nhìn được mà cười con trai: “Viễn Viễn, sao con nhìn thấy cô gái xinh đẹp thì liền chân chó (ân cần hỏi han) như vậy? Đây là học ai?”

“Học từ cậu nhỏ ạ.” Về mặt Cao Viễn phớt tỉnh trả lời: “Cậu nhỏ thích thì con cũng thích, cậu nhỏ nhất định rất ưa thích chị Lâm Dung, con cũng thích!”

Lâm Dung cùng Lăng Lệ cũng bị Cao Viễn chọc cho cười ha ha, Lăng Lệ thật vất vả mới có thể ngưng cười, nói: “Viễn Viễn, lời này của con ngàn vạn đừng để cậu nhỏ của con nghe thấy, nếu không cậu nhỏ khẳng định không thương con nữa.”

“Hừ, cậu nhỏ sẽ không làm như vậy.” Cao Viễn bĩu môi. Bởi vì công việc của cha mẹ, từ nhỏ Cao Viễn đã có rất ít người chơi cùng. Lăng Tị Hiên là một ngoại lệ, từ lúc Cao Viễn còn nhỏ đã thường xuyên chơi cùng cậu bé, cũng thường mua đồ bé thích cho bé, cho nên từ nhỏ, trong lòng Cao Viễn đã có một loại sùng bái đối với cậu nhỏ của bé, rất nhiều chuyện, cậu bé có thể không nghe lời ba mẹ, nhưng lại rất nghe lời cậu nhỏ.

Trở về phòng, Cao Viễn lôi kéo Lâm Dung chơi trò chơi cùng mình, Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là cùng cậu bé đến phòng trò chơi. Vốn cho là mình dù gì cũng là sinh viên đại học hai mươi tuổi rồi thì sẽ không thua kém quá nhiều, nhưng không ngờ là từ nhỏ Cao Viễn đã làm bạn với mấy chơi game mà lớn lên, tình độ chơi trò chơi không phải là cao bình thường, Lâm Dung rất nhanh đã đầu đầu bụi đất mà thua trận, hơn nữa bại đến vô cùng thê thảm.

Muốn không chơi nữa, nhưng Cao Viễn lại không đồng ý, nhất định bắt Lâm Dung chơi tiếp, Lâm Dung đang do dự, cửa phòng trò chơi đã bị đẩy ra —— Là Lăng Tị Hiên. Anh cười đi tới nói với Lâm Dung: “Không cần chơi cùng nó, anh cũng chưa bao giờ thắng nổi nó.” Lại nói, Lăng Tị Hiên cũng rất mất mặt. Từ nhỏ anh đã được công nhận là “Thiên tài máy tính” nhưng chơi trò chơi còn không bằng một đứa bé bốn tuổi.

Lâm Dung gật đầu một cái, muốn đi ra ngoài cùng Lăng Tị Hiên nhưng Cao Viễn kéo tay áo Lâm Dung nói không cho đi: “Không cần nha, chị, chơi với em một lần nữa đi!”

Lăng Tị Hiên đã xoay người chột quay đầu lại, nhìn chăm chăm Cao Viễn: “Cao Viễn, con gọi cô ấy là gì? Chị?”

“Đúng ạ, sao vậy?” Cao Viễn há hê ngẩng đầu lên.

“Không sao cả, không thể gọi như vậy, gọi đi!”

“Con không muốn, con muốn gọi là chị. Hừ, không mượn cậu xen vào, chị Lâm Dung cũng không nói gì!” Bình thường Cao Viễn rất sợ Lăng Tị Hiên, nhưng hôm nay không biết vì sao lại lớn gan như vậy, đoán chừng là thấy bên cạnh có Lâm Dung làm chỗ dựa, lần đầu tiên mạnh miệng với Lăng Tị Hiên.

Lăng Tị Hiên bất đắc dĩ trợn mắt một cái: “Không gọi chị cũng được, gọi đi nhỏ, được không?” Nói xong cười xấu xa nhìn về phía Lâm Dung.

Quả nhiên, Lâm Dung xấu hổ đến đỏ bừng mặt, tức giận trừng anh: “Anh lặp lại lần nữa? Viễn Viễn, không cần nghe cậu nhỏ nói, gọi chị là được rồi!”

“Hừ!” Nhìn ra được cậu nhỏ có chút sợ Lâm Dung, Cao Viễn càng thêm không chút kiêng kỵ.

Lăng Tị Hiên thấy Cao Viễn không ăn cứng, không thể làm gì khác hơn là mềm giọng dụ dỗ: “Viễn Viễn, có phải con luôn muốn bộ đồ chơi điều khiển từ xa hay không? Hôm nay cậu thấy ngoài thị trường đã sắp bán hết rồi, có muốn cậu nhỏ mua cho con không?”

“Vâng vâng vâng, muốn!” Hai mắt Cao Viễn nhất thời tỏa sáng. Bộ đồ chơi điều khiển từ xa đó có giá hơn 1600 tệ, mình không có nhiều tiền như vậy, có cũng không đành lòng lấy ra toàn bộ, cha mẹ đã nói không mua cho mình, cho nên không thể làm gì khác hơn là trông cậy vào cậu nhỏ.

“Vậy thì tốt, nếu con muốn, liền kêu Lâm Dung là đi nhỏ, có được không?”

“Ách. . . . . Di nhỏ, di cũng muốn con có bộ đồ chơi điều khiển từ xa kia chứ?” Bản lĩnh gió chiều nào theo chiều ấy (nịnh hót) của Cao Viễn thật đúng là không tầm thường, đôi mắt to lóe sáng hỏi Lâm Dung, đáng về muốn bao nhiêu ngày thơ liền có bấy nhiêu khiến Lâm Dung không biết nên nói gì,

không thể làm gì khác hơn là hung hăng trừng Lăng Tị Hiên một cái.

Lăng Tị Hiên cười hả hê, Cao Viễn thấy vậy liền nhân cơ hội nói: “Cậu nhỏ cậu nhỏ, vậy cậu đồng ý mua cho cháu rồi à?”

“Ừ, yên tâm đi, nhất định mua cho con.”

“Nha, tuyệt quá! Chị chị, chị xem, cậu đã đồng ý, vậy về sau em cũng không cần bảo gọi chị là dì nhỏ, vẫn gọi là chị, có được không?”

Lâm Dung vừa mừng vừa sợ: “Ừ, được, Viễn Viễn thật thông minh!”

Lăng Tị Hiên không ngờ trở về liền gặp tình huống này, tức giận: “Cao Viễn, sao con lại gọi như vậy?”

“Cậu chỉ bảo con gọi, lại không nói gọi mấy lần, mà con đã gọi rồi nha!” Cao Viễn tiếp tục giả vờ vô tội.

“Đúng là, Lăng Tị Hiên, sao anh có thể bắt nạt trẻ con chứ?” Lâm Dung cố ý giúp Cao Viễn nói chuyện.

Lăng Tị Hiên ngửa mặt lên trời thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Chương 27.1: Trương Lệ Tuyên.

Editor: Trịnh Phương.

Sau khi hòa giải với Lâm Dung, Lăng Tị Hiên tự nhiên cũng không tiếp tục chiến tranh với chị gái nữa, rất nhanh đã hòa hảo với chị mình——đây dĩ nhiên đều là công lao của Lâm Dung. Lăng Lệ an tâm hơn phần nào, không đi trông nom những chuyện nhà nữa, bắt đầu an tâm xử lý chuyện kinh doanh trong nước của công ty, vội vàng đến các chi nhánh công ty khảo sát cùng chồng mình, cho đến một ngày, mới vừa về đến nhà, Lăng Lệ liền nhận được một cú điện thoại.

“Chị Lăng Lệ, là em, Lệ Tuyên.”

Lúc này Lăng Lệ mới nghĩ đến mình đã giảng hòa cùng Lâm Dung, hơn nữa đã hiểu không nên nói chuyện của Lâm Dung cho Trương Lệ Tuyên biết. Thành kiến của cô ấy đối với Lâm Dung vốn đều do Trương Lệ Tuyên ban tặng, hơn nữa còn đã từng đã đồng ý với Lệ Tuyên rằng sẽ giúp cô ta tách Lâm Dung cùng Tị Hiên ra, nhưng gần đây quá bận rộn, cô ấy liền quên mất chuyện này. Nghĩ tới những thứ này, Lăng Lệ có chút chột dạ, khí thế nói chuyện cũng không nhịn được mà yếu đi.

“A, là Lệ Tuyên, sao vậy?”

“Chị, bây giờ chị có ở nhà không? Nếu như chị không có việc gì, em muốn tìm chị nói chuyện một chút.”

“Ách. . . . . Hôm nay chị không có việc gì, nếu không em qua đây đi, chúng ta ăn một bữa cơm với nhau.” Nghe được tiếng huyền não trên đường truyền đến từ điện thoại của Trương Lệ Tuyên, Lăng Lệ biết nhất định là Trương Lệ Tuyên đã lái xe tới nhà mình. Cô ấy sớm muộn gì cũng phải nói chuyện này cho cô ta biết, đau đầu không bằng đau ngắn, cho nên dứt khoát kêu cô ta qua, nghĩ kỹ xem chút nữa nên khuyên nhủ cô ta như thế nào, để cô ta hết hi vọng.

“Vậy thì được, em lập tức đến, chị đợi thêm một lát nữa nha.”

Cúp điện thoại, Lăng Lệ lo lắng hỏi chồng mình: “Ông xã, anh nói xem, chuyện này nên làm thế nào? Em nên nói sao với Lệ Tuyên đây?”

“Không cần suy nghĩ quá nhiều, nói thật không được sao, chuyện tình cảm luôn phải hai bên tình nguyện mới được. Nói rõ với Lệ Tuyên, Tị Hiên không thích cô ấy, coi như không có Lâm Dung, cũng sẽ không thành đôi với cô ấy.”

“Nhưng trước kia em đã đồng ý với cô ấy rằng phải giúp cô ấy và Tị Hiên thành đôi. Cũng không thể nói không giữ lời chứ?” Bởi vì chuyện làm ăn phải rất coi trọng chữ tín dụng mới có thể thành công, cho nên Lăng Lệ thỉnh thoảng luôn áp dụng lý luận này vào rất nhiều chuyện nhỏ trong cuộc sống.

“Nhưng, coi như là đồng ý, lúc đó em chỉ nói là phải giúp cô ấy, hiện tại không giúp được nữa, cô ấy cũng không thể trách em chứ? Không giúp được người khác cũng không phải là lỗi.” Nhưng Cao Vân cũng biết, từ trước đến nay Trương Lệ Tuyên không phải là người khoan dung, vì vậy an ủi vợ: “Không sao, một lát nữa vẫn còn có anh, hơn nữa, chúng ta cũng không thể vì muốn cô ấy vui mà phá hủy hạnh phúc của Tị Hiên, cũng phá hủy tình cảm giữa chúng ta với Tị Hiên, đúng không?”

“Vâng, được.” d%đ^l@q!đ

Qua không lâu, Trương Lệ Tuyên rút cuộc cũng tới. Quả nhiên, bọn họ vừa mới bắt đầu ăn cơm, cô ta liền hỏi Lăng Lệ: “Chị, nghe nói chị đã gặp Lâm Dung rồi, như thế nào?”

“Ừ, đúng vậy, cô ấy tới đây hai lần, chị thấy cô ấy rất tốt nha.”

Trương Lệ Tuyên nghe được một đáp án như vậy, lập tức tròn to hai mắt, một bộ không thể tin nổi: “À? Làm sao có thể?”

Cao Vân ở một bên gấp thức ăn đột nhiên bình tĩnh chen vào nói: “Thì sao? Lâm Dung chính là rất tốt, chúng tôi cũng rất thích cô ấy.” Nói xong câu đó, Cao Viễn còn không ngừng gật đầu.

“Anh Cao, sao ngay cả anh cũng nói như vậy? Chị, không phải là chị nói muốn giúp em cùng Tị Hiên thành đôi sao? Không phải muốn em làm em dâu chị sao?”

Nhìn bộ dạng kích động, đau lòng của Trương Lệ Tuyên, Lăng Lệ không thể làm gì khác hơn là để bát xuống, an ủi cô ta: “Lệ Tuyên, chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng, em cũng biết, Tị Hiên thích Lâm Dung.”

“Cho nên em mới để nhờ chị giúp em đối phó với cô ta, chỉ cần cô ta rời khỏi Tị Hiên, không phải là em có thể ở cùng một chỗ với Tị Hiên sao?”

“Không phải như vậy, Lệ Tuyên. Tị Hiên quả thật rất thích Lâm Dung. Nó không thích em, lui vạn bước mà nói, coi như không có Lâm Dung xuất hiện, Tị Hiên cũng chưa chắc sẽ thích em... em vẫn không thể ở cùng với nó.” Cao Vân kiên nhẫn giải thích.

“Tại sao? Em rất thích Tị Hiên, em nghĩ chỉ cần em cố gắng, liền nhất định có thể khiến anh ấy thích em!” Trương Lệ Tuyên lớn tiếng kêu lên.

“Lệ Tuyên, em đừng quá kích động. Tình yêu là chuyện của hai người, không thể áp buộc. Chị cũng rất muốn giúp em, trước kia cũng cho là có thể giúp em và Tị Hiên ở chung một chỗ, nhưng bây giờ xem ra chị thật sự không giúp đỡ được gì rồi. Em cũng biết tính khí của Tị Hiên rồi đó.”

“Dù sao các người chính là không muốn đắc tội với anh ấy vì tôi, không thể vì tôi mà đắc tội với Lâm Dung mà hiện tại anh ấy đang thích đúng không? Vậy thì tốt, các người không giúp tôi... tôi tự mình nghĩ cách!” Nói xong, Trương Lệ Tuyên cảm túi xách lên, không thèm quay đầu mà chạy ra khỏi nhà.

Người giúp việc đứng ở cầu thang thấy cảnh tượng giống với mấy ngày trước đây, không dám nói gì, chỉ là nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Lần này lại bỏ về là vì lý do gì vậy?”

Bên này Lăng Lệ cùng Cao Vân cũng hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói gì, ngược lại Cao Viễn không hiểu gì, tự mình ăn đến vô cùng vui vẻ.

Giờ phút này, Trương Lệ Tuyên đã rơi vào ngõ cụt, một mực cho rằng chương ngại duy nhất trên con đường tình yêu của mình chính là Lâm Dung, cho nên nhất định phải đối nghịch với Lâm Dung tới cùng. Suy nghĩ hồi lâu, cô ta tra xét tư liệu giáo viên phụ đạo của Lâm Dung, chủ động gọi điện cho giáo viên phụ đạo là giáo sư Thành đó, không nói chuyện cụ thể cho bà biết, chỉ nói là cô ta thấy một sinh viên tên là Lâm Dung hình như là rất không đúng đắn, thường đi ra ngoài cùng những người đàn ông khác nhau, còn thường không trở về tức xả vào buổi tối, Chủ nhật càng thêm không chút kiêng kỵ.

Thật ra thì tình huống như vậy rất thường gặp với các sinh viên đại học, đặc biệt là sinh viên năm hai về sau, người ở kí túc xá càng ngày càng ít, không ít người đã xác định quan hệ, hơn nữa còn đi gặp cha mẹ, vì vậy thuê phòng ở bên ngoài. Không ít cô gái có điều kiện gia đình không tốt cũng đều tới quầy rượu, khách sạn làm việc, phần lớn sẽ nghỉ ngơi cùng khách ở quán bar cùng khách sạn; dĩ nhiên cũng một số người rất hiếm——những cô gái vô cùng xinh đẹp được người người giàu có nhìn trúng, thường được xe nổi tiếng tới đón đi.

Những chuyện này Thành Phương Viên cũng biết, huống chi Lâm Dung cũng không có đi ra ngoài cùng những người đàn ông khác nhau, chỉ là chiếc xe kia của Lăng Tị Hiên tương đối có phong cách mà thôi. Nhưng nếu Trương Lệ Tuyên đã nói như vậy, Thành Phương Viên luôn luôn khôn khéo tự nhiên cũng liền đã hiểu ra ẩn ý trong đó, cảm bộ nữ phẩm nhập khẩu có giá trị xa xỉ mà Trương Lệ Tuyên cho mình rồi rồi đi. Die(nd@nB3q(uy&d0n

Vài ngày sau, Thành Phương Viên liền tập trung toàn thể học sinh ban nhất để nói chuyện này. Mặc dù bà ta không trực tiếp nói rõ tên của Lâm Dung nhưng lại đặc biệt nhấn mạnh về những hành động mà Lâm Dung thường làm, nói: “Mọi người đều là sinh viên năm thứ 2 rồi, cũng đều đã trưởng thành, nhưng nhất định phải biết tự trọng. Lớp tôi quản lí có một nữ đồng học rất không tự giác, đêm Chủ nhật thường không về ngủ, còn luôn ngồi xe nổi tiếng đi ra ngoài cùng đàn ông xa lạ, hi vọng mọi người lấy đó mà làm gương.”

Nhất thời, trong phòng học một trận trầm mặc, yên lặng như tờ.

Chỉ là trầm mặc trong chốc lát, sau đó liền bắt đầu có giọng nói.

Nói xong những điều này, đã có rất nhiều nữ sinh tò mò nhìn về phía Lâm Dung, các nam sinh không rõ chân tướng, châu đầu ghé tai cùng nhau suy đoán rốt cuộc là nữ sinh nào. Khi giải tán, Thành Phương Viên còn nói một câu: “Trò Lâm Dung đi theo tôi, những người khác tan học.”

Lần này cả phòng học giống như ồn ào như chợ vỡ, các nữ sinh liú ríu giống như một đám chim sẻ, tất cả nam sinh cũng đều dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn về phía Lâm Dung.

Lâm Dung vẫn cúi đầu đi ra khỏi phòng học cùng giáo viên hướng dẫn, trong lòng là uất ức cùng khuất nhục không thể nói, cố nén không để nước mắt của mình rơi xuống, cô cũng muốn nhìn một chút xem rốt cuộc giáo viên hướng dẫn này muốn nói gì với mình.

Ai biết, sau khi vào phòng làm việc của bà ta, giáo viên hướng dẫn giống như thật sự chưa từng xảy ra chuyện gì, một chữ cũng không nói tới chuyện vừa rồi, đưa cho Lâm Dung một chồng sách: “Đây là tài liệu học tập làm đảng viên, trò cầm đi phát cho các bạn khác đi.” die%&nD6an)eq_uy+do=n

Lâm Dung sừng sốt một chút, lập tức hiểu “Dung tâm lương khổ” của người này. Bà ta cố ý gọi mình tới, làm các bạn học vốn hoài nghi mình càng thêm tin chắc rằng người không biết tự trọng đó chính là mình, Lâm Dung nén lại lửa giận, cắn răng hỏi: “Giáo sư, ngài không nói chuyện khác sao?”

“Ừ, đi đi.” Thành Phuong Viên không ngẩng đầu lên, nói.

Đội Lâm Dung đi ra khỏi phòng làm việc, bà ta mới cầm điện thoại vẫn chưa từng ngắt máy của mình từ khi đi họp lên: “Như thế nào, Lệ Tuyên? Cô đều nghe được, như vậy là xong rồi chứ?”

Trương Lệ Tuyên ở đầu dây bên kia cười ha ha: “Ha ha ha ha ha, giáo sư Thành, ngài thật đúng là thiên tài, buổi tối chúng ta đi ăn cơm đi, tôi còn có một kinh hi cho ngài!”

Thành Phuong Viên vội vàng khách khí nói một câu: “Đâu có đâu có, sau này còn có chuyện gì muốn tôi giúp một tay, cô cứ việc nói. Đúng rồi, buổi tối hôm nay có thể cho qua, tôi muốn đi mua một chiếc Piano cho con gái.” Thành Phuong Viên làm bộ như đột nhiên nhớ chuyện gì.

Vương Lệ Tuyên lập tức hiểu ý: “Vậy thì thật là tốt, ngài mang con gái cùng tới đây đi, tôi cũng học Piano, tôi giúp cô bé chọn một cái.”

Sau khi nhớ kỹ nơi ăn cơm, Thành Phuong Viên mang nụ cười tham lam lại hả hê mà cúp điện thoại.

Trở lại tức xá, Lâm Dung cũng không nhịn được nữa, nhào lên giường khóc.

Mấy đứa bạn cùng biết của dĩ nhiên biết là Lâm Dung bị giáo sư cố ý oan uổng, lập tức đóng cửa ký túc xá vào, vây lại gần Lâm Dung, tranh nhau khuyên nhủ cô.

“Dung Dung, mặc kệ bà ấy nói thế nào, rất hiển nhiên là bà ấy cố ý.”

“Đúng vậy đúng vậy, tớ thấy tám phần là có người ghen tỵ với cậu, muốn hãm hại cậu.”

“Chỉ là người này thật đúng là điên rồi, cứ như vậy, tất cả danh tiếng của Lâm Dung đều bị phá hủy, về sau làm sao cậu ấy có thể ngẩng đầu trong Ban Văn học đây?” Lý Tiểu Toàn rất rõ về nỗi băn khoăn của Lâm Dung, cô ấy biết Lâm Dung vẫn là một cô bé rất đơn thuần cũng rất sĩ diện, trò cười như vậy, khẳng định là cô không tiếp thu được.

“Đúng vậy, đổi lại là người khác thì cũng không chịu nổi.”

“Ài, các cậu nói xem, ai lại thất đức như vậy chứ?”

“Chuyện này ai biết chứ, chỉ là có thể khẳng định một chút, người này nhất định không đơn giản, nếu không thì chắc chắn không mua chuộc được giáo viên hướng dẫn.”

.....

Thế nhưng lúc này mọi người càng khuyên thì Lâm Dung càng uất ức, nghĩ tới ánh mắt bạn học nhìn mình hồi chiều—— trong ánh mắt các nam sinh có kinh ngạc, có thất vọng, đương nhiên còn có chút còn. . . . . Đau lòng, trong mắt các nữ sinh có xem thường, có khinh bỉ, còn có hả hê; ngấm lại sau này mình phải đối mặt với sự chỉ trích cùng xem thường của nhiều người như vậy như thế nào, trải qua hai năm rưỡi về sau như thế lại, lại nghĩ tới mình trong mắt đám bạn học, thậm chí là những người bạn của đám bạn học này, có thể cả đời đều là một người vì lợi ích mà buông tha tự ái, hy sinh thân thể, Lâm Dung càng khóc lớn hơn. Đang lúc tất cả mọi người không biết nên làm sao, điện thoại Lâm Dung vang lên. di8end4an(e!q~uy%do0n

Kí túc xá ồn ào lộn xộn nhất thời cũng trở nên yên lặng, mọi người tới nhìn bạn, bạn nhìn tôi, cuối cùng đều nhìn về phía Lâm Dung. Thấy cô không có chút ý định chuẩn bị nghe điện thoại nào, Lý Tiểu Toàn không thể làm gì khác hơn là cầm lấy điện thoại của Lâm Dung, nhìn cái tên hiện trên màn hình điện thoại một chút, ngay sau đó hít vào một hơi: “Là Lăng Tị Hiền, làm thế nào đây?”

“Tiểu Toàn, cậu nhận đi, nói những uất ức mà Lâm Dung phải chịu cho anh ấy biết!” Những người khác trầm miệng một lời.

Lúc này Lý Tiểu Toàn mới phản ứng được, đúng lúc này, Lâm Dung cũng kịp phản ứng, đi lên giành điện thoại, nhưng bị những người khác ngăn cản.

“Dung Dung, là anh, đang làm gì đó?” Giọng nói của Lăng Tị Hiền nghe rất bình tĩnh.

Lý Tiểu Hoàn lại hoàn toàn đối lập, giọng điệu vội vàng hấp tấp: “Trai đẹp, là em, ta là Lý Tiểu Toàn, Lâm Dung đã xảy ra chuyện!”

Thấy người nghe điện thoại là không phải Lâm Dung, mà giọng điệu của đối phương lại khẩn trương như vậy, Lăng Tị Hiền lập tức nhíu mày, ý nghĩ đầu tiên của anh là có phải Lâm Dung đột nhiên bị bệnh hoặc bị thương hay không, không thể làm gì khác hơn là dùng hết sức để duy trì sự trấn định của mình: “Xảy ra chuyện gì? Em từ từ nói.”

“Xế chiều hôm nay, người phụ trách của chúng em mở một cuộc họp, nhưng bà ấy lại. . . . .” Mấy người bên cạnh cũng giúp đỡ lựa chọn ngôn từ để kể lại, cuối cùng Lý Tiểu Toàn nói đại khái đầu đuôi câu chuyện cho Lăng Tị Hiền.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Chương 27.2: Trương Lệ Tuyên.

Editor: Trịnh Phương

Lông mày Lăng Tị Hiền dần nhú lại thành một ngọn núi nhỏ, chờ tới sau khi đã biết rõ ràng là xảy ra chuyện gì, anh liền ngắt ngang Lý Tiểu Toàn còn đang muốn nói tiếp: “Dung Dung đâu? Hiện tại sao rồi?”

“Ách. . . . .” Lý Tiểu Toàn lo lắng liếc mắt nhìn Lâm Dung: “Khóc rất lâu rồi, hiện tại thì tốt hơn nhưng giống như vẫn còn rất khổ sở.”

“Đưa điện thoại cho cô ấy, anh nói chuyện với cô ấy.”

Lý Tiểu Toàn vội vàng đưa điện thoại cho Lâm Dung, ai biết Lâm Dung lại không nhận, nức nở: “Tớ không muốn nói. . . . .”

“Này, nếu không thì thôi. Trai đẹp, Dung Dung nói cậu ấy không muốn nói.” Lý Tiểu Hoàn không thể làm gì khác hơn là lại nhận lấy điện thoại, nói.

“A, vậy cũng được. Em nói cho cô ấy biết để cô ấy đợi anh trong ký túc xá... anh lập tức tới tìm cô ấy, các em coi chừng cô ấy trước, được không?”

“Vâng, được.”

“Vậy thì tốt, một phút sau anh sẽ đến.” Lăng Tị Hiền ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, lúc này anh đã lái xe đi trên đường rồi.

Đi tới cửa trường học, Lăng Tị Hiền suy nghĩ hồi lâu xem có nên lái xe vào hay không. Do dự một lát, anh vẫn quyết định trực tiếp lái đến dưới lầu của ký túc xá nữ sinh khoa Văn học —— Thật ra thì anh rất ít khi lái xe đến một chỗ nổi bật như vậy, từ trước đến giờ đều là dừng ở cửa, đây là lần đầu tiên, bởi vì Lâm Dung rất sợ người khác nói bóng nói gió, nhưng không ngờ. . . . .

Đứng ở dưới lầu hút một điếu thuốc, Lăng Tị Hiền suy nghĩ một chút giải quyết chuyện này như thế nào, đồng thời chắc chắn rằng chuyện này nhất định là do Trương Lệ Tuyên, bởi vì bạn học của Lâm Dung không thể nào biết rõ chuyện của hai người biết như vậy, một số bạn học của cô còn không biết cô yêu đương đâu rồi, đặc biệt là nam sinh. người biết sự chỉ có Lâm Dung cùng mấy người bạn cùng phòng ngủ, cũng đều có quan hệ rất tốt với Lâm Dung. Huống chi, nhất định là Trương Lệ Tuyên thấy con đường của chị anh không thể đi được nữa, cho nên mới trực tiếp xuống tay từ chỗ Lâm Dung.

Thời gian mấy tiếng của một buổi chiều, đối với chuyện khác mà nói, có lẽ là ngắn ngủi vô nghĩa, cũng không giải quyết được vấn đề gì, nhưng đối với với lời đồn mà nói, thật sự là thời gian để tin đồn lan truyền với tốc độ chóng mặt, đặc biệt là tất cả người trong ký túc xá đều là học viên của khoa Văn học, chỉ cần một buổi chiều, tin đồn đã lan truyền ra cả ký túc. Cho nên, khi Lăng Tị Hiền dừng ở dưới lầu, tất cả mọi người —— trừ đi quản lý ký túc xá, ai cũng đã biết chuyện của Lâm Dung, mà một lát sau vừa đứng lại đến giờ ăn cơm tối, tất cả các nữ sinh ở đây đều lục tục ra khỏi ký túc xá để tới phòng ăn.

Nữ sinh đều có lòng tò mò, thấy một người cao lớn đẹp trai, ăn mặc thời thượng như vậy, trong tai dứt tai nghe nghe nhạc tựa vào một chiếc Audi A8 đầy phong cách, nhớ tới chuyện mà giáo viên hướng dẫn đã nhấn mạnh vào buổi chiều —— trong đó giáo viên hướng dẫn còn nhắc tới xe Audi, vì vậy gần như đều dừng lại, muốn xem một chút xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Lăng Tị Hiền dĩ nhiên biết xung quanh có một đám nữ sinh vây xem, nhưng anh cũng không hề để ý. Vốn dĩ, anh lái xe tới nơi này chính là vì muốn thị uy [ra oai=]], không cần phải sợ hãi cái gì. Nhiều người vây xem như vậy, mặc dù anh không ngờ tới, nhưng vừa vặn cũng tạo cho mình đủ hiệu quả, nghĩ tới những chuyện này, khóe môi của anh không khỏi lộ ra một chút ý cười.

Lâm Dung do dự rất lâu mới nghe theo lời khuyên của bạn cùng phòng, cầm túi chườm đá lạnh băng cho lên đôi mắt có chút sưng đỏ của mình, để giảm một chút dấu hiệu mình đã khóc, sau đó lại đi tới cửa, ra hành lang cùng Lý Tiểu Toàn.

Đứng ở trước cửa, Lâm Dung vẫn còn có chút do dự, lại quay đầu nhìn Lý Tiểu Toàn: “Trường phòng. . . . .”

Lý Tiểu Toàn vội cười cười, khích lệ Lâm Dung: “Cố lên, Dung Dung, bọn tớ cũng sẽ ủng hộ cậu, lấy hết dũng khí ra! Tớ sẽ ở đây nhìn cậu đi.”

Nghe đến đây, Lâm Dung có chút cảm động, lấy hết dũng khí đi tới chỗ Lăng Tị Hiền dưới vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lăng Tị Hiền thấy Lâm Dung đi xuống, cũng lập tức đi tới chỗ Lâm Dung. Tới trước mặt Lâm Dung, Lăng Tị Hiền nhẹ nhàng nắm tay cô, đưa tay che mắt cô: “Khóc bao lâu?”

Lâm Dung cảm thấy cực kỳ mất mặt, nhẹ nhàng gỡ tay của anh ra, vùi đầu trong ngực Lăng Tị Hiền giống như đã điều, không để người khác nhìn thấy bản thân, chính mình cũng không phải nhìn thấy người khác.

Biết Lâm Dung không quen đứng trước nhiều người như vậy, Lăng Tị Hiền cũng không ép cô, đầu tiên là lấy mặt bên tai nghe của chính mình xuống rồi đeo vào cho Lâm Dung, để cô cũng nghe nhạc, sau đó, bàn tay chỉ vuốt tóc an ủi Lâm Dung, dịu dàng hỏi: “Đau mắt không?”

Trong Mp3 là bài hát “Dừng khỉ” của Lương Tĩnh Như, Lâm Dung vừa mang tai nghe vào thì vừa lúc nghe được câu hát “Yêu thật sự rất cần dừng khỉ, để đôi mắt lờ đờ đại, chúng ta đều cần dừng khỉ, để tin tưởng sẽ ở cùng nhau. . . . .” kinh điển nhất. Có lẽ bài hát này cũng là do Lăng Tị Hiên chọn trước?

“Vâng.” Lâm Dung buồn buồn nói, sau đó lại tăng thêm một câu: “Rất đau.” Từ đầu đến cuối, đầu cũng không rời khỏi lồng ngực của Lăng Tị Hiên, nhưng cũng đưa tay vòng qua hông của Lăng Tị Hiên.

Bạn học xung quanh thấy vậy liền tròn mắt há mồm, còn có mấy người mới mua com về từ phòng ăn cũng thiếu chút nữa thì thả com rơi xuống mặt đất.

Đang lúc xung quanh tràn đầy không khí lung tung tĩnh lặng, Lý Tiểu Toàn cố ý làm bộ như mới đi ra khỏi kí túc xá, thấy cảnh tượng này, cố ý chào hỏi Lâm Dung: “Dung Dung, Lăng Tị Hiên lại tới tìm cậu nữa à? Cậu nói xem, hai người các cậu đúng là làm cho người ta hâm mộ chết đi được. Mới tách ra không tới một ngày đã? Trai đẹp, anh lại nhớ Dung Dung nhà em rồi hả?”

Lâm Dung không biết nên nói gì cho phải, ngược lại, Lăng Tị Hiên cười nói tiếp: “Nào có, là anh chọc giận cô ấy, cho nên tới đây nói xin lỗi, buổi tối Lâm Dung không thể ăn com cùng mọi người rồi, một lát nữa bọn ăn phải đi ăn với nhau.”

“Ừ, được, vậy bọn em chờ Lâm Dung trở lại.”

“Được, bọn anh đi trước, hẹn gặp lại.” Nói xong, Lăng Tị Hiên nắm tay Lâm Dung đi tới trước xe, mở cửa xe, để Lâm Dung ngồi xong, mình cũng đi vào, lái xe rời đi.

Hai người đi một lúc lâu, lâu dưới yên tĩnh của kí túc xá giống như núi lửa phun trào.

“Oa, thì ra là Lâm Dung thật sự có một người bạn trai vừa đẹp trai vừa có tiền như vậy à?”

“Nhưng nhìn bọn họ có vẻ rất tốt, không giống như lời giáo viên phụ đạo nói nha.”

“Đúng vậy đúng vậy, soái ca đó giống như rất thương Lâm Dung.”

“Mẫu chốt là, nhìn phản ứng của Lâm Dung, Lâm Dung cũng rất thích anh ta nha!”

“Hon nữa, người đàn ông kia thật trẻ tuổi, có lẽ cũng bằng tuổi chúng ta nhỉ?”

“Ừ, khẳng định là không thể lớn hơn chúng ta, có lẽ là bạn học trước kia của Lâm Dung!”

Lý Tiểu Toàn thấy thế, hả hê trở về túc xá, không ngờ lại bị người kéo lại: “Ài, Tiểu Toàn, cậu là bạn cùng phòng của Lâm Dung đúng không? Soái ca đó là bạn trai Lâm Dung sao?”

Lý Tiểu Toàn cố làm ra vẻ kinh ngạc: “Đúng vậy nha, các cậu không biết sao? Bọn họ nói yêu đương đã một năm rồi, tình cảm tốt khỏi nói, bọn tôi đều rất hâm mộ!”

“A, người đàn ông kia là ai? Làm gì?”

“Oh, các cậu hỏi về anh ấy sao? Anh ấy là học sinh của mẹ Lâm Dung, vẫn còn đang đi học !” Đáp án này cũng không phải là Lý Tiểu Toàn mình tùy tiện bịa ra, cô mới không có lá gan đó, là Lăng Tị Hiên nói cho cô biết.

“Một học sinh sao có thể có xe tốt như vậy, không phải là cậu gạt chúng tôi chứ?”

“Chắc, nhà người ta có tiền chứ sao, điều kiện gia đình bạn học của tôi rất tốt, không phải cũng có xe sao? Tôi cũng có, nhưng bây giờ đang ở Thượng Hải, không mang ra dùng được.” Lý Tiểu Toàn cố ý tùy tiện nói vài câu.

“Có phải Lâm Dung coi trọng tiền của anh ấy không?” Có vài người nhớ tới lời giáo viên hướng dẫn nói vào buổi chiều, không khỏi hỏi.

“Hẳn là không phải, là Lăng Tị Hiên theo đuổi Lâm Dung trước, còn phải theo đuổi một thời gian rất dài, vô cùng khổ cực. Hon nữa, các cậu thấy bình thường Lâm Dung giống như người thích hư vinh sao?”

Người hỏi vấn đề này nhất thời không nói thêm gì nữa. Đúng vậy nha, bình thường Lâm Dung ăn mặc rất mộc mạc hào phóng, cũng không phải quần áo không tốt —— quần áo của cô gần như tất cả đều là hàng hiệu, nhưng cô vĩnh viễn cũng chỉ lấy màu sắc khiêm tốn nhất —— nhiều nhất là màu xám tro, còn thường lấy logo ở bên ngoài quần áo xuống, khiến người ta không biết rốt cuộc đồ cô mặc có phải hàng hiệu hay không.

“Vậy soái ca kia theo đuổi Lâm Dung như thế nào vậy?” Qua rất lâu, một giọng nữ rất bà tám đột nhiên nhiệt tình hỏi, nhất thời gọi lên chú ý của rất nhiều người.

“Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Toàn, nói cho chúng tôi nghe một chút đi?”

“Ài nha, bọn họ thật sự làm cho người ta hâm mộ!”

“Ừ, Lâm Dung thật hạnh phúc, thật may mắn!”

Thấy đề tài được rồi đi thành công, thái độ của mọi người đối với Lâm Dung cũng đã thay đổi, trong lòng Lý Tiểu Toàn không khỏi sùng bái Lăng Tị Hiên, nhưng cũng may, nhiệm vụ của mình hoàn thành, còn lại chính là việc của những người khác.

“Ai nha, tôi còn chưa ăn cơm đâu, chết đói mất, tôi muốn đi ăn cơm trước, các cậu muốn biết thì đi hỏi những người khác trong phòng tôi đi, bọn họ đều biết.” Nói xong, Lý Tiểu Toàn chạy đi.

Bên này, sau khi ngồi lên xe, Lâm Dung không nói câu nào, đợi khi lái xe ra khỏi trường học một lúc, cô mới nhẹ nhàng nằm xuống tẩm nằm trên chỗ ngồi, mang theo mặt mệt mỏi tựa vào đùi Lăng Tị Hiên, nhắm hai mắt lại.

Lâm Dung chưa từng chủ động với mình như vậy, cô như bây giờ, Lăng Tị Hiên vừa mừng vừa sợ, nhưng nhiều hơn là . . . . . Đau lòng. Tay phải mở ra, sờ trán mặt của Lâm Dung, nhẹ nhàng dụi mắt giúp cô: “Bảo bối, rất khô sờ phải hay không?” Dịch—nda«nBqu/%ydo~n

“Ừ, về sau phải làm sao. . . . .”

Lâm Dung không nói hết, nhưng Lăng Tị Hiên hiểu: “Dung Dung, tin tưởng anh, từ tối nay về sau, em sẽ biết, không có ai hiểu lầm em nữa, tất cả mọi người sẽ thích em giống như trước đây, thậm chí hâm mộ em.”

Biết Lăng Tị Hiên sẽ có cách, nhưng nghe chính miệng anh nói ra, Lâm Dung an tâm hơn phần nào, cười hỏi: “Hâm mộ em cái gì? Có một bạn trai ưu tú như vậy?”

Không ngờ ánh sáng trong mắt Lăng Tị Hiên lập tức tắt ngấm, giọng nói của anh cứng trầm xuống: “Có lẽ anh là người bạn trai không xứng chức nhất thiên hạ, có bạn gái tốt nhất trần đời nhưng vẫn luôn khiến cô ấy đau lòng, khổ sở vì những sai lầm trước kia của anh.”

Lâm Dung nghe vậy, đầu tiên là vòng tay ôm hông của Lăng Tị Hiên: “Em cảm thấy anh rất xứng chức nha.” Sau đó lại giống như nhớ tới chuyện gì đó, bật khỏi người Lăng Tị Hiên giống như lò xo: “Cái gì? Ý anh là chuyện lần vẫn là do bạn gái cũ của anh làm?” Ai biết, khi ngồi dậy cô dùng sức quá mức, đầu đụng phải mũ xe, Lâm Dung nhất thời đau đến nỗi hít vào một hơi: “Đau . . . . .”

Lăng Tị Hiên thấy vậy liền đỡ khóc đỡ cười, vội cung chiều xoa xoa đầu Lâm Dung: “Cẩn thận một chút, không biết là chúng ta vẫn đang ở trên xe sao.”

“Hừ!” Lâm Dung một tay đỡ bàn tay Lăng Tị Hiên đang đặt ở trên đầu mình ra: “Nói đi, không phải là bạn gái trước của anh chứ?”

“Là Trương Lệ Tuyên, nhưng cô ta thật sự không phải là bạn gái của anh, Dung Dung.” Trước kia Lăng Tị Hiên có rất nhiều bạn giưòng, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng xem ai là bạn gái, Lâm Dung là bạn gái duy nhất của anh. Cái danh bạn gái là do Trương Lệ Tuyên tự nhận: “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm trước, có thể lát nữa sẽ gặp người quen trong nhà hàng đó.” Nói xong, Lăng Tị Hiên lộ ra một nụ cười không dễ nhận thấy.

Lăng Tị Hiên đưa Lâm Dung tới một khách sạn rất vắng vẻ mà từ trước tới giờ hai người chưa từng tới. Lâm Dung vô cùng buồn bực, một bên mặc cho Lăng Tị Hiên lôi kéo mình đi vào trong, một bên hỏi: “Tại sao lại muốn tới nơi này? Anh đột nhiên phát hiện món ăn ở đây rất ngon sao?” Lâm Dung chỉ có thể nghĩ như vậy, bởi vì Lăng Tị Hiên luôn có cách để phát hiện ra rất nhiều nơi mặc dù rất nhỏ nhưng lại có món ăn rất ngon hoặc rất kỳ lạ.

“Dĩ nhiên không phải rồi, không phải là anh mới vừa nói sao, chúng ta đến chỗ này là để tìm người.” Đang nói chuyện, hai người đã đi vào trong, đến gần một cái bàn sắt tường, Lăng Tị Hiên cười cười: “Nhìn đi, tìm thấy rồi.” Nói xong, ngón trỏ tay trái chỉ một cái.

Lâm Dung nhìn theo tay anh, không khỏi sợ hết hồn. Là giáo viên hướng dẫn! Ngồi cùng bà ta là một cô gái rất nhỏ—— có lẽ là con gái của bà ta cùng một nữ sinh khác. Mặc dù khoa Văn học có rất nhiều mỹ nữ, Lâm Dung cũng coi như người nổi bật, nhưng nhìn thấy cô gái này, cô vẫn có một loại cảm giác kinh diễm——

Cô gái kia mặc một bộ quần áo màu trắng, áo là áo sơ mi trắng, tinh xảo mà xinh đẹp nhưng lại đơn giản hào phóng, bên dưới là một cái quần dài màu trắng, ống quần loe ra khiến cô gái trở nên đầy đặn hơn, khiến người khác không thể không chú ý. Quan trọng hơn là, vóc người của cô gái này rất tốt, vóc dáng rất cao, có lẽ là 1m70.

Khi học văn học cổ đại, có một đoạn miêu tả mỹ nữ:

“Thiên hạ chi giai nhân, mạc nhược sờ quốc

Sờ quốc chi lệ giả, mạc nhược thần lý

Thần lý chi mỹ giả, mạc nhược thần đồng gia chi tử.

Đồng gia chi tử, tăng chi nhất phân tắc thái trường, giảm chi nhất phân tắc thái đoản, trừ phân tắc thái bạch, thi chu tắc thái xích. Mi như thúy vũ, cơ như bạch tuyết, yêu như thúc tố, xỉ như biên bối. Yên nhiên nhất tiếu, hoặc dương thành, mê hạ thái.” [*]

[*] Dịch nghĩa:

- Bản tạm dịch của Minh Tấn [đoạn đầu]:

“Giai nhân trong thiên hạ, không đâu bằng nước Sở

Người đẹp trong nước Sở, không đâu bằng xóm Lý

Giai nhân trong xóm Lý, không bằng con gái của vị hạ thần phía đông. . .”- Trích từ bài phú Tự Tình của Tống Ngọc.

- “Con gái Đông gia, thêm một phân thì quá cao, bớt một phân thì quá thấp; nhột một chút thì quá bợt, đỏ một chút thì quá bầm; mày biếc như lông chim phi thúy, da thịt trắng như tuyết, eo mảnh như được thắt lại, răng như ngọc trai; mỉm cười yêu kiều, thì đàn ông Dương Thành và Hạ Thái đều bị mê hoặc.”- Xuất xứ từ bài “Đặng đồ từ hảo sắc phú” của Tống Ngọc.

Lâm Dung cho tới bây giờ vẫn không hiểu thế nào là “Tăng một phân thì quá dài, giảm một phân thì quá ngắn”, nhưng hiện tại cuối cùng cũng hiểu, vóc người của cô gái đang ăn com cùng giáo viên hướng dẫn chính là như vậy, phần nên có đều đủ, phần không nên có thì không có, hơn nữa, nơi cần có vẫn luôn vừa đúng, hoàn mỹ không thể sửa đổi. Di&en«d&an{e#quy_d0n

“Cô gái kia thật xinh đẹp!” Lâm Dung nhìn xong không khỏi sợ hãi than.

Lăng Tị Hiên không thể tưởng tượng nổi, bĩu môi: “Cô ta xinh đẹp? Còn không biết cô ta là ai đúng không?”

Lúc này Lâm Dung mới phản ứng lại: “A, cô ấy chính là Trương Lệ Tuyên sao?” Ngoài kinh ngạc, cô không khỏi mất mát: mình mới chỉ có một thước sáu, dáng dấp không xinh đẹp, dáng người cũng không thể sánh bằng, tất cả mọi thứ đều kém hơn cô gái kia. . . . . Cũng khó trách, sợ là cô gái ưu tú như vậy ở cùng một chỗ với Lăng Tị Hiên thì chính là “Tuyệt phối”, “Kim đồng ngọc nữ” mà mọi người thường nói? Chưa bao giờ Lâm Dung cảm thấy tự ti, nhưng giờ phút này, ngoài tự ti, cô còn có chút lo lắng: Báu vật như vậy, sao Lăng Tị Hiên lại chưa từng thích?

Thấy vẻ mặt của Lâm Dung, Lăng Tị Hiên lập tức liền đoán được cô đang nghĩ gì, trong lòng âm thầm mắng cô đần, nhưng lại không thể giải thích với cô vào lúc này, lại càng không cam lòng để cho cô tiếp tục suy nghĩ lung tung, tâm tình không tốt, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng ả cô ngồi lên ghế, nhỏ giọng: “Tốt lắm, chúng ta ăn com”

Nhân viên phục vụ đi tới đưa menu, Lăng Tị Hiên cố ý nói chuyện lớn tiếng: “Dung Dung, xem một chút xem muốn ăn cái gì.”

Quả nhiên, Trương Lệ Tuyên nghe được giọng nói quen thuộc, lập tức quay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lăng Tị Hiên cùng Lâm Dung. Thành Phương Viên thấy cô ta như vậy, cũng không nhận được quay đầu lại, cũng kinh ngạc mà không thốt nên lời.

Lâm Dung không biết nên nói gì, len lén túm vạt áo khoác của Lăng Tị Hiên, Lăng Tị Hiên cười kéo tay của cô, dẫn cô đi tới trước mặt ba người kia, cố làm ra vẻ không biết mà giới thiệu cho Lâm Dung: “Dung Dung, vị này là Trương Lệ Tuyên, cô ấy đã gọi điện thoại cho em, nhớ chứ? Xin hỏi vị này là?” Nói xong liền nhìn về phía Trương Lệ Tuyên, chờ cô ta giới thiệu cho mình.

“A, đây là bạn của em, giáo sư Thành Phương Viên.” Trương Lệ Tuyên biết sự việc đã bại lộ, nhưng vẫn ôm một tia hi vọng, hi vọng đây chỉ là một sự trùng hợp.

“Nha. . . . .” Lăng Tị Hiên đột nhiên làm bộ như bỗng phát hiện ra việc gì đó, nhìn về phía Lâm Dung, hỏi: “Dung Dung, có phải giáo viên hướng dẫn của em cũng họ Thành không?”

Lâm Dung nhìn anh giả bộ nghiêm trang, còn có bộ dạng vò đầu “nghĩ ngợi”, không kiềm được cảm giác buồn cười, nhưng vẫn cố sức nhịn xuống, nói: “Vâng, giáo sư Thành chính là giáo viên hướng dẫn của em.” Nói xong còn ngoan ngoãn cười với Thành Phương Viên: “Giáo sư khỏe.”

“Ừ, được, được, trò cũng tới đây ăn com sao? Đây là?” Thành Phương Viên cứng rắn nặn ra một nụ cười vắn vẹo. Bà ta nhớ rằng bản thân giống như đã từng gặp người ở trước mắt này, là một lãnh đạo nào đó, nhưng nhất thời nhớ không nhớ ra là ai. Di&e™nđan;Jequ=yd@n

“A, tôi là bạn trai của Lâm Dung, có quen biết với Trương Lệ Tuyên, bây giờ đang làm việc ở quân khu.” Nói xong, Lăng Tị Hiên đưa danh thiếp của mình lên: “Dung Dung là học sinh của ngài, hi vọng về sau ngài sẽ chăm sóc cô ấy nhiều hơn.”

Nhận lấy danh thiếp, nhìn lướt qua, Thành Phương Viên lập tức nhớ ra anh là đoàn trưởng của đoàn quân nhân tham gia huấn luyện sinh viên. Bà ta biết rõ sự lợi hại của Lăng Tị Hiên, vì vậy vội vàng nói: “Được, nói hay lắm, Lâm Dung vẫn luôn là học rất ưu tú lại khiến người ta rất yên tâm”

“Giáo sư ngài quá khen, tôi biết Dung Dung rất tùy hứng, rất nghịch ngợm, hi vọng về sau ngài sẽ không so đo với cô ấy.” Nói xong Lăng Tị Hiên cung chiêu nhìn về phía Lâm Dung, vẫn thích thương yêu xoa xoa tóc của cô.

Từ nhỏ vẫn dính ở bên cạnh người mẹ làm giáo viên của mình, Lâm Dung đã nghe rất nhiều lời nói khách sáo giữa giáo viên với phụ huynh học sinh, nghe đến chai cả tai tới, hiện tại phát hiện chính mình ở trước mặt Lăng Tị Hiên cùng Thành Phương Viên càng thêm chỉ có hơn chứ không kém, Lâm Dung phiền muộn tới nỗi muốn chạy trốn.

Lăng Tị Hiên dường như vô tình bắt được thái độ của Lâm Dung: “Sao lại không vui, không thích đồ ăn ở đây sao?”

“Vâng.” Lâm Dung gật đầu một cái, cô cũng không muốn ở lại đây tìm khó chịu cho mình.

“Vậy thì được, chúng ta về nhà, không phải em thích nhất ăn đồ ăn do mẹ anh làm sao?” Nói xong Lăng Tị Hiên gọi nhân viên phục vụ lên: “Tôi trả tiền cho ba vị này nữa.” Nói rồi liền lấy ví tiền của Lâm Dung từ trên người cô, tìm ra tám thẻ tín dụng rồi đưa tới, quẹt thẻ, nhập mật mã, lại cầm thẻ bỏ vào trong ví của Lâm Dung, lại nhét ví tiền vào túi xách của cô, một chuỗi động tác thuận tay như nước chảy, một khắc cũng không ngừng.

Anh làm việc luôn nhanh chóng lưu loát, cho nên mặc dù Thành Phương Viên vẫn ngăn cản, hành động của Lăng Tị Hiên cũng không ngừng chút nào,

cho đến lúc sắp đi, mới lộ ra nụ cười, nói một câu: “Hai vị ăn vui vẻ.” Liền lôi kéo Lâm Dung lên xe.

Còn chưa có khởi động xe, Trương Lệ Tuyên đã nhanh tay lẹ mắt lao ra ngăn cản bọn họ.

“Tị hiên, em muốn nói chuyện với anh một chút.” Trương Lệ Tuyên liền canh giữ ở bên cửa xe, dường như là nhất định phải đạt được mục đích, Lăng Tị Hiên muốn lái xe, cô ta liền chạy tới phía trước, giang hai cánh tay, bày ra bộ dạng “nếu anh dám đụng chết tôi thì liền lái đi”, khiến Lâm Dung vô cùng xấu hổ.

“Tôi còn có việc phải nhanh chóng rời đi, cô có chuyện thì mau nói.” Trong giọng nói của Lăng Tị Hiên mang theo thái độ mất kiên nhẫn từ trong lòng.

Lâm Dung định mở cửa xuống xe, muốn đi ra ngoài để Trương Lệ Tuyên nói chuyện với Lăng Tị Hiên, không ngờ lại bị Lăng Tị Hiên nhìn thấu ý định, hơn nữa còn giữ tay lại: “Ài cho em động, ngồi xuống!”

“Nhưng như vậy thì sao anh có thể nói chuyện với cô ấy?” Lâm Dung một bên nhỏ giọng nói, một bên lại muốn đi xuống.

Lăng Tị Hiên tức giận, không thể làm gì khác hơn là mở cửa xe của hàng ghế sau: “Lên xe đi, có chuyện thì mau nói.”

“Em muốn đi ra ngoài một chút, em tìm giáo sư Thành còn có chút việc.” Thừa dịp Lăng Tị Hiên mở cửa xe, trong nháy mắt, Lâm Dung đột nhiên nói, vừa dứt câu liền chạy ra ngoài.

Giờn sao, cô mới không muốn ở lại để bị miệng lưỡi sắc bén cùng một ánh mắt căm thù, một ánh mắt mập mờ giết chết.

Giáo sư Thành đang muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, đột nhiên thấy Lâm Dung chạy ra từ trong xe, vội vàng kéo Lâm Dung vào khách sạn hỏi cho ra nhẽ.

“Lâm Dung, Lăng Tị Hiên thật sự là bạn trai của trò sao? Là đoàn trưởng đoàn huấn luyện quân sự cho sinh viên mới của chúng ta? Có phải ba cậu ấy là Lăng Trung Thiên? Chị của cậu ấy là Lăng Lệ cùng anh rể Cao Văn quản lý tập Lăng Văn?” Trong lòng Thành Phương Viên có quá nhiều tò mò, liền tiếp hỏi bốn vấn đề.

So sánh thiệt hơn, Lâm Dung liền trả lời ngắn gọn hơn nhiều, cô chỉ dùng một “Vâng” để trả lời tất cả bốn câu hỏi.

“Hai người yêu đương đã bao lâu?”

“Hơn một năm đi, từ lúc huấn luyện quân sự đã quen biết.” Lâm Dung cảm thấy những chuyện này không có gì phải giấu diếm, liền nói thật.

“Vậy ba mẹ cùng chị gái cậu ấy có biết hay không?” Thành Phương Viên đưa tay xoa xoa cái trán, mặc dù trời đang lạnh, nhưng trên trán bà ta lại rịn ra một tầng mồ hôi.

“Vâng, biết, chủ dĩ cùng chị và anh rể đều biết.”

“Vậy bọn họ có thái độ gì?”

“Cái gì mà thái độ gì?” Lâm Dung biết câu hỏi này của bà ta có ý gì, trong lòng vô cùng chán ghét, không phải là hi vọng bọn họ không đồng ý sao?

“Chính là có thái độ gì đối với chuyện các trò yêu đương đó.”

“À, là vậy sao? Em cảm thấy bọn họ cũng yêu thích em, chú Lăng thích em nhất.” Lâm Dung giả bộ làm ra vẻ tương đối xấu hổ lại tương đối vui vẻ, một bộ thật hạnh phúc, đồng thời vụng trộm quan sát vẻ mặt của giáo viên hướng dẫn.

Quả nhiên, trên mặt Thành Phương Viên rõ ràng đã hiện lên vẻ mặt mát, nhưng bà ta lập tức lại đổi thành một bộ mặt tươi cười nịnh hót: “Thật ra thì hai người cũng rất xứng đôi, Dung Dung.”

“Dung. . . . . Dung Dung”!? Lâm Dung đột nhiên cảm thấy lạnh cóng. Mặc dù cô mặc rất nhiều áo, nhưng vẫn không thể ngừng nổi da gà.

“Ha ha, cảm ơn giáo sư.” Đang suy nghĩ phải làm sao mới có thể trốn ra khỏi tình huống kỳ cục này, Lăng Tị Hiên đã tới bên cạnh cô.

“Sao rồi, Dung Dung, hỏi chuyện giáo sư xong chưa?” Vừa nói vừa ôm bả vai Lâm Dung.

“À? Ừm, hỏi xong rồi, hỏi xong rồi.”

“Vậy chúng ta đi, đôi bụng lấm rồi chứ?” Vừa nói vừa dẫn Lâm Dung vào xe, nói xong còn chuyển ánh mắt từ Lâm Dung sang giáo sư, dĩ nhiên nhất định là phải giảm mấy âm điệu: “Giáo sư Thành, chúng tôi đi trước, Lâm Dung liền làm phiền ngài, hôm nào đó tôi lại tới thăm ngài.”

Nói xong, Lăng Tị Hiên thấy Lâm Dung đã thắt dây an toàn xong liền nhanh chóng khởi động xe, không cho Thành Phương Viên cơ hội nói chuyện đã lái xe rời đi.

Thành Phương Viên sững sờ một hồi lâu mới nhớ tới con gái của mình vẫn còn ở trong nhà hàng, vội vàng vào xem, may mắn là đứa bé vẫn một mực chuyên tâm ăn cơm, lại nghĩ tới Trương Lệ Tuyên, bà ta không khỏi nhìn xung quanh, thật vất vả mới tìm được lại sự hết hồn: Giờ phút này, Trương Lệ

Tuyên đang đứng một mình ở bên lề đường khóc đến đau lòng, bà vai run lên, nhìn qua hết sức đáng thương.

Đang muốn đi lên an ủi cô ta mấy câu, Thành Phương Viên nghĩ lại: Thứ nhất, Piano của con gái mình đã tới tay—— hiện tại đoán chừng là đã đưa đến nhà; mà Lăng Tị Hiên chính là một nhân vật lợi hại hơn Trương Lệ Tuyên không biết bao nhiêu lần, vẫn là không nên đắc tội anh ta và Lâm Dung thì tốt hơn. Nhìn hồi lâu, làm công việc giáo viên hướng dẫn đã vài chục năm, bà ta cũng nhìn thấu được đại khái, là do Trương Lệ Tuyên thích Lăng Tị Hiên, nhưng người mà người ta thích là học sinh của mình- Lâm Dung, cô ta ghi hận trong lòng, cho nên muốn trả thù Lâm Dung thông qua mình. Nghĩ tới đây, cả người Thành Phương Viên lạnh toát, chợt ý thức được bản thân mình còn khó bảo toàn, còn hơi đâu mà đi trông nom tới Trương Lệ Tuyên. Vì vậy, thừa dịp cô ta không chú ý, một mình lén dẫn con gái rời đi.

Diễn xong vở tuồng vui này với Lăng Tị Hiên, Lâm Dung than thở: “Anh giỏi thật, từ xế chiều đến bây giờ, anh vừa mới biết chuyện này hai giờ, sao có thể nghĩ ra được nhiều cách đáp trả liên tiếp như vậy?”

“Nào có nào có, anh cũng chỉ là tùy cơ ứng biến mà thôi.” Lăng Tị Hiên cười cười, đồng thời sờ sờ đầu Lâm Dung, nói cho cô biết: “Dung Dung, về sau rốt cuộc không cần lo lắng, Trương Lệ Tuyên sẽ không tìm em gây bất cứ phiền phức gì nữa, cũng sẽ không thể làm ra bất kỳ chuyện ngại gì cho tình cảm của chúng ta nữa.”

Lâm Dung lập tức phản ứng lại: “Đúng rồi, anh chưa nói cho em biết vừa rồi mấy người nói gì? Sao cô ta lại buông tha dễ dàng như vậy, nhất định anh đã nói gì với cô ta rồi. Mau nói cho em biết, anh nói cái gì rồi?” Lâm Dung dùng sức lắc tay Lăng Tị Hiên.

Lăng Tị Hiên vẫn đang lái xe, vội vàng lấy đôi tay đang cầm tay phải của anh mà lắc của Lâm Dung xuống: “Không phải mới nói cho em nghe rồi sao? Chính em không nghe mà chạy đi, hiện tại lại chạy tới hỏi anh làm gì?”

Lâm Dung hiểu đây là anh vẫn còn đang giận chính mình: “Hừ, thật nhỏ mọn!”

Lăng Tị Hiên cười cười: “Bảo bối, đừng động nhiều như vậy, tóm lại sau này sẽ không có ai gây khó dễ cho em nữa, đây mới là điều quan trọng nhất.” Nói xong, trong lòng Lăng Tị Hiên bổ sung, anh đương nhiên không thể nói cho Lâm Dung biết chuyện hai người đã đính hôn, bây giờ cô là vị hôn thê của anh, nếu không chẳng phải là anh sẽ chết chắc sao.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương 28: Đi đến Vân Nam (1)

Edit: Nhật Dương

Không có Trương Lệ Tuyên trăm phương ngàn kế ngăn trở, hai người cũng yên ổn thật lâu mà không gặp phải bất kỳ trở ngại nào; sau khi Lăng Lệ nghe em trai cô nói chuyện Trương Lệ Tuyên có ý chạy đến chỗ hướng dẫn viên của Lâm Dung để làm khó Lâm Dung thì cũng thay đổi ấn tượng với cô ta, đổi lại càng thêm yêu thích Lâm Dung.

Lại nói đến Trương Lệ Tuyên chắc chắn phải tuyệt vọng rồi, đặc biệt là khi nghe Lăng Tị Hiên nói chắc như đinh đóng cột với cô ta rằng cha mẹ anh và Lâm Dung đã gặp mặt nhau rồi, hai người đã đính hôn, nếu như cô ta tiếp tục chống đối với Lâm Dung thì cũng chính là chống đối với nhà họ Lăng, cũng càng phải ý thức được rằng Lăng Tị Hiên không chỉ đơn giản là động lòng với Lâm Dung mà là thật lòng muốn ở cùng một chỗ với Lâm Dung cả đời. Tuy cực kỳ không cam tâm, cũng như mặc dù có một người cha quyền lực nhưng cấp bậc của ba Trương Lệ Tuyên cũng chỉ bằng Lăng Trung Thiên, hơn nữa rõ ràng còn không được coi trọng bằng Lăng Trung Thiên, quan trọng hơn là quyền lực của nhà họ Lăng bởi vì danh tiếng hiển hách tài đại khí thô của tập đoàn Lăng Vân mà càng thêm vang dội, cho nên Trương Lệ Tuyên càng không dám đi khiêu khích nhà họ Lăng.

Không còn mấy ngày nữa là tới gần cuộc thi tiếng Anh cấp sáu, mỗi lần thấy dáng vẻ khẩn trương của Lăng Tị Hiên mỗi lúc gọi điện thoại hay là gặp mặt đều hỏi cô chuẩn bị như thế nào, Lâm Dung nhịn không được nghĩ đến cuộc thi cấp bốn lần trước.

Tiếng Anh của Lăng Tị Hiên rất kém, cũng vì chuyện này mà lúc ở nhà hầu như đều bị “kỳ thị”, bây giờ không chỉ riêng ba mẹ mà chị gái và anh rể anh đều sẽ nhịn không được mà trêu anh mấy câu, ngay cả Cao Viễn mới bốn tuổi cũng biết tiếng Anh của cậu nhỏ không tốt, mỗi lần Lăng Tị Hiên nhận lệnh của chị anh nhìn Cao Viễn làm bài tập, đứa nhỏ này luôn bĩu môi, lơ đãng nói: “Hừm, tiếng Anh của cậu kém như vậy, còn trông nom cháu? Nếu không thi như vậy đi, cháu nói một từ đơn, nếu cậu không biết thì phải để cháu đi chơi, có được hay không?” Từ nhỏ Cao Viễn đã ở nước ngoài trong một thời gian dài, tuy chỉ có bốn tuổi nhưng trình độ tiếng Anh thật sự không thua gì tiếng mẹ đẻ nên tự nhiên sẽ không để Lăng Tị Hiên vào trong mắt.

Mỗi lần Lăng Tị Hiên đều tức muốn nổ phổi, nóng nảy muốn đánh nó. Cũng bởi vì anh như vậy nên lúc ở nhà luôn bị mất mặt, cho nên Lăng Tị Hiên cảm thấy tiếng Anh rất quan trọng, luôn lo lắng Lâm Dung học tiếng Anh không tốt, mặc dù anh biết tiếng Anh vẫn là môn thế mạnh của Lâm Dung, nhưng cuộc thi cấp bốn trước anh còn khẩn trương hơn Lâm Dung, bởi vì lo lắng Lâm Dung thi không tốt nên anh lôi kéo Lâm Dung đi nhà sách, gần như mang về tất cả các sách có liên quan đến cuộc thi cấp bốn, càng quá hơn là còn tìm cho Lâm Dung một giáo viên trong ban ủy viên của cuộc thi cấp bốn để phụ đạo cuối tuần cho cô, Lâm Dung cảm thấy vừa buồn cười lại vừa không cần thiết, cho nên không muốn đi, ai ngờ mỗi cuối tuần Lăng Tị Hiên đều đi cùng cô, sau hai tháng, Lâm Dung cảm thấy cô không học được gì hữu dụng nhưng Lăng Tị Hiên lại thu hoạch không nhỏ, trình độ tiếng Anh tiến bộ rất lớn. /ddlqđ/truyenhh//

Lâm Dung dễ dàng vượt qua cuộc thi cấp bốn, hơn nữa còn lấy được số điểm cao đến mức khiến người ta cảm thấy rất khó tin – 668 điểm. Hôm có kết quả, Lăng Tị Hiền đi họp cả ngày, Lâm Dung tự mình tra kết quả, Lăng Tị Hiền còn khần trương hơn cô, sau khi tra được kết quả Lâm Dung gửi tin nhắn cho anh biết, không ngờ Lăng Tị Hiền nhất thời không có phản ứng gì, qua một lúc lâu mới gọi điện thoại tới, thử thăm dò hỏi: “Dung Dung, thật sự là 668 sao? Có phải em nhìn lầm rồi hay không?”

Lúc đó Lâm Dung tức đến mức thiếu chút nữa không thở nổi, hét lên một câu: “Tự anh tra đi” xong thì trực tiếp cúp máy.

Vốn Lăng Tị Hiền tưởng rằng trình độ tiếng Anh của bạn gái anh cao thì anh cũng có thể cáo mượn oai hùm, không hề bị người kỳ thị nhưng Lăng Tị Hiền không ngờ ngược lại chính anh bị đá kích càng nhiều —— Cao Viễn luôn luôn chớp mắt nghiêm túc nói với Lăng Tị Hiền: “Cậu nhỏ, cậu phải học tốt tiếng Anh, con có thể làm gia sư cho cậu, cậu cho con học phí là được rồi, nếu không thì chắc chắn chị Lâm Dung sẽ bỏ cậu.”

Mỗi lần Lăng Tị Hiền nghe nói như vậy, đặc biệt là chữ “chị” chói tai kia thì đều xúc động muốn ném Cao Viễn từ trong phòng ra.

Trước cuộc thi cấp sáu, Lăng Tị Hiền khích lệ Lâm Dung: “Thi thật tốt nha, thi tốt sẽ có thưởng.”

Lâm Dung nghe nói như vậy thì nhất thời hưng phấn, vẻ mặt mong đợi hỏi: “Được được, thưởng gì vậy?”

Lăng Tị Hiền chỉ là thuận miệng nói, thấy Lâm Dung tưởng thật, vì vậy hùa theo cô: “Em muốn gì nào?”

“À. . . . .” Lâm Dung suy nghĩ một lúc cũng không nghĩ ra bản thân còn thiếu thứ gì, vừa nghĩ nếu chỉ để Lăng Tị Hiền mời cô đi ăn thì quá có lợi cho anh rồi.

Thấy Lâm Dung không nghĩ ra, Lăng Tị Hiền cười hỏi: “Nếu như thi tốt thì anh dẫn em đi chơi mấy ngày được không? Muốn đi đâu chơi nào?”

“Ừ, được, vậy chờ em nghĩ ra đi đâu thì sẽ nói cho anh biết.”

Lâm Dung vốn cảm thấy cuộc thi cấp sáu sẽ không có vấn đề gì, trước đó hầu như không có ai là không thi qua, hơn nữa nền tảng tiếng Anh của cô cũng rất chắc, cho nên rất vui vẻ đi thi. Không ngờ đề thi lần này tương đối khó, hơn nữa khối lượng đề cũng rất lớn, vị giáo viên trước kia phụ đạo cô vẫn dặn dò cô thả chậm tốc độ từ từ làm, nghiêm túc kiểm tra. Kết quả cô nghe lời làm rất chậm, đến lúc còn có một mục lớn chưa làm thì thời gian chỉ còn lại hai phút nữa là phải nộp bài, Lâm Dung lập tức luống cuống, luống cuống tay chân viết xong phần đề cuối cùng, nhìn giáo viên cầm bài thi của cô đi mà trong lòng lại hối hận và khổ sở nói không nên lời.

Lăng Tị Hiền vẫn ở ngồi ở trong xe bên ngoài trường thi chờ Lâm Dung ra ngoài, sau khi cuộc thi kết thúc có rất nhiều người đi từ trong trường thi ra ngoài, vừa đi vừa mắng, đều oán trách đề năm nay quá khó, khối lượng đề thi cũng quá lớn, tất cả mọi người đều nói mình không đậu. Lăng Tị Hiền đang lo lắng Lâm Dung, đột nhiên thấy cô cúi đầu từ từ đi ra khỏi trường thi, bộ dạng không vui, Lăng Tị Hiền vội vàng xuống xe đi tới bên cạnh Lâm Dung, khẽ hỏi: “Làm sao vậy Dung Dung? Thi không tốt sao?”

Lâm Dung chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau khổ uất ức nói: “Không thể đi ra ngoài chơi. . . . .”

Lăng Tị Hiền nghe vậy thì cười to, sờ sờ tóc Lâm Dung: “Bé ngốc, em thật cho là thi không tốt thì anh sẽ không dẫn em đi chơi sao? Nói đi, muốn đi đâu? Bây giờ chúng ta đi.”

Lâm Dung khó tin hỏi: “Còn có thể đi chơi sao? Nhưng không phải anh nói thi tốt mới dẫn em ra ngoài chơi.” [///truyenhh///die64ndanlq^uydon///](#)

Thật vất vả ngưng cười Lâm Dung lại nhin không được cười ra tiếng: “Đồ ngốc, đó là anh chọc em thôi.” Cô bé Lâm Dung này, thật là ngốc đến đáng yêu.

“A.” Lâm Dung mơ mơ hồ hồ gạt đầu một cái sau đó lại ngẩng đầu lên nói: “Vậy em muốn đi biển chơi.”

Lăng Tị Hiền khẽ nhủ mảy nhưng không dễ phát hiện, sao suy nghĩ của Lâm Dung luôn không giống với người bình thường, không phải nên đi biển chơi vào mùa hè mới vui sao? Bây giờ là mùa đông, sân trượt tuyết mới là nơi thích hợp đi chơi nhất, huống chi gần thành phố có một sân trượt tuyết rất lớn.

“Dung Dung, đi trượt tuyết thì sao? Hiện tại đến sân trượt tuyết chơi rất vui.” Lăng Tị Hiền đề nghị.

“Em không muốn, em ghét trượt tuyết, em sợ.” Không đợi Lăng Tị Hiền nói xong, Lâm Dung đã quả quyết cự tuyệt, khi cô còn bé thì bị ngã sắp xuống một lần trong lúc trượt tuyết, còn để lại một vết sẹo trên tay, vậy nên bây giờ trong tâm lý vẫn còn sợ trượt tuyết, rất có cảm giác nghe đến đã sợ.

Thấy cô thật sự sợ, Lăng Tị Hiền vội nói: “Được được được, vậy chúng ta không đi sân trượt tuyết, nhưng mà bây giờ là mùa đông, bờ biển không có gì hay chơi, chờ mùa hè chúng ta lại đi. Vân Nam thì sao, nếu không thì chúng ta đi Vân Nam?”

“Nhưng mà rất xa”, tụi cô lại ở phương Bắc, “Em chỉ có thể ra ngoài bốn năm ngày, nếu không thì phải xin nghỉ, mà chỉ có hai người chúng ta đi thôi sao?”

“Ừ, hai người chúng ta đi, có được không? Chúng ta đi máy bay, sẽ rất nhanh, bốn năm ngày là đủ rồi.”

Lâm Dung do dự, mặc dù quan hệ của hai người đã rất ổn định, Lâm Dung cũng càng lúc càng xác định và tin tưởng tình cảm mà Lăng Tị Hiền dành cho cô, còn thường thường bị sự nghiêm túc của anh làm cảm động, ôm hôn môi cũng là chuyện rất bình thường rồi, nhưng muốn đơn độc đi chơi bốn năm ngày với Lăng Tị Hiền, Lâm Dung vẫn còn có chút khần trương, đối với chuyện giữa nam và nữ, cô vẫn chưa chuẩn bị xong, mặc kệ là trên phương diện

sinh lý hay tư tưởng.

Đương nhiên Lăng Tị Hiền cũng đại khái đoán được Lâm Dung lo lắng, anh đương nhiên hi vọng anh có thể nhanh chóng ở cùng một chỗ với Lâm Dung, mỗi ngày ở cùng một chỗ với Lâm Dung, nhìn thấy nghe được, thỉnh thoảng cũng có thể sờ được nhưng lại không ăn được, thật là một chuyện vừa vui vẻ lại vừa hành hạ người. Trong lúc hai người lui tới, Lăng Tị Hiền luôn là người chủ động trong chuyện kia, đương nhiên anh chủ động cũng rất có kỹ xảo, luôn là vừa chủ động vừa nghĩ biện pháp khiến Lâm Dung thích ứng trong thời gian ngắn nhất. Hiện tại hai người ở chung một chỗ, ôm cô, hôn cô thậm chí là vuốt ve cô, ôm cô ngồi trên người anh, trên căn bản là Lăng Tị Hiền cũng làm được, cho nên mới nghĩ đến việc dẫn cô đi chơi. Nhưng mà anh cũng biết Lâm Dung đơn thuần ngây thơ và chưa có chuẩn bị, cũng không thể ép quá gấp. Bây giờ thấy Lâm Dung do dự đành cười khổ hỏi: “Vẫn chưa tin anh sao?”

Lâm Dung cúi đầu không lên tiếng.

Lăng Tị Hiền thấy như vậy thì lập tức đưa tay phải ra: “Dung Dung, anh bảo đảm sẽ không ép buộc em, cũng sẽ không cưỡng ép, có được hay không?”

“Thật?” Lâm Dung ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Ừ, là thật.”

“Vậy được, em tin tưởng anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 28: Đi đến Vân Nam (2)

Edit: Nhật Dương

Sau khi trao đổi xong, Lăng Tị Hiền gọi điện thoại về nhà rồi anh với Lâm Dung đơn giản sắp xếp mấy bộ quần áo cần phải thay, sau đó cùng đi ra sân bay.

Trùng hợp là trưa hôm đó sân bay có vé đi Vân Nam, hai người cũng không ăn trưa đã vội vàng hấp tấp lên máy bay.

Đội đến sân bay quốc tế Vu Gia Bá Côn Minh đã là hơn ba giờ chiều, bởi vì không đi cùng đoàn nên hai người thuê xe tìm khách sạn bốn sao đặt hai phòng trước, sau khi để đồ vật xuống thì hai người đi ra ngoài ăn tối, Lâm Dung không thích bún gạo, trước đó Lăng Tị Hiền từng đến Vân Nam nên đã trực tiếp dẫn cô đi ăn bún tầm, thật may là Lâm Dung thích ăn.

Ăn tối xong nắm tay đi dạo trên đường nhìn cảnh đêm, khiến Lâm Dung không ngờ là cảnh đêm ở Côn Minh cũng sẽ đẹp như vậy, trước kia cô vẫn cho là chỉ có những thành phố phát triển cao như Thượng Hải mới có cảnh đêm xinh đẹp lung lẫy, không ngờ ban đêm ở Côn Minh cũng đầy màu sắc sặc sỡ như vậy, bởi vì có rất nhiều kiến trúc cổ nên giữa nét hiện đại còn đan xen vào vài nét bị hùng cổ kính, Lâm Dung cảm thấy cô xem đến ngày người, đầu vẫn ngược đến khi mỏi cổ vẫn không chịu ngừng.

Hai người ra ngoài đi dạo đến rất khuya mới về đến khách sạn, bởi vì mệt mỏi nên đều ngồi dưới đất, dựa vào nhau xem phim《Mật ngọt》trên tivi vì do Tôn Lệ và Đặng Siêu diễn, đang chiếu đến tập cuối cùng, hai người Lôi Lôi và Diệp Thanh sau khi đã trải qua nhiều sóng gió và thống khổ ly biệt rồi cuộc cũng nhận ra đối phương mới là người mình yêu nhất, trong nhà của Lôi Lôi, hai người khổ vì tình nhiều năm rồi cuộc ôm nhau thật chặt, hai người không khống chế được tình cảm rồi ngã lên giường. . . . . Sau đó là cảnh nóng, Lôi Lôi dịu dàng hôn hôn gương mặt của Diệp Thanh. Trước kia Lâm Dung cũng đã xem qua bộ phim truyền hình này rồi, cũng cảm động trước sự kiên trì với tình yêu của hai người, huống chi ngoài đời, Tôn Lệ và Đặng Siêu chính là một đôi tình nhân khiến người ta cực kỳ hâm mộ, cho nên dù là xem lần thứ hai thì Lâm Dung vẫn cảm động trước tình cảm của hai nhân vật.

Nhưng lúc này ở cùng bạn trai —— hơn chín giờ tối, ở một nơi như vậy —— trong phòng của khách sạn bốn sao, cùng nhau xem cảnh tượng như vậy thì không thể dễ chịu rồi, đặc biệt là lúc trên tivi chiếu cảnh tượng hai người ngã xuống giường, Lâm Dung cảm thấy cô càng lúc càng xấu hổ, bàn tay đang nắm bả vai cô hình như cũng làm cho cô cảm thấy càng lúc càng không thoải mái.

Lâm Dung không được tự nhiên là bởi vì xấu hổ, Lăng Tị Hiền lúc này cũng không thoải mái, anh không thoải mái là thật nhưng là bởi vì động tình mà cơ thể có phản ứng, vốn kéo Lâm Dung ra ngoài chơi là vì muốn thúc đẩy hai người phát triển, bây giờ nhìn thấy phim truyền hình lại xuất hiện tình tiết này, dĩ nhiên là giúp anh rất nhiều. Lại nhìn Lâm Dung trong lòng anh bởi vì xấu hổ mà mặt có chút ửng đỏ mê người, rốt cuộc Lăng Tị Hiền quyết định không tiếp tục nhìn nữa, khẽ xoay mặt Lâm Dung qua rồi hôn lên đôi môi đỏ thắm mềm mại của cô.

Mặc dù Lâm Dung không nghĩ Lăng Tị Hiền sẽ như vậy nhưng từ lúc hai người ở chung một chỗ tới nay thì cũng không thiếu hôn môi, cho nên Lâm Dung cũng nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái, thả lỏng mặc cho Lăng Tị Hiền hôn, cô cũng từ từ hưởng thụ. Nhưng Lăng Tị Hiền đâu chỉ muốn hôn Lâm Dung thôi, anh mới không dễ dàng thỏa mãn, nhìn Lâm Dung từ từ thả lỏng, không tự chủ vòng qua vai anh bắt đầu đáp lại, anh cũng thờ phào nhẹ nhõm, lá gan cũng lớn, không nhịn được mà đưa một tay vào trong áo của Lâm Dung, vuốt ve tấm lưng trơn bóng của cô, một tay khác lại cố định gáy của cô, một bên vuốt ve một bên thâm nhập, Lâm Dung nhìn không mập nhưng hóa ra trên người cũng có rất nhiều thịt, xem ra là do khung xương hơi

nhỏ, chỉ là làn da rất mịn màng, cảm giác sờ lên thật tuyệt, nghĩ đi nghĩ lại, Lăng Tị Hiên càng lúc càng không nhìn được, bàn tay vuốt lưng Lâm Dung bắt đầu tìm kiếm muốn cời dây áo lót của cô, một tay khác cũng không đặt trên cổ mà lướt dọc theo eo của cô xuống, lưu luyến ở trên eo một lúc sau đó mới không nhìn được rồi đi, sờ tới thắt lưng rồi linh hoạt cời thắt lưng ra, sau đó muốn kéo khóa quần của Lâm Dung.

Sau lưng truyền tới từng đợt khoái cảm tê dại khiến Lâm Dung vốn đã hoảng hốt sợ hãi lại càng thêm không biết nên làm gì, thậm chí ngay cả giọng nói của mình cũng không khống chế được, Lâm Dung dùng sức cắn môi, tiếng rên rỉ vẫn không kìm được mà tràn ra từ trong miệng cô, sau lưng bởi vì Lăng Tị Hiên vuốt ve mà run rẩy, mặc dù biết cơ thể thiếu nữ sẽ có sức hấp dẫn rất lớn —— tất cả bạn giường trước kia của anh đều có tuổi xấp xỉ với Lâm Dung, nhưng Lăng Tị Hiên không nghĩ Lâm Dung sẽ nhạy cảm như vậy, chỉ mới vuốt ve mà thôi, thế nhưng đã có phản ứng như thế, ngoài cảm giác vui vẻ thì trong lòng càng thêm ngứa ngáy khó nhịn, vậy nên anh mới đưa tay muốn cời quần áo của Lâm Dung.

Cũng vì vậy mà hai tay cũng ngưng động tác vuốt ve, chuyển sang cời quần áo của Lâm Dung, cho nên Lâm Dung mới hơi tỉnh táo lại, sau khi ý thức được chuyện gì xảy ra, Lâm Dung mắc cỡ đỏ mặt, nghĩ đây Lăng Tị Hiên ra nhưng về sức lực thì không phải đối thủ của anh, sau khi phí công thừa, động tác của Lăng Tị Hiên vẫn như cũ không chút kiêng kỵ, dây áo lót đã bị cời ra, bàn tay của Lăng Tị Hiên đã đặt lên bộ ngực của Lâm Dung, từ từ xoa nắn, bắt lực và tuyệt vọng, trong lòng Lâm Dung cực kỳ uất ức, giọng nói lên án cũng trở nên cực kỳ ghen ngào nức nở: “Khốn kiếp, anh đã đồng ý với em, sẽ không cưỡng ép. . . . .”

Lăng Tị Hiên nghe xong thì sững sờ, không thể làm gì khác hơn là tạm thời dè xuống dục vọng của mình, sửa sang lại quần áo cho Lâm Dung rồi ôm cô vào lòng, để cho cô tựa vào vai anh rồi khẽ nói bên tai cô: “Thật xin lỗi, bảo bối, anh không khống chế được.” Dứt lời còn dùng tay phải khẽ vỗ lưng Lâm Dung để trấn an cô.

Một lát sau Lâm Dung bình tĩnh lại, muốn đẩy Lăng Tị Hiên ra nhưng Lăng Tị Hiên vẫn không buông tay, tựa như làm nũng mà hôn cổ Lâm Dung: “Bảo bối, anh phải làm sao bây giờ? Đã có phản ứng.” Nói xong còn ác ý dùng phần dưới đã sớm dựng thẳng đứng lên của anh mà cọ cọ Lâm Dung.

Lâm Dung chưa từng có kinh nghiệm trong chuyện này, thấy Lăng Tị Hiên như vậy thì không khỏi thẹn quá thành giận, mặt nóng như lửa: “Đáng đời, chính anh tự đi phòng vệ sinh giải quyết đi!” Nói xong muốn đẩy Lăng Tị Hiên ra đứng lên.

Lăng Tị Hiên đâu chịu buông tay, ngược lại càng ôm Lâm Dung chặt hơn: “Bảo bối, em dùng tay giúp anh được không?” Nói xong còn cứng rắn lôi kéo tay Lâm Dung về phía phần dưới của anh.

Trong mắt Lâm Dung đã tràn đầy hơi nước nhưng vào trong mắt Lăng Tị Hiên lại càng xinh đẹp động lòng người, càng khiến ham muốn trong anh khó có thể khống chế: “Không cần, Lăng Tị Hiên, cầu xin anh, buông em ra. . . . .”

Lăng Tị Hiên không quan tâm, tiếp tục dụ dỗ Lâm Dung: “Thật, Dung Dung, anh đã nhìn rất nhiều lần rồi, em giúp anh lần này, có được hay không? Xem như một phần thưởng cho anh do không có. . . . .?”

Dù giả dụ thế nào cũng không thoát được mả trào của Lăng Tị Hiên, Lâm Dung không thể làm gì khác hơn là tự nhận xui xẻo, đỏ mặt, vùi đầu vào hõm vai của Lăng Tị Hiên, tay trái vòng qua eo của Lăng Tị Hiên, tay phải run rẩy đưa về phía khóa quần tây của Lăng Tị Hiên, khẽ kéo ra, cảm lấy phần to lớn vừa cứng vừa nóng của Lăng Tị Hiên, thử. . . . .

Về mặt Lăng Tị Hiên đầy hài lòng, một tay anh ôm Lâm Dung, một tay vẫn đưa vào trong quần áo của Lâm Dung, để trên tấm lưng mềm mại mịn màng của cô mà vuốt ve, miệng không ngừng dỗ dành Lâm Dung: “Bảo bối, ngoan, chính là như vậy, ừ, nghe lời. . . . .” Vừa hưởng thụ Lâm Dung tự tay hầu hạ —— mặc dù kỹ xảo không lưu loát nhưng nó càng khiến anh hưng phấn. Sau một lúc lâu, cho đến khi tay Lâm Dung đều đau, Lăng Tị Hiên mới phát tiết ra ngoài, anh lười biếng nhìn Lâm Dung đứng dậy đi rửa tay, cầm khăn giấy, vốn tưởng rằng Lâm Dung sẽ sẵn sàng giúp anh dọn dẹp, ai ngờ cô ném cho anh một gói khăn giấy xong thì xoay người về phòng của cô, một câu cũng không nói.

Lăng Tị Hiên bất đắc dĩ nhìn Lâm Dung rời đi, không thể làm gì khác hơn là tự mình dùng giấy dọn dẹp, tuy nhiên trong lòng vẫn cảm thấy cực kỳ thỏa mãn —— Lâm Dung là một cô gái chưa từng nói chuyện yêu đương, thậm chí vẫn chưa từng kéo tay nam sinh, đơn thuần giống như một tờ giấy trắng lần đầu tiên dặt tay, lần đầu tiên ôm, lần đầu tiên hôn môi của cô, toàn bộ đều cho anh, hôm nay cô chịu làm đến bước này thì đã chứng minh rằng cô thừa nhận anh, như vậy cách bước thành công cuối cùng cũng không xa; cho dù trong thời gian ngắn Lâm Dung sẽ chưa cho anh đụng vào nhưng ít nhất cô thể thường như hôm nay. . . . . Nghĩ tới những thứ này, Lăng Tị Hiên vui vẻ rất nhiều, càng nhiều hơn là cảm động và quyết tâm muốn quý trọng cô gấp đôi.

Buổi tối trước khi ngủ, Lâm Dung cũng không tới, Lăng Tị Hiên cũng biết Lâm Dung xấu hổ, cho nên càng không đi tìm cô, chỉ lúc mười một giờ có gửi đi một tin nhắn: “Bảo bối, sớm nghỉ ngơi một chút, ngủ ngon”, nhắn xong thì đang muốn ngủ, đột nhiên điện thoại sáng lên, Lâm Dung lại nhắn lại cho anh “Anh cũng vậy”, khiến tâm trạng của Lăng Tị Hiên trở nên thật tốt: Lâm Dung thật là một người dễ thương, dịu dàng săn sóc người khác khiến người ta giống như đang ở trên thiên đường.

Đêm nay, hai người đều không ngủ ngon, Lăng Tị Hiên vốn là vui vẻ nửa ngày, sau đó suy nghĩ mấy ngày kế tiếp nên dẫn Lâm Dung đi đâu chơi, nên dẫn cô ăn gì mua cho cô thứ gì; còn Lâm Dung có lẽ là do xấu hổ và lo lắng mà trần trọc không yên, nằm trên giường nghĩ tới chuyện vừa mới xảy ra, lập tức Lâm Dung cảm thấy mặt đỏ tim đập mạnh, khô nóng khó nhịn, trên tay phải dính Lăng Tị Hiên. . . . . Cùng với nhiệt độ mà những chất lỏng kia lưu lại, xúc giác chẳng những không có bởi vì thời gian mà mất đi hay giảm bớt, ngược lại càng thêm rõ ràng, còn lan ra toàn thân với một xu thế không thể ngăn cản. . . . . Dù là ngày hôm qua, đánh chết cô cũng không ngờ hôm nay cô sẽ vì một người đàn ông mà làm chuyện đó, cũng sẽ bởi vì một người vuốt ve cơ thể mà vong tình như thế, bây giờ nghĩ lại cảm thụ lúc đó, trừ cực kỳ sợ hãi, mờ mịt và không biết làm sao, vẫn còn có một cảm giác mới mẻ không rõ trong lần đầu tiên, qua lại với Lăng Tị Hiên đã sắp một năm rồi, trên phương diện này, bởi vì trong lòng cô có khúc mắc nên vẫn không buông thả, mặc dù có lúc Lăng Tị Hiên vì chiếm chút tiện nghi mà đùa bỡn thủ đoạn nhưng tóm lại vẫn tôn trọng cô, cũng tỏ ra đủ kiên nhẫn; thật ra thì cũng bởi vì những thủ đoạn này của anh mà cô mới từ từ thích ứng, tựa như chuyện hôm nay, mặc dù lúc nhớ tới thì vẫn xấu hổ đỏ mặt nhưng thật ra thì cũng không có khó như cô nghĩ, không có anh, có lẽ cô sẽ rất khó vượt qua bước này.

Ngày hôm sau, hai người đều ngủ đến tám giờ mới rời giường. Lăng Tị Hiền thu thập xong thì sang gõ cửa phòng Lâm Dung, đúng lúc cô cũng vừa mới rửa mặt xong, vì vậy hỏi hôm nay cô muốn đi Lệ Giang hay là Đại Lý, buổi sáng sẽ có máy bay đi đến hai nơi này, vừa nói vừa tự nhiên ôm lấy bờ vai của Lâm Dung, vốn Lâm Dung còn có chút lúng túng, không biết sáng nay làm sao đối mặt với Lăng Tị Hiền. Thấy Lăng Tị Hiền tự nhiên như vậy, Lâm Dung cũng yên tâm rất nhiều, không tiếp tục suy nghĩ về chuyện hôm qua nữa.

“Ừ, em muốn đi Đại Lý, nơi đó rất đẹp phải không?”

“Ừ, được, vậy chúng ta đi Đại Lý trước, vừa lúc Đại Lý có máy bay đi Tây Song Bản Nạp, chúng ta có thể thuận tiện đi xem một chút.”

Lúc này Lâm Dung mới phát hiện, đi chơi với Lăng Tị Hiền là một việc rất thoải mái rất vui vẻ, bởi vì anh ấy luôn có thể suy nghĩ tất cả mọi thứ vì bạn, để cho bạn không mệt mỏi, nhưng đồng thời cũng dẫn bạn đi dạo qua nhiều nơi vui chơi nhất. Giống như hôm nay, thật ra thì hai người cũng có chút vội, chín giờ sáng bay sang Đại Lý, mười giờ đến, hai người ở Đại Lý chơi hơn hai tiếng sau đó ăn cơm trưa; tiếp theo là lúc bốn giờ chiều thì bay sang Tây Song Bản Nạp. Về cơ bản là không bỏ sót một địa danh nào —— hồ Nhĩ Hải, công viên bướm mùa xuân, phố người Tây, thành cổ Đại Lý. . . . . Lăng Tị Hiền còn mua cho Lâm Dung rất nhiều váy, quần áo, đồ trang sức xinh đẹp của các dân tộc mà cô thích như của dân tộc Thái, dân tộc Bai cùng với mấy món đồ chơi và đặc sản khác, Lâm Dung lại không hề cảm thấy mệt mỏi chút nào còn chơi rất thỏa thích.

Ngày hôm sau, hai người đi Cổ Thành ở Lệ Giang chơi một ngày, ngày thứ ba là đi xem Thạch Lâm* và khu Shangri-La, sau đó trở lại Côn Minh. Lâm Dung cho rằng ngày hôm sau hai người nên trở về, bởi vì hai người gần như đã đi qua hết mấy cảnh đẹp ở Vân Nam rồi, nhưng hôm sau Lăng Tị Hiền lại tự dẫn cô đi trại thủ công Tân Hoa, trại thủ công là quê hương của đồ bạc, những tòa núi bạc gần đó khiến Lâm Dung cực kỳ kinh ngạc, công nghệ chế tạo đồ bạc của trại thủ công cũng thuộc về hạng nhất, cho nên Lăng Tị Hiền dẫn Lâm Dung tới đây là muốn mua cho cô mấy món trang sức bạc mà cô thích, quả nhiên, hai người gần như là mỗi một kiểu dáng đều mua một cái.

(*Thạch Lâm hay Rừng đá là khu rừng đá tự nhiên ở Vân Nam, Trung Quốc)

Khiến Lăng Tị Hiền cảm động nhất là Lâm Dung nhìn trúng một đôi nhẫn tình nhân rất đẹp, nhưng đúng lúc kích cỡ của hai người vừa mới bán xong, ông thợ thủ công lại không chịu làm ngay tại chỗ, Lâm Dung sốt ruột đến mức nước mắt đều sắp rơi xuống, cầu xin ông ấy nửa ngày, ông ấy mới đồng ý làm ngay tại chỗ một đôi. Nhìn chiếc nhẫn làm xong, Lâm Dung cực kỳ cao hứng, thậm chí đeo chiếc nhẫn nam cho Lăng Tị Hiền, lại đưa tay cô qua, Lăng Tị Hiền thấy Lâm Dung thành kính như vậy, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, cũng nghiêm túc đeo nhẫn cho cô, kéo tay cô qua hôn lên rồi nghiêm túc thề: “Năm tay nhau cả đời, cùng nhau đến già”.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Chương 29: Lâm Lập trở về nước (1)

Edit: Nhật Dương

Trong lúc vô tình thời gian trôi qua thật nhanh, trong chớp mắt kỳ nghỉ đông cũng nhanh đến, nhưng đối với gia đình Lâm Dung thì kỳ nghỉ đông này không giống với hai kỳ nghỉ đông trước, bởi vì anh trai của Lâm Dung là Lâm Lập năm nay sẽ kết thúc chuyến du học, sắp trở về nước.

Lâm Dung thường oán trách với ba mẹ cô rằng trời cao không công bằng, vì sao lại tồn tại một người anh trai ưu tú như vậy. Ba Lâm Dung là giáo sư nổi tiếng của viện y học, mẹ cô là giáo sư vật lý ưu tú, nhưng kỳ lạ là từ nhỏ Lâm Dung lại sợ bệnh viện và bác sĩ, đối với vật lý lại càng sợ. Lúc phân khoa trung học phổ thông thì thật ra thành tích các môn toán học, hóa học, sinh vật của Lâm Dung cực kỳ xuất sắc, không chọn khoa học tự nhiên cũng là do môn vật lý quá kém —— lúc ấy cô đứng thứ hai trên bảng phân khoa, nhưng môn vật lý chỉ có 60 điểm, những môn khác gần như đều đứng nhất, có lúc cô còn nghĩ ngờ rằng không biết cô có phải là con gái ruột của ba mẹ cô không. Nhưng điều khiến cô không vui là anh trai cô lại thừa kế hết mọi ưu điểm của ba mẹ cô, từ nhỏ đã nổi tiếng là học sinh giỏi khối khoa học tự nhiên, trong quá trình học vật lý gần như không gặp khó khăn như cô; dưới sự bồi dưỡng của ba cô nên cực kỳ hứng thú với y học, sau khi hoàn thành hết khóa học trong nước thì thuận lợi sang Canada để tiếp tục đào tạo chuyên sâu.

Thật ra trong hai năm anh cô ở nước ngoài thì vẫn có cơ hội trở về nhưng bắt buộc đi là thầy hướng dẫn của anh rất thích anh, vẫn lấy lý do phòng thí nghiệm quá bận rộn, thiếu hụt nhân lực để có cơ hội “cầm giữ” Lâm Lập, quả thực xem Lâm Lập trở thành trợ thủ đắc lực của ông, còn trả lương rất cao cho Lâm Lập. Cho đến kỳ nghỉ đông, Lâm Lập đã học xong các khóa học, thầy hướng dẫn vẫn muốn để anh ở lại Canada công tác, chỉ là Lâm Lập kiên trì muốn trở về nước nên mới tiến hành làm thủ tục trở về.

Hai anh em cùng lớn lên từ nhỏ nên tình cảm rất tốt, Lâm Lập rất cưng chiều cô em gái mặc dù rất tùy hứng nhưng cũng đặc biệt ưu tú đáng yêu này, cho nên trước khi Lâm Lập trở về thì hai người đã gọi điện thoại nói tốt lắm, Lâm Lập trực tiếp mua vé máy bay đi Hải Tân, tới gặp mặt em gái trước, sau đó hai người cùng nhau về nhà.

Sau khi biết tin này, Lâm Dung hào hứng chạy đi nói cho Lăng Tị Hiền biết, không ngờ Lăng Tị Hiền lại khản trương vô cùng, khiến Lâm Dung khẽ khinh thường một chút.

Lăng Tị Hiền thấy đáng vẻ vui sướng khi người khác gặp họa của Lâm Dung thì không khỏi than thở: “Dung Dung, đây chính là anh trai ruột của em, là anh vợ tương lai của anh, haiz, em nói, nếu như anh ấy chường mất anh thì phải làm sao đây?” Lăng Tị Hiền thật sự khản trương, anh đã sớm nghe Lâm

Dung nói anh trai của cô ấy rất lợi hại, hơn nữa khi nghe trong giọng nói của Lâm Dung lộ ra sự sùng bái thì anh còn âm thầm khó chịu một lúc. Lỡ như anh kém hơn Lâm Lập, khiến Lâm Dung thất vọng thì làm thế nào? Lỡ như Lâm Lập chường mắt anh, có thái độ phản đối lần yêu đương này của em gái thì phải làm sao? Dĩ nhiên xét cho cùng thì loại khăn trương thể hiện trên người của Lăng Tị Hiên này cũng là do sự tự ái và tự ti đang tác quái trong lòng người đàn ông, tự nhiên còn bởi vì để ý Lâm Dung nên mới ghen tị.

“Vậy thì còn có thể làm sao, nếu anh trai em thật sự không đồng ý, em cũng không thể làm gì khác hơn là chia tay anh!” Lâm Dung cố ý đùa Lăng Tị Hiên.

“Bảo bối, đừng làm rộn, anh đang rất lo lắng đó.” Lăng Tị Hiên không ngờ, một người chuyên nghiệp và tràn đầy tự tin như anh, bây giờ lại vì chuyện như vậy mà lo lắng.

Nhìn anh thật sự khăn trương, Lâm Dung cũng thu lại tươi cười: “Anh đừng lo lắng quá, bây giờ các anh còn chưa gặp mặt thì sao anh biết anh em có chường mắt anh hay không?”

“Đó là dĩ nhiên, không phải em nói sao? Anh trai em rất hoàn mỹ, không chỉ lớn lên đẹp trai mà thành tựu trên con đường học nghiệp cũng lớn như vậy, còn thông minh nữa, có chường mắt anh thì cũng rất bình thường.” Trong giọng nói của Lăng Tị Hiên có chút chán nản.

Đột nhiên Lâm Dung nhin không được cười ra tiếng: “Lăng Tị Hiên, sao em có cảm giác bây giờ anh khăn trương giống như xấu dâu phải đi gặp ba mẹ chồng?”

“Em còn nói, bản thân anh cũng có cảm giác này. Bây giờ em nhanh nói cho anh biết anh ấy thích quần áo gì? Nước hoa nào? Thích ăn cái gì? Còn nữa, kiểu tóc bây giờ của anh không có vấn đề gì chứ? Anh ấy có thể không thích hay không? Trừ y học thì anh ấy còn có hứng thú với thứ gì khác không? Anh gặp anh ấy thì không thể không nói câu nào được?”

Nghe Lăng Tị Hiên liên tục hỏi những vấn đề này, Lâm Dung dở khóc dở cười nhưng không thể làm gì khác hơn giải đáp từng cái một: “Thói quen dùng quần áo và nước hoa của anh giống với anh em, anh ấy ăn cái gì cũng không có bất bệ như em, chỉ cần sạch sẽ đẹp mắt là được rồi,“ lại nhìn kiểu tóc bây giờ của Lăng Tị Hiên một chút—— khiêm tốn nhưng lại đẹp đúng mốt, là một loại kín kẽ mà phóng khoáng, Lâm Dung mới nói tiếp: “Kiểu tóc cũng không sai, anh em chắc sẽ thích. Hứng thú à, anh nhất định có ưu thế, anh em thích quân sự, các anh sẽ có rất nhiều tiếng nói chung.” Lâm Dung nghĩ mãi không ra vì sao Lăng Tị Hiên lại khăn trương như vậy, anh rõ ràng là mẫu hình mà anh cô thích.

Thấy Lâm Dung không đề cập đến chỗ nào cần sửa đổi, Lăng Tị Hiên hoài nghi hỏi: “Dung Dung, sẽ không là vì đề cho anh không khăn trương nên em mới cố ý an ủi anh? Vẫn là gạt anh?”

Lâm Dung gấp gấp: “Đâu có? Những gì em nói đều là thật, trước kia cũng đã nói với anh về anh em, anh cũng biết rồi, sao lại gạt anh.”

“A, vậy thì tốt.” Lăng Tị Hiên thờ phào nhẹ nhõm, sau đó lại đột nhiên hoài nghi nhìn Lâm Dung: “Dung Dung, anh và anh em rất giống sao?”

“Hả. . . . .” Lâm Dung nháy mắt suy nghĩ một lúc, “Hình như là rất giống, ừ, là đặc biệt giống.” Nói xong còn chắc chắn gật đầu một cái.

“Vậy chắc không phải em vì cảm thấy anh giống như anh em nên mới yêu thích anh chứ?” Lăng Tị Hiên khẽ nheo mắt lại hỏi.

Lâm Dung nóng nảy: “Lăng Tị Hiên, sao anh lại cố tình gây sự như vậy!”

Thấy Lâm Dung tức giận, Lăng Tị Hiên vội vàng ôm người vào trong lòng nói xin lỗi: “Không có không có, bảo bối, anh giận thôi. . . . .”

Nhưng kẻ trí nghĩ nghìn điều thì vẫn có điều sơ suất, Lăng Tị Hiên ngăn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ tới việc hỏi chiều cao của Lâm Lập, cho nên ngày đó khi hai người ra sân bay đón, khéo mắt Lâm Dung vừa nhìn đến anh trai của cô ở trong lối ra hành khách thì đã lập tức chạy nhào qua, Lăng Tị Hiên nhìn Lâm Lập cao ít nhất là 1m85 thì sùng sốt ba giây, sau đó mới chợt nhớ mà đi nhanh qua chào hỏi.

“Anh, em là Lăng Tị Hiên.” Mặc dù rất hồi hộp nhưng Lăng Tị Hiên vẫn kịp phản ứng, chủ động kéo hành lý trong tay của Lâm Lập qua.

Lúc này Lâm Dung còn ôm chặt anh trai không buông tay, Lăng Tị Hiên thấy thế nhưng dù trong lòng cực kỳ khó chịu cũng không tiện nói gì. Lúc này Lâm Lập giương hai tay, không biết nên làm sao, không thể làm gì khác hơn là cười với Lăng Tị Hiên: “Tị Hiên, cậu mau kéo Lâm Dung ra, cậu xem nó bây giờ giống như một con bạch tuộc.”

Những lời này của Lâm Lập khiến Lăng Tị Hiên thả lỏng hơn: xem ra Lâm Dung không chỉ nhắc qua anh mà còn chưa nói cái gì xấu, cho nên ấn tượng của Lâm Lập đối với anh vẫn rất tốt.

Lâm Dung nghe vậy thì không thể làm gì khác hơn là bắt đắ dĩ buông anh trai ra, nhưng vẫn ngăn không cho Lâm Lập đi về phía trước: “Anh đã nói là mang quà về cho em mà, đồ đâu? Là cái gì vậy?”

Lâm Lập cười khổ: “Em không thể chờ được sao? Cũng không thể lấy ra đưa em ở ngay sân bay chứ? Quà của em và Tị Hiên đều ở trong vali rồi, không chạy được.”

Lăng Tị Hiên không ngờ Lâm Lập còn mua đồ anh nên rất vui vẻ: “Cảm ơn anh.”

Ba người vừa đi vừa nói, dọc đường đi Lâm Dung giống như chú chim nhỏ vẫn cứ xoay quanh anh trai cô, còn lúi rúi nói chuyện không ngừng, Lăng Tị Hiên không thể làm gì khác hơn là kéo hành lý đi theo sau hai người, nhìn Lâm Lập cao lớn trước mặt, lần đầu tiên có cảm giác tự ti, thật ra thì anh cũng

không lùn, 1m78, nhưng anh không ngờ Lâm Lập sẽ cao như vậy, ba mẹ Lâm Dung đều có vóc người trung bình, từ trước đến nay Lâm Dung lại ghét thể dục, không sao rèn luyện thân thể nên mới cao 1m6, nên tính là tương đối thấp —— mặc dù anh rất hài lòng với chiều cao của Lâm Dung, có cảm giác chim nhỏ nép vào người! Nhưng sao Lâm Lập lại cao như vậy? Lăng Tị Hiên một bên vừa nghĩ vừa ở trong lòng oán trách Lâm Dung không nói trước với anh về chiều cao của anh cô.

Lâm Lập bị Lâm Dung quần phiến, quay đầu lại tựa như đùa giỡn mà hỏi Lăng Tị Hiên: “Tị Hiên, bình thường nó cũng quần lấy em như vậy sao? Khiến người ta ghét như vậy, sao em lại thích?”

Lăng Tị Hiên nhìn không được nở nụ cười: “Cũng may bình thường tốt hơn bây giờ nhiều.”

Lâm Dung nghe vậy thì lập tức bùng nổ: “Lăng Tị Hiên anh có ý gì hả? Bình thường em rất chán ghét phải hay không?” Nói xong thì chui vào giữa Lâm Lập Lăng Tị Hiên, nhìn chằm chằm Lăng Tị Hiên.

“Đúng vậy, cho nên ngoại trừ anh thích thì người bình thường đều không thích.” Lăng Tị Hiên dịu dàng vuốt tóc Lâm Dung.

“Hừ!” Lâm Dung đỏ mặt, dùng tiếng ho khan để che giấu sự xấu hổ của mình.

Sau khi bỏ đồ vào trong xe thì ba người đi ăn cơm, Lâm Dung nói anh trai cô cũng giống cô, thích ăn món cay Tứ Xuyên, cho nên bọn họ đến ngay một nhà hàng nổi tiếng về món cay Tứ Xuyên. Lúc ăn cơm, Lăng Tị Hiên mới thấy được, khả năng ăn cay đặc biệt của Lâm Dung khiến anh bội phục khi gặp Lâm Lập thì chính là gấp sự phụ, Lâm Lập có thể mặt không đổi sắc, không có bất kỳ biểu tình nào mà ăn hết một đĩa ớt cay như đang ăn dưa chuột.

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 29: Lâm Lập trở về nước (2)

Edit: Nhật Dương

Lúc ăn cơm, anh trai cô và Lăng Tị Hiên nói chuyện sôi nổi về chủ đề quân sự, hướng chi đã rất lâu rồi không được ăn món cay Tứ Xuyên chính tông nên Lâm Lập nào còn nhớ rõ cô em gái đã hai năm không gặp bên cạnh. Lâm Dung quần bách, cô không thể làm gì khác hơn là không nói tiếng nào, một mình buồn bực dùng bữa, hơn nữa còn xem món ăn như kẻ địch mà trừng mắt, phồng má, hung hăng dùng sức cắn từng miếng từng miếng cho hả giận.

Lăng Tị Hiên thấy Lâm Dung như vậy, biết là do anh và Lâm Lập lạnh nhạt cô, vì vậy vừa nói chuyện phiếm với Lâm Lập vừa không dấu vết gấp thức ăn cho cô, nhất thời đã khiến Lâm Dung cảm động, anh trai cô ở bên cạnh cũng nở nụ cười.

Biết sắp dùng bữa xong, Lâm Lập cầm khăn lau miệng, sau đó làm như vô tình mà nhàn nhạt nói với Lâm Dung: “Duy Tích đổi số điện thoại di động rồi, cô ấy nhờ anh nói cho em một tiếng, đưa điện thoại di động cho anh.”

Thẩm Duy Tích là bạn khuê mật chơi từ nhỏ đến lớn của Lâm Dung, nói dễ nghe là hai người cùng chung chí hướng, nói khó nghe là ngu ngốc ngu ngốc mà tâm mã, dường như luôn có chuyện nói không hết, có rất nhiều điểm giống nhau và cùng có tiếng nói chung, cho nên trước khi lên đại học vẫn luôn dính lấy nhau. Chỉ do thành tích thi vào đại học của Lâm Dung không tốt, còn thành tích của Thẩm Duy Tích lại tốt nên mới học đại học ở hai thành phố khác nhau.

Lâm Dung nghe vậy thì “oh” một tiếng, ngoan ngoãn đưa di động ra, cho đến khi Lâm Lập bắt đầu nhập số mới vào di động của cô thì cô mới nhớ ra điều gì đó mà giận dữ hỏi: “Cậu ấy đổi số lúc nào vậy?”

Lâm Lập cúi đầu tiếp tục nhập —— nhìn anh thuần thục nhập mà không cần nhìn vào điện thoại của anh thì đoán chừng anh đã sớm nhớ số điện thoại của Duy Tích rồi, anh không ngần đầu lên nói: “Chắc là ngày hôm qua!”

Lâm Dung tức giận hô to: “Ngày hôm qua đổi mà sao hôm nay anh đã biết? Còn nữa, rõ ràng là anh ở nước ngoài, sao cậu ấy lại nói cho anh biết trước? Ngay cả em cậu ấy cũng chưa nói!”

Lúc này Lâm Lập mới ngẩng đầu lên: “Cho nên cô ấy nhờ anh nói cho em biết.”

“Vậy tại sao lại lượn một vòng lớn như vậy nhờ anh nói cho em biết mà không phải là nhờ em nói cho anh biết?” Lâm Dung tức giận hô to.

Lần này Lâm Lập nói cũng lười nói, trực tiếp đưa điện thoại di động qua: “Xong rồi.”

“Anh nói đi!” Lâm Dung vẫn không để ý hình tượng mà hô to, hô xong mới đột nhiên suy nghĩ cẩn thận lại mà hỏi: “Anh, có phải anh và Duy Tích gạt em chuyện gì hay không? Hai người không phải là . . . . . chứ.” Quả thật là Lâm Dung không thể tin được, Duy Tích không lớn hơn cô bao nhiêu cũng ý nghĩa là anh trai cô lớn hơn cô bốn tuổi, hướng chi bây giờ anh cô đã tốt nghiệp bác sĩ rồi, Duy Tích lại giống như cô, vẫn còn đang học năm hai!

Lâm Lập nhàn nhạt nói: “Không có, là do cô ấy muốn gọi điện thoại cho em mà không cần thận gọi tới chỗ của anh nên trực tiếp nhờ anh nói cho em

biết.”

Nghe được cái lý do thối nát như thế, Lăng Tị Hiên ở bên cạnh cũng không nhịn được cười nói: “Anh, lý do này tuyệt đối không thể tin.”

Lâm Dung tán thành, hưng hăng gật đầu. ////ddlqđ/n.d////

Lâm Lập cười khò với Lăng Tị Hiên: “Anh biết rõ nhưng Duy Tích mới năm hai đại học, việc học vẫn còn rất căng thẳng nên ba mẹ cô ấy căn bản không cho cô ấy nói chuyện yêu đương. Nhưng với cái miệng của Lâm Dung. . . . .”

Lâm Lập còn chưa nói hết đã bị Lâm Dung trách móc: “Em thế nào? Thế nào? Em cũng chưa từng nói cái gì về anh, hừ!”

Lâm Lập không để ý, nói tiếp: “Hon nữa với quan hệ giữa nó và Duy Tích, nó không mang hai chúng ta đi bán mồi là lạ.”

“Anh tốt lắm, anh bây giờ đã thành hai người các anh rồi?” Lâm Dung hưng hăng nghiêng răng nói, “Hừ, trọng sắc khinh bạn!”

Lăng Tị Hiên thấy vẻ mặt đáng yêu của Lâm Dung, cũng biết Lâm Lập không phải người ngoài nên cũng dứt khoát không che giấu tình cảm của mình, vỗ vỗ mặt cô nói: “Dung Dung, đừng làm rộn, nghe anh ấy nói xong đã.”

“A, đúng đúng đúng, anh nhanh chóng thành thực khai báo, anh, hai người bắt đầu lúc nào? Tháng gần đây sao? Sao em lại không nghe nói chứ?”

Lâm Lập nhìn vẻ mặt tò mò của em gái mình, cũng nhịn không được mà sờ sờ tóc cô—— đã dài hơn hai năm trước nhiều, không biết là do thay đổi phong cách hay do tóc tôn lên mà bây giờ Lâm Dung cũng đẹp hơn rất nhiều, nhưng tại sao. . . . . Tại sao bộ dáng bây giờ vẫn giống như một đứa bé, còn khiến người ta có cảm giác đáng yêu chứ không phải là xinh đẹp? Trước kia nghe cô và ba mẹ nói chuyện của cô và Lăng Tị Hiên xong thì anh còn có chút lo lắng có phải em gái anh không đủ ưu tú để ở cùng một chỗ với Lăng Tị Hiên hay không. . . . . Nhưng bây giờ, mặc kệ là đối với em gái anh hay là đối với tình cảm của hai đứa thì anh vẫn có lòng tin —— người em gái như vậy, ai cũng sẽ thích.

“Là lúc hai đứa mới lên đại học.”

“À?” Lâm Dung quả thật muốn nhảy dựng lên, “Hai người lại giấu em hai năm?”

“Em giấu anh bao lâu?” Lâm Lập bình tĩnh hỏi ngược lại, thật ra thì cũng đau đầu không thôi —— cô em gái này, nhìn qua đã thay đổi rất nhiều nhưng tính tình lại không thay đổi chút nào.

“Em. . . . . Em giấu anh. . . . . Một năm rưỡi.” Lâm Dung nói xong thì cô cũng cảm thấy không đủ khí lực, cũng vậy thôi, cô cũng không nói cho anh cô.

Lăng Tị Hiên thấy đề tài đã kéo lên người mình, chỉ sợ lửa dẫn lên thân, vội vàng ở bên cạnh làm bộ như kiên nhẫn khuyên: “Tốt lắm, Dung Dung, hôm nay anh em vừa mới trở về, lúc này mới ăn xong một bữa cơm, sau này chúng ta lại nói có được hay không?”

Lâm Dung không tiếng, xem như cam chịu.

Ăn tối xong, Lâm Dung và Lâm Lập đi tới chỗ ở của Lăng Tị Hiên nghỉ ngơi trước, Lâm Lập và Lăng Tị Hiên đã thương lượng là ngày thứ hai mới trở về nhà, như vậy thì hai người có thể thay phiên lái xe, sẽ không quá mệt mỏi.

Mới vừa vào nhà, Lâm Dung đã chờ không kịp mà mở vali hành lý của anh cô ra ——

Những món Lâm Lập mua cho Lâm Dung hầu hết đều là đồ ăn —— có chocolate Lâm Dung thích ăn nhất, hình dáng gần như đều là lá phong, có cả hời, còn có siro lá phong, mặc dù điều đó cho thấy Lâm Dung là một chú mèo tham ăn không hơn không kém nhưng cô vẫn rất vui vẻ; quà tặng mua cho Lăng Tị Hiên là một bộ nước hoa mới ra, hai loại nam nữ, ở trong nước vẫn chưa bán, bởi vì chính anh thích nên đoán chừng Lăng Tị Hiên cũng sẽ thích nên định mua cho em ấy và em gái anh luôn; đưa tặng ba mẹ nhân sâm Hoa Kỳ. Dĩ nhiên không thể thiếu được những món đồ lưu niệm xinh đẹp được làm từ lá phong.

Bộ dáng của Lâm Dung cực kỳ hào hứng —— cô mà nhìn thấy đồ ăn ngon thì sẽ như vậy, Lâm Lập biết em gái anh tương đối dễ dụ nên không quá lo lắng. Điều anh lo lắng là Lăng Tị Hiên có thích món quà này hay không, cho nên khi Lâm Dung lôi kéo Lăng Tị Hiên mở vali thì anh vẫn có chút lo lắng Lăng Tị Hiên có thích món quà này hay không, vì vậy mà vẫn luôn chú ý về mặt của em ấy.

Sinh ra trong gia đình cực kỳ tốt, mặc dù Lăng Tị Hiên không dưỡng thành thói quen xài tiền như nước giống như những người cùng cấp, nhưng về quần áo và nước hoa mà anh thích thì cũng sẽ tiêu tiền mua đồ xa xỉ, nhất là nước hoa, nếu như bỏ ra một khoản để mua nước hoa, xem như hiện tại lọ này chỉ dùng một chút thì anh cũng sẽ không chút nào do dự mà thay mới. Giống như lọ nước hoa này, trước đó anh đã thấy nó được tuyên truyền trên tạp chí thời trang, cũng biết đã bán ở nước ngoài rồi, cho nên đang chờ nó được đưa ra thị trường trong nước, còn nghĩ nếu như qua một thời gian mà vẫn không mua được thì sẽ nhờ bạn bè mua từ nước ngoài về. Bây giờ thấy lọ nước hoa này, huống chi người tặng còn là anh ruột của Lâm Dung nên dĩ nhiên rất vui vẻ, cảm xúc không có lời nào có thể miêu tả được.

Lăng Tị Hiên đi tới bên cạnh Lâm Lập: “Anh, em rất thích món quà, nếu như không phải anh mua được, sợ rằng em phải lượn một vòng lớn nhờ người mua từ nước ngoài về, cảm ơn anh!” Lăng Tị Hiên chân thành nói.

Lâm Lập cười an ủi: “Làm gì mà khách sáo như vậy, em thích là tốt rồi, anh còn lo lắng em sẽ không thích đó.”

“Làm sao sẽ, làm sao sẽ. . . .” Lâm Lập càng nói Lăng Tị Hiên càng khách khí, nói xong thì cũng kịp phản ứng là anh lại khách khí, đành gãi gãi đầu xin lỗi.

Buổi tối, bởi vì chỗ của Lăng Tị Hiên chỉ có hai phòng ngủ thường có người ở, một phòng khác không có dọn dẹp, nên Lăng Tị Hiên và Lâm Lập ngủ chung một phòng, đúng lúc giường rất lớn, sau khi tắt đèn, Lăng Tị Hiên và Lâm Lập nằm trên giường nói chuyện phiếm.

“Tị Hiên, từ nhỏ Lâm Dung đã rất nghịch ngợm, ở cùng một chỗ với nó em phải luôn nhường nó đúng không?”

“Đâu có, em cảm thấy Lâm Dung rất hiểu chuyện.” Nghe Lâm Lập trực tiếp gọi tên Lâm Dung, Lăng Tị Hiên cũng xấu hổ gọi “Dung Dung” theo thói quen.

“Đó là khi gặp chuyện lớn, lúc gặp phải vấn đề mấu chốt tự nhiên nó biết phải nghe lời, nhưng bình thường nhất định là rất tùy hứng đúng không?” Lâm Lập biết tính khí của em gái anh, từ nhỏ đến lớn chính anh cũng không thiếu đau đầu vì sự tinh quái của Lâm Dung, từ nhỏ mẹ anh đã bênh vực em ấy, hơn nữa anh còn lớn hơn em ấy bốn tuổi nên dù sao cũng phải nhường em ấy.

Lăng Tị Hiên cũng không nhịn được cười: “Bình thường thì có một chút, chỉ đều là chuyện nhỏ, em nhường cô ấy một chút cũng không sao cả, nên là thôi!” Nhớ tới bình thường Lâm Dung cố tình gây sự, anh cũng không có biện pháp, nhưng bây giờ nhớ lại, quả thật ngọt ngào chiếm đa số.

“Em có thể nhường nó là tốt rồi, Lâm Dung nhìn qua như được nuông chiều từ bé đến lớn, bản thân nó giống như cực kỳ ương bướng nhưng thật ra chỉ đối với những người thân cận mới có thể như vậy.”

“Vâng, em biết rõ.” Đừng nói là người không quen, bộ dáng của cô đối với bạn cùng phòng trong ký túc xá cũng đều là bé ngoan, vừa ôn hòa lại thích nói chuyện, mọi người có vấn đề gì cũng sẽ tìm cô giúp một tay. Ở thành phố Hải Tân lạ nước lạ cái này thì sợ rằng cô ấy chỉ lộ ra mặt chân thật nhất của mình với anh: sẽ thường hay khóc, sẽ không vui phát giận, sẽ như đứa bé nhìn thấy chuyện vui đồ ăn ngon thì hai mắt tỏa ánh sáng một bước cũng không nhúc nhích, lúc vui vẻ sẽ nhảy dựng lên hoan hô —— mặc kệ là trường hợp nào, lúc khó sở sẽ không muốn nói chuyện mà chỉ lẳng lặng nằm trong lòng ngực anh.

“Vậy thì tốt, từ khi nó tốt nghiệp phổ thông thì anh vẫn không yên tâm về nó. Bây giờ thì tốt hơn rồi, có em chăm sóc nó.”

“Đúng rồi, anh, vừa rồi anh nói em mới đột nhiên nhớ ra, khi đó Lâm Dung nhất định rất khổ sở phải không?” Vẫn muốn hỏi Lâm Dung nhưng không dám hỏi, bây giờ Lâm Lập nhắc tới, đúng lúc Lăng Tị Hiên hỏi anh một chút .

“Đúng vậy, ba mẹ và anh, Duy Tích, bốn người chúng ta thay phiên nhau ở bên cạnh nó.” Lần đó là lần duy nhất Lâm Lập trở về nước trong hai năm, “Luôn sợ nó xảy ra chuyện, nhưng rất kỳ quái, Lâm Dung chỉ khổ sở hai ngày sau đó trên cơ bản giống như không có chuyện gì, còn cười an ủi ba mẹ và anh.”

Lăng Tị Hiên nghe vậy thì đau lòng hỏi: “Cô ấy là cố nén sao?”

“Ừ, đúng vậy, thật ra thì trong lòng vẫn rất đau lòng, chỉ là không nói cho bất kỳ ai, ngay cả ba mẹ cũng không nói.” Nói đến những chuyện này, Lâm Lập cũng không nhịn được mà khó chịu, từ nhỏ em gái anh đã không phải đè nén tâm tình của mình, từ trước đến giờ trong lòng có cái gì thì nói cái đó, muốn khóc thì sẽ khóc muốn cười thì cười, một lần đó dưới áp lực lớn như vậy mà còn suy nghĩ cho ba mẹ, không để bọn họ lo lắng cho cô. Chỉ sợ ban đêm lúc ba mẹ ngủ thì mình cô lại yên lặng khổ sở rơi lệ đi?

Sau một lúc trầm mặc, thật lâu sau, Lăng Tị Hiên mới khẽ nói nhưng giọng kiên định: “Anh, anh yên tâm, sau này sẽ không có nữa.”

“Ừ, anh biết, Tị Hiên, có thể gặp được em, Lâm Dung rất may mắn.”

“Gặp được cô ấy, em càng may mắn hơn.” Giọng của Lăng Tị Hiên rất nhỏ, giống như đang lầm bầm lầu bầu, nhưng Lâm Lập vẫn nghe đến chỗ giống như anh đang bày tỏ còn có giọng điệu như nói lời thề son sắt thì không nhịn được cười.

Nghe Lâm Lập cười anh, Lăng Tị Hiên có chút ngượng ngùng, mặt cũng khó được đỏ lên, sau đó lập tức nói sang chuyện khác: “Anh, vậy anh và Thẩm Duy Tích là có chuyện gì xảy ra? Sao một chút cũng không nói cho tụi em biết?” Có một lần được nghỉ dài hạn, Thẩm Duy Tích đã từng tới Hải Tân chơi, bởi vì cô ấy là bạn thân của Lâm Dung nên hai người cùng làm người hướng dẫn đưa cô ấy đi chơi ở đây. Không đúng không đúng. . . . . Nếu như Lâm Lập nói như vậy thì khi đó anh ấy đã cùng Duy Tích ở cùng một chỗ, như vậy thì khẳng định Lâm Lập cũng biết chuyện của anh và Lâm Dung. Vậy chẳng phải là anh và Lâm Dung vẫn bị anh ấy lừa mà chẳng hay biết gì sao?

Nghĩ tới những điều này, Lăng Tị Hiên nhịn không được hỏi: “Anh, hai người có ý phải không? Có ý gạt em và Lâm Dung?”

Bạn đang đọc truyện *Ung Dung Ném Bút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.